Fantoma rețelelor

Kevin Mitnick

în colaborare cu William L. Simon

Aventurile celui mai căutat hacker din lume

//Prefață de
//Steve Wozniak
//cofondator Apple

REALITY SHOCK

PANDORA M

Kevin Mitnick & William L. Simon

Fantoma reţelelor
Aventurile celui mai căutat hacker din lume

Editori: Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu
Silviu Dragomir
Fondator: Ion Mărculescu, 1994
Design: Radu Manelici
Redactor: Victor Popescu
Director producţie: Cristian Claudiu Coban
DTP: Florin Paraschiv
Corectură: Rodica Petcu
Sânziana Doman
ISBN ePUB: 978-973-1989-43-3
ISBN PDF: 978-973-1989-44-0
ISBN Print: 978-973-1989-27-3

Titlul original: GHOST ÎN THE WIRES. My Adventures as the World's Most Wanted Hacker
Autori: Kevin Mitnick & William L. Simon

C.P. 27-0490, Bucureşti
T/F: +4 021 300 60 90
W: pandoram.ro

Pandora M face parte din Grupul Editorial Trei

Cuprins

Se dedică mamei şi bunicii mele.
K.D.M.

Pentru Arynne, Victoria şi David Sheldon, Vincent şi Elena Rose şi în special pentru Charlotte.
W.L.S.

CUVÂNT ÎNAINTE

L-am întâlnit pe Kevin Mitnick pentru prima oară în 2001, în timpul filmărilor pentru un documentar al canalului Discovery numit *The History of Hacking.* Am păstrat legătura după aceea. Doi ani mai târziu, am zburat până la Pittsburg, unde i-am făcut prezentarea înainte de o conferinţă susţinută de el la Universitatea Carnegie Mellon, la care am fost absolut uluit de peripeţiile lui ca hacker. A pătruns în computerele unor corporaţii, dar nu a distrus niciun fişier, nu a folosit şi nici nu a vândut numerele cărţilor de credit la care a avut acces. A furat software, dar nu l-a vândut niciodată, nimănui. A comis hackingul pur şi simplu pentru că voia să-şi încerce forţele.

În discursul lui, Kevin a expus în detaliu incredibila poveste a dejucării acţiunilor efectuate de FBI împotriva lui. Kevin a penetrat total întreaga operaţiune, descoperind că un „prieten" proaspăt, tot hacker, era de fapt un informator al FBI-ului, aflând numele şi adresele tuturor membrilor echipei FBI care au lucrat la cazul lui şi chiar interceptând convorbirile telefonice şi mesajele vocale ale persoanelor care încercau să adune dovezi împotriva lui. Un sistem de alarmă inventat de el l-a avertizat când FBI-ul se pregătea să pornească un raid împotriva lui.

Atunci când producătorii emisiunii TV *Screen Savers* ne-au invitat, pe mine şi pe Kevin, să coprezentăm una dintre ediţii, ne-au cerut să facem o demonstraţie cu un nou dispozitiv electronic care tocmai apăruse pe piaţa de consum: GPS-ul. Eu trebuia să conduc prin zonă şi ei îmi urmăreau maşina. Ei au produs în direct pe post o hartă a rutei aparent haotice alese de mine. Ea forma un mesaj:

FREE KEVIN

Am fost din nou colegi de microfon în 2006, când Kevin i-a ţinut o vreme locul lui Art Bell, moderatorul emisiunii pe teme paranormale *Coast to Coast AM,* calitate în care m-a invitat la emisiunea sa, în direct. La acel moment, i se dusese deja vestea. Ne-am distrat pe cinste în acea seară, la fel cum făceam ori de câte ori ne întâlneam.

Kevin mi-a schimbat viaţa. Într-o zi, mi-am dat seama că primesc telefoane de la el din locuri îndepărtate: ba era în Rusia, unde urma să ţină un discurs, ba în Spania, unde ajuta o companie care avea probleme de securitate, ba în Chile, în calitate de consilier pentru o bancă al cărei computer fusese „spart". Suna foarte interesant. Nu îmi mai folosisem paşaportul de zece ani, iar aceste apeluri telefonice mi-au adus un soi de mâncărime în tălpi. Kevin m-a pus în legătură cu agenta care îi organizează discursurile. Aceasta mi-a spus: „Aş putea organiza şi conferinţele dumneavoastră". Aşa că, mulţumită lui Kevin, am devenit un călător prin lume, ca şi el.

Kevin e acum unul dintre cei mai buni prieteni. Îmi place să fiu

alături de el, să aud cum îşi povesteşte realizările şi păţaniile. A dus o viaţă palpitantă şi cu sufletul la gură, cum vezi doar în cele mai bune filme poliţiste.

Iar acum şi dumneavoastră aveţi prilejul să vă delectaţi cu toate aceste istorisiri, pe care eu le-am auzit de la el, una după alta, ocazional, pe parcursul mai multor ani. Într-un fel, vă invidiez pentru experienţa la care sunteţi pe cale să purcedeţi, pentru că veţi lua parte la povestea incredibilă, aproape de neconceput, a vieţii şi isprăvilor lui Kevin Mitnick.

Steve Wozniak,
cofondator Apple, Inc.

PROLOG

Să mă strecor în persoană într-o clădire a firmei-ţintă, adică s-o accesez la modul fizic, e o chestie care nu e tocmai pe gustul meu. E mult prea riscant. Până şi să scriu despre asta îmi dă fiori.

Dar iată-mă pândind în parcarea întunecată a unei companii cu un capital de miliarde de dolari, într-o seară caldă de primăvară, aşteptând momentul oportun. Cu o săptămână înainte, făcusem o vizită în această clădire, în plină zi, sub pretextul că trebuie să-i predau personal o scrisoare unui angajat. Motivul adevărat era altul: voiam să mă uit mai atent la ecusoanele lor de identificare. Această companie plasa figura angajatului în colţul din stânga sus, numele sub fotografie, numele de familie primul, cu litere mari de tipar. Numele companiei era scris în partea de jos a cardului, în roşu, tot cu litere mari de tipar.

Apoi am făcut un drum la un centru de copiere, unde m-am uitat pe pagina web a companiei şi am descărcat şi copiat o imagine a emblemei acesteia. Cu emblema şi cu o copie scanată a propriei mele fotografii, am avut nevoie doar de douăzeci de minute de Photoshop ca să produc şi să tipăresc un ecuson de firmă acceptabil, pe care l-am plastifiat într-o husă de câţiva cenţi. Am mai produs un ecuson fals pentru un prieten care a acceptat să vină cu mine, pentru eventualitatea că o să am nevoie de el.

Aşa cum ştiţi deja, acel ecuson nu trebuia nici măcar să arate autentic. În nouăzeci şi nouă la sută din cazuri, nu i se va acorda mai mult de o privire în fugă. Câtă vreme ai elementele esenţiale în locul potrivit şi ecusonul arată cât de cât cum trebuie, treci fără probleme… asta dacă nu cumva ai parte de vreun paznic sau agent superzelos, care vrea musai să arunce o privire mai îndeaproape. Când duci o viaţă ca a mea, există şi acest risc.

În parcare, stau ferit de priviri, urmărind pâlpâirile roşii ale ţigărilor venind dinspre şirul de oameni ieşiţi din clădire ca să tragă un fum. În fine, am pus ochii pe un grup de cinci-şase inşi care se îndreptau cu toţii spre intrarea în clădire. Intrarea din spate este una din acelea care se deschid când un angajat îşi introduce cardul de acces în cititor. Grupul a intrat în şir indian pe uşă, iar eu m-am lipit la coada cozii. Tipul din faţa mea pune mâna pe uşă, vede că în urma lui e cineva, aruncă o privire la repezeală să vadă dacă am emblema companiei şi îmi ţine uşa deschisă. Dau din cap a mulţumire.

Tehnica asta se numeşte „bară la bară”.

Ajuns înăuntru, primul lucru care îmi atrage privirea este un afiş plasat astfel încât să îl vezi îndată ce ai intrat în clădire. Este un avertisment: nu cumva să ţii uşa deschisă pentru altă persoană; să soliciţi oricărei persoane să-şi introducă în cititor propriul card, dacă

vrea să intre. Dar politeţea normală, de toate zilele, curtoazia faţă de „colegul şi aproapele” tău face ca acest avertisment să fie în general ignorat.

În interiorul clădirii, încep să străbat coridoarele cu pasul hotărât al cuiva care are un lucru important de făcut. De fapt, sunt într-o misiune de informare, căutând birourile Departamentului IT (Tehnologia Informaţiei), pe care le descopăr după cam zece minute într-o zonă din aripa de vest a clădirii. Mi-am făcut temele dinainte şi am numele unuia dintre inginerii de reţea ai companiei; îmi închipui că e foarte probabil ca el să aibă drepturi neîngrădite de administrator în reţeaua companiei.

La dracu! Îi găsesc pupitrul de lucru; nu e un cubicul uşor de accesat, e un birou separat… în spatele unei uşi încuiate. Dar găsesc o soluţie. Tavanul e fabricat din acele pătrate albe care izolează fonic, folosite adesea pentru a crea un tavan fals, care lasă deasupra un spaţiu prin care te poţi târî printre ţevărie, cabluri electrice, aducţii de aer ş.a.m.d.

Îl sun pe mobil pe amicul meu, îi spun că am nevoie de el şi mă întorc la intrarea din spate, ca să-i deschid uşa. Sper că el, care este subţire, deşirat, va putea face ceea ce eu nu pot. Revenim la IT, iar el se urcă pe o masă. Îi cuprind gambele şi îl împing suficient de sus ca să ridice una din acele plăci albe şi să o gliseze. Mă căznesc să-l ridic şi mai sus, iar el reuşeşte să apuce o ţeavă şi să se tragă spre ea. Într-un minut, îl aud coborând în biroul încuiat. Apasă pe clanţă, deschide uşa şi îl văd în prag, acoperit de praf, dar zâmbind vesel.

Intru şi închid grăbit uşa. Acum suntem mai în siguranţă, mult mai greu de remarcat. Biroul este întunecat. Ar fi periculos să aprindem lumina, dar nici nu e nevoie: lumina de la computerul inginerului este suficientă ca să văd tot ce-mi trebuie, reducând astfel riscul. Trec repede în revistă pupitrul şi caut pe raftul de sus şi sub tastatură, să văd dacă nu cumva a lăsat un bileţel cu parola. N-am noroc. Dar nu e nicio problemă.

Scot din borseta de brâu un CD cu o versiune bootabilă a sistemului de operare Linux care conţine unelte de hacking şi îl bag în unitatea de disc, după care repornesc calculatorul. Unul dintre utilitare îmi permite să schimb parola administratorului de pe computer; o înlocuiesc cu un cuvânt cunoscut mie, ca să pot să mă loghez. Apoi scot CD-ul şi repornesc calculatorul. De data asta, intru în contul de administrator local.

Lucrez cât pot de repede şi instalez un „troian pentru accesul de la distanţă”, un tip de software ilegal care îmi oferă acces complet la sistem, ca să pot înregistra ce taste au fost apăsate, să capturez parole şi chiar să-i comand camerei să facă o fotografie a persoanei care foloseşte computerul. Troianul instalat de mine va iniţia la fiecare

câteva minute o conexiune prin internet cu alt sistem controlat de mine, permiţându-mi să dobândesc un control complet asupra sistemului victimei.

Aproape că am terminat. Ca ultim pas, intru în registrul computerului şi setez fereastra ce indică cea mai recentă logare cu numele de utilizator al inginerului, ca să nu rămână nicio dovadă a intrării mele în contul administratorului local. Dimineaţa, poate că inginerul va remarca faptul că nu este conectat. Nicio problemă: îndată ce va face „login”, totul va fi aşa cum trebuie.

Sunt gata de plecare. Prietenul meu a pus deja plăcile albe ale tavanului fals la locul lor. Când ieşim, resetez sistemul de încuiere.

În dimineaţa următoare, inginerul îşi porneşte calculatorul în jurul orei 8:30 dimineaţa şi stabileşte o conexiune cu laptopul meu. Dat fiind că troianul lucrează sub contul lui, am privilegii complete de administrator în întregul domeniu din reţea şi am nevoie doar de câteva secunde ca să identific controlerul de domeniu, adică serverul care conţine parolele conturilor din întreaga companie. Un utilitar de hacking numit „fgdump” îmi permite să înregistrez toate parolele de utilizator în formă „hash” (adică sunt codificate, nu apar în clar).

În câteva ore, am trecut toată lista de hash-uri prin „tabelele-curcubeu” – o uriaşă bază de date cu hash-uri de parole de computer precalculate – şi am recuperat parolele mai tuturor angajaţilor companiei. În cele din urmă, descopăr unul dintre serverele primare care se ocupă de tranzacţiile cu clienţii, dar constat că numerele cărţilor de credit sunt încriptate: nicio problemă, găsesc cheia folosită pentru încriptarea numerelor cărţilor de credit, ascunsă convenabil într-o procedură stocată în baza de date pe un computer cunoscut sub indicatorul de „server SQL”, care este accesibil tuturor administratorilor de baze de date.

Milioane şi milioane de numere de cărţi de credit. Aş putea să fac cumpărături cât e ziua de lungă, folosind de fiecare dată altă carte de credit, şi nu le-aş epuiza nici într-o viaţă întreagă.

Dar nu am făcut niciun fel de cumpărături. Ce am scris mai sus este o poveste adevărată, dar nu este una dintre acele isprăvi de hacker care mi-au adus atâtea necazuri. De fapt, era ca şi cum fusesem *angajat* să fac ce am făcut.

Este un aşa-numit „pen test”, prescurtare de la „test de penetrare”, şi constituie o importantă parte a vieţii mele din zilele astea. Am „spart” unele dintre cele mai mari companii de pe planetă şi am penetrat cele mai încăpăţânate sisteme de calcul construite vreodată – dar angajat chiar de companiile cu pricina, pentru a le ajuta să umple breşele şi să îşi îmbunătăţească sistemul lor de securitate, pentru a nu deveni victima unui hacker pe viitor. Sunt în mare parte un autodidact şi am petrecut ani de zile studiind metodele, tacticile şi strategiile

folosite pentru a ocoli securitatea computerelor şi a afla cât mai multe despre cum funcţionează sistemele de computere şi de telecomunicaţii.

Pasiunea mea pentru tehnologie şi fascinaţia ei exercitată asupra mea m-au condus pe un drum plin de hurducături. Escapadele mele de hacker m-au costat în cele din urmă cinci ani de viaţă petrecuţi în închisoare, producându-le teribile suferinţe celor dragi mie.

Vă prezint aici povestea mea, cu toate detaliile, cât de precis le-am putut recupera din memorie, din însemnările personale, din stenogramele publice ale tribunalelor, din documentele obţinute în virtutea legii accesului la informaţie, din înregistrările efectuate de FBI, atât pe faţă, cât şi pe ascuns, din multele ore de interogatoriu şi din discuţiile cu doi informatori ai guvernului.

Vă voi povesti deci cum am devenit cel mai căutat spărgător de computere din lume.

PARTEA ÎNTÂI

CUM DEVII UN HACKER

CAPITOLUL 1
UN FEL DE ÎNCEPUT

Yjcu ku pcog qh vjg uauvgo wugf da jco qrgtcvqtuvq ocmg htgg rjqpg ecnnu?{1}

Instinctul meu de a găsi căi de ocolire a barierelor şi a elementelor de protecţie s-a manifestat de timpuriu. Aveam cam un an şi jumătate când am descoperit o metodă de a ieşi din ţarc, după care am ajuns la portiţa specială pentru copii din uşa de la intrare, pe care am reuşit să o deschid. Pentru mama, acesta a fost primul avertisment a ceea ce va să vie.

Am crescut fără fraţi. După ce tata a plecat, când aveam trei ani, mama mea, pe nume Shelly, şi cu mine am trăit în apartamente drăguţe, cu o chirie modică, din cartiere sigure din San Fernando Valley, peste deal de Los Angeles. Mama ne întreţinea pe amândoi având o slujbă de chelneriţă într-unul sau altul din multele localuri întinse de-a lungul bulevardului Ventura, care străbate valea de la est la vest. Tata locuia în alt stat din SUA şi, deşi ţinea la mine, în cea mai mare parte s-a implicat doar ocazional în viaţa mea cât timp am crescut, până când s-a mutat în Los Angeles, când aveam treisprezece ani.

Eu şi mama ne mutam atât de des, încât nu am avut, ca alţi copii, şansa de a-mi face prieteni. Mi-am petrecut copilăria în mare parte cu activităţi solitare, cele mai multe sedentare. Când am intrat la şcoală, profesorii i-au spus mamei că sunt printre cei mai buni la matematică şi la scriere, foarte avansat pentru clasa în care eram. Dar pentru că eram un copil hiperactiv, îmi era foarte greu să stau locului.

Cât timp am crescut, mama a schimbat trei soţi şi câţiva prieteni. Unul a abuzat de mine, altul – care lucra în poliţie – chiar m-a molestat. Spre deosebire de alte mame, despre care am citit ulterior, a mea nu s-a făcut că plouă.

Din momentul în care afla că am fost abuzat – sau chiar că mi s-a vorbit urât – individul era dat afară pe uşă. Nu că aş căuta vreo scuză, dar mă întreb dacă nu cumva acei bărbaţi abuzivi au jucat vreun rol în faptul că am ajuns să sfidez autoritatea oricui.

Cel mai mult îmi plăcea vara, în special când mama avea pauză la prânz şi venea acasă. Îmi plăcea la nebunie când mă ducea la înot, la plaja nemaipomenită de la Santa Monica. Ea se întindea pe nisip, făcând plajă şi odihnindu-se, uitându-se la mine cum mă bălăcesc în valuri, care mă doborau, după care mă ridicam râzând şi exersam înotul învăţat în tabăra de tineri creştini (YMCA) la care fusesem câteva veri la rând (am urât taberele alea, mai puţin când ne duceau pe toţi la plajă).

În copilărie, am fost bun la sporturi şi am jucat în liga de juniori la baseball, destul de bine ca să rămân ore întregi pe teren exersând lovirea mingii. Dar pasiunea care avea să-mi marcheze cursul vieţii a început atunci când aveam zece ani. Un vecin care trăia într-un apartament de peste drum avea o fată cam de vârsta mea. Cred că mi-a căzut cu tronc, iar ea mi-a răspuns la fel, pentru că a dansat goală-goluţă în faţa mea. Dar la vârsta aceea eram mai interesat de lucrurile aduse la viaţă de tatăl ei, de magia pe care o crea.

Era un vrăjitor desăvârşit, ale cărui trucuri cu cărţi de joc, monede şi alte accesorii mă fascinau. Dar mai era ceva, şi mai important: am văzut cum publicul lui, fie că era format dintr-o persoană, trei persoane sau o sală întreagă, era încântat să se lase păcălit. Iată un gând care nu mi s-a format niciodată explicit în minte: ideea că oamenilor le place să fie duşi cu preşul a fost o revelaţie uluitoare, care mi-a influenţat cursul vieţii.

Un magazin cu articole de magie, la care ajungeam uşor cu bicicleta, a devenit locul meu predilect în timpul liber. Magia a fost poarta mea de intrare în arta de a trage oamenii pe sfoară.

Uneori, în loc să ies cu bicicleta, săream în câte un autobuz. Într-o bună zi, la vreo doi ani după cele povestite, un şofer de autobuz numit Bob Arkow a remarcat că am un tricou pe care scria „Piraţii undelor scurte sunt la post!”. El mi-a spus că tocmai găsise o staţie radio Motorola, pentru uzul poliţiei. M-am gândit că poate e în stare să asculte frecvenţele poliţiei, ceea ar fi fost ca lumea. A reieşit că de fapt doar voia să mă aţâţe, dar Bob era un radioamator pasionat, iar entuziasmul lui mi-a stârnit şi mie interesul. Mi-a arătat o metodă de a efectua convorbiri telefonice gratuite prin radio, printr-un serviciu de conectare numit „auto patch”, furnizat de unii din colegii săi radioamatori. Apeluri telefonice gratis! Asta m-a impresionat fără măsură. Gata, eram prins.

După câteva săptămâni de ore la seral, învăţasem destule despre circuitele radio şi despre normele radioamatorilor pentru a trece examenul scris şi ştiam destul cod Morse ca să trec şi examenul cu pricina. Curând, poştaşul mi-a adus un plic din partea Comisiei Federale pentru Comunicaţii{1}, cu licenţa mea de radioamator, o ispravă pe care puţini puşti sub cincisprezece ani o făcuseră vreodată. Am avut un adevărat sentiment de împlinire.

Să păcăleşti lumea prin magie era nemaipomenit. Dar să înveţi cum funcţionează un sistem telefonic era fascinant. Voiam să aflu totul despre cum funcţionează o companie telefonică. Voiam să stăpânesc cele mai intime procese ale ei. În şcoala elementară şi în gimnaziu primisem numai note foarte bune, dar prin clasa a opta sau a noua am început să o las mai moale cu şcoala şi să-mi fac veacul la Henry Radio, un magazin cu electronice pentru radioamatori dintr-un cartier

din vestul Los Angelesului, citind ore întregi cărţi de teoria radioului. Pentru mine, asta echivala cu o vizită la Disneyland. Radioamatorismul mi-a oferit şi câteva şanse de a ajuta comunitatea. O vreme am lucrat ca voluntar în weekend, furnizând suport tehnic pentru comunicaţiile Crucii Roşii locale. Într-o vară, am petrecut o săptămână făcând acelaşi lucru pentru organizatorii concursurilor sportive pentru persoanele cu dizabilităţi.

Să merg cu autobuzul era pentru mine ca şi cum aş fi mers în vacanţă – mă bucuram de priveliştile oraşului, chiar când îmi erau familiare. Trăiam în sudul Californiei, un loc în care vremea este aproape întotdeauna ideală, mai puţin când se lăsa smogul – mult mai rău pe vremea aceea decât azi. Autobuzul costa douăzeci şi cinci de cenţi – iar dacă schimbam autobuzul, mai plăteam zece cenţi. În vacanţa de vară, când mama era la slujbă, adesea mergeam toată ziua cu autobuzul. La doisprezece ani, mintea mea o luase deja pe căi dubioase. Într-o zi mi-a trecut prin minte următorul gând: *dacă aş putea să falsific în vreun fel compostarea biletelor, călătoriile cu autobuzul nu m-ar mai costa nimic.*

Tata şi unchii mei lucrau toţi în domeniul vânzărilor şi aveau darul limbuţiei. Cred că am şi eu gena asta, care mi-a permis de foarte timpuriu să conving oamenii să facă ceea ce-mi doream. Am urcat în autobuz şi m-am aşezat pe cel mai apropiat scaun de şofer. Când a oprit la un semafor, i-am spus: „Lucrez la un proiect pentru şcoală şi trebuie să compostez diverse forme interesante pe bucăţi de carton. Văd că folosiţi un compostor pentru transferurile dintre autobuze şi ar fi nemaipomenit să am unul. Pot cumpăra unul de undeva?”.

Nu mă aşteptam să mă creadă, pentru că suna de-a dreptul prosteşte. Dar cred că nu îi trecuse niciodată prin minte că ar putea fi manipulat de un puşti. Mi-a dat numele magazinului, am sunat şi am aflat că se vând asemenea compostoare pentru cincisprezece dolari. Când ai doisprezece ani, ce argumente rezonabile poţi să-i oferi mamei tale cum că ai nevoie de cincisprezece dolari? Ei bine, eu am convins-o. Chiar a doua zi, eram în magazin şi cumpăram un compostor. Dar acesta era doar Pasul Unu. De unde o să fac rost de bilete necompostate?

Păi unde erau spălate autobuzele? Am mers pe jos până la cel mai apropiat depou de autobuze, am descoperit în zona în care erau curăţate autobuzele o benă uriaşă, m-am urcat pe buza benei şi m-am uitat înăuntru.

Evrika!

Mi-am umplut buzunarele cu bilete de transfer parţial folosite – în prima din foarte, foarte multele acţiuni pe care aveam să le numesc „plonjon în gunoi”.

Memoria mea a fost întotdeauna mult peste medie şi am reuşit să ţin

minte pe de rost orarele autobuzelor din mai toată regiunea Văii San Fernando. Am început să hălăduiesc cu autobuzul peste tot pe unde ajungeau autobuzele – în regiunile Los Angeles, Riverside, San Bernardino. Mi-au plăcut toate acele locuri, mi-a plăcut să savurez lumea din jurul meu.

În călătoriile mele, m-am împrietenit cu un puşti pe nume Richard Williams, care făcea acelaşi lucru, doar că existau două deosebiri radicale. În primul rând, cursele lui gratuite erau legale, pentru că tatăl lui era şofer de autobuz, iar fiul lui avea dreptul la curse gratuite. Al doilea aspect care ne-a deosebit (cel puţin iniţial) era o diferenţă de greutate: Richard era obez şi voia să se oprească de cinci-şase ori pe zi ca să îşi ia câte un „taco" imens. Am adoptat aproape pe loc obiceiurile lui alimentare şi am început să iau şi eu în greutate.

Nu a trecut mult şi o fată blondă cu codiţe mi-a spus în autobuzul de şcoală: „Eşti destul de drăguţ, dar eşti gras. Trebuie să mai dai şi tu jos".

Credeţi că am pus oare la inimă sfatul ei dureros, dar fără îndoială constructiv? Draci.

Am avut necazuri după incursiunea în gunoiul depoului pentru acele bilete de transfer şi pentru că am mers gratis cu autobuzul? Din nou, nu. Mama a considerat că e o chestie deşteaptă, tata a spus că dovedesc iniţiativă, iar şoferii de autobuz, care s-au prins că îmi compostez singur biletele, au considerat că e o chestie comică. Din câte îmi dădeam seama, toţi cei din jurul meu care ştiau ce-mi poate pielea îmi făceau complici cu ochiul.

De fapt, nu aveam nevoie de laudele nimănui pentru ca pocinogurile mele să mă conducă la alte necazuri. Cine putea să ştie că o scurtă ieşire la cumpărături putea să ofere o lecţie care avea să-mi schimbe cursul vieţii în altă direcţie… o direcţie nefericită?

CAPITOLUL 2
DOAR ÎN TRECERE

Wbth lal voe htat oz voe wxbirtn vfybqt wagye C poh aeovsn vojgav?[2]

Până şi familiile evreieşti care nu prea se omoară cu religia vor ca fiul lor să aibă un bar mitzvah[2], iar eu cădeam exact în categoria asta. Asta presupunea să stai în faţa congregaţiei şi să citeşti un pasaj dintr-un sul conţinând Tora – în ebraică. Evident, ebraica foloseşte un cu totul alt alfabet, cu ב, ך, מ şi altele asemenea, aşa că de vrei să înveţi să citeşti un pasaj din Tora, asta poate să-ţi ia luni bune de viaţă.

Am fost înscris la Şcoala Ebraică din cartierul Sherman Oaks, dar m-au dat afară, pe motiv că îmi băteam joc de profesori. Mama a găsit un cantor care să mă mediteze în particular, aşa că nu mai puteam să citesc sub pupitru cărţi de tehnologie. Am reuşit să învăţ destulă ebraică pentru a trece prin ceremonie şi mi-am citit pasajul din Tora cu voce tare în faţa congregaţiei, fără să depăşesc media de bâlbâieli şi fără să mă fac de râs.

După aceea, părinţii m-au tachinat pentru că am imitat accentul şi gesturile rabinului. Dar fusese o chestie subconştientă. Ulterior, aveam să învăţ că este o tehnică foarte eficientă, pentru că oamenii sunt atraşi de alţi oameni care sunt ca ei. Aşa că, încă de la o vârstă fragedă, absolut pe neştiute, practicam deja ceea ce avea să se numească „inginerie socială” – manipularea întâmplătoare sau calculată a oamenilor, pentru a-i influenţa să facă lucruri pe care nu le-ar face în mod obişnuit. Şi asta convingându-i fără să aibă cea mai mică urmă de bănuială.

A urmat tradiţionala masă de la restaurant, unde rudele care veniseră la ceremonie m-au cadorisit, inclusiv cu bonuri de trezorerie, care făceau o sumă frumuşică.

Eram un cititor pasionat, cu preferinţe speciale care m-au dus într-un loc numit Librăria Supravieţuitorilor din districtul North Hollywood. Era o librărie mică şi într-un cartier rău famat şi era administrată de o doamnă blondă de vârstă medie, prietenoasă, care mi-a spus că pot să-i spun pe nume. Descoperirea locului a echivalat pentru mine cu găsirea cufărului cu comori de către un pirat. În vremea aceea, idolii mei erau Bruce Lee, Houdini şi Jim Rockford, nemaipomenitul detectiv particular jucat de James Garner în *The Rockford Files,* care era în stare să deschidă lacăte, să manipuleze oamenii şi să-şi asume o identitate falsă în doar câteva clipe. Voiam să fiu şi eu în stare să fac lucrurile acelea formidabile pe care le făcea Rockford.

La acea librărie erau cărţi care descriau cum să faci toate acele

lucruri grozave puse în act de Rockford şi multe altele pe lângă ele. Începând cu vârsta de treisprezece ani, am petrecut acolo multe weekenduri, cât era ziua de lungă, studiind carte după carte – cărţi cum ar fi *The Paper Trip* a lui Barry Reid, despre cum să-ţi creezi o nouă identitate folosind certificatul de naştere al cuiva care murise.

O carte numită *The Big Brother Game,* scrisă de Scott French, a devenit Biblia mea, pentru că era plină-ochi cu informaţii detaliate despre cum să pui mâna pe datele de pe carnetul de conducere, înregistrări cadastrale, situaţia creditului, informaţii bancare, numere de telefon care nu apar în cartea de telefon şi chiar cum să obţii informaţii din partea departamentelor de poliţie. (Mult mai târziu, pe când scria versiunea revizuită a cărţii, French m-a sunat ca să mă întrebe dacă nu cumva vreau să scriu eu capitolul despre tehnicile „ingineriei sociale” aplicate la companiile telefonice. La vremea aceea, eu şi coautorul meu lucram la a doua carte a noastră, *The Art of Intrusion,* şi eram prea ocupat ca să mă implic în proiectul lui French; dar coincidenţa m-a amuzat şi am fost flatat de cererea lui.)

Librăria aceea era plină de cărţi „clandestine”, care te învăţau lucruri pe care nu ar fi trebuit să le ştii – lucru care m-a atras, pentru că am avut dintotdeauna acest impuls de a muşca o bucăţică din mărul interzis al cunoaşterii. Mă lăfăiam în cunoştinţe care aveau să se dovedească nepreţuite aproape două decenii mai târziu, când voi fi devenit un fugar.

Celălalt element care m-a interesat la magazinul respectiv erau uneltele de desfăcut lacăte şi încuietori, oferite spre vânzare. Am cumpărat câteva, de tipuri diferite. Vă amintiţi poanta aceea veche, în care un turist întreabă: „Cum ajung la Carnegie Hall?”, la care i se răspunde: „Totul e exerciţiu şi numai exerciţiu”? Asta am făcut eu pentru a stăpâni arta spartului lacătelor, uneori coborând în zona boxelor chiriaşilor din garajul blocului nostru, unde deschideam câteva lacăte şi le schimbam unele cu altele, după care le încuiam la loc. La vremea aceea, mi s-a părut o farsă foarte amuzantă, dar acum, când mă uit în urmă, sunt sigur că unii au avut adevărate izbucniri de furie şi că le-am făcut necazuri destul de mari, ca să nu mai zic de cheltuiala cu un nou lacăt, după ce vor fi reuşit să-l desfacă pe cel vechi. Cred că e nostim doar dacă eşti adolescent.

Într-o zi, când aveam cam paisprezece ani, eram în oraş cu unchiul meu Mitchell, care era la vremea aceea eroul meu. Am trecut pe la Direcţia de Permise de Conducere, pe care am găsit-o supraaglomerată. El m-a lăsat la coadă, în timp ce s-a dus nonşalant direct la ghişeul cu pricina – pur şi simplu, trecând pe lângă toţi cei ce stăteau la coadă. Conţopista de la Registru, o doamnă cu o figură plictisită, l-a privit surprinsă. Nu a aşteptat ca ea să termine ce avea de făcut cu un domn care era la ghişeu, ci a început imediat să-i

vorbească. Nu i-a spus decât câteva cuvinte, iar funcţionara a dat din cap şi i-a făcut semn celuilalt client să facă loc, ocupându-se de cine ştie ce voia unchiul Mitchell de la ea. Unchiul meu avea un talent deosebit în a relaţiona cu lumea.

Talent pe care se pare că-l am şi eu. Acesta a fost primul meu exemplu conştientizat de „inginerie socială”.

Cum eram văzut la Liceul Monroe? Profesorii ar fi spus că făceam mereu lucruri neaşteptate. Când alţi puşti reparau televizoare în atelierul TV, eu păşeam pe urmele lui Steve Jobs şi Steve Wozniak şi construiam o cutie albastră, care îmi permitea să manipulez o reţea telefonică şi chiar să fac apeluri telefonice gratuite. Aveam mereu cu mine aparatul meu portabil de radioamator şi am vorbit prin el în timpul pauzelor de prânz şi între ore.

Dar unul din colegi avea să-mi schimbe radical cursul vieţii. Steven Shalita era un tip arogant, care îşi închipuia că e vreun soi de poliţist sub acoperire – maşina lui era acoperită cu antene radio. Îi plăcea să se laude cu şmecheriile pe care le făcea cu telefonul şi chiar era în stare de nişte lucruri uimitoare. El a demonstrat cum poate determina lumea să-l sune, fără a-şi deconspira numărul adevărat, folosind un circuit de test al companiei; el suna de la unul din numerele din „bucla de conectare”, în vreme ce interlocutorul suna pe al doilea număr al buclei. Cei doi apelanţi se conectau ca prin farmec. Folosind acelaşi circuit de testare, putea să obţină numele şi adresa corespunzătoare oricărui număr, secret sau nu, sunând la informaţii clienţi. Cu un singur apel, a obţinut numărul trecut la secret al mamei mele. Dumnezeule! Putea obţine numărul şi adresa oricui, chiar dacă era vorba de un star cu telefonul trecut la secret. Era ca şi cum tipii de la compania de telefonie ar fi stat smirnă, abia aşteptând să afle cu ce pot să-l ajute.

Eram interesat şi fascinat şi am devenit imediat însoţitorul lui, doritor să învăţ toate acele trucuri incredibile. Dar pe Steven îl interesa doar să-mi arate ce poate face, nu şi să-mi spună *cum* funcţionează trucurile, cum a fost el în măsură să-şi folosească talentele în „ingineria socială” pe pielea oamenilor cu care discuta.

Nu a trecut mult şi am „prins” practic tot ce era dispus să împărtăşească cu mine în legătură cu „telefonia pentru pasionaţi” şi am început să-mi petrec mai tot timpul liber explorând reţelele de telecomunicaţii şi învăţând de unul singur, aflând lucruri de care Steven habar nu avea cum funcţionează. Cei „înnebuniţi” după telecomunicaţii aveau o reţea de socializare. Am început să-i cunosc pe alţii care împărtăşeau aceleaşi domenii de interes şi să particip la adunările lor, chiar dacă aceşti pasionaţi erau cam ciudaţi – adică nişte tipi neinteresanţi şi cu zero talente de socializare.

Se părea că fusesem născut pentru a manipula lucrătorii din

telecomunicaţii. Puteam oare să conving un tehnician al unei companii de telefonie să meargă cu maşina până la un „repartitor" (punct local de interconexiune, care redirecţionează apelurile spre şi dinspre un post telefonic) în miez de noapte, pentru a conecta un circuit „vital", făcându-l să creadă că îl sun de la alt repartitor, sau poate sunt un instalator aflat la un stâlp de telefonie? Da, şi încă uşor. Ştiam deja că am talente în această direcţie, dar colegul meu de liceu Steven a fost cel care m-a învăţat cât de puternice pot fi aceste talente.

Tactica de bază era simplă. Înainte să începi să aplici „ingineria socială" pentru un scop anume, trebuie mai întâi să te pui la curent cu situaţia respectivă. Aduni informaţii despre companie, inclusiv cum funcţionează acel departament sau acea unitate, care este rolul ei, la ce informaţii au acces operatorii ei, de la cine primesc solicitări în mod obişnuit, în ce condiţii furnizează ei informaţia dorită, plus argoul şi terminologia folosite de companie.

Tehnicile „ingineriei sociale" funcţionează pur şi simplu pentru că oamenii sunt foarte deschişi faţă de persoanele care inspiră încredere, de pildă un angajat autorizat al companiei. Aici intervine culegerea informaţiilor. Voiam să pun mâna pe nişte numere trecute la secret; am sunat la unul dintre birourile comerciale ale companiei şi am spus: „Sunt Jake Roberts, de la Biroul de Numere Secretizate. Trebuie să vorbesc cu şeful sau şefa".

Când şefa a venit la telefon, m-am prezentat din nou şi am spus: „Aţi primit circulara care anunţa că ne schimbăm numărul?".

Ea s-a dus să verifice şi s-a întors la telefon, spunând: „Nu, nu am primit-o".

I-am spus: „Ar trebui să folosiţi 213 687-9962".

„Noi aveam alt număr", a venit răspunsul. „Formăm 213 320-0055."

Bingo!

„Bun", i-am zis. „Vom trimite o notă de informare la nivelul doi (în limbajul companiilor de telefonie, asta înseamnă un manager) privind schimbarea. Între timp, folosiţi în continuare 320-0055, până primiţi circulara."

Dar când am sunat la Biroul de Numere Secretizate, a reieşit că numele meu trebuia să fie pe o listă de persoane autorizate şi cu un număr de interior; altfel nu-mi puteau furniza niciun fel de informaţie despre clienţi. Un „inginer social" novice sau pur şi simplu prost probabil că ar fi închis telefonul. Dar asta n-ar fi fost deloc bine: imediat ar fi apărut bănuieli.

M-am orientat pe loc şi am spus: „Şeful meu mi-a zis că mă pune pe listă. Va trebui să-l informez că nu aţi primit încă circulara lui".

Încă un obstacol: la un moment dat, va trebui să fiu în stare să le furnizez un număr de interior al companiei la care să pot primi apeluri!

A trebuit să sun la trei sucursale comerciale până să găsesc un interior către o persoană care avea „nivelul doi” şi era şi bărbat – adică o persoană pe care o puteam întruchipa. I-am spus: „Sunt Tom Hansen de la Biroul de Numere Secretizate. Facem o aducere la zi a listei cu angajaţii autorizaţi. Mai vreţi să fiţi pe listă?”.

Evident că voia.

Atunci i-am spus să-şi dea numele literă cu literă şi să-mi dea şi numărul lui de telefon de la birou. Doamne, nu mă aşteptam să fie aşa de simplu.

Următorul meu apel a fost la REMAC – Centrul pentru Autorizarea Schimbărilor Recent Înregistrate –, adică unitatea companiei de telefonie care se ocupa cu adăugarea sau anularea de servicii telefonice adresate clienţilor, cum ar fi diversele funcţii ale apelurilor. Am sunat şi m-am dat drept managerul de la Departamentul comercial. Mi-a fost uşor să-l conving pe funcţionar să adauge un apel de redirecţionare a numărului de interior al managerului – doar era un număr al firmei Pacific Telephone.

Mai precis, lucrurile au mers aşa: am sunat un tehnician de la cel mai apropiat repartitor. Crezând că sunt un instalator aflat pe teren, el s-a conectat la linia managerului, folosind unul din acele microaparate pe care le au tehnicienii cu ei, şi a format cifrele pe care i le-am dat eu, redirecţionând astfel numărul de telefon al managerului către un circuit „în buclă” al companiei. O buclă de conectare este un circuit special, care are două numere asociate. Atunci când sunt apelate deodată cele două numere din acest circuit în buclă, apelurile sunt reunite ca prin farmec, ca şi cum apelanţii s-ar fi sunat unul pe celălalt.

Am sunat la acest circuit-buclă şi am introdus un număr care nu făcea altceva decât să sune, să sune şi iar să sune.

Atunci când Biroul de Numere Secretizate a sunat înapoi la linia autorizată a managerului, apelul a fost redirecţionat spre buclă, iar apelantul a auzit acel sunet de apel. Am lăsat persoana să audă câteva tonuri de apel, apoi am răspuns: „Pacific Telephone, aici e Steve Kaplan”.

Din acel moment, persoana îmi va da orice număr trecut la secret mi-aş fi dorit. Apoi am sunat din nou tehnicianul din repartitor, spunându-i să anuleze redirecţionarea.

Cu cât e mai grea problema, cu atât sunt mai mari palpitaţiile. Acest truc a mers ani de zile şi e foarte probabil că ar merge şi azi!

După o serie de apeluri, întinse pe mai mult timp – pentru că ar fi bătut la ochi să cer de la Biroul de Numere Secretizate doar numerele câtorva celebrităţi – aveam numerele de telefon ale lui Roger Moore, Lucille Ball, James Garner, Bruce Springsteen şi ale altor celebrităţi. Uneori, sunam, iar când la telefon venea chiar vedeta respectivă,

spuneam ceva la modul: „Salut, Bruce, cum stai?”. Nu făceam rău nimănui, dar era palpitant să afli orice număr îţi doreai.

Liceul Monroe a organizat un curs de computere. Nu aveam cursurile anterioare necesare pentru a mă califica pentru el, dar profesorul, domnul Christ (pronunţat astfel încât să rimeze cu „twist”), a văzut ce entuziast sunt şi ştia deja cât de multe învăţasem de unul singur, aşa că m-a acceptat la curs. Cred că a ajuns să-şi regrete decizia: eram o poamă şi jumătate. Descopeream mereu parola lui de la minicomputerul inspectoratului şcolar, indiferent de câte ori şi-o schimba. Disperat, a încercat să mă păcălească, perforându-şi parola pe o bandă de hârtie, care era modul predilect de stocare a datelor în acea perioadă de dinaintea discurilor flexibile; apoi introducea bucata de bandă în cititorul specializat ori de câte ori voia să se logheze. Dar ţinea bucata aceea scurtă de bandă de hârtie în buzunarul de la cămaşă, iar găurile erau perfect vizibile prin ţesătura subţire. Unii dintre colegii de clasă mă ajutau să descifrez tiparul făcut de găuri ori de câte ori schimba el parola. Nu s-a prins niciodată.

Şi mai era şi telefonul din laboratorul de computere – un telefon de tip vechi, cu disc rotativ. Telefonul era programat să primească doar apeluri provenind de la inspectoratul şcolar. Am început să-l folosesc pentru a intra în computerele de la Universitatea din California de Sud (USC) şi pentru a accesa jocuri pe computer. Pur şi simplu i-am spus operatoarei de la centrală: „Sunt domnul Christ. Am nevoie de o linie externă”. Iar când centralista a început să aibă bănuieli, după numeroasele apeluri, am trecut la tacticile fanilor telefoniei, formând la serviciul de comutaţii al companiei de telefonie şi ridicând orice restricţie, pentru ca să pot suna la USC ori de câte ori voiam. În cele din urmă, şi-a dat şi el seama că am reuşit să fac apeluri exterioare nelimitate.

Curând, a anunţat triumfător în clasă că o să pună capăt apelurilor mele la USC odată pentru totdeauna şi a ridicat în aer un lacăt special pentru telefoane: când era pus peste gaura lui „1”, orice apel devenea imposibil.

Îndată ce a pus lacătul la locul respectiv, toată clasa a început să se uite curioasă. Am ridicat receptorul şi am început să bat în furcă: nouă bătăi rapide înseamnă „9”, pentru accesul exterior, şapte bătăi rapide pentru „7” şi patru bătăi pentru „4”. Într-un minut eram deja conectat la USC.

Pentru mine, era un joc al inteligenţei. Pentru bietul domn Christ, era amărăciunea umilinţei. S-a înroşit la faţă, a înhăţat telefonul şi l-a *aruncat* în cealaltă parte a clasei.

Dar între timp am învăţat de unul singur să lucrez în sistemul de operare RSTS/E, produs de Digital Equipment Corporation (DEC) şi folosit de minicomputerul{3} şcolii, care se găsea în centrul oraşului

Los Angeles. În apropiere se găsea campusul de la Northridge al Universităţii de Stat din California (CSUN), care avea computere ce foloseau acelaşi sistem de operare RSTS/E. Am mers în audienţă la şeful Departamentului de Ştiinţa Computerelor, Wes Hampton, căruia i-am spus: „Sunt extrem de interesat să învăţ despre computere. Pot să cumpăr un cont ca să folosesc computerele de aici?".

„Nu, sunt doar pentru studenţii înscrişi la cursuri."

Nu-mi stă în caracter să renunţ prea uşor. „La liceul nostru, laboratorul de computere se închide la sfârşitul cursurilor, la ora trei. Puteţi cumva să înfiinţaţi un program pentru elevii de liceu, ca să poată învăţa pe computerele dumneavoastră?"

M-a refuzat, dar m-a sunat curând după aceea. „Am decis să-ţi permitem să foloseşti computerele noastre", mi-a spus el. „Nu-ţi putem da un cont, pentru că nu eşti student la noi, aşa că am decis să te las să foloseşti contul meu personal. Contul este «5.4» şi parola este «Wes»."

Omul acesta era şeful Departamentului de Ştiinţa Computerelor şi asta era ideea lui de parolă sigură – numele lui de botez! Asta da securitate!

Am început să învăţ de unul singur limbajele de programare Fortran şi Basic. După doar câteva săptămâni de cursuri de programare, am scris un program care fura parolele altor utilizatori: un student care voia să se logheze vedea pe ecran o fereastră obişnuită de logare, care de fapt era programul meu ce se suprapunea peste sistemul de operare, menit să-i păcălească pe utilizatorii care îşi introduceau numele de cont şi parola (ceva similar cu atacurile contemporane de phishing). De fapt, unul dintre supervizorii de laborator de la CSUN îmi dăduse o mână de ajutor, corectându-mi programul – li se părea *cool* că un licean găsise o metodă de a fura parole. După ce programelul a început să ruleze pe terminalele din laborator, ori de câte ori un student se conecta la sistem numele de utilizator şi parola lui erau adăugate într-un fişier.

De ce? Eu şi prietenii mei credeam că este nemaipomenit să cunoşti toate parolele de utilizator. Nu aveam niciun plan sinistru, doar culegeam informaţie de amorul artei. Pur şi simplu de-aia. Era încă una din acele situaţii problematice în care m-am tot pus iar şi iar, mai toată tinereţea mea, din momentul în care am văzut primul truc magic. Oare pot să învăţ şi alte trucuri ca acesta? Oare pot dobândi puteri pe care nu s-ar cuveni să le am?

La o vreme după asta, unul dintre supraveghetorii sălii cu monitoare m-a dat în gât la administratorul de sistem.

Îmi amintesc că îndată după aceea trei poliţişti ai campusului au dat buzna în laborator. M-au reţinut până a venit mama să mă ia.

Şeful departamentului, care îmi dăduse permisiunea să folosesc

laboratorul şi chiar să mă loghez în propriul lui cont, era de-a dreptul furios. Dar nu putea face mare lucru: pe vremea aceea nu existau legi specifice pentru computere şi nu aveau cu ce să mă acuze. Dar mi-au anulat toate privilegiile şi mi s-a poruncit să nu mai calc prin campus în viaţa mea.

Iar mamei i s-a spus: „Luna viitoare intră în vigoare o lege nouă în California; conform ei, ce a făcut Kevin devine infracţiune". (Congresul Statelor Unite avea să adopte o lege federală a infracţiunilor pe computer abia peste patru ani, dar pentru a convinge Congresul să adopte noua lege s-a folosit un adevărat pomelnic al activităţilor mele.)

În orice caz, ameninţarea nu m-a speriat prea tare. La scurt timp după vizita aceea, am descoperit o metodă de a devia apelurile de la Informaţiile din Rhode Island{4}, pentru ca apelurile să vină la mine. Cum te distrezi cu oamenii care încearcă să afle un număr de telefon? Iată cum arăta o convorbire tipică:

EU: Ce oraş, vă rog?

APELANT: Providence.

EU: Pe ce nume?

APELANT: John Norton.

EU: Firmă sau domiciliu?

APELANT: Domiciliu.

EU: Numărul este 836,5 şi jumătate 66.

În acest moment, apelantul era fie buimăcit, fie indignat.

APELANT: Cum formez o jumătate?!

EU: Mergeţi să cumpăraţi un telefon nou, care are şi jumătate.

Am avut parte de reacţii de-a dreptul caraghioase.

Pe vremea aceea, diversele zone ale regiunii Los Angeles erau acoperite de două companii de telefonie diferite. Zona de nord a Văii San Fernando, unde locuiam noi, era deservită de General Telephone and Electronics Corporation (GTE). Orice apel pe care îl făceai la doar douăzeci de kilometri era taxat drept convorbire pe distanţă mare. Evident, nu voiam să încarc nota telefonică a mamei, aşa că unele dintre convorbirile mele se făceau folosind o interfaţă telefonică a unui radioamator local.

Într-o zi, eram pe acea frecvenţă radio şi am avut un schimb înfierbântat de cuvinte cu controlorul repetorului, în privinţa a ceea ce el numea „convorbirile stranii" pe care le comiteam eu. Remarcase că formez cu regularitate un număr mare de cifre, în serii lungi, atunci când foloseam releul radio. Doar nu aveam să-i explic că cifrele introduse de mine îmi permiteau să fac apeluri interurbane printr-un furnizor numit MCI. Habar nu avea ce făceam cu adevărat, dar nu-i plăcea că folosesc acea frecvenţă radio de o manieră atât de ciudată. Un radioamator care a ascultat discuţia m-a contactat după aceea, pe

aceeaşi frecvenţă, şi mi-a spus că se numeşte Lewis De Payne, dându-mi şi numărul lui. L-am sunat chiar în seara aceea. Lewis mi-a spus că îl interesează ce fac eu.

Ne-am întâlnit şi am devenit prieteni, o relaţie care a durat două decenii. Având origini argentiniene, Lewis era subţirel şi cu trăsături de tocilar, cu păr negru, tăiat scurt, lins în jos şi periat încă o dată în sus, plus o mustaţă despre care probabil el credea că-l face să arate mai bătrân. În ce priveşte proiectele de hacking, Lewis a devenit omul în care am avut cea mai mare încredere pe lumea asta, deşi avea o personalitate plină de contradicţii. Foarte politicos, dar mereu doritor să fie vioara întâi. Şters şi purtând acel asortiment de haine demodate şi pulovere pe gât şi pantaloni cu turul lat; dar socialmente ştia să-ţi intre pe sub piele. Un arogant discret, asta era.

Eu şi Lewis aveam cam acelaşi simţ al umorului. Cred că un hobby care nu-ţi oferă puţină nostimadă şi prilejuri de râs din când în când nu merită timpul şi efortul pe care le depui pentru el. Eu şi Lewis eram pe aceeaşi lungime de undă. De pildă, îmi amintesc de „loviturile date la McDonald's”. Am descoperit cum se poate modifica un radio pe bandă de doi metri astfel încât vocile noastre să se poată auzi prin difuzorul din dreptul clienţilor care comandau din maşină la un restaurant fast-food. Mergeam la un McDonald's şi parcam în apropiere, într-un loc din care puteam vedea acţiunea, apoi acordam radioul portabil pe frecvenţa restaurantului.

O maşină de poliţie trăgea la aleea pentru servitul în maşină, iar când ajungea la difuzor, eu sau Lewis anunţam: „Ne pare rău, nu servim poliţaii. Dacă doriţi, puteţi să vă duceţi la restaurantul Jack în the Box”. Odată, o femeie a tras la ghişeu şi a auzit din difuzor (era rândul meu) spunându-i-se: „Arată-mi sânii şi ai un Big Mac gratis!”. Nu i-a picat prea bine. A oprit maşina, a înhăţat ceva din portbagaj şi a intrat în restaurant… fluturând o bâtă de baseball.

„Suc de mere gratuit” era unul dintre gagurile mele preferate. După ce un client dădea comanda, îi explicam că maşina de făcut gheaţă e stricată, aşa că ofeream în schimb un suc de fructe gratuit. „Avem grepfrut, portocale şi… ah, îmi pare rău, se pare că nu mai avem nici grepfrut şi nici portocale. Doriţi cumva un suc de mere?” Iar când clientul spunea da, puneam o înregistrare cu cineva care făcea pipi într-un pahar, după care spuneam: „Gata, sucul dumneavoastră de mere este pregătit. Vă rugăm să conduceţi până la ghişeu şi să-l ridicaţi”.

Credeam că e nostim să înnebunim puţin nişte inşi pur şi simplu împiedicându-i să dea comanda. Preluam controlul difuzorului şi de câte ori un client încerca să facă o comandă, un prieten de-al nostru repeta comanda, dar cu un accent indian puternic, din care abia înţelegeai un cuvânt. Clientul spunea că nu înţelege, iar prietenul

nostru spunea altceva, la fel de imposibil de înţeles, iar şi iar – înnebunind client după client.

Partea cea mai haioasă era că tot ce spuneam noi la „drive-through" se auzea şi în boxele de la terasă. Iar angajaţii nu prea aveau ce să facă. Uneori, îi vedeam pe clienţii aşezaţi la mesele de afară mâncându-şi hamburgerii şi râzând. Nimeni nu-şi dădea seama ce se întâmplă.

Într-un rând, un manager a ieşit să vadă cine se joacă cu difuzoarele. S-a uitat prin parcare şi s-a scărpinat în cap. Nimeni în jur. Maşinile erau goale. Nimeni nu se ascundea în spatele semnului de parcare. S-a îndreptat spre difuzor şi s-a aplecat, uitându-se pieziş la el, de parcă se aştepta să vadă vreun omuleţ înăuntru.

„La ce mama dracului te uiţi?!" am strigat eu, cu o voce hâşâită.

Cred că a sărit trei metri înapoi!

Uneori, când jucam asemenea feste, oamenii din apartamentele din jur ieşeau pe balcon şi râdeau. Râdeau de se prăpădeau şi oamenii care treceau pe trotuar. Eu şi cu Lewis chiar ne-am adus prietenii cu noi în câteva rânduri, pentru că era extrem de hilar.

Bun, de acord, erau nişte copilării, dar ce vreţi? Aveam doar şaisprezece-şaptesprezece ani.

Unele din escapadele mele nu erau chiar nevinovate. Aveam o regulă personală: nu intram în unităţile propriu-zise ale companiilor de telefonie, deşi era foarte tentant, pentru că puteai obţine acces la sisteme şi chiar să citeşti nişte manuale tehnice ale firmei. Dar, cum se spune, era mai degrabă o recomandare, decât o lege.

Într-o seară din 1981, când aveam şaptesprezece ani, îmi petreceam timpul cu un alt prieten, tot un pasionat de telefonie, un anume Steven Rhoades. Am decis să ne strecurăm în sediul central al Pacific Telephone de la intersecţia dintre străzile Sunset şi Gower, din Hollywood. Deja eram mari cunoscători într-ale telefoanelor, aşa că să intrăm *în persoană* în sediul unei companii de telefonie era ultima lovitură. Accesul se obţinea prin formarea unui cod pe tastatura din afara uşii de intrare; am obţinut fără probleme codul, prin „inginerie socială", aşa că am intrat.

Dumnezeule, era palpitant! Pentru noi, era cel mai formidabil loc de joacă. Dar ce trebuia să căutăm?

Un tip în uniformă de gardian îşi făcea rondul prin clădire şi a dat de noi. Avea o constituţie de paznic de club sau de apărător de fotbal american – te cam înspăimânta. Stătea acolo tăcut, cu mâinile în şolduri şi cu un aer ameninţător. Şi totuşi, cu cât situaţia este mai tensionată, cu atât se pare că devin mai calm.

Nu prea arătam suficient de în vârstă ca să trec drept angajat cu normă întreagă; totuşi, am riscat. „Salut", i-am zis. „Cum îţi merge în seara asta?"

El mi-a răspuns: „Bine, domnule. Pot să văd ecusoanele dumneavoastră de companie?”.

M-am căutat în buzunare. „La naiba. Cred că l-am lăsat în maşină. Mă duc să-l aduc.”

Nu s-a lăsat păcălit aşa de uşor: „Nu, veniţi amândoi cu mine sus”, ne-a spus el.

Nu am protestat.

Ne-a dus la Centrul de Comutaţie de la nivelul al nouălea, unde erau angajaţi care lucrau.

Inima îmi bătea cu putere şi mă durea pieptul.

Doi tehnicieni de circuite au venit să vadă ce se întâmplă. Credeam că mai aveam o singură şansă, anume să fug de tipul ăla care făcea pe poliţaiul; dar aveam slabe şanse să scap neprins. Sunt disperat. Se pare că între mine şi închisoare nu se mai interpun decât talentele mele de manipulator.

Ştiam deja destule nume şi titluri de la Pacific Telephone ca să încerc o diversiune. Le-am spus: „Lucrez la COSMOS din San Diego şi îi arătam unui prieten cum arată oficiul central. Puteţi să-l sunaţi pe supervizorul meu şi să mă verificaţi”. Şi i-am dat numele unui supervizor de la COSMOS. Slavă Domnului, am o memorie bună, dar ştiam că nu prea arătăm de-ai locului şi că povestea mea e cam subţire.

Paznicul a căutat numele supervizorului în catalogul intercompanii, i-a descoperit numărul de acasă şi a sunat.

A sunat de trei ori. Omul a început scuzându-se că apelează aşa târziu şi i-a explicat situaţia.

I-am spus: „Lasă-mă să vorbesc eu cu ea”.

Mi-a dat receptorul, pe care l-am lipit strâns de ureche, rugându-mă ca ei să nu audă ce spune ea. Am spus ceva la modul: „Judy, îmi pare sincer rău de treaba asta – îi făceam turul de onoare unui prieten la Centrul de Comutaţie şi mi-am lăsat ecusonul în maşină. Omul de la pază doar verifică dacă sunt de la centrul COSMOS din San Diego. Sper că nu o să am necazuri din cauza asta”.

Mă opresc câteva clipe, ca şi cum aş asculta ce spune. Ea strigă: „Cine e acolo? Ne ştim de undeva? Ce faci acolo?”.

Încep să vorbesc din nou: „Oricum trebuia să fiu aici dimineaţa, pentru şedinţa cu noul manual de pregătire. Şi am o şedinţă de trecere în revistă cu Jim luni la unsprezece, dacă vrei să vii şi tu. Prânzul de marţi, eu şi tu, rămâne în picioare, da?”.

Încă o pauză; ea dă din gură în continuare.

„Sigur. Îmi pare rău că te-am deranjat”, spun eu.

După care închid.

Paznicul şi tehnicienii de la circuite par cam interzişi; se aşteptau să-i dau telefonul înapoi paznicului, ca ea să-i spună că e în regulă.

Vedeai pe faţa paznicului dilema: să o mai deranjeze *încă* o dată?

Îi zic: „Normal că era supărată că a fost trezită la două şi jumătate noaptea”.

După care îi spun: „Vreau să-i mai arăt doar câteva lucruri prietenului meu. Nu stăm decât câteva minute”.

Ies de acolo, cu Rhoades venind imediat după mine. Evident, îmi vine să o iau la goană, dar ştiu că nu pot. Ajungem la lift. Apăs pe butonul care ne duce la parter. Răsuflăm uşuraţi când ieşim din clădire, morţi de frică, pentru că am scăpat la mustaţă, fericiţi tare că am scăpat de acolo.

Dar sunt conştient de ce se întâmplă în tot acest timp. Femeia aia sună disperată în miez de noapte, peste tot, încercând să dea de cineva care ştie ce număr are biroul de pază de la centrala din Sunset-Gower.

Ajungem la maşină. Conduc până la următoarea intersecţie fără să aprind farurile. Mă opresc şi stăm acolo, privind intrarea principală a clădirii.

După cam zece minute, paznicul cel masiv iese din clădire şi se uită în toate direcţiile, deşi ştie foarte bine că ne-am tirat de mult. Evident, se înşală.

Aştept până când intră înapoi în clădire şi apoi pornesc maşina, aprinzând farurile după ce dăm primul colţ.

Am riscat cam mult. Dacă ar fi chemat poliţia, am fi fost acuzaţi de pătrundere prin efracţie sau, mai rău, de furt calificat. Eu şi Steve am fi ajuns la Centrul pentru Minori.

Multă vreme n-aveam să mai intru în clădirea vreunei companii de telefonie, dar eram tare dornic să aflu şi alte lucruri – mult mai importante – care să-mi pună la încercare ingeniozitatea.

CAPITOLUL 3
PĂCATUL ORIGINAR

Nyrk grjjnfiu uzu Z xzmv kf jvk lg rttflek fe Kyv Rib?{3}

După ce am reuşit să aflu cum se pot obţine numerele trecute la secret, am început să fiu fascinat de ideea de a afla şi alte informaţii despre oameni – prieteni, prietenii prietenilor, profesori, chiar şi inşi total străini. Un mare depozitar de informaţii este Direcţia de Permise de Conducere şi Înmatriculare a Vehiculelor (DMV). Oare exista vreo metodă de a mă bucura de aceste informaţii?

Pentru început, pur şi simplu am sunat la biroul DMV de la un telefon public dintr-un restaurant şi am spus ceva de genul: „Sunt Campbell de la poliţia din Los Angeles, secţia Van Nuys. Computerele noastre nu merg şi agenţii de pe teren au nevoie de nişte informaţii. Mă puteţi ajuta?”.

Doamna de la DMV mi-a zis: „De ce nu sunaţi pe linia specială pentru cazuri judiciare?”.

Aha, deci aşa – exista un număr separat pe care sună poliţiştii. Cum să aflu numărul cu pricina? Evident, sticleţii trebuie să-l ştie, dar… oare să sun pe bune la secţia de poliţie ca să obţin informaţii care să mă ajute să încalc legea? Normal!

Am sunat la cea mai apropiată secţie de poliţie şi le-am spus că sunt de la Departamentul regional din Los Angeles, că trebuie să sunăm la DMV şi că şeriful care are numărul pentru agenţiile de poliţie e plecat. Voiam de la centralistă să-mi dea numărul, ceea ce ea a şi făcut. Pur şi simplu.

(Repovesteam recent această istorie şi mă întrebam dacă mai ştiam numărul de acces al DMV pentru poliţie; sau dacă îl mai puteam obţine. Aşa că am ridicat receptorul telefonic şi am format numărul. DMV avea un sistem telefonic Centrex, aşa că toate numerele aveau acelaşi cod de zonă şi prefix: 916-657. Numai extensia, adică ultimele patru cifre, diferă în funcţie de departament. Am ales la întâmplare ultimele patru cifre, ştiind că oricum o să dau de cineva de la DMV şi că prezentam credibilitate, pentru că sunam la un număr interior.

Doamna care mi-a răspuns a spus ceva, dar nu am înţeles.

Am spus: „Acesta este numărul pentru cazuri judiciare?”.

Ea mi-a răspuns: „Nu”.

„Atunci am format greşit”, am spus eu. „Care e numărul pentru cazuri judiciare?”

Mi l-a dat!!! După atâţia ani şi tot nu s-au învăţat minte!

Am sunat la numărul DMV pentru cazurile judiciare, ocazie cu care am aflat că există un al doilea nivel de protecţie. Îmi trebuia un „cod al apelantului”. Aveam din nou nevoie de o poveste, în plină criză. Mi-

am luat o voce supărată şi i-am spus funcţionarului: „Avem o urgenţă aici, vă sun după aceea”.

Am sunat apoi la secţia de poliţie de la Van Nuys şi am spus că sunt de la DMV şi că refăceam baza de date. „Codul vostru de apelant este 36472?”

„Nu, e 62883.”

(Am descoperit că acest truc funcţionează adesea. Dacă ceri o informaţie importantă, lumea devine imediat suspicioasă, e firesc. Dar dacă te prefaci că ai deja acea informaţie şi le dai ceva greşit, adesea ei te vor corecta – vei fi premiat exact cu acea informaţie pe care ţi-o doreai.)

După doar câteva minute de convorbiri telefonice, eram acum în stare să obţin numărul de pe carnetul de şofer şi adresa oricui din statul California; sau, dacă furnizam numărul maşinii, obţineam detalii cum ar fi numele şi adresa proprietarului; sau dacă dădeam numele persoanei, obţineam informaţii despre maşina şi numărul de înmatriculare al maşinii. La vremea aceea, era doar un test de îndemânare; în anii următori, DMV avea să devină o comoară, pe care aveam să o folosesc într-o puzderie de moduri.

Toate aceste unelte suplimentare pe care le acumulam erau ca proverbiala cireaşă de pe tort. Principalul fel era capacitatea mea de a opera pe reţelele telefonice. Sunam la o mulţime de departamente de la Pacific Telephone sau de la General Telephone, culegând informaţii doar ca să-mi satisfac un imbold – „Oare ce informaţie aş mai putea căpăta?”. Sunam ca să-mi măresc capitalul de cunoştinţe despre departamentele, procedurile şi jargonul departamentelor, deviind convorbirile prin diverşi operatori de telefonie de lungă distanţă, ca să le fie mai greu să mă detecteze. Cea mai mare parte din aceste apeluri le făceam de pe telefonul mamei, din apartamentul nostru.

Evident, pasionaţilor de telefonie le place să câştige respect arătându-le altora lucrurile noi învăţate. Îmi plăcea la nebunie să le joc feste prietenilor, fie ei radioamatori sau nu. Într-o zi, am reuşit să accesez centrala de comutaţie a companiei de telefonie care servea zona în care locuia amicul meu Steven Rhoades, împreună cu bunica lui, schimbând „codul pentru tipul de linie” de la post individual la telefon public. Ori de câte ori bunica lui încerca să sune undeva, auzea o voce care îi cerea să introducă zece cenţi în slot. Evident, el ştia cine i-a făcut-o, aşa că m-a sunat ca să protesteze. I-am promis să repar lucrurile, ceea ce am şi făcut, dar am pus codul apoi pe telefon public cu taxă inversă, cum sunt cele din închisoare. Acum, când voiau să sune undeva, vocea unei telefoniste intervenea, spunând: „Această convorbire va fi cu taxă inversă. Spuneţi numele, vă rog”. Steve m-a sunat şi mi-a spus: „Foarte nostim; acum schimbă la loc”. Gata, râsesem destul; am schimbat totul la loc.

Pasionaţii de telefonie descoperiseră o metodă de a suna gratis, profitând de unele erori de proiectare ale dispozitivelor folosite pentru redirecţionarea automată a apelurilor (de pildă, spre un „centru de apeluri" – *call center),* pentru că pe vremea aceea companiile de telefonie nu ofereau funcţia de redirecţionare a apelului. Un „spărgător" de reţele telefonice suna la o oră la care ştia că firma e închisă. Întreba nevinovat: „La ce oră închideţi?". Când persoana de la centrul de apeluri închidea telefonul, „spărgătorul" rămânea pe linie; după câteva minute, îi apărea tonul de apel, iar el putea să sune oriunde în lume – firma respectivă plătind nota.

Sistemele de redirecţionare puteau fi folosite şi pentru a primi apeluri telefonice din partea victimelor „atacurilor" noastre.

Şi ar mai fi încă o modalitate de exploatare a acestor sisteme: „spărgătorul" sună la serviciul de „identificare automată a numărului", adică formează „numărul ANI", folosit de tehnicienii companiei, aflând astfel numărul de telefon pentru apelurile de ieşire al aparatului de redirecţionare. Îndată ce ştia numărul, „spărgătorul" putea să-l dea ca fiind numărul lui propriu. Pentru a răspunde la acest număr special „spărgătorul" pur şi simplu suna la numărul principal al firmei care avea aparatul de redirecţionare a apelurilor. Dar de data asta, când aparatul de redirecţionare deschidea linia secundară pentru a transmite apelul la *call center,* de fapt răspundea celeilalte persoane care apela circuitul secundar.

Foloseam îndeobşte acest mod de comunicare pentru a discuta noaptea târziu cu prietenul meu Steve. El îmi răspundea folosind linia de redirecţionare aparţinând unei companii numite Prestige Coffee Shop din Valea San Fernando.

Discutam despre cum să mai „hackuim" telefoane, când brusc discuţia a fost întreruptă de o voce: „Vă monitorizăm", a spus necunoscutul.

Şi eu, şi Steve am închis pe loc. Ne-am sunat apoi pe direct, râzând de tentativa stupidă a companiei de telefonie de a ne speria şi ce idioţi sunt oamenii care lucrează acolo. Aceeaşi voce ne-a întrerupt din nou: „Încă vă monitorizăm".

Cine erau „idioţii" acum?

Ceva mai târziu, mama a primit o scrisoare de la General Telephone, urmată de o vizită în persoană a lui Don Moody, şeful serviciului de securitate de la companie, care a avertizat-o că dacă nu încetez să fac ceea ce fac, General Telephone (GTE) o să ne taie linia pe motiv de fraudă şi abuz. Mama a fost şocată şi supărată de ideea de a-şi pierde telefonul. Iar Moody nu glumea. Când am continuat piratarea liniilor telefonice, GTE chiar ne-a tăiat linia. I-am spus mamei să nu-şi facă probleme, pentru că aveam o idee.

Compania de telefonie asocia fiecare telefon cu o adresă fizică.

Telefonul nostru tăiat era alocat la unitatea 13. Soluţia mea n-a fost de fapt prea sofisticată: m-am dus la un magazin de articole tehnice şi am scotocit prin colecţia lor de numere şi litere care se bat în cuie pe uşa din faţă. M-am întors la apartamentul nostru şi am scos „13” de pe uşă, după care am bătut în cuie „12B”.

Apoi am sunat la General Telephone şi am cerut legătura la departamentul care se ocupa de alocarea numerelor. Le-am spus că la complexul de apartamente s-a adăugat o nouă unitate, numită 12B, şi le-am cerut să-şi actualizeze catastifele în mod corespunzător. Ei mi-au spus că durează între douăzeci şi patru şi patruzeci şi opt de ore.

Am aşteptat.

Apoi i-am sunat din nou, le-am spus că sunt noul locatar de la 12B şi că aş dori să cer un număr de telefon. Femeia de la companie m-a întrebat pe ce nume doresc să apară postul în cartea de telefon.

„Jim Bond”, am zis eu. „Sau… nu, mai bine numele meu legal… James.”

„James Bond”, a repetat ea, fără să remarce gluma – ba chiar am plătit ceva în plus ca să-mi aleg numărul preferat: 895-5.007.

După ce ne-au instalat telefonul, am scos „12B” de pe uşa de la intrare şi am pus la loc „13”. Peste câteva săptămâni, cineva de la GTE s-a prins şi ne-a tăiat pe bune telefonul.

Peste mulţi ani, aveam să aflu că exact atunci a început GTE să ţină un dosar cu numele meu. Aveam şaptesprezece ani.

Cam în aceeaşi vreme am făcut cunoştinţă cu un individ numit Dave Kompel, care cred că avea în jur de douăzeci şi cinci de ani, dar tot nu scăpase de coşurile adolescenţei, care efectiv îl desfigurau. Misiunea lui era să întreţină un computer PDP-11/70, aparţinând Inspectoratului Şcolar din Los Angeles, minicomputer care rula sistemul de operare RSTS/E. Omul, alături de câţiva prieteni de-ai lui, poseda cunoştinţe despre computere pe care mi le doream, şi eu, tare mult. Eram foarte dornic să fiu primit în cercul lor, ca să împărtăşesc informaţiile lor, aşa că mi-am prezentat cererea în faţa lui Dave şi a unuia dintre prietenii lui, Neal Goldsmith. Neal era un tip extrem de obez, cu păr scurt şi care părea să fie răsfăţat de părinţii lui, care erau bogaţi. Viaţa lui părea să se concentreze doar pe mâncat şi computere.

Neal mi-a spus că toţi căzuseră de acord să mă primească în cercul lor, dar mai întâi trebuia să mă dovedesc demn de această cinste. Voiau acces la un sistem de computere numit „Arca”, sistemul folosit de colectivul de la Digital Equipment Company (DEC) care se ocupa de crearea şi dezvoltarea sistemului de operare RSTS/E. El mi-a spus: „Dacă poţi pătrunde în Arcă, o să credem că eşti destul de bun ca să-ţi putem împărtăşi informaţia noastră”. Ca să mă ajute, Neal găsise deja un număr de dial-up, dat de un prieten care lucra în echipa de dezvoltare a RSTS/E.

Mi-a dat sarcina respectivă pentru că ştia că va fi absolut imposibil să o îndeplinesc.

O fi fost absolut imposibil, dar categoric merita să încerc.

Am format numărul prin modem şi a apărut insigna Arcei, dar evident că trebuia să introduci un număr valid de cont, plus o parolă. De unde să fac rost de aceste elemente de acces?

Aveam un plan care, credeam eu, avea oarece şanse de reuşită, dar ca să-l pun în aplicare aveam mai întâi nevoie de numele unui administrator de sistem – nu al cuiva care făcea parte din grup, ci al unuia dintre inşii care administrau sistemele interne de la Digital. Am sunat centrala de la sediul Digital din Merrimack, New Hampshire, unde se afla Arca, cerând să mi se dea legătura la „biroul cu computere”.

„Care dintre laboratoare?”, m-a întrebat centralista.

La naiba, nu mă gândisem să cercetez în ce laborator se află Arca. Aşa că am spus: „Cel pentru dezvoltarea RSDS/E”.

„A, vreţi să spuneţi laboratorul cu podeaua supraînălţată. Vă fac imediat legătura.” (Sistemele mari de computere erau adesea instalate pe podele supraînălţate, pentru a le permite cablurilor de alimentare să fie întinse pe dedesubt.)

La telefon a venit o doamnă. Îmi asumam un risc, dar nu puteau să mă urmărească, aşa că dacă începeau să bănuiască ceva, nu aveam mare lucru de pierdut.

„În laboratorul dumneavoastră se găseşte PDP-11/70 pentru Arcă?”, am întrebat eu, dând numele celui mai puternic minicomputer din acea vreme produs de DEC, pentru că îmi închipuiam că grupul de dezvoltare va fi primit unul.

Ea m-a asigurat că într-adevăr aveau aşa ceva.

„La telefon Anton Chernoff”, am afirmat eu cu neruşinare. Chernoff era unul dintre programatorii principali care dezvoltaseră RSTS/E, aşa că îmi asumam un risc serios, pentru că ea ar fi putut recunoaşte vocea. „Nu reuşesc să mă loghez la unul din conturile mele de la Arcă.”

„Va trebui să luaţi legătura cu Jerry Covert.”

Am cerut interiorul lui Covert, iar ea mi l-a dat fără ezitare, iar când l-am sunat, am spus: „Salut, Jerry, sunt Anton”, închipuindu-mi că şi dacă nu-l cunoştea personal pe Chernoff, aproape sigur îl ştia după nume.

„Hei, salut, ce mai faci?” a venit răspunsul plin de jovialitate; nu-l cunoştea pe Chernoff destul de bine ca să-şi dea seama că nu am vocea lui.

„Sunt OK”, am zis, „dar mi-aţi şters voi cumva unul din conturi? Am creat un cont săptămâna trecută, ca să testez un cod de programare, şi acum nu pot să intru în el. Covert m-a întrebat ce număr de cont

aveam.

Ştiam din experienţă că sub sistemul RSTS/E numerele de cont sunt o combinaţie între numărul proiectului şi numărul de identificare al programatorului, de pildă 1.119 – numerele programatorilor având valori între 1 şi 254. Conturile privilegiate aveau întotdeauna codul de proiect 1. În plus, descoperisem că echipa de dezvoltare a RSTS/E avea numere de programator începând cu 200.

I-am spus lui Jerry că numărul contului meu de test este 1.119 şi m-am rugat să nu fi fost atribuit altcuiva.

Am ghicit bine. A verificat şi mi-a spus că nu există niciun cont 1.119. „La dracu'", am izbucnit. „Probabil că l-a şters careva. Poţi cumva să mi-l recreezi?"

Când Chernoff voia ceva, Chernoff primea acel ceva. „Nicio problemă", mi-a spus Jerry. „Ce parolă să pun?"

Am ochit un borcan cu peltea de căpşuni într-un dulap de bucătărie de pe peretele din faţa mea. I-am spus: „Pune «peltea»".

După practic o clipită, mi-a spus: „Gata, s-a făcut".

Eram *şocat,* aproape drogat de atâta adrenalină. Nu-mi venea să cred că a fost atât de uşor. Dar o să meargă?

Am format de pe computerul meu numărul de dial-up dat de mentorul meu, Neal. Modemurile au făcut conexiunea şi a apărut textul următor:

RSTS V7.0-07 * The Ark * Job 25 KB42 05-Jul-80 11:17 AM
1,119
Password:
Dialup password:

Mai cerea o parolă de modem. La dracu', la dracu', la dracu'! L-am sunat din nou pe Jerry Covert, din nou în calitate de Chernoff. „Hei, formez de acasă şi îmi cere şi parolă de dial-up!" „N-aţi primit-o prin e-mail? Este «buffoon»."

Am încercat din nou şi *am intrat* în sistem!

Primul lucru pe ordinea de zi, am început să înhaţ toate parolele inşilor din echipa de dezvoltare.

Când m-am întâlnit din nou cu Neal, i-am spus: „Să intru în Arcă a fost floare la ureche. Am toate parolele programatorilor de la Dezvoltare de la RSTS/E". Şi-a dat ochii peste cap, într-o expresie care spunea clar: *„Ce a fumat tipul ăsta?"*.

A format numărul modemului şi a ajuns la logoul de intrare în Arcă. I-am zvârlit un superior „dă-te la o parte" şi am băgat parolele, după care am obţinut promptul de comandă, care era „ready".

„Mulţumit, Neal?" l-am întrebat.

Nu-i venea să creadă ce avea în faţa ochilor. Parcă îi arătasem un

bilet câştigător la loterie. După ce au scos de la mine şi ultimul detaliu legat de modul în care am obţinut accesul, Neal, Dave şi alţi câţiva au mers la o companie numită PSI de lângă Culver City, localitate apropiată de Los Angeles, unde erau cele mai noi şi mai rapide modemuri, de 1,2 Kbps – de patru ori mai rapide decât cele de 0,3 Kbps pe care le aveam noi, ceilalţi. Băieţii au început să tragă codul-sursă al lui RSTS/E.

Există o veche zicală, cum că între hoţi nu există onoare. În loc să aibă încredere în mine şi să împărtăşească cu mine informaţia, au descărcat toată sursa lui RSTS/E şi au ţinut-o pentru ei.

Ulterior, am aflat că jigodiile au sunat la DEC şi le-au spus celor de acolo că Arca a fost spartă, hackerul fiind eu... Trădare pe toate fronturile. Nici prin gând nu-mi trecuse că acei indivizi aveau de gând să mă dea în gât, mai ales după ce au cules atâtea beneficii de pe urma mea. Era prima din multele dăţi în care persoane în care aveam încredere mă trădau.

Aveam şaptesprezece ani, încă eram elev de liceu, dar mă dedicasem unei opere pe care aş putea-o numi „doctorat în hackuirea sistemului RSTS/E". „Victimele" le descopeream prin anunţurile de angajare; diverse companii voiau să angajeze un specialist în computere cu experienţă în RSTS/E. Sunam, spuneam că sunt de la serviciul de asistenţă al DEC şi de obicei reuşeam să-l conving pe administratorul de sistem să-mi dea numerele de dial-up şi parolele conturilor privilegiate.

În decembrie 1980, am întâlnit întâmplător un puşti numit Micah Hirschman, al cărui tată se întâmpla să aibă un cont la o companie numită Bloodstock Research, care folosea un sistem RSTS/E; presupun că firma ţinea un soi de catalog cu evoluţia în timp a liniilor genetice ale cailor de curse, oferind informaţii pentru crescători şi pentru pariori. Am folosit contul lui Hirschman pentru a mă lega la Bloodstock Research, unde am putut exploata o hibă în securitatea sistemului, dobândind acces la un cont privilegiat, după care eu şi Micah ne-am jucat cu sistemul de operare, ca să-i învăţăm posibilităţile – o făceam doar de amorul artei.

Dar episodul ne-a costat rău de tot. Într-o noapte, târziu, Micah s-a conectat fără mine şi Bloodstock a detectat atacul şi a sunat la FBI, informând agenţii federali că atacul a avut loc prin contul Hirschman. Iar agenţii FBI au sunat la uşa domnului Hirschman. Omul a spus că nu ştie nimic de niciun atac. L-au strâns cu uşa şi atunci el l-a arătat cu degetul pe fiul lui. Iar Micah m-a indicat pe mine.

Eram în camera mea de la primul etaj al apartamentului nostru, eram online şi foloseam ilegal circuitele de comutaţie ale lui Pacific Telephone printr-un modem de tip dial-up. Am auzit o bătaie în uşa de la intrare, am deschis geamul şi am strigat: „Cine e acolo?". A venit

răspunsul care avea să-mi dea multe coşmaruri după aceea: „Robin Brown, FBI”.

Iar inima a început să-mi bubuie în piept.

A venit mama şi m-a întrebat cine este.

„Un om care spune că e de la FBI”, i-am răspuns eu.

Mama a râs. Habar nu avea cine ar putea fi, dar nu credea că ar putea fi FBI-ul.

Intrasem în panică, deja scoteam telefonul din furca de modem{5} şi înghesuiam sub pat terminalul de computer TI-700 pe care mi-l împrumutase Lewis De Payne pentru câteva săptămâni. Pe vremea aceea, înainte să apară calculatoarele personale, nu aveam decât un terminal şi un modem, cu care mă legam la un sistem aflat la o companie sau la o universitate. Nu aveam un monitor propriu-zis. Răspunsurile la comenzile mele erau tipărite pe o rolă de hârtie termosensibilă.

Eram îngrozit, pentru că aveam *o grămadă* de asemenea role sub pat, pline-ochi cu informaţii care ar fi demonstrat că multe ore pe săptămână spărsesem computerele şi centralele companiei de telefonie, pe lângă o mulţime de computere de la firmele private.

Am coborât la parter, iar agentul mi-a întins mâna şi i-am strâns-o. „Eu sunt cel care l-a arestat pe Stanley Rifkin”, mi-a spus el, iar după faţa mea şi-a dat seama că ştiu despre ce e vorba: individul care reuşise cea mai mare lovitură de acest tip din istorie, furând 10 milioane de dolari de la Security Pacific National Bank, printr-o înşelăciune legată de transferul prin telex. Agentul se gândea că o să mă sperie cu asta, atâta doar că eu ştiam că Rifkin a fost prins din cauză că s-a întors în State şi s-a lăudat cu ce a făcut. Altfel, ar fi fost şi acum bine-mersi în străinătate, trăind în lux.

Dar individul era un agent federal şi *încă* nu existau prea multe legi federale care să se ocupe cu tipul de pătrunderi în sistemele de computer pe care îl foloseam eu. Mi-a spus: „Poţi primi douăzeci şi cinci de ani dacă te mai bagi în treburile companiei de telefonie”. Ştiam că nu are nicio putere şi că doar vrea să mă sperie.

Nu i-a mers. Cum a plecat, cum m-am întors imediat pe fir. Nici măcar nu am ars rolele de hârtie. Da, ştiu, o tâmpenie. Dar eram deja incorigibil.

E drept că vizita agentului nu m-a speriat deloc, dar nici reacţia mamei nu a fost tocmai cea aşteptată. Pentru ea, întreaga poveste era doar o glumă stupidă: ce rău putea face un băiat care se juca cu un computer acasă? Nu ştia ea ce-mi umblă prin minte.

Dar palpitaţiile şi satisfacţia faptului că săvârşeam lucruri interzise erau pur şi simplu prea tentante. Eram frământat de fascinaţia pentru tehnologia telefoanelor şi computerelor. Mă simţeam ca un explorator într-un spaţiu cibernetic fără de limite, capabil să se strecoare prin

sisteme pentru satisfacţia pură şi pentru senzaţiile tari aferente, depăşind ingineri cu ani de experienţă, căutând moduri de a ocoli obstacolele ridicate de securitate şi aflând tot soiul de lucruri.

Nu a trecut mult şi am început să am oarece necazuri cu autorităţile. Micah plecase din ţară la scurt timp după eveniment, într-o excursie la Paris. Avionul Air France era în aer de vreo două ore, când în difuzor s-a auzit următorul anunţ: „Domnul Micah Hirschman este rugat să apese butonul pentru stewardesă”. Iar când el s-a executat, a venit o stewardesă, care i-a spus: „Pilotul doreşte să discute cu dumneavoastră în cabina de pilotaj”. Vă puteţi imagina ce surpriză pe capul lui.

A fost condus în cabină. Copilotul discuta la radio cu cineva căruia i-a spus că Micah e acolo, apoi i-a întins un microfon. O voce a spus prin radio: „Aici agentul special FBI Robin Brown. Biroul a aflat că aţi părăsit ţara, cu destinaţia Franţa. De ce mergeţi în Franţa?”.

Întreaga situaţie era absolut neverosimilă. Micah a răspuns, iar agentul l-a ţinut la foc mic câteva minute. A reieşit că FBI-ul credea că eu şi Micah punem la cale o lovitură în genul lui Stanley Rifkin, un atac cibernetic de mare anvergură, cine ştie ce transfer fals de milioane de dolari de la o bancă din State la vreo bancă din Europa.

Parcă era o scenă dintr-un film poliţist şi mi-a plăcut la nebunie acea senzaţie.

După ce am căpătat gustul acestor palpitaţii, eram deja prins pe viaţă – şi voiam mai mult! La liceu, creierul meu era atât de ocupat cu spartul computerelor şi telefoanelor, încât aveam prea puţine motive să mai merg la şcoală. Din fericire, am descoperit o soluţie cu o treaptă mai bună decât să abandonezi liceul (sau să aştepţi ca Inspectoratul Şcolar din Los Angeles să-şi manifeste dezgustul printr-un şut bine plasat în turul pantalonilor).

Dacă treceam de examenul pentru GED (o diplomă care atestă cunoştinţele de bază), aş fi avut echivalentul unei diplome de liceu, fără să mai risipesc timpul meu sau al profesorilor. M-am înscris la examen, care s-a dovedit a fi mult mai simplu decât mă temusem – cred că la nivelul clasei a opta.

Ce putea fi mai minunat decât să devii student la colegiu şi să studiezi informatica, muncind în direcţia obţinerii unei diplome şi satisfăcându-ţi în acelaşi timp setea de nepotolit pentru noi cunoştinţe despre computere? În vara lui 1981, la vârsta de şaptesprezece ani, m-am înscris la Colegiul Pierce, o postliceală de doi ani din Woodiand Hills, localitate aflată aproape de casă.

Gary Levi, directorul laboratorului de informatică, mi-a recunoscut pe loc pasiunea. M-a luat sub aripa lui protectoare, dându-mi un statut special şi permiţându-mi să am un „cont privilegiat” – asta pe sistemul RSTS/E.

Dar cadoul lui avea şi o dată de expirare: Gary a părăsit colegiul; la scurt timp după aceea, şeful catedrei de Ştiinţa Computerelor, un anume Chuck Alvarez, a remarcat că mă loghez într-un cont privilegiat şi mi-a spus să ies imediat.

I-am explicat că am permisiunea lui Levi, dar nu a mers. M-a dat afară din laboratorul de informatică. Tata a venit la şcoală cu mine, ca să discute cu Alvarez. Acesta a venit cu următoarea scuză: „Fiul dumneavoastră ştie deja atât de multe despre computere, încât Colegiul Pierce nu are ce-l învăţa".

Aşa că m-am retras.

Pierdusem accesul la un sistem excelent, dar spre sfârşitul anilor '70 şi începutul anilor '80, lumea computerelor personale a suferit o transformare spectaculoasă, producând primele calculatoare de birou care includeau un monitor sau chiar aveau unul încorporat. PET al lui Commodore, Apple II şi primul IBM PC au făcut pentru prima oară din computer o unealtă universală, din ce în ce mai convenabilă pentru utilizatorii pasionaţi… inclusiv pentru hackeri. Eram cât se poate de fericit.

Lewis De Payne devenise cel mai apropiat tovarăş de hacking şi de „spart" linii telefonice, practic încă de la prima noastră convorbire telefonică, când m-a sunat şi a vrut să ne întâlnim ca să înveţe câte ceva de la mine. Chiar dacă era mai bătrân decât mine cu cinci ani – iar în acea perioadă a vieţii asta însemna o grămadă –, împărtăşeam aceeaşi pasiune tinerească pentru hackuirea telefoanelor şi a calculatoarelor. Şi împărtăşeam aceleaşi ţeluri: accesul la computerele de companie, la parole, la informaţii pe care nu trebuia să le deţinem. Nu am alterat niciodată fişierele cuiva şi nici nu am făcut vreun ban din accesul câştigat cu greu; din câte ştiu, nici Lewis nu a profitat de abilităţile sale.

Şi aveam încredere unul în celălalt – chiar dacă sistemul lui de valori era diferit de al meu. Un exemplu de primă mână a fost atacul nostru asupra U.S. Leasing.

Am intrat în sistemul lui U.S. Leasing folosind o tactică ridicol de simplă, atât de ridicolă, încât ar fi trebuit să mă jenez că am folosit-o. Lucrurile s-au derulat în modul următor:

Sunam la compania pe care o alesesem drept ţintă, ceream legătura la biroul cu computerul, mă asiguram că discut cu administratorul de sistem şi îi spuneam: „Aici e [şi rosteam un nume care-mi trecea prin cap în momentul acela], de la serviciul de mentenanţă al DEC. Am descoperit un defect catastrofal în versiunea dumneavoastră de RSTS/E. S-ar putea să pierdeţi din date". Este o tehnică foarte puternică a „ingineriei sociale": groaza că îţi vei pierde fişierele este atât de mare, încât cei mai mulţi vor coopera cu tine fără ezitare.

Când omul era suficient de speriat, spuneam: „Putem să vă cârpim

sistemul fără să vă afectăm activităţile curente". În acel moment, tipul (sau poate femeia) abia aştepta să-mi dea numărul de telefon de dial-up şi acces la contul de manager de sistem. Dacă eram refuzat în vreun fel, spuneam ceva la modul „Okay, vă trimitem totul prin poştă" şi treceam mai departe, la următoarea ţintă.

Administratorul de sistem de la U.S. Leasing mi-a dat parola contului de administrator de sistem fără să clipească. Am intrat, am creat un cont nou şi am instalat în sistemul de operare o *„backdoor",* o uşă din dos – un cod de programare care îmi permitea să accesez sistemul pe neştiute, oricând voiam.

Când m-am întâlnit cu Lewis, i-am împărtăşit toate detaliile „uşii din dos". La vremea aceea, Lewis avea o iubită, care voia şi ea să devină hacker, pe numele ei Susan Thunder. Ulterior, dar nu mult după aceea, aceasta avea să spună la un interviu pentru un job că lucra uneori ca prostituată, doar ca să facă rost de bani pentru echipament de calcul. Şi azi îmi vine să mă tăvălesc de râs când îmi amintesc de faza asta. Oricum, Lewis i-a spus lui Susan că eu am „spart" U.S. Leasing şi i-a dat şi ei detaliile operaţiunii. Ulterior, el avea să susţină că nu i le-a dat, ci că ea l-a văzut scriindu-le pe o bucată de hârtie pe care a lăsat-o lângă computerul lui.

Curând după aceea, s-au certat şi s-au despărţit, cred eu, urându-se rău. Iar ea s-a răzbunat pe mine. Nici până azi nu-mi pot explica de ce eu am fost ţinta răzbunării ei; doar dacă o fi crezut că Lewis a rupt-o cu ea ca să aibă mai mult timp de hacking, dând deci vina pe mine pentru despărţirea lor.

Indiferent care este adevărul, se pare că a folosit parola furată pentru a intra în mod repetat în sistemele de calcul de la U.S. Leasing. Poveşti apărute ulterior despre incident spun că a distrus multe din fişierele de acolo. Şi că ar fi printat următoarele mesaje pe toate imprimantele, iar şi iar, până când s-a terminat hârtia:

MITNICK WAS HERE
MITNICK WAS HERE
FUCK YOU
FUCK YOU[6]

Ceea ce m-a afectat rău de tot în toată această poveste a fost că mai târziu, când îmi negociam pedeapsa, procuratura a insistat ca în acord să se introducă şi această infracţiune, pe care nu eu o comisesem. Aveam de ales între a-mi asuma acest gest ridicol şi abuziv şi a merge la închisoarea pentru minori.

Susan şi-a continuat o vreme vendeta împotriva mea desfiinţându-mi linia telefonică, cerându-i companiei de telefonie, în numele meu, să anuleze postul telefonic. Unicul meu act de răzbunare, de mică anvergură, a venit întâmplător. Eram în toiul unui atac la o companie de telefonie şi aveam nevoie de o linie al cărei telefon să sune la

nesfârşit, fără să răspundă. Am format numărul unui post telefonic public, pe care întâmplător îl ştiam pe de rost. Într-una din acele coincidenţe care arată în ce lume mică trăim, şi care ni se întâmplă tuturor din când în când, Susan Thunder, care locuia în apropiere, se plimba în acel moment pe lângă acea cabină telefonică. A ridicat receptorul şi a spus „alo”. I-am recunoscut vocea.

Am spus: „Susan, aici Kevin. Vreau să ştii că îţi urmăresc fiecare mişcare pe care o faci. Nu te pune cu mine!”.

Cred că am speriat-o de moarte pentru câteva săptămâni.

Era distractiv, dar nu aveam cum să ocolesc legea la nesfârşit.

În mai 1981, având încă şaptesprezece ani, îmi transferasem materiile extracurriculare la UCLA (Universitatea din California, Los Angeles). În laboratorul de informatică, studenţii veneau fie ca să-şi facă temele, fie ca să înveţe despre computere şi programarea lor. Eu eram acolo ca să pătrund ilegal în computere aflate departe, pentru că acasă nu-mi puteam permite să am un computer, aşa că trebuia să găsesc căi de acces din alte locuri, cum ar fi o universitate.

Evident, maşinile din laboratorul studenţesc de informatică nu aveau acces extern – puteai suna prin modem de la toate staţiile de lucru, dar numai spre un telefon din interiorul campusului, nu afară; deci calculatoarele de acolo erau inutile pentru scopurile mele.

Nicio problemă. Pe peretele sălii de calcul era un telefon fără disc de formare: era menit doar să primească apeluri. Aşa cum am făcut în laboratorul de informatică al domnului Christ de la liceu, am ridicat microreceptorul şi am început să apăs ritmic pe furcă, ceea ce are acelaşi efect cu formatul cu disc. Am apăsat de nouă ori în succesiune rapidă, formând deci numărul „9”, care îmi dădea ton de exterior. Apoi băteam de zece ori în furcă, formând „0”, pentru a-mi răspunde o centralistă.

Iar când centralista răspundea, îi ceream să mă sune la numărul ataşat modemului pe care îl aveam la staţia de lucru. La vremea aceea, terminalele de computer din laborator nu aveau modemuri interne. Pentru a face o legătură prin modem, trebuia să aşezi microreceptorul telefonului într-o cuplă acustică alăturată. Aceasta trimitea semnalele de la modem în telefon, iar de acolo pe liniile telefonice. Atunci când centralista suna pe telefonul cu modem, eu răspundeam şi îi ceream să formeze un număr pentru mine.

Am folosit această metodă pentru a intra prin dial-up la numeroase firme care foloseau calculatoare PDP-11 construite de DEC şi rulând sistemul de operare RSTS/E. Am fost în măsură să folosesc tehnicile „ingineriei sociale” pentru a obţine parolele de dial-up şi de sistem prin aceeaşi farsă cu asistenţa tehnică la DEC. Neavând un computer propriu, mă mutam ca ţiganul cu cortul de la un campus universitar la altul, pentru a căpăta doza de acces la computer de care devenisem

dependent. Când conduceam maşina spre câte un campus universitar, pentru a intra online, simţeam cum îmi urcă nivelul adrenalinei. Eram în stare să conduc şi patruzeci şi cinci de minute, doar pentru cincisprezece minute de acces la un computer.

Şi nici nu-mi trecea prin cap că vreun student de la unul din acele laboratoare de informatică ar putea să tragă cu urechea la ceea ce fac şi să mă toarne.

Mi-a trecut prin cap abia în seara aceea, când stăteam la un terminal într-un laborator la UCLA. Am auzit un zgomot, am ridicat privirea şi am văzut un roi de gardieni de campus dând năvală exact în direcţia mea. Am încercat din răsputeri să par îngrijorat, dar calm, să dau impresia unui puşti care nu ştie ce e cu toată acea zarvă.

M-au smuls de pe scaun şi mi-au pus o pereche de cătuşe, pe care le-au încheiat prea strâns.

Da, acum California avea o lege care incrimina hackingul. Dar încă eram minor, aşa că nu mă păştea nicio închisoare.

Şi totuşi am intrat în panică, speriat de moarte. În maşină aveam o sacoşă plină-ochi cu imprimate care arătau clar toate companiile în care pătrunsesem. Dacă îmi percheziţionau maşina şi găseau comoara cu hârtie termosensibilă imprimată (şi dacă înţelegeau despre ce e vorba), mă păştea o pedeapsă mai rea decât orice aş fi primit pentru simpla folosire a computerelor universităţii, fără să fiu student.

Unul dintre gardienii campusului mi-a identificat maşina după ce mi-a confiscat cheile. A găsit şi sacoşa cu dovezile hackingului.

După aceea, m-au transportat la secţia de poliţie a campusului, ceea ce semăna foarte mult cu un arest. Mi-au spus că sunt reţinut pentru „infracţiunea de violare a incintei”. Au sunat-o pe mama ca să vină să mă ia.

Până la urmă, UCLA nu a găsit pe nimeni care să înţeleagă ce e cu hârtiile acelea printate. Universitatea nu a depus nicio plângere. Nu s-a luat nicio măsură, în afara trimiterii cazului meu în faţa serviciului de probaţiune, care ar fi putut apela la Tribunalul pentru Minori să judece cazul… dar nu a făcut-o.

Părea că sunt de neatins. Părea că sunt în stare să continui să fac ceea ce fac şi poate că voi mai fi scuturat zdravăn din când în când, dar nu trebuia să mă îngrijorez. Eram speriat de moarte, dar încă o dată scăpasem ca prin urechile acului.

CAPITOLUL 4
MAESTRUL SITUAŢIILOR-LIMITĂ

Flle ujw esc wexp mo xsp kjr hsm hiwwcm,
„Wplpllstq lec qma e wzerg mzkk!”?{4}

În 1981, în weekendul în care se serbează Ziua Eroilor{7}, eu şi Lewis De Payne împreună cu o mulţime de alţi infractori ai telefoanelor ne-am adunat la o „petrecere”. Folosesc ghilimele pentru că numai nişte tocilari ciudaţi ar alege o pizzerie ca să se adune şi să se zbenguie.

S-au prezentat vreo douăzeci de inşi, plicticoşi, ca orice radioamator. Dar unii dintre ei aveau cunoştinţe tehnice serioase şi de aceea aveam senzaţia că nu-mi pierd timpul degeaba.

Inevitabil, conversaţia s-a învârtit în jurul uneia dintre ţintele mele preferate, COSMOS, Computer System for Mainframe Operations, sistemul de calcul esenţial pentru Pacific Telephone, care-i putea conferi o putere imensă oricărui „pirat” care reuşea să-l penetreze.

Eu şi Lewis intraserăm deja în COSMOS, unul dintre primele computere de mari dimensiuni de la Pacific Telephone pe care le-am hackuit, dar la vremea aceea probabil că doar câţiva dintre ceilalţi băieţi reuşiseră isprava, iar eu nu aveam de gând să-mi dezvălui metoda. În timp ce vorbeam, mi-am dat seama brusc că instituţia care găzduia COSMOS-ul se găsea în apropiere, la doar câţiva kilometri. Mi-am închipuit că dacă vom merge câţiva acolo şi dacă vom arunca o privire în tomberoane, poate o să găsim oarece informaţii utile.

Lewis era întotdeauna dispus la asemenea acţiuni. Am invitat încă un tip, un anume Mark Ross, care ştia o grămadă despre sistemele telefonice şi ni se părea că puteam avea încredere în el.

Pe drum, am dat o raită la o farmacie de noapte, de unde am cumpărat mănuşi şi lanterne. Apoi am purces spre clădirea cu COSMOS-ul. Plonjonul nostru în gunoaie s-a soldat cu câteva lucruri interesante, dar nimic cu adevărat valoros. După cam o oră, descurajat, am sugerat: „Ce-ar fi să vedem dacă putem intra?”.

Amândoi m-au îndemnat să merg înăuntru, să văd dacă pot să-l manipulez pe paznic cu ingineria mea socială, după care să le trimit un semnal prin staţia noastră de radioamatori. Iar dacă nu mergea… păi, ori eram Cei Trei Muschetari, ori nimic.

Am intrat. De pază era un tânăr din aceia pe care îi ghiceşti pe loc că le place să fumeze iarbă. I-am spus: „Salut, ce mai faci? Am ieşit în oraş noaptea, eu lucrez aici şi vreau să le arăt prietenilor mei locul meu de muncă”.

„Sigur”, mi-a spus el. „Trebuie doar să semnaţi aici.” Nici măcar nu m-a întrebat de legitimaţie. Ca lumea!

Sunasem atâta amar de vreme la departamentele companiei şi analizasem funcţionarea lor atât de mult, încât ştiam unde lucrează angajaţii lui COSMOS. „Camera 108” era nodul comunicaţional al Pacific Telephone. Am ajuns la ea.

COSMOS. Sfântul Graal! Marele Premiu!

Pe perete era un dosar ale cărui file conţineau numerele de dial-up pentru toate centralele locale din California de Sud. Arătau exact ca acele broşuri lucioase şi gratuite din cabinetele medicale. Nu ne venea să credem ce baftă aveam. Era o adevărată comoară, unul dintre lucrurile la care râvneam cel mai mult.

Fiecare centrală mai mare (de tranzit) subsumează una sau mai multe centrale locale. Conexiunile telefonice din fiecare centrală de tranzit sunt redirecţionate către o centrală locală. Dacă aveai numerele de dial-up pentru fiecare din centralele locale şi parametrii de logare, erai în stare să controlezi toate telefoanele din California de Sud care ţineau de Pacific Telephone.

Eram entuziasmat de descoperire. Dar aveam nevoie şi de parolele conturilor de administrator. Am rătăcit prin birourile lui COSMOS, deschizând dosare şi uitându-mă prin sertare. Am deschis un dosar şi am dat de o foaie de hârtie cu titlul „Parole”.

Mamă!

Era fantastic. Zâmbeam cu gura până la urechi.

Ar fi trebuit să plecăm chiar în clipa aceea.

Dar mi-au căzut ochii pe un set de manuale COSMOS care sigur erau pline-ochi cu informaţii absolut necesare.

Nu puteam rezista ispitei. Manualele acelea ne puteau spune tot ce trebuia să ştim, de la cum să ceri informaţii telefonice în limbajul încifrat al personalului companiei până la toate aspectele tehnice ale funcţionării sistemului. Azi poţi găsi toate astea dacă dai o căutare pe Google, dar pe vremea aceea informaţia era stocată exclusiv în acele manuale.

Le-am spus băieţilor: „Să ducem manualele la un centru de copiere, facem câte o copie după fiecare din ele şi apoi le aducem înapoi, înainte să vină lumea în tura de dimineaţă”.

Paznicul nu a spus nimic că am venit cu mâna goală şi plecam cu câteva manuale, inclusiv unele îngrămădite într-o servietă găsită de Lewis într-unul din birouri.

A fost cea mai prostească decizie din viaţa mea.

Am condus prin cartier, căutând un centru de copiere, dar nu am găsit niciunul. Evident, nu găseşti centre de copiere deschise la ora două noaptea. Apoi am decis că era oricum prea riscant să intrăm a doua oară în clădire ca să returnăm manualele, chiar şi după schimbul de tură – inspiraţia mea infailibilă, pe care mă bazam atât de des, nu reuşea să producă niciun pretext credibil.

Aşa că am luat manualele acasă. Dar aveam o senzaţie neplăcută apropo de ele. Le-am băgat în câteva sacoşe, iar Lewis le-a luat de la mine şi le-a ascuns undeva. N-am vrut să ştiu unde.

Susan Thunder nu mai era prietena lui Lewis, dar încă se mai vedeau. Şi Lewis al meu tot gură-spartă rămăsese. Era incapabil să-şi ţină pliscul, chiar şi în chestii care le puteau aduce mari necazuri prietenilor lui (sau chiar lui), aşa că i-a povestit lui Susan de manuale.

Iar ea ne-a turnat la compania de telefonie. Peste câteva zile, într-o zi toridă de vară, pe când ieşeam din parcarea de la slujbă ca să merg acasă (eram recepţionist, răspundeam la telefonul templului iudaic Steven S. Wise), trece pe lângă mine un Ford Crown Victoria cu trei oameni înăuntru. (De ce conduc oamenii legii mereu acelaşi model de maşină?

S-a gândit vreodată careva că asta îi face să sară în ochi, de parcă ar fi fost scris cu vopsea pe uşă „POLIŢIŞTI SUB ACOPERIRE"?)

Am accelerat, ca să văd dacă fac 180 de grade şi mă urmăresc.

Da. La naiba! Dar poate era doar o coincidenţă.

Am prins ceva viteză şi am rulat spre rampa care duce spre autostrada I-405, îndreptându-mă spre Valea San Fernando.

Fordul Crown Vie câştiga teren.

Mă uit în retrovizoare şi văd o mână care iese şi pune pe capotă un girofar, iar luminile încep să clipească. La dracu'! De ce mă trag pe dreapta? Mi-a trecut prin minte să ţâşnesc tot înainte. O cursă de viteză? Ar fi fost o nebunie.

În niciun caz nu aveam să încerc să fug. Am tras pe dreapta.

Maşina trage în spatele meu. Sar din ea trei inşi şi încep să alerge spre mine.

Şi îşi scot pistoalele!!!

Strigă la mine: *„Afară din maşină!"*.

Cât ai clipi, aveam cătuşe la mâini. Încă o dată, erau dureros de strânse.

Unul dintre inşi îmi strigă în ureche: *„În viaţa ta n-o să-ţi mai bagi nasul în afacerile companiei de telefonie! O să te învăţăm noi minte!"*. Sunt aşa de speriat, încât încep să plâng.

Lângă noi trage altă maşină. Şoferul sare din maşină şi strigă la poliţişti: *„Percheziţionaţi-i maşina! Are o bombă logică!"*.

Brusc, izbucnesc în hohote de râs printre lacrimi. O bombă logică este un programel care poate declanşa acţiuni neautorizate într-un alt program, dar indivizii nu par să ştie asta. Ei cred că am în portbagaj ceva care poate exploda în orice clipă!

Şi încep să mă interogheze: „Unde sunt manualele?".

Le spun: „Sunt minor, vreau să-mi sun avocatul".

Dar m-au tratat ca pe un terorist, ducându-mă la o secţie de poliţie din Pasadena, cam la patruzeci şi cinci de minute de mers cu maşina,

unde m-au închis într-o celulă pentru cei reţinuţi provizoriu. Nu erau gratii, doar o cămăruţă ca un sicriu de beton, cu o uşă uriaşă de oţel, prin care nu pătrundea niciun sunet. Am cerut să mi se faciliteze apelul telefonic la care am dreptul prin lege, dar poliţiştii au refuzat. Se pare că minorii nu au niciun fel de drepturi constituţionale.

În fine, vine un ofiţer de probaţiune, ca să mă interogheze. Avea puterea legală de a mă lăsa să mă întorc la părinţii mei, dar poliţaii l-au convins că sunt ceea ce astăzi ar putea fi descris drept un „Hannibal Lecter al spărgătorilor de computere”.

M-au transferat, în cătuşe, la închisoarea pentru minori din partea de est a Los Angelesului, pentru înnoptat, după care m-am prezentat în faţa instanţei a doua zi. Erau acolo şi mama, şi tata, amândoi încercând să mă elibereze.

Pasadena Star-News a publicat un articol lung despre mine. Care a fost urmat de unul şi mai de anvergură în suplimentul duminical al ziarului *Los Angeles Times.* Evident, dat fiind că eram minor, nu aveau voie să-mi publice numele.

Dar l-au publicat, iar faptul va avea consecinţe care mă vor afecta mai târziu.

(În paranteză fie spus, ulterior aveam să aflu că individul care se agita cu bomba aia logică era Steve Cooley, adjunctul procurorului din district care primise cazul meu; azi e cel mai tare din parcare, adică e procurorul-şef pe întreg comitatul Los Angeles. Mătuşa mea Chickie Leventhal, care organizează de multă vreme strângeri de fonduri de binefacere, îl cunoaşte pe Cooley; acum câţiva ani, după publicarea cărţii mele *Arta de a stoarce informaţii,* ea a oferit, printre premiile acordate donatorilor de la o acţiune de colectare, un exemplar din carte. Cooley a luat parte la acţiune, iar când mătuşa mea i-a spus că eu sunt nepotul ei, a spus că vrea şi el cartea. A întrebat-o dacă aş fi dispus să-i dau un autograf, iar eu am scris o dedicaţie: „Pentru toată lunga noastră istorie”. Şi chiar avem o istorie lungă. M-am bucurat să fac asta pentru el.)

Judecătorul de la Tribunalul pentru Minori care a audiat cazul meu părea foarte încurcat: eram acuzat că sunt un hacker, dar nu furasem şi nu folosisem niciun fel de număr de carte de credit şi nu vândusem nici secrete comerciale şi nici softuri cu drept de exclusivitate. Intrasem în computerele şi în sistemele companiei de telefonie, dar pur şi simplu ca să mă distrez. Judecătorul nu părea să înţeleagă de ce am făcut asemenea lucruri fără să profit de pe urma lor. Ideea că am făcut-o ca să mă distrez nu avea nicio noimă pentru el.

Dat fiind că nu era prea lămurit cu lucrurile pe care le-am făcut odată intrat în computere şi în sistemele telefonice, şi-a închipuit că poate i-a scăpat ceva din vedere. Poate că luam cumva bani sau obţineam un profit prin vreun truc tehnic pe care el nu-l înţelegea.

Toată treaba i se părea foarte dubioasă.

Adevărul era că am pătruns în sistemul telefonic din acelaşi motiv pentru care un puşti intră într-o casă abandonată din cartier: ca să văd ce e acolo. Tentaţia explorării, a descoperirii, de a vedea cu ochii tăi ce e acolo, era o ispită prea mare. Evident, era şi oarece pericol la mijloc, dar să-ţi asumi riscuri făcea parte din joc.

Eram primul caz de hacker judecat şi lumea era nedumerită: ce acuzaţie precisă avea să-mi aducă procurorul? Unele dintre acuzaţii erau legitime, fiind legate de intrarea fizică prin efracţie în clădirea unei companii de telefonie, dar altele nu prea. Procurorul a susţinut că în cadrul acestei activităţi de hacker am distrus computere aparţinând U.S. Leasing. Nu era adevărat, dar nu va fi ultima oară când voi fi acuzat de aşa ceva.

Judecătorul de la Tribunalul pentru Minori m-a trimis la centrul de tranzit din Norwalk al Autorităţii pentru Tineret a Statului California (CYA), pentru o evaluare psihologică de nouăzeci de zile, pentru a determina dacă sunt sau nu apt pentru încarcerare în închisoarea respectivei autorităţi. În viaţa mea n-am fost atât de speriat. Ceilalţi puşti de acolo erau acuzaţi de infracţiuni cum ar fi atac armat, viol, crimă sau infracţiuni în grup. Erau minori, e adevărat, dar erau cu atât mai violenţi şi mai periculoşi, pentru că se simţeau de neatins.

Fiecare avea propria sa cameră şi eram ţinuţi încuiaţi în ea. Puteam ieşi în curte în grupuri mici, doar trei ore pe zi.

Scriam în fiecare zi o scrisoare acasă. Toate începeau cu „Kevin Mitnick, ostatic, Ziua 1”, „Ziua 2”, „Ziua 3”. Chiar dacă Norwalk nu se află, tehnic vorbind, în Comitatul Los Angeles, era la doar o oră şi jumătate de mers cu maşina pentru mama şi mama ei, adică „Buni”. Aceste femei îmi erau dedicate la culme, mult mai mult decât meritam.

Îmi aduceau mâncare în fiecare weekend, plecând foarte devreme de acasă, ca să fie primele la coadă.

Am împlinit optsprezece ani pe când eram închis la Norwalk. Deşi Autoritatea pentru Tineret a Statului California mă va mai reţine pentru câtva timp, nu mai eram un minor. Ştiam că pentru orice infracţiune comisă în viitor aveam să fiu judecat în calitate de adult, iar dacă eram condamnat, urma să fiu trimis la închisoare.

La sfârşitul celor nouăzeci de zile, CYA a recomandat să fiu eliberat condiţionat, iar judecătorul a acceptat recomandarea.

Mi s-a atribuit un ofiţer de supraveghere, o doamnă extraordinar de grasă numită Mary Ridgeway, care cred că avea doar două plăceri pe lumea asta: să mănânce şi să-i beştelească pe minorii de sub aripa ei. Într-o zi, telefonul ei a încetat să mai funcţioneze; peste câteva luni, am aflat că după ce i l-au reparat, cei de la compania de telefonie i-au spus că nu ştiu de ce s-a defectat. Ea şi-a închipuit că eu trebuie să fi

fost de vină şi mi-a dat o evaluare negativă în dosar, care, peste ani, avea să fie acceptată ca probă împotriva mea. Prea multe din erorile neexplicate din domeniul tehnic de pe vremea aceea mi-au fost puse în cârcă.

Pe lângă ofiţerul de supraveghere, m-am ales şi cu o consiliere psihologică. M-au trimis la o clinică în care erau trataţi autorii de abuzuri sexuale şi cei mai refractari dintre drogaţi. Consilierul meu era un medic rezident venit din Marea Britanie, pe nume Roy Eskapa. Când i-am explicat pentru ce sunt eliberat sub supraveghere, ochii i s-au luminat brusc. „Ai auzit vreodată de ITT (era prescurtarea de la compania International Telephone and Telegraph)?

„Evident", i-am răspuns.

„Ştii cumva de unde aş putea obţine nişte coduri de-ale lor?"

Mă întreba de codurile de acces ale ITT. Când ai un asemenea cod, pur şi simplu suni la un număr local de acces al ITT, introduci codul de acces şi apoi numărul din alt stat sau numărul internaţional pe care voiai să-l apelezi. Dacă foloseai codul altcuiva, bietul abonat era taxat în locul tău, iar tu nu plăteai niciun cent.

Am zâmbit: eu şi cu Roy aveam să ne înţelegem perfect.

În timpul şedinţelor de consiliere la care tribunalul mă obligase în anii 1981 şi 1982 nu am făcut decât să pălăvrăgim; am devenit buni prieteni. Roy mi-a spus că activităţile mele erau cât se poate de cuminţi în comparaţie cu infracţiunile altor pacienţi. Peste ani, în 1988, când am avut din nou necazuri, el i-a scris judecătoarei o scrisoare în care îi explica acesteia că am fost atras spre hacking nu din motive de răutate, ci din cauza unei tulburări obsesiv-compulsive. Altfel spus, aveam „adicţie" la hacking.

Din câte am reuşit să ne dăm seama eu şi avocatul meu, a fost prima oară în istorie când activitatea unui hacker era etichetată pe picior de egalitate cu dependenţa de alcool, de droguri, de jocurile de noroc sau de sex. Când a primit diagnosticul de dependenţă psihică şi şi-a dat seama că sufăr de o boală, judecătoarea a acceptat ceea ce am propus în negocierea pedepsei.

Pe 22 decembrie 1982, cu trei zile înainte de Crăciun, aproape de miezul nopţii, eram în sala cu computere din clădirea „Salvatori" din campusul USC (Universitatea California de Sud), împreună cu amicul meu în ale hackuitului Lenny DiCicco, un tip de un metru optzeci, cu părul rar, care avea să devină un apropiat colaborator în ale hackuitului, un tovarăş de încredere... iar în cele din urmă, un trădător.

Făcusem hacking în sistemele USC prin modemuri dial-up, dar eram frustraţi de viteza lor prea mică de transfer. Am explorat puţin şi a reieşit că o clădire numită Salvatori Hall conţinea un grup de DEC TOPS-20, calculatoare „mainframe" (de mari dimensiuni), toate legate

la Arpanet, reţeaua care a precedat internetul. Dacă lucram din interior, am fi avut un acces mult mai rapid la sistemele din campus.

Am folosit o vulnerabilitate proaspăt descoperită, furată de Lenny de la Dave Kompel la o conferinţă a DECUS (Digital Equipment Computer Users) la care participaserăm cu o săptămână mai înainte. Aveam deci acces deplin la privilegiile (adică ni se permitea şi nouă să fim „la cârmă") pentru toate sistemele studenţeşti DEC 20. Dar voiam să avem cât mai multe parole posibile. Chiar dacă aveam privilegii de administratori, sistemul era configurat să ascundă de noi toate parolele.

Nicio problemă. Am început prin a căuta în conturile de e-mail ale membrilor personalului care aveau privilegii „la cârmă" *(wheel)*. Cercetările prin sistem m-au condus la contul de e-mail al Departamentului de contabilitate, care era responsabil şi cu desemnarea parolelor şi a numelor de utilizator. Am căutat prin e-mailul contului respectiv; era plin-ochi cu scrisori în care se anunţau parolele şi numele de utilizator. Evrika!

Ştiam că e riscant, dar am dat să se imprime întregul fişier cu e-mailurile. La cam cincisprezece minute după ce am dat comanda de printare, un operator a trântit un teanc de hârtie de imprimantă în lada de deşeuri a studenţilor. Într-o sală plină de studenţi care lucrau la terminale de computer, cum verifici dacă nu eşti urmărit, fără a trezi bănuieli? Am cules teancul cât am putut de discret şi m-am întors cu el la locul în care lucram eu şi Lenny.

Peste o vreme, în cameră au dat buzna doi poliţai de campus, care s-au repezit spre mine şi spre Lenny, strigând: *„Nicio mişcare!"*.

Se pare că devenisem o celebritate. Ştiau care dintre noi era ţinta lor şi mă ştiau pe nume. Ulterior, am aflat că unul dintre administratori, Jon Solomon, participase la aceeaşi conferinţă a DECUS la care fuseserăm eu şi Lenny cu câteva zile înainte. Jon m-a văzut în laboratorul de informatică şi m-a recunoscut. L-a sunat pe Dave Kompel, care făcea parte din grupul care m-a îndemnat să intru în sistemul de operare RSTS/E pe când eram elev la Liceul Monroe. Kompel i-a spus să sune la poliţia campusului, ca să fiu arestat.

Au înhăţat teancul de hârtie imprimată care conţinea parolele. Eram deja în perioada de eliberare condiţionată, iar asta însemna necazuri serioase. Poliţiştii ne-au trântit pe Lenny şi pe mine pe o bancă, apoi au dispărut în birourile lor, lăsându-ne singuri, lângă ieşire. După ce s-a agitat o vreme, Lenny mi-a arătat mâinile, fără cătuşe. Avea obiceiul să poarte cu el o cheie de cătuşe, în portofel, şi reuşise să o scoată de acolo şi să se elibereze.

Mi-a scos şi mie cătuşele şi mi-a spus: „Tu ai mai mult de pierdut, ia-o din loc". Dar cum să fug? Poliţiştii îmi luaseră cheile de la maşină; în plus, ştiau cine sunt.

Unul dintre poliţişti s-a întors, mi-am pus din nou cătuşele, la spate, dar poliţistul a auzit clicul şi a cercetat mai cu băgare de seamă. „Hei, avem un Houdini aici”, i-a chemat el pe cei din birouri, în vreme ce Lenny, nevăzut, a reuşit să arunce cheia cătuşelor pe podea şi să o împingă departe, sub un pneu de maşină lăsat, Dumnezeu ştie de ce, proptit de un zid.

Sticletele era sictirit rău: „Unde e cheia?”. Ne-au dus pe rând la baie şi ne-au percheziţionat la piele, foarte nedumeriţi că nu au putut găsi nimic.

Au venit mai apoi poliţiştii de la Fraude, care m-au săltat. M-au băgat la arest în sediul central al poliţiei din Los Angeles. De data asta, am fost aruncat într-o celulă în care erau două telefoane cu fise. Am sunat-o mai întâi pe mama, ca să-i spun ce s-a întâmplat. Apoi am sunat-o pe mătuşa Chickie, rugând-o să vină să mă scoată pe cauţiune cât mai repede – urgent, pentru că voiam să ajung la maşină înaintea poliţiştilor, pentru că în maşină aveam însemnări şi discuri chiar mai compromiţătoare decât prima oară. Peste câteva ore, la ora cinci dimineaţa, a venit un coleg de-al ei şi m-a scos de acolo.

Mult-încercata, dar mereu săritoarea mea mamă era şi ea la intrare şi m-a dus cu maşina în campus, ca să o recuperez pe a mea. Meritam să mă dea cu capul de pereţi şi să mă certe, dar nu era stilul mamei mele. Ea doar era îngrijorată pentru mine, o frământa ce o să se aleagă de mine.

Am fost eliberat pe cauţiune, dar libertatea mea nu a durat prea mult. Conduceam maşina spre slujbă, în seara următoare, şi am sunat-o pe mama la restaurantul unde lucram amândoi la vremea aceea, ca să o întreb dacă a venit cineva să întrebe de mine. „Nu tocmai”, a răspuns ea. I-am ignorat răspunsul criptic şi am intrat în local, la lucru. Acolo se aflau ofiţerul meu supraveghetor Mary Ridgeway împreună cu doi detectivi. Când m-a văzut, m-a anunţat că sunt pus sub arest pentru încălcarea condiţiilor de eliberare sub supraveghere, iar detectivii m-au dus până la Centrul pentru Deţinerea Minorilor de la Sylmar.

Adevărul este că faptul că m-au dus la Sylmar a fost o mare uşurare pentru mine. Aveam optsprezece ani acum, în ochii legii eram adult, dar încă eram sub o eliberare condiţionată emisă de Tribunalul pentru Minori şi deci eram încă sub jurisdicţia lor. M-au tratat ca şi cum aş fi fost încă minor.

Dar pentru mama aceste detalii nu contau. Eram din nou arestat, sub cheie. Devenea un obicei. Ce avea să se aleagă de iubitul ei fiu? Aveam să-mi petrec toată viaţa intrând şi ieşind din închisoare? M-a vizitat şi a izbucnit în lacrimi. Făcuse atâtea pentru mine şi uite cum o răsplăteam – cu suferinţă şi îngrijorare. Mă durea sufletul să o văd cum plânge. De câte ori i-am promis că nu mai fac hacking chiar eram

sincer, dar nu am fost în stare să mă ţin de cuvânt, aşa cum un alcoolic nu e în stare să nu se apuce din nou de băutură.

În timp, mi-am dat seama că infracţiunile care m-au adus înapoi în centrul de detenţie vor avea un impact de lungă durată, lucru de care nu eram conştient la vremea aceea. Unul dintre conturile la care mă logasem din sala de informatică din campus era al cuiva care avea cont la universitate, dar care de fapt lucra la Pentagon. Când poliţia a descoperit acest lucru, l-a comunicat mass-mediei, iar ziarele au dat lucrurilor o proporţie mult umflată, susţinând că am pătruns la Ministerul Apărării. Absolut neadevărat; şi totuşi acuza asta mă urmăreşte şi în ziua de azi.

Am recunoscut acuzaţia de încălcare a eliberării condiţionate şi am fost condamnat să fiu închis de autorităţile pentru minori timp de trei ani şi opt luni, maximum de pedeapsă care mi se putea da.

Şi deşi eram legat de mâini şi de picioare, eram legat şi mai tare de pasiunea mea de-a păcăli sistemul.

CAPITOLUL 5
TOATE LINIILE VOASTRE TELEFONICE ÎMI APARŢIN

Bmfy ytbs ini N mnij tzy ns zsynq ymj
Ozajsnqj Htzwyqtxy ozwnxinhynts tajw rj?{5}

După citirea sentinţei, am fost transferat din nou la centrul de tranzit din Norwalk, pentru diagnostic. M-am refugiat în bibliotecă, iar acolo mi-am dat seama că au o colecţie frumuşică de cărţi de drept. Acestea au devenit noua mea ţintă.

Mai mulţi puşti aflaţi în arest acolo voiau să facă apel sau să afle ce drepturi au, iar eu am început să îi ajut, cercetând bibliografia. Astfel, măcar le făceam un bine altora, lucru în care am găsit oarecare mulţumire.

Am remarcat că biblioteca avea manualele de procedură după care se conducea Autoritatea pentru Tineret a Statului California. *Minunat,* mi-am spus. *Iată cum mă lasă să aflu cum ar trebui ei să trateze lucrurile, ca să găsesc fisuri şi defecte.* Aşa că m-am adâncit în studiu.

Mi s-a desemnat un avocat care a vorbit cu mine de câteva ori şi apoi a întocmit o recomandare de trimitere a mea la Preston, care era un echivalent adolescentin al lui San Quentin{8}, un loc populat de cei mai periculoşi şi mai violenţi puşti din întregul sistem de închisori pentru minori din California. De ce tocmai acolo? Mai ales că eram unul dintre foarte puţinii „infractori intelectuali" din sistemul pentru minori cu care se întâlnise vreodată.

Mi-a spus că a ales acel loc în parte pentru că era extrem de departe – şapte-opt ore de mers cu maşina –, ceea ce însemna că mama şi „Buni" mă vor putea vizita doar din când în când. Poate şi-a închipuit că acest băiat din clasa mijlocie a avut prea multe şanse în viaţă, şanse pe care tipii duri din cartierele sărace nu le-au avut niciodată, şi că, în loc să-şi tragă o diplomă de facultate şi o slujbă stabilă, bine plătită, băiatul ăsta a tot intrat în belele… Astfel că mă trimitea într-un loc periculos, dur, care va fi suficient ca să mă sperie şi să mă facă să mă „îndrept". Sau poate era pur şi simplu o jigodie plină de rea-voinţă, care abuza de autoritatea oferită.

Dar, ca să vezi! În manualele de procedură ale Autorităţii pentru Tineri am descoperit o listă de factori care trebuia luaţi în considerare atunci când decideai în ce închisoare să trimiţi un minor. Minorul trebuia să rămână în apropierea familiei. Dacă a absolvit liceul sau are o diplomă echivalentă, ar trebui să fie trimis la o instituţie care oferă programe educaţionale la nivel de colegiu – iar Preston sigur nu avea aşa ceva. Închisoarea trebuie să fie aleasă în raport cu înclinarea

minorului spre violenţă şi cu probabilitatea de a încerca să evadeze. Scopul, subliniat peste tot prin manual, era recuperarea minorului. Minunat.

Am făcut copii ale paginilor respective.

Informându-mă în legătură cu posibilităţile de plângere, am mai descoperit un lucru interesant: un deţinut putea să solicite o serie de înfăţişări, culminând cu una în care un judecător de arbitraj venea să asculte faptele şi să emită o decizie imparţială şi definitivă.

Am trecut prin etapele de audiere. Atunci când a fost adus arbitrul imparţial, membri ai personalului de la Autoritatea pentru Tineret – erau *cinci* în total – au prezentat versiunea lor în ce privea cazul meu, împreună cu pagini din manualul de procedură care le susţinea decizia.

Deşteaptă treabă, doar că ei foloseau un manual despre care eu ştiam că este vechi, cu prevederi care nu mă favorizau mai deloc.

Atunci când a venit rândul meu să iau cuvântul, am spus: „Permiteţi-mi să vă prezint ediţia *curentă* a manualului, pe care aceşti domni nu v-au arătat-o". Şi mi-am susţinut fervent cauza, subliniind că vreau să mă reabilitez.

Judecătorul de arbitraj s-a uitat la datele de pe paginile înaintate de avocat şi apoi pe paginile date de mine.

Şi efectiv mi-a făcut cu ochiul.

A ordonat să fiu trimis la un centru de corecţie care oferă cursuri la nivel de colegiu. M-au trimis la Centrul „Karl Holton", în Stockton, la est de San Francisco. Era tot departe de casă, dar mă simţeam un învingător şi eram foarte mândru de mine. Privind lucrurile din prezent, îmi vin în minte versurile acelui cântec al lui Tom Petty („I Won't Back Down"): „Mă poţi propti la porţile iadului, dar n-o să mă dau bătut".

Centrul „Karl Holton" s-a dovedit a fi, pentru mine, un fel de vacanţă oferită de Autoritatea pentru Tineret a Statului California. Condiţii de trai mai bune, mâncare mai bună. Deşi era un drum de cinci ore cu maşina, mama şi „Buni" veneau o dată la fiecare două weekenduri, ca înainte, aducându-mi o grămadă de mâncare. Erau grătare afară, unde frigeam fie carne de vită, fie homari, ca oamenii civilizaţi, iar mama şi cu mine căutam trifoi cu patru foi pe pajiştea pentru vizitatori. Vizitele lor m-au ajutat, m-au făcut să mi se pară mai scurtă detenţia.

Diverşii consilieri veneau şi ei ca să se întâlnească cu părinţii, iar al meu părea a fi exagerat de politicos cu mama.

Dar alte aspecte ale detenţiei nu erau la fel de bune. Nu erau permise decât lamele de ras de unică folosinţă, iar pielea mea era plină de iritaţii, aşa că am încetat să mă mai rad. Îmi crescuse barbă pe toată faţa, deasă, care îmi schimbase total aspectul. Aveam să o

port doar cât am stat închis.
După doar şase luni, am fost eliberat sub supraveghere.
Pe când mi se pregătea documentul de eliberare condiţionată, am fost întrebat: „Ce condiţie să-ţi impunem ca să nu mai faci hacking?”.
Cum să răspunzi la aşa ceva? Le-am zis: „Păi, există hacking etic şi hacking inetic”.
„Cum exprimăm asta într-un limbaj formal?”, a venit răspunsul. „Ce scriu aici?”
Şi mi-a venit în minte *Războiul stelelor.* Am zis: „I-aţi putea spune faţa întunecată a hackingului”.
Şi aşa a intrat în condiţiile oficiale de eliberare: „Nu va efectua hacking din partea întunecată”.
Cred că un reporter de la *LA Times* a fost cel care a prins termenul din zbor. A devenit un fel de poreclă pentru mine. *Kevin Mitnick, the Drakside Hacher.*
După eliberare, m-a sunat un poliţist, care s-a prezentat drept Dominick Domino, spunându-mi că el este cel care m-a condus cu maşina la arestul pentru minori, când am fost arestat la restaurantul la care lucram alături de mama mea. Lucra la turnarea unui film al poliţiei din Los Angeles despre infracţiunile informatice. Eram dispus să dau un interviu în faţa camerei? Da, de ce nu?
Mă îndoiesc că mai folosesc respectivul film după atâţia ani, dar o vreme el a făcut parte din eforturile poliţiştilor din Los Angeles de a prinde inşi ca mine.
La vremea aceea, „Buni” împărţea un bârlog cu o prietenă de-a ei, Donna Russell, care era director pentru dezvoltarea de softuri la 20th Century Fox şi care mi-a oferit o slujbă. M-am gândit: *nemaipomenit, poate chiar o să dau nas în nas cu nişte staruri de cinema.* Slujba aceea mi-a plăcut la nebunie. Lucram chiar în studio – ca să intru în clădirea mea, treceam printre decoruri; salariul era bunicel şi mă şcoleau pentru aplicaţii în COBOL şi limbajul de asamblare al IBM, plus că am învăţat să lucrez pe calculatoare „mainframe”
IBM şi pe minicomputere HP.
Dar se spune că lucrurile bune nu ţin mult – în cazul de faţă, au ţinut chiar prea puţin. Un alt angajat a depus o plângere la sindicat, cum că, în conformitate cu regulile sindicatului, postul meu ar fi trebuit oferit angajaţilor curenţi.
După doar două luni, eram din nou şomer şi pe străzi.
A fost un adevărat şoc pentru mine când, într-o zi, Melvin Boyer, ofiţerul meu supraveghetor, m-a sunat şi mi-a spus: „Kevin, bagă un mic dejun mare, mănâncă atât cât poţi, apoi vino să mă vezi”. Asta nu putea să însemne decât un lucru: necazuri.
În lumea radioamatorilor din Los Angeles exista un grup de repetoare telefonice, pe 147,435 MHz, grup poreclit „Casa

animalelor". Pe acea lungime de undă, membrii se atacau verbal unii pe alţii, într-un limbaj de mahala, sau îşi bruiau unii altora transmisiile. Pentru mine, era un joc. Ulterior, aveam să aflu că un ins din grupul cu pricina, care probabil că avea ceva de împărţit cu mine, a sunat la biroul Autorităţii pentru Tineret şi s-a plâns că am intrat în reţeaua companiei la care muncea. Nu era adevărat, dar tipul lucra la Xerox şi probabil că asta l-a făcut credibil.

Mama m-a condus cu maşina până acolo. Agentul de supraveghere m-a rugat să-l însoţesc în birou. I-am spus mamei că mă întorc repede şi să mă aştepte în hol. Dar am fost imediat pus în cătuşe de către un ofiţer superior şi aruncat într-o maşină care aştepta la intrarea laterală. Am strigat să audă mama că mă scot prin intrarea laterală şi că sunt arestat pentru ceva ce nu am făcut.

Ofiţerul meu de supraveghere şi superiorul lui m-au trântit la închisoarea din Van Nuys. Printr-o coincidenţă stranie, unchiul meu Mitchell mă sunase din aceeaşi închisoare cu câteva săptămâni înainte. Viaţa lui avusese urcuşuri şi căderi vertiginoase. Devenise un agent imobiliar multimilionar, trăia într-un conac la Bel Air, care este o suburbie mult mai şic decât Beverly Hills, un loc râvnit de tot Los Angelesul. Dar apoi a descoperit cocaina, care a condus la heroină şi care – vechea poveste – a condus la pierderea casei, a averii, a onoarei şi a respectului de sine.

Dar la vremea aceea încă simţeam o afecţiune pentru el. În seara în care m-a sunat de la Van Nuys, i-am spus: „Vrei să aranjez telefonul astfel încât să ai convorbiri gratuite?". Normal că voia.

I-am spus: „După ce terminăm convorbirea, revino, aşteaptă tonul şi formează 211-2345. Asta te va duce la un anunţ automat al numărului telefonului pe care îl foloseşti. După aceea, sună-mă cu taxă inversă şi spune-mi numărul". Când am avut numărul, următorul pas a presupus manipularea unuia dintre circuitele de comutaţie ale companiei. Am format de la computerul propriu la centrala de comutaţie potrivită şi am schimbat „codul de clasă al liniei" pentru acel telefon cu codul unui telefon normal, de domiciliu, care permitea să apelezi şi să fii apelat. Şi, că tot eram la capitolul ăsta, am adăugat şi serviciul de apel în aşteptare, respectiv de convorbire simultană cu două posturi telefonice. Apoi am programat telefonul astfel încât tot traficul să fie înglobat în nota de plată pentru telefoanele de la secţia de poliţie a închisorii din Van Nuys.

Iar acum, după o săptămână, eram şi eu în aceeaşi închisoare Van Nuys, de unde, mulţumită hatârului făcut unchiului Mitchell, pot să sun după pofta inimii. Am stat toată noaptea la telefon. Convorbirile cu prietenii mei m-au ajutat să ignor realitatea în care mă aflam. În plus, trebuia să găsesc un avocat care să mă reprezinte, pentru că ştiam că pus în faţa Comisiei de eliberare condiţionată a Autorităţii

pentru Tineret a Statului California, voi duce o bătălie deznădăjduită. Recidiviştii eliberaţi condiţionat se bucură de foarte puţine drepturi, iar pentru membrii comisiei era de ajuns doar să creadă că *probabil* am făcut lucrul de care sunt acuzat. Dovezile nu era obligatoriu să atingă standardul legal „dincolo de orice îndoială rezonabilă”, ca în cazul unui proces penal normal.

După aceea, lucrurile s-au schimbat din rău în mai rău. M-au transferat la închisoarea comitatului Los Angeles, unde pe post de bun venit m-au dezbrăcat la piele şi m-au stropit cu insecticid. M-au băgat într-un dormitor care m-a speriat de moarte. Nu ştiam de cine să-mi fie mai frică: de tipii cu adevărat fioroşi, care arătau de parcă erau dispuşi să-ţi fure şi un ochi dacă aveau ocazia, sau de indivizii nebuni, care puteau să te omoare fără să-şi dea măcar seama. Toate paturile erau deja luate, deci nu aveam unde dormi. M-am sprijinit de perete şi m-am căznit să ţin ochii deschişi, ca să fiu sigur că la răsăritul soarelui încă mai posed lucrurile mele.

Boyer, ofiţerul meu supraveghetor din partea Autorităţii pentru Tineret, i-a spus mamei: „Închisoarea de comitat este un loc foarte periculos. Ar putea fi rănit acolo”, aşa că a doua zi a dispus transferarea mea înapoi la Norwalk. Dacă l-aş vedea azi pe Boyer, cred că l-aş îmbrăţişa pentru asta.

Aveam douăzeci de ani, dar, mulţumită eliberării condiţionate, încă eram sub jurisdicţia Autorităţii pentru Tineret. Eram pentru a treia oară la centrul de tranzit de la Norwalk. Unii dintre gardieni îmi erau ca nişte prieteni vechi.

Am compărut în faţa comisiei pentru eliberări condiţionate, care era clar că nu luase prea în serios acuzaţiile, poate pentru că nu exista nicio dovadă, cu excepţia raportului ofiţerului supraveghetor, bazat pe o singură plângere. Au reţinut totuşi că am încălcat un ordin al secţiei de eliberări condiţionate, acela de a nu mai folosi radioul de amatori. Dar nu era o sentinţă legală: numai FEC, comisia federală pentru comunicaţii, avea căderea de a-mi anula drepturile de emisie. Mi-au dat şaizeci de zile; dar deja eram în arest de cincizeci şi şapte de zile, aşa că peste câteva zile m-au eliberat.

Când a venit mama să mă ia, am rugat-o să mă ducă la Academia de Poliţie din Los Angeles. Auzisem că vând un cadru de număr de maşină care se zicea că ar fi pe placul poliţiştilor: un sticlete care o vedea se putea să nu te mai oprească pentru vreo contravenţie de circulaţie. În magazin, am remarcat un teanc de cărţi: anuarul poliţiei din Los Angeles (LAPD). Am spus că vreau şi eu unul, „cadou pentru unchiul meu, care a fost în LAPD”. Costa 75 de dolari, dar era o carte uluitoare, parcă dădusem de Sfântul Graal; conţinea fotografiile tuturor poliţiştilor din LAPD, *chiar şi ale indivizilor care lucrau sub acoperire, la crimă organizată.*

Mă întreb dacă încă mai scot anuarul cu pricina… şi dacă mai vând exemplare oricui vine cu banii în mână.

Un prieten al mamei, un antreprenor pe nume Don David Wilson, avea mai multe companii sub umbrela unei firme unice, numită Franmark. El m-a angajat ca să-l ajut la chestiunile legate de computere: programare, introducere de date etc. Era o muncă plictisitoare, aşa că, pentru palpitaţii, distracţie şi pentru simpla curiozitate intelectuală – ştiu că nu vă mai miraţi –, m-am întors la hackuit calculatoare şi reţele telefonice, adesea cu ajutorul vechiului meu amic în ale „spartului" de telefoane Steve Rhoades, care venea seara pentru a folosi calculatoarele de la Franmark.

Într-o zi, pe când mergeam spre masa de prânz împreună cu o tânără colegă de serviciu, am ochit un grup de indivizi care păreau a fi poliţişti, apoi l-am recunoscut între ei pe ofiţerul meu de supraveghere şi apoi pe altul, care fusese unul dintre cei care îmi percheziţionaseră maşina cu ani în urmă, când cu „bomba logică". Ştiam că nu au venit în vizită de curtoazie. La naiba! Nivelul adrenalinei mi-a crescut brusc şi am început să-mi simt pulsul. Nu puteam să o iau la goană fără să atrag atenţia. Aşa că m-am lipit de perete, am strâns-o pe tânără în braţe şi i-am şoptit că am văzut un prieten vechi şi că nu vreau ca el să mă vadă. Am intrat în maşina ei, încă în raza de observaţie a grupului de poliţişti.

M-am ghemuit în scaun şi am rugat-o să plece în grabă, pentru că trebuie să dau un telefon important. Am sunat de la un telefon public la secţia de poliţie din West Valley şi am cerut să fiu transferat la registratură. „La telefon detectivul Schaffer", am spus eu. „Trebuie să verific o persoană – dacă are vreun mandat local sau naţional. „Mitnick, adică M-I-T-N-I-C-K, Kevin David. Subiectul are data de naştere 6 august 1963."

Ştiam al naibii de bine care va fi răspunsul.

„Da, apare în sistem. Se pare că are un mandat de arestare pentru încălcarea condiţiilor de eliberare sub supraveghere, emis de Autoritatea pentru Tineret a Statului California."

Paştele mă-sii!!! Dar bine măcar că n-au apucat să mă aresteze.

Am sunat-o pe mama şi i-am spus: „Bună, sunt la magazinul ăla din colţ, trebuie să discutăm".

Era un cod pe care îl stabilisem împreună cu ea. Ea ştia care e „magazinul din colţ", iar faptul că trebuia să discutăm însemna că am dat iar de necazuri. Când a apărut, i-am spus că am nevoie de un loc în care să stau până când mă hotărăsc ce să fac în continuare.

„Buni" s-a înţeles cu prietena ei Donna Russell, doamna care mă angajase la Fox, să dorm câteva nopţi în camera ei de zi.

Mama m-a dus cu maşina acolo, oprindu-se pe drum ca să pot cumpăra o periuţă de dinţi, un aparat de ras şi câteva perechi de

chiloţi şi ciorapi. Îndată ce m-am cazat, am căutat în Yellow Pages cea mai apropiată Facultate de drept, unde am petrecut următoarele câteva zile căutând prin legile securităţii sociale şi ale instituţiilor. Dar nu-mi făceam prea mari iluzii.

Oricum, ştiţi cum se spune: dacă vrei, poţi. Am descoperit o prevedere care spunea că pentru o infracţiune nonviolentă, jurisdicţia Tribunalului pentru Minori expiră fie când acuzatul împlineşte douăzeci şi unu de ani, fie la doi ani după comiterea infracţiunii, condiţie care nu era încă îndeplinită în cazul meu. Pentru mine, asta însemna doi ani după februarie 1983, când fusesem condamnat la trei ani şi opt luni închisoare.

Am stat să mă gândesc. Aritmetica mi-a spus că asta se va întâmpla peste aproximativ patru luni. Şi m-am gândit: *ce-ar fi* să *dispar până când le expiră jurisdicţia?*

Mi-am sunat avocatul, ca să aflu ce părere are despre ideea asta. Mi-a răspuns destul de iritat: „Absolut greşit. Un principiu fundamental al dreptului spune că dacă un acuzat dispare atunci când s-a emis un mandat de arestare, mandatul este prelungit până când acuzatul este descoperit, chiar dacă asta se întâmplă după mulţi ani”.

Apoi a adăugat: „Nu te mai juca de-a avocatul. *Eu sunt* avocatul; lasă-mă să-mi fac treaba”.

L-am implorat să analizeze ideea, iar asta l-a supărat şi mai tare, dar în final a căzut de acord. L-am sunat peste alte două zile. Vorbise cu ofiţerul meu supraveghetor Melvin Boyer, acel ins milos care mă transferase din jungla de la închisoarea comitatului Los Angeles. Boyer i-a spus: „Kevin are dreptate. Dacă dispare până în februarie 1985, noi nu-i mai putem face nimic. În acel moment, mandatul expiră şi Kevin va fi liber ca pasărea cerului”.

Unii oameni au îngerii lor păzitori. Donna Russell a luat legătura cu părinţii ei, care aveau o casă în Oroville, California, la cam 250 de kilometri nord-est de San Francisco. Şi, da, erau dispuşi să ia un chiriaş care să-i ajute prin casă, chiria fiind plătită lunar de mama chiriaşului.

A doua zi, eram deja într-un autocar{9}, gata pentru lunga călătorie. Avusesem suficientă vreme ca să-mi asum un nume fals temporar: Michael Phelps (numele de familie fiind luat din serialul TV *Misiune: Imposibilă*).

A circulat un zvon, lansat probabil de unul din acei hackeri „de încredere” şi „prieteni buni”, cum că aş fi fugit în Israel. De fapt, nici atunci şi nici mai târziu nici măcar nu am trecut graniţa în Canada sau în Mexic, iar de traversat oceanul, nici vorbă. Dar era una din acele poveşti care aveau să facă parte din legendă, încă un „fapt” neadevărat al istoriei mele, care ulterior avea să fie folosit pentru a convinge judecătorii să nu-mi acorde eliberarea pe cauţiune.

Jessie şi Duke, gazdele mele din Oroville, erau pensionari şi locuiau într-o proprietate care ocupa un sfert de hectar într-o zonă agricolă. Oameni foarte simpatici, dar obişnuiţi cu ale lor. Zilele lor erau o rutină precisă. Se trezeau în fiecare dimineaţă la ora 5:00 şi îşi luau micul dejun care consta în pâine intermediară cu lapte. După cină, se uitau la emisiunile de jocuri de la televizor. Nu tu computer, nu tu modem, nu tu radio de amatori. Eram încă puşti şi mă plictiseam de moarte; dar era mult mai bine decât în spatele gratiilor, la vreo închisoare a Autorităţii pentru Tineret.

Cei doi creşteau găini şi porci şi aveau şi doi câini. Mie mi s-a părut că totul seamănă cu serialul de comedie *Green Acres (Hectare verzi)*. Jur că unul dintre porci semăna perfect cu Arnold, râtanul din serial!

Evident, nu mai puteam conduce nici maşina, pentru că unicul permis de conducere pe care îl posedam era pe numele meu real, iar pe numele meu fusese emis un mandat de arestare. Ca să mă pot totuşi mişca prin partea locului, am cumpărat o bicicletă.

Pedalam până la biblioteca locală şi petreceam multe ore citind. Pentru a-mi ocupa mintea cu ceva, m-am înscris la un curs la colegiul local. Un curs de drept infracţional. Profesor era judecătorul rezident al tribunalului comitatului Butte. În timpul cursului, el a adus benzi audio care conţineau mărturisiri. Apoi ne-a arătat cât de naivi erau suspecţii, care vorbeau cu poliţiştii fără a fi prezent un avocat. Într-un rând, el ne-a spus: „Cei mai mulţi infractori cred că pot să scape pur şi simplu convingând poliţia". Am zâmbit, ştiind că este un sfat foarte util. M-a amuzat să mă gândesc la reacţia lui dacă ar fi ştiut că unul dintre studenţii lui din primul rând al amfiteatrului era un fugar pentru care se emisese un mandat de arestare.

Am respectat acel stil de viaţă de tip *Green Acres* timp de patru luni, până când mi-am sunat avocatul şi acesta mi-a confirmat că a primit o copie a actului de ridicare a urmăririi din partea Autorităţii pentru Tineret a Statului California, în care se spunea că autoritatea nu mai are jurisdicţia cazului meu. Avocatul a subliniat că este o eliberare „nedemnă". Am râs. Mi se rupea dacă e demnă sau nu. Oricum era o chestie „nedemnă" din capul locului. Nu era ca şi cum m-ar fi dat afară în şuturi din armată.

Peste doar câteva zile, eram înapoi la Los Angeles, plin de entuziasm. Lenny DiCicco pusese mâna pe un job la producătorul aeronautic Hughes Aircraft, ca operator de calculator, şi abia aştepta să vin în vizită. Ba, mai mult, Lenny mi-a spus că are ceva să-mi spună, dar nu prin telefon. M-am întrebat ce putea fi.

CAPITOLUL 6
HĂCKUIALĂ DIN IUBIRE

Kyoo olxi rzr Niyovo Cohjpcx ojy dn T apopsy?{6}

Lenny DiCicco mi-a spus că de când lucra la compania aeronautică Hughes Aircraft se împrietenise la cataramă cu o doamnă de la pază. Eu urma să vin acolo când era de tură prietena lui; veneam ca angajat al DEC. Când m-am prezentat, ea mi-a făcut cu ochiul şi m-a scris în catastif, fără să-mi ceară vreo legitimaţie.

A venit Lenny, care m-a luat din hol; abia îşi stăpânea entuziasmul, dar era tot arogant şi tot plin de sine. M-a condus la computerul VAX care avea acces la reţeaua Arpanet şi care lega mai multe universităţi, laboratoare de cercetare, firme cu contracte guvernamentale şi altele asemenea. În timp ce tasta comenzi, el mi-a spus că accesa un sistem de calcul numit Dockmaster, care era proprietatea Centrului Naţional pentru Securitatea Computerelor (NESC) şi reprezenta faţada publică a supersecretei Agenţii Naţionale de Securitate. Eram absolut sideraţi, pentru că ne apropiaserăm incredibil de mult de NSA.

Lenny s-a lăudat cu „ingineria” lui socială, spunând că s-a dat drept unul dintre membrii echipei de calcul de la Centrul Naţional pentru Securitatea Computerelor şi a reuşit să păcălească unul dintre lucrătorii de acolo, pe nume T. Arnold, să-i dea userul şi parola lui de acces în sistem. Lenny practic nu-şi mai încăpea în piele. Rămăsese acelaşi „tocilar” şi parcă era sub influenţa unui drog nou şi nemaipomenit când mi-a spus:
„Kevin, sunt la fel de bun ca tine în manipularea oamenilor!”.

Am pescuit cam o oră prin zonă, dar nu am găsit decât informaţii neinteresante.

Peste multă vreme, această oră va ajunge să mă bântuie…

*

Eram sigur că trebuie să existe o cale astfel încât să-mi pun în valoare calităţile de informatician, obţinând slujba pe care o râvneam: să lucrez pentru General Telephone. Am aflat că respectiva companie angaja absolvenţii unei şcoli tehnice numite Computer Learning Center. Şcoala nu era departe de casă şi oferea un certificat după ce urmai cursurile timp de şase luni.

Taxele şcolare le-am plătit cu o bursă de stat pentru post-liceală, completată cu un împrumut studenţesc, iar mama a scos mălaiul pentru diverse cheltuieli suplimentare. Şcoala îi obliga pe cursanţi să vină la cursuri la costum şi cravată în fiecare zi. Nu mă mai îmbrăcasem aşa de la bar mitzvah-ul meu, de la treisprezece ani. Acum aveam douăzeci şi trei de ani şi crescusem serios; costumul acela ar fi fost un spectacol jalnic pe mine. Mama a plătit din buzunar

pentru două costume noi.

Mi-a plăcut foarte mult să programez în „limbaj de asamblare”, care era mai solicitant, pentru că programatorul trebuie să stăpânească multe detalii tehnice, dar codul executabil rezultat era mai eficient, folosind mult mai puţină memorie. Era o plăcere să programezi în acest limbaj de nivel redus. Aveam senzaţia că am un control mai bun asupra aplicaţiilor mele: programam mult mai aproape de nivelul codului-maşină decât dacă aş fi folosit un limbaj de nivel superior, de pildă COBOL. Proiectele din clasă mergeau de la plictisitor la solicitant sau chiar fascinant. Făceam ce îmi plăcea: învăţam mai multe lucruri despre sistemele de calcul şi programare. Atunci când apărea în discuţii subiectul hackeri, făceam pe prostul şi doar ascultam.

Dar, evident, mi-am continuat şi activitatea de hacker.

Mă jucam de-a şoarecele şi pisica cu Pacific Bell, noul nume al fostei companii Pacific Telephone. De câte ori găseam o nouă metodă de a pătrunde în centralele companiei, cineva de acolo îşi dădea seama până la urmă şi găsea o metodă de a-mi bloca accesul. Foloseam numerele de dial-up (linie comutată) utilizate de instalatorii de la telefoane care operau diverse intervenţii pe linii şi în centrală. Ei se prindeau şi schimbau numerele de dial-up sau impuneau un acces restricţionat, care nu mă mai lăsa să intru. Apoi eu ridicam restricţia, când ei nu erau atenţi. Aşa am dus-o, cu suişuri şi coborâşuri, luni întregi. Permanenta lor rezistenţă ajunsese la un punct în care hackuirea centralelor companiei Pacific Bell devenise pentru mine un fel de mers la birou.

Apoi mi-a venit ideea să încerc o abordare la nivel superior: să atac direct calculatorul din centrală care funcţiona ca un sistem central de control al comutaţiei (SCCS). Dacă îmi reuşea, aş fi avut exact acelaşi control ca şi când aş fi fost în faţa circuitelor de comutaţie însele, capabil să fac tot ce vreau, fără să fiu obligat să-mi exercit zi de zi „ingineria socială” asupra unor tehnicieni cam tâmpi. Aş fi căpătat accesul suprem şi puterea totală.

Am început prin a ataca SCCS-ul din Oakland, în nordul Californiei. La primul apel, mi-am propus să spun că sunt de la ESAC (Centrul de Asistenţă pentru Sisteme Electronice) şi mă ocup de întreţinerea softului folosit peste tot prin companie. Mi-am făcut bine temele şi am găsit numele unui angajat de la ESAC, după care am spus: „Trebuie să intru la SCCS-ul din Oakland, dar sistemul nostru informatic de accesare e în reparaţii, aşa că îmi trebuie acces prin dial-up”.

„Nicio problemă.”

Omul pe care îl abordasem mi-a dat numărul de dial-up şi o serie de parole; în plus, a rămas la telefon cu mine şi m-a condus prin toţi paşii de logare.

Hopa! Sistemul avea ca măsură de securitate „apelul invers”: trebuia să introduci propriul număr şi să aştepţi ca sistemul să te sune pe tine. Asta cum o rezolv?

„Uite ce e, acum sunt pe teren, nu-s la birou”, am improvizat eu. „Nu am cum să primesc apelul invers.”

Se pare că inventasem în mod magic o scuză foarte plauzibilă. „Sigur, pot să-l programez să ocolească apelul invers dacă folosiţi numele dumneavoastră de utilizator”, m-a asigurat el – anulând astfel sistemul complex de securitate al companiei, care altfel ar fi necesitat ca eu să mă aflu la un post telefonic cu apel invers autorizat de companie.

În efortul meu de penetrare a SCCS m-a ajutat şi Lenny. Fiecare nouă „spargere” ne dădea acces la cinci sau şase centrale locale (de comutaţie), cu un control deplin asupra acestora, aşa că puteam să facem tot ce putea face un tehnician aflat în centrală şi având acces la interconexiuni. Puteam asculta liniile telefonice, puteam să creăm noi numere de telefon, puteam deconecta orice număr, puteam să adăugăm sau să reducem din numărul serviciilor telefonice, să punem în funcţiune serviciul de identificare a numărului apelant şi lista de numere apelante. (Este vorba despre acel serviciu care îţi dă numerele care te sună; era în mod obişnuit activat la numerele acelor clienţi care erau victimele unor telefoane de hărţuire.)

Eu şi cu Lenny am dedicat o cantitate uriaşă de timp acestei activităţi, de la sfârşitul lui 1985 şi o bună parte din 1986. În cele din urmă, am intrat în toate centralele companiei Pacific Bell din California, apoi din Manhattan, apoi din Utah şi Nevada şi, cu timpul, am „spart” multe alte centrale de pe tot teritoriul SUA, de la diverse companii. Printre acestea se numărau şi „The Chesapeake and Potomac Telephone Company” sau C&P, care deservea regiunea ce includea Washington, DC, cu toate departamentele de stat, plus Pentagonul.

Agenţia Naţională de Securitate (NSA) prezenta o ispită irezistibilă. Serviciul telefonic al agenţiei era furnizat printr-o centrală situată în Laurel, Maryland, la care deja căpătaserăm acces. În cartea de telefon, NSA avea un număr oficial: 301 688-6311. După ce am încercat la întâmplare câteva numere cu acelaşi prefix, am continuat pornind de la ipoteza foarte plauzibilă că NSA a rezervat întregul prefix. Folosind o funcţie de testare şi ascultare a tehnicienilor din centrală, am fost în măsură să stabilesc un circuit care asculta la întâmplare tot felul de discuţii în curs. Am instalat circuitul pe una dintre linii şi am surprins o discuţie între un bărbat şi o femeie. Nu-mi venea să cred că ascult o discuţie de la NSA; eram în acelaşi timp exaltat şi speriat. Ce ironie a sorţii, îi interceptasem pe cei mai mari interceptori de convorbiri din lume.

Bun, am demonstrat că sunt în stare… acum era cazul să o şterg în grabă. Nu am stat suficient de mult ca să aud despre ce vorbesc cei doi şi nici nu voiam să ştiu. Dacă ar fi fost o convorbire cu adevărat importantă, sunt sigur că ar fi fost ţinută pe o linie securizată, dar şi aşa era prea riscant. Erau slabe şanse să fiu prins, dacă o făceam doar o dată şi nu mă mai întorceam.

Guvernul nu a aflat niciodată că am reuşit această penetrare de reţea. Şi nici nu aş fi amintit-o aici dacă perioada de prescriere n-ar fi expirat de mult…

Pentru mine şi pentru Lenny era palpitant să intrăm în fiecare dintre acele sisteme informatice de centrală – parcă ajungeam la nivelul superior al unui joc video.

Era cea mai semnificativă fază din cariera mea de hacker, pentru că îmi conferea o putere imensă asupra sistemelor telefonice din mare parte a Statelor Unite. Pentru noi, importantă era acea senzaţie pe care o aveai ştiind că ai dobândit acea putere.

În cele din urmă, Pacific Bell a aflat despre accesul nostru. Dar nu am fost niciodată arestaţi sau puşi sub acuzaţie, pentru că, după cum am aflat ulterior, conducerea companiei se temea de ce s-ar întâmpla dacă ar auzi şi alţii ce fusesem în stare şi ar începe să mă imite.

Între timp, accesul lui Lenny la sistemul informatic utilizat de NSA, „Dockmaster”, nu rămăsese neremarcat. NSA a localizat punctul de pornire al atacului informatic în interiorul lui Hughes Aircraft, iar compania a localizat la rândul ei sursa atacului în sala de calcul unde lucra Lenny în noaptea în care l-am vizitat. Mai întâi, Lenny a fost interogat de serviciul de securitate de la Hughes, apoi l-a convocat şi FBI-ul, pentru o discuţie oficială. Lenny a angajat un avocat, care l-a însoţit la întâlnire.

Lenny le-a spus agenţilor că el şi cu mine nu am avut niciodată de-a face cu sistemul de calcul Dockmaster. Şefii de la Hughes l-au pus la foc mic de câteva ori, dar Lenny s-a ţinut tare şi nu m-a dat în gât. Dar peste nişte ani avea să susţină, ca să-şi salveze pielea, că eu am accesat Dockmaster în cadrul vizitei mele la Hughes din noaptea aceea. Când l-au întrebat de ce a minţit prima oară, spunând că nu sunt implicat, el a spus că îi fusese frică, pentru că l-am ameninţat cu moartea. E limpede că era disperat să găsească o soluţie care să explice de ce a minţit agenţii federali.

Registrul de vizite arăta că într-adevăr Kevin Mitnick a semnat ca invitat al lui Lenny. Evident, Hughes l-a concediat fără să stea pe gânduri.

Peste doi ani, aveam să fiu acuzat că posed coduri de acces ale NSA, când de fapt tot ce am făcut a fost să dau comanda de interogare „whois” o singură dată – comanda arată inclusiv numele şi numerele de telefon ale utilizatorilor înregistraţi cu conturi în sistemul

Dockmaster. Doar că această căutare de informaţii era oricum disponibilă oricui prin Arpanet.

Între timp, trebuie să amintesc că la şcoala de computere nu toţi cursanţii erau bărbaţi. Una dintre fete era micuţă şi drăguţă-foc. Bonnie. Nu eram chiar cel mai cu vino-ncoace din parcare, mai ales că aveam nişte kile în plus, de când cu prietenul meu din copilărie, cu care mă plimbam cu toate autobuzele şi care mă introdusese în minunata lume a alimentaţiei junk-food. Aveam un surplus de cam douăzeci şi cinci de kilograme. Să spui că eram „obez" ar fi însemnat să fii mult prea politicos.

Dar tot mi se părea că e drăguţă-foc. Când eram amândoi în sala de calcul şi lucram la proiectele noastre, am început să-i trimit mesaje din celălalt colţ al sălii, rugând-o să nu oprească niciunul din programele mele care rulau cu prioritate maximă. Mi-a răspuns destul de prieteneşte. Am invitat-o să luăm cina împreună. Mi-a răspuns: „Nu pot, sunt logodită". Dar activitatea mea de hacker m-a învăţat că nu e cazul să renunţ uşor; de obicei, se găseşte o soluţie. Peste câteva zile, am invitat-o din nou la cină, iar ea mi-a răspuns cu un minunat zâmbet. Ca să vezi! De data asta a acceptat.

Mai târziu, avea să-mi spună că i se pare că logodnicul ei o cam minte în legătură cu banii – adică îi ascunde câte maşini are şi ce datorii are. I-am spus: „Pot să aflu tot ce vrei". „Chiar te rog", mi-a spus ea.

Încă din liceu reuşisem să „sparg" reţeaua de la TRW, compania care emitea rapoarte de credit. Nu fusese nicio scofală. Într-o seară, am mers în spate la o reprezentanţă a companiei Ford, din Valea San Fernando, şi am răscolit puţin prin bena de gunoi. A fost o expediţie scurtă de plonjat prin gunoaie, de cam cincisprezece minute, dar a meritat efortul. Am găsit o mulţime de rapoarte de credit ale inşilor care cumpărau maşini de la reprezentanţă. Incredibil, pe fiecare dintre ele era tipărit codul de acces la TRW al acelei reprezentanţe. (Şi mai incredibil: ani de zile după aceea, încă tipăreau codul de acces pe fiecare raport de credit.)

Pe vremea aceea, TRW era foarte amabil cu clienţii. Dacă sunai şi dădeai numele unui furnizor şi codul corect de acces şi dacă explicai că nu cunoşti procedura, doamna simpatică de la telefon te trecea prin toţi paşii obţinerii raportului de credit al persoanei dorite. De mare ajutor pentru clienţii adevăraţi. De mare ajutor şi pentru hackeri ca mine.

Aşa că atunci când Bonnie mi-a spus că ar dori să cerceteze ce e cu prietenul ei, aveam în buzunar toate trucurile necesare. Un apel la TRW şi câteva ore pe computer mi-au furnizat raportul lui de credit, balanţa conturilor lui bancare şi toate proprietăţile. Bănuielile ei s-au confirmat: nu era nici pe departe atât de blindat pe cât susţinea, iar

unele din activele sale erau „îngheţate". Înregistrările de la Direcţia de Permise de Conducere arătau că încă mai avea maşina despre care îi spusese lui Bonnie că o vânduse. M-am simţit jenat — nu urmăream să subminez relaţia lor. Dar ea a rupt logodna.

În două sau trei săptămâni, după ce a trecut peste şocul iniţial al rupturii, am început să ieşim împreună. Deşi era cu şase ani mai în vârstă decât mine şi cu o experienţă considerabil mai bogată în ce priveşte relaţiile amoroase, ea considera că sunt deştept şi arătos, în ciuda greutăţii mele. A fost prima mea relaţie serioasă. Parcă pluteam.

Eu şi Bonnie eram amândoi pasionaţi de mâncărurile thailandeze şi de mersul la cinema, iar ea începuse să facă drumeţii, lucru care era dincolo de obiceiurile mele comode. Mi-a arătat minunatele poteci din Munţii San Gabriel, aflaţi în apropiere. Era fascinată de capacitatea mea de a culege informaţii de la oameni. Mai mult, o coincidenţă care mă face şi azi să râd: noua mea prietenă era salariată, iar angajatorul ei îi plătea şi taxele şcolare. Iar angajatorul era una dintre principalele ţinte ale vieţii mele de hacker: compania de telefonie GTE.

După ce am încheiat acea jumătate de an, cât dura şcoala de computere, am mai rămas puţin pe-acolo. Administratorul de sistem, Ariel, încerca de luni de zile să mă prindă când dobândeam privilegii de administrator pe sistemul de operare VM/CMS al şcolii. În cele din urmă, m-a descoperit după ce s-a ascuns în spatele draperiei din sala de calcul; m-a prins în flagrant. Dar nu m-a dat în şuturi afară din şcoală, ci mi-a oferit un târg: era impresionat de îndemânarea cu care reuşisem să hackuiesc computerele şcolii; dacă eram de acord să scriu programe care să facă minicomputerul IBM al şcolii mai sigur, el va boteza această activitate „proiect de cercetare". Ca să vezi!! Şcoala pregătea studenţii în ezoterica artă a computerelor, dar recruta un student pentru îmbunătăţirea propriei securităţi informatice. A fost o premieră importantă pentru mine. Am luat-o drept un compliment şi am acceptat proiectul. Când l-am terminat, am absolvit cu *magna cum laude.*

Ariel şi cu mine aveam să devenim prieteni în cele din urmă.

Computer Learning Center, postliceala mea, avea o dulce ispită, cu care atrăgea studenţii ca muştele: mai multe companii mari angajau cu regularitate absolvenţii şcolii. Iar una dintre aceste companii era angajatorul lui Bonnie, GTE, ţinta atacurilor mele de atâţia ani. Era absolut fantastic!

După un interviu la Departamentul IT al GTE, m-au chemat din nou, la un interviu la resurse umane, după care mi-au oferit o slujbă de programator. Iată că visurile pot deveni realitate! Adio hacking! Cine mai avea nevoie? Urma să primesc bani ca să fac ce îmi place, în locul în care îmi plăcea la nebunie să lucrez.

Slujba a început cu orientarea noilor angajaţi, în care ni s-au

prezentat numele şi funcţiunile tuturor sistemelor de calcul de la GTE. Hei! Era o companie de telefonie: puteam să dau lecţii. Dar evident că am stat cuminte în banca mea şi am luat notiţe ca toţi ceilalţi.

O slujbă de milioane, plimbarea zilnică până la cantină, ca să iau masa de prânz cu prietena mea, un salariu cinstit – eram un om făcut. Păşind prin birouri, zâmbeam sutelor de nume de utilizator şi sutelor de parole aflate chiar sub nasul meu, scrise pe bileţele colante. Parcă eram un beţiv reformat care dădea o tură prin distileria Jack Daniel's, păşind cu încredere, dar aproape ameţit, închipuindu-şi „ce-ar fi dacă…?”.

Eu şi Bonnie luam masa cu regularitate alături de un prieten de-al ei, un tip de la Departamentul de securitate.

De fiecare dată aveam grijă să întorc ecusonul. Evident, nu auzise bine tot numele meu atunci când îi fusesem prezentat, aşa că aveam motive să nu-l las să-i sară în ochi de pe ecusonul meu titulatura „Inamicul public nr. 1 al companiilor de telefonie”.

Una peste alta, a fost una dintre cele mai formidabile perioade din viaţa mea. Ce nevoie mai aveam să fiu hacker?

Dar la doar o săptămână după ce am început lucrul, noul meu şef a venit cu bomba. Mi-a înmânat un formular pentru un ecuson cu acces total, care îmi garanta intrarea în clădire în orice zi şi la orice oră, pentru că urma să fiu chemat pentru urgenţe. Am ştiut pe loc că o să fiu uşuit; îndată ce s-au uitat pe formularul meu, indivizii de la Securitatea GTE mi-au recunoscut numele şi s-au minunat cum reuşisem să trec de toate verificările lor şi să fiu efectiv angajat – şi nu oricum, ci ca programator.

Peste câteva zile, am mers la slujbă cu o presimţire urâtă. În aceeaşi dimineaţă, supervizorul meu a trimis după mine, iar şeful lui, Russ Trombley, mi-a înmânat salariul plus suma de întrerupere a contractului, spunându-mi că mă concediază pentru că referinţele mele nu m-au recomandat. Evident, era o minciună gogonată. Le dădusem doar numele unor persoane care ar fi spus lucruri bune despre mine.

M-au escortat până la biroul meu, ca să-mi adun lucrurile. Peste câteva minute s-a iţit o poteră de la Securitate, în care era şi insul care lua masa cu Bonnie şi cu mine. Câţiva dintre ei au început să caute în cutia mea cu dischete dacă nu cumva am furat ceva de la companie. Orice. Dar nu aveam decât programe legale. Întreg grupul m-a însoţit până la poartă şi apoi până la maşină. În timp ce mă îndepărtam cu maşina, m-am uitat în oglinda retrovizoare. Toţi îmi făceau cu mâna în semn de adio.

Cariera mea la GTE a durat în total nouă zile.

Ulterior am aflat că băieţii de la serviciul de securitate al Pacific Bell i-au luat peste picior pe colegii de la GTE, pentru că li se părea de

râs că erau atât de proşti încât să angajeze celebrul hacker de telefoane Kevin Mitnick – pe care Pacific Bell îl urmărea de ani de zile.

Un pas înapoi şi un pas înainte. Un instructor de la fosta mea postliceală de calculatoare, care lucra şi la Security Pacific National Bank, în calitate de specialist în securitatea informatică, a sugerat să candidez pentru o slujbă acolo.

Peste câteva săptămâni, după trei seturi de interviuri, a urmat ultimul, cu un vicepreşedinte al băncii. După care o aşteptare destul de lunguţă. În fine, m-au sunat: „Unul dintre ceilalţi candidaţi are diplomă de facultate, dar am decis că sunteţi persoana de care avem nevoie". Salariul era de 34.000 de dolari pe an, o sumă astronomică pentru mine!{10}

Au trimis chiar şi o circulară internă care spunea: „Vă rugăm să-l primiţi cordial pe noul coleg Kevin Mitnick, care va începe lucrul de săptămâna viitoare".

Vă amintiţi de acel articol din *Los Angeles Times* care istorisea cum am fost arestat şi îmi tipărise numele în clar, încălcând astfel legea care îmi apăra intimitatea, pentru că încă eram un minor? Ei bine, un tip de la bancă şi-a amintit de articolul cu pricina.

Cu o zi înainte să încep, am primit un telefon ciudat de la Sandra Lambert, doamna care mă angajase şi care înfiinţase ISSA (Asociaţia pentru Securitatea Sistemelor Informatice). Discuţia a fost mai degrabă un interogatoriu:

S.L.: „Joci Hearts?".

EU: „Jocul de cărţi?".

S.L.: „Da".

Am avut senzaţia acută că petrecerea s-a spart pentru mine.

S.L.: „Eşti radioamator şi ai indicativul WA6VPS?".

EU: „Da".

S.L.: „Ai obiceiul să răscoleşti benele de gunoi din spatele clădirilor de birouri?".

EU *(oftând):* „Numai când mi-e foame".

Tentativa mea de umor nu a prins. Ea mi-a spus adio şi a închis. Am primit a doua zi un telefon de la resursele umane, cum că îşi retrag oferta de slujbă. Încă o dată, trecutul revenea ca să-mi mai ardă una.

Puţin după aceea, mass-media a primit un comunicat de presă din partea Security Pacific National Bank, care anunţa o pierdere de 400 de milioane de dolari pentru trimestrul anterior. Era un comunicat inventat, care nu venea din partea băncii, căci aceasta nu pierduse niciun cent în respectivul trimestru. Evident, mahării băncii erau siguri că eu eram la mijloc. Nu am aflat despre asta decât peste câteva luni, la o audiere la tribunal, când procurorii i-au spus judecătorului că eu am comis acel act plin de răutate. Dacă mă gândesc mai bine, îmi amintesc că i-am spus lui De Payne de anularea ofertei mele de

slujbă. Peste ani, l-am întrebat dacă el a fost în spatele acelui comunicat de presă. A negat cu vehemenţă. Oricum ar fi, nu a fost mâna mea. Nu era stilul meu. Nu am comis niciodată niciun fel de răzbunare malefică.

Dar falsul comunicat de presă avea să adauge încă o pagină la mitul lui Kevin Mitnick.

Oricum, o aveam pe Bonnie în viaţa mea, unul dintre lucrurile cele mai bune din câte mi s-au întâmplat vreodată. Însă, ştiţi şi voi, lucrurile bune nu-s făcute să dureze…

CAPITOLUL 7
CĂSĂTORIE ÎN VITEZĂ

Kvoh wg hvs boas ct hvs Doqwtwq Pszz sadzcmss kvc fsor hvs wbhsfboz asac opcih am voqywbu oqhwjwhwsg cjsf hvs voa forwc?{7}

Bonnie spunea recent că încă îşi aminteşte „cât de nostim şi cât de dulce era Kevin”.

Şi eu simţeam acelaşi lucru pentru ea. Îmi mai căzuseră cu tronc nişte fete şi înainte, dar Bonnie a fost pentru mine prima iubire, din punctul de vedere al intensităţii sentimentelor. Ne plăceau extrem de multe lucruri şi unuia, şi celuilalt, până într-acolo încât preferam aceeaşi marcă de ciocolată, pentru care ocoleam o grămadă ca să o luăm de la supermarket. Probabil cunoaşteţi mulţumirea aceea molcomă pe care o ai când pur şi simplu te simţi în largul tău în prezenţa unei anumite persoane. Nu încape îndoială că prezenţa ei lângă mine, după ce am pierdut în ritm rapid două servicii, era exact ceea ce mi-ar fi recomandat şi doctorul.

Petreceam atât de mult timp la ea, încât am început să-mi mut hainele acolo. Nu ne-am propus niciodată explicit să trăim împreună. Pur şi simplu aşa s-a întâmplat.

Ne plăcea la nebunie să mergem cu bicicleta împreună. Ne plăcea să mergem la plajă cu o sticlă de vin. Ne plăcea să facem drumeţii prin Platoul Chantry, din regiunea Arcadia, o zonă minunată, cu cascade, aflată chiar în comitatul Los Angeles, dar în care te simţi ca în pădure – răcoare şi un peisaj care îi mergea direct la suflet unui ins ca mine, obişnuit să stea zi şi noapte în faţa calculatorului.

Nu mă interesa că era o gospodină sub orice critică, nici că podeaua era ocupată de o grămadă uriaşă din haine de-ale ei. Nu am fost niciodată obsedat de curăţenie, ca părinţii mei, dar îmi place să ţin lucrurile bine ordonate şi organizate. Noi doi eram asemănători din atât de multe alte puncte de vedere, încât atunci când era vorba de starea apartamentului, mai lăsam de la mine.

*

Nu aveam slujbă, aşa că m-am înscris la un curs de perfecţionare la o filială din Westwood a Universităţii California, nu departe de noi. Bonnie a mers cu mine când m-am înscris.

Dar pentru ea avea să fie o dezamăgire – pentru prima oară când, într-un fel, o înşelam. De trei ori pe săptămână, ieşeam spunând că merg la cursuri, dar de fapt mergeam cu maşina la serviciul lui Lenny DiCicco şi hackuiam până aproape de răsăritul soarelui. Da, recunosc, nu era bine ce făceam.

În serile în care nu ieşeam, stăteam în faţa computerului meu, în apartament, folosind linia telefonică a lui Bonnie pentru hacking, în

timp ce ea citea singură, se uita la televizor singură şi apoi se culca tot singură. Aş putea spune că era felul meu de-a gestiona dezamăgirea pierderii celor două slujbe aproape perfecte; dar aş minţi. Evident, aveam probleme mari cu ţinerea în şah a deprimării. Dar nu asta era cauza. Adevărata cauză era că eram absolut posedat de o obsesie mistuitoare.

Probabil că era nemulţumită de ce făceam, dar părea să accepte situaţia, aşa cum şi eu acceptam calităţile ei îndoielnice de gospodină. După câteva luni de trai în comun, ştiam amândoi că suntem într-o relaţie pe care vrem să o menţinem. Ne iubeam, am început să discutăm despre căsătorie şi să economisim bani. Tot ce rămânea în plus din salariul meu (fusesem angajat de o reţea de restaurante, ca să-i instalez un sistem de plată electronică) transformam în bancnote de o sută de dolari, pe care le îndesam în buzunarul de la piept al unei haine din dulapul nostru.

Aveam douăzeci şi trei de ani, trăiam în apartamentul prietenei mele şi petreceam practic tot timpul cât eram treaz în faţa calculatorului meu. Eram un David pe PC, atacând reţelele Goliat ale principalelor companii de telefonie de pe tot cuprinsul Statelor Unite.

Sistemele de control ale companiilor de telefonie foloseau o versiune nenorocită de Unix, despre care voiam să aflu mai multe. O companie din California de Nord numită Santa Cruz Operations, sau SCO, era în curs de creare a unui sistem Unix pentru PC-uri, numit Xenix. Dacă puteam să pun mâna pe o copie a codului-sursă, asta mi-ar fi dat şansa să studiez mecanismul interior al sistemului de operare al propriului meu computer. De la Pacific Bell, am fost în măsură să obţin numerele de dial-up secrete ale reţelei de la SCO, apoi am manipulat o angajată, care mi-a dat numele ei de utilizator şi şi-a schimbat parola cu una pe care i-am furnizat-o eu, ceea ce mi-a dat acces la sistem.

La un moment dat, cufundat în studierea detaliilor sistemului de la SCO, încercând să localizez codul-sursă pe care voiam să-l studiez, am remarcat că un administrator de sistem îmi urmăreşte toate mişcările. I-am trimis un mesaj:

„De ce mă urmăreşti?”.

Spre surprinderea mea, el mi-a răspuns: „Asta mi-e meseria”.

Ca să văd cât de departe îmi va permite să merg, i-am scris că doresc să am propriul meu cont în sistem. A creat un cont pentru mine, căruia i-a dat chiar numele cerut de mine: „hacker”. Ştiind că o să ţină contul cu pricina sub observaţie, l-am ţinut ocupat plimbându-mă ici şi colo, fără să fac ceva anume. Am putut localiza codul pe care îl doream, dar în cele din urmă nici măcar nu am încercat să-l trag, pentru că ar fi necesitat o eternitate la viteza modemului meu de 9,6 Kbs. Dar povestea nu avea să se termine aici.

Bonnie s-a întors într-o zi acasă de la lucru, la începutul lui iunie, şi a descoperit totul în debandadă: fuseserăm jefuiţi. Mi-a trimis un semnal pe pager, am sunat şi i-am simţit agitaţia şi supărarea din glas.

I-am cerut să verifice în buzunarul de la haină banii strânşi de mine pentru nunta noastră. Apoi ea a remarcat teancul meu de bancnote de o sută de dolari – în total cam 3.000 de dolari – care fusese pus cu atenţie pe masă… alături de un mandat de percheziţie.

Nu fuseserăm jefuiţi; fusese o percheziţie de domiciliu. Efectuată de poliţiştii de la Departamentul de poliţie din Santa Cruz. Santa Cruz! Mi-am dat seama că trebuie să aibă legătură cu incursiunile mele în computerele de la Santa Cruz Operations.

Apoi, când Bonnie mi-a spus că dischetele şi calculatorul meu dispăruseră, lumea s-a prăbuşit în jurul meu. I-am spus să împacheteze în grabă nişte haine şi să mi le aducă. Am ştiut că mă pasc o grămadă de necazuri. Trebuia să fac rost de un avocat, ca să minimalizez pierderile. Şi încă repede!

M-am întâlnit cu Bonnie într-un parc din oraş; a venit şi mama. Le-am spus că nu e mare scofală, pentru că doar aruncasem un ochi – nu am afectat niciunul dintre fişierele SCO şi nici măcar nu copiasem codul-sursă. Nu eram îngrijorat atât pentru problemele mele legale, cât pentru cantitatea de suferinţă şi durere pe care o cauzam acestor două femei şi bunicii mele, care erau cele mai importante persoane din viaţa mea.

Mama a plecat spre casă, iar eu am mers cu Bonnie la un hotel din apropiere. Era supărată, simţea că i s-a încălcat intimitatea. Dacă m-ar fi părăsit atunci, pe loc, sigur aş fi meritat-o din plin. Dar ea şi-a arătat adevărata faţă, cea a loialităţii. Atitudinea ei nu a fost de tipul „ce mi-ai făcut, ticălosule?”, ci în genul „acum ce facem?”.

În dimineaţa următoare, a sunat la slujbă şi a cerut o parte din concediu, pentru nişte urgenţe familiale. Şeful ei i-a spus că veniseră nişte poliţişti ca să o interogheze. Primul meu gând a fost că poliţia presupune că *ea* este hackerul, pentru că atacul fusese făcut prin linia ei telefonică. Dar după aceea am tras concluzia că de fapt strategia lor era probabil să folosească arestarea prietenei pe post de monedă de schimb: „Recunoaşte totul, altfel iubita ta merge la puşcărie”.

În următoarele zile, am tot sunat la avocaţi, explicând situaţia şi făcându-mi planuri. Iată cum îşi aminteşte şi Bonnie de acea perioadă: „Am plâns o grămadă împreună, dar am rămas strâns uniţi”.

De ce nu m-a părăsit pur şi simplu? Aceeaşi Bonnie răspunde în zilele noastre: „Eram moartă după Kevin”.

Am putut elibera o mare parte din griji şi anxietate făcând dragoste o bună parte din timp. Îmi părea foarte rău că o puneam pe Bonnie în acea poziţie şi că le-am cauzat mamei şi bunicii o asemenea suferinţă şi cred că eu şi Bonnie găsiserăm o mare eliberare prin acest mijloc de

descărcare a energiilor.

Mătuşa Chickie ne-a dus cu maşina pe mine şi pe Bonnie la secţia de poliţie West Hollywood a comitatului Los Angeles. Ne-am predat, iar Chickie a depus imediat cauţiunea pentru noi, 5.000 de dolari de fiecare. Poliţia a omis, nu ştiu cum, să ne ia amprentele şi să ne fotografieze. Dată fiind această eroare majoră de procedură, nu s-a creat nici un dosar de arestare, pentru niciunul dintre noi. Nici până azi nu există vreo înregistrare care să ateste că aş fi fost arestat pe baza acuzaţiilor emise de Santa Cruz Operations. Vă rog să nu spuneţi asta nimănui…

În următoarele câteva luni, de câte ori aveam înfăţişare la tribunalul din Santa Cruz, trebuia să cumpăr câte patru bilete de avion dus-întors – Bonnie avea un avocat diferit – plus camerele de hotel, plus o maşină de închiriat, plus mâncarea. Amândoi avocaţii au cerut o sumă în avans. Aşa că s-a cam zis cu banii pe care îi economisiserăm pentru nuntă: toţi cei 3.000 de dolari s-au dus pe plata avocatului meu. Mama şi bunica mi-au împrumutat bani ca să pot acoperi avocatul lui Bonnie şi tot restul cheltuielilor.

Aşa că nu mai aveam bani pentru o nuntă cum se cade.

Dar era chiar mai rău. Fără niciun strop de romantism, i-am spus lui Bonnie că trebuie să ne căsătorim ca să nu poată să depună mărturie împotriva mea şi ca să mă poată vizita în închisoare, pentru că într-acolo părea să se îndrepte lucrurile.

I-am oferit lui Bonnie un inel de logodnă cu diamant şi ne-a căsătorit un preot care oficia căsătorii la casa lui din Woodiand Hills. „Buni” a fost de faţă, împreună cu mama şi prietenul ei de pe atunci, şeful de restaurant Arnie Fromin. Nu a fost de faţă niciun membru al familiei lui Bonnie; evident, mama ei era furioasă pentru situaţia în care am pus-o pe fiica ei.

Nu a fost evenimentul magic pe care îl visează atâtea fete în tinereţe. Bonnie era îmbrăcată în pantaloni, cu o bluziţă şi purta nişte şlapi. Nici măcar nu s-a obosit să se asorteze. După aceea, am mers cu toţii în apartamentul nostru, iar „Buni” a adus un platou cu de-ale gurii.

Situaţia legală s-a schimbat din rău în mai rău. Pe lângă acuzaţiile de ordin penal, SCO a mai venit şi cu un proces civil, cerând 1,4 milioane de dolari pagube. La fel şi împotriva lui Bonnie.

Apoi o rază de soare. A reieşit că procesele erau doar ca să mă intimideze: avocaţii părţii adverse au spus că SCO va abandona procesele civile dacă le spun cum am pătruns la ei. Nu fuseseră în stare să-şi dea seama.

Evident că am fost de acord şi m-am aşezat la discuţii cu un administrator de sistem pe nume Stephen Marr, care s-a purtat de parcă urma să discutăm ca nişte buni prieteni. Eu am tratat situaţia ca

şi cum aş fi depus o mărturie: el punea întrebări, eu răspundeam. Dar nu era prea mult de spus. Nu erau la mijloc secrete tehnice nemaipomenite de-ale hackerilor. I-am povestit cum am sunat pur şi simplu o secretară şi am reuşit să o păcălesc să-mi dea numele ei de utilizator şi să-şi schimbe parola într-una furnizată de mine. Nu era mare scofală.

Deşi mama lui Bonnie nu a venit la nuntă, a organizat o recepţie de căsătorie la casa ei din San Dimas. De data asta, Bonnie a purtat o rochie albă, iar eu un frac închiriat. Au fost prezenţi şi tata, şi fratele meu Adam, plus, desigur, mama şi bunica, precum şi surorile şi fraţii lui Bonnie, chiar şi fostul prieten al lui Bonnie. A fost o zi mult mai fericită decât nunta propriu-zisă, cu tot cu tort de nuntă şi fotograf.

Acuzaţiile penale pentru penetrarea sistemului informatic de la SCO au luat o turnură neaşteptat de favorabilă.

Toate acuzaţiile împotriva lui Bonnie au fost retrase, iar avocatul meu, care îl cunoştea pe procuror, Michael Barton, a obţinut pentru mine o pedeapsă uşoară. Pentru oricine altcineva – pentru că, tehnic vorbind, eram la prima abatere, dat fiind că dosarul meu penal de minor fusese închis – cazul ar fi condus doar la o acuzaţie de infracţiune minoră. Dar eu eram Kevin Mitnick şi aveam o reputaţie proastă, aşa că iniţial procurorul a insistat să mă treacă de la delict la infracţiune gravă – chiar dacă litera legii arăta clar că penetrarea securităţii SCO era doar un delict. Am căzut de acord să recunosc intruziunea ilegală, în schimbul clasării cazului şi al retragerii tuturor acuzaţiilor împotriva lui Bonnie. Nu urma să fac nicio zi de închisoare, ci doar să plătesc o sumă foarte modestă – 216 dolari, sub forma unei amenzi – şi să fiu pentru treizeci şi şase de luni în eliberare condiţionată, dar într-o formă mai uşoară, în care nu trebuia să mă prezint periodic în faţa unui ofiţer de supraveghere. Cealaltă condiţie evidentă era să promit că „nu voi mai comite infracţiuni”.

Peste câteva zile, am mers cu maşina la Santa Cruz, ca să primesc înapoi lucrurile care mi se confiscaseră. Poliţiştii mi-au dat înapoi terminalul de computer, dar nu şi dischetele, ceea ce m-a îngrijorat, pentru că dischetele incriminante conţineau dovezi ale atacurilor mele, printre alte diverse locuri interesante, asupra companiei Pacific Bell. Totuşi, mi-au dat înapoi o cutie pe care au trecut-o cu vederea (sau de care nu le-a păsat): aceasta conţinea rezerva de marijuana şi pipa lui Bonnie. Dar trebuie reamintit că e vorba de Santa Cruz, un orăşel cu un departament mititel de poliţie.

Dar povestea din Santa Cruz a avut urmări. Aşa cum mă temeam, detectivii din Santa Cruz au reuşit până la urmă să se uite la acele dischete şi au transmis la Pacific Bell informaţiile despre activităţile mele în sistemele lor. Securitatea de la Pacific Bell a fost suficient de alarmată încât să emită o circulară internă către toţi managerii,

circulară despre care am aflat pe calea cea mai neobişnuită: un angajat de la Pacific Bell, pe nume Bill Cook, care era radioamator şi folosea adesea celebra frecvenţă de repetor din Los Angeles, 147,435 MHz, a citit la radio circulara, pur şi simplu ca să-mi facă în necaz.

Evident, trebuia să văd acea foaie cu ochii mei. Cum puteam să pun mâna pe ea?

Am luat legătura cu Lewis De Payne, care era la serviciu, şi i-am cerut să reprogrameze temporar faxul astfel încât să răspundă la cererile de apel ca şi cum ar fi fost un fax care aparţinea de Securitatea de la Pacific Bell.

În continuare, am apelat centrala la care era arondat Serviciul de telefonie de la Securitatea lui Pacific Bell şi am reprogramat linia telefonică ce lega faxul acestui serviciu, pentru a redirecţiona apelurile către faxul de la biroul lui Lewis. Iar acesta s-a îngrijit ca totul să meargă ca pe roate.

Apoi am sunat la biroul vicepreşedintelui de la Pacific Bell, Frank Spiller. Mi-a răspuns secretara-şefă. Am spus că sun de la serviciul de securitate al Pacific Bell şi am dat numele unuia dintre anchetatorii reali în materie de securitate – posibil să-i fi dat numele lui Steve Dougherty.

Am întrebat-o: „A primit Frank circulara legată de cazul lui Kevin Mitnick?".

„Despre ce e vorba?", a întrebat ea.

„Un hacker care a intrat în computerele noastre."

„A, da. Corect. O am chiar aici."

I-am spus: „Cred că am trimis o versiune mai veche, care a fost actualizată între timp. Vreţi să trimiteţi prin fax versiunea pe care o aveţi?". Şi i-am dat numărul de fax intern pentru serviciul de securitate al Pacific Bell din California de Nord.

„Desigur", mi-a spus ea. „Îl trimit chiar acum." Îndată ce Lewis a primit faxul, el l-a refaxat către mine, apoi împreună am repus faxurile pe parametrii iniţiali.

Iată o listă a lucrurilor despre care circulara spune că ar fi fost descoperite pe dischetele mele:

— Mitnick a compromis toate computerele de comutaţie automată de la centralele telefonice din California de Sud. Avea înregistrate nume, nume de utilizator, parole şi numerele telefonice personale ale angajaţilor de la ESAC (Centrul de Asistenţă pentru Sisteme Electronice) din California de Nord şi de Sud.

— Numerele de dial-up şi codurile de identificare a circuitelor pentru calculatoarele din centrale şi pentru reţelele folosite de companie.

— Comenzile pentru testarea şi accesarea liniilor telefonice folosite pentru verificare.

— Comenzile şi căile de acces către centralele COSMOS din sudul şi nordul Californiei.

— Comenzile pentru ascultarea liniilor şi pentru controlul tonului de apel.

— Date care dovedesc folosirea de false identităţi ale unor agenţi de la serviciul de securitate şi ale unor angajaţi ai ESAC, pentru obţinerea de informaţii.

— Comenzile pentru activarea serviciului de identificare a numărului apelantului.

— Adresele locaţiilor lui Pacific Bell şi codurile de acces electronice de la uşile următoarelor oficii de centrală din California de Sud: ELSG12, LSAN06, LSAN12, LSAN15, LSAN56, AVLN11, HLWD01, HWTH01, IGWD01, LOMT11 şi SNPD01.

— Poşta electronică internă, cu noile proceduri pentru logare, parole şi măsuri de siguranţă.

— Planurile pentru un fişier de hacker pentru decriptarea Unixului. Dacă ar fi mers, acest program ar fi putut pătrunde cu mare uşurinţă în orice sistem Unix.

Îmi închipui că o mulţime de inşi din companie trebuie să fi fost mai mult decât supăraţi aflând cât de adânc le penetrasem sistemele, ocolind toate măsurile lor sofisticate de siguranţă. Ştiind ce se descoperise pe acele dischete, am fost absolut uluit că nu mi-a bătut FBI-ul la usă.

Peste câteva luni, în toamna lui 1988, eram din nou la muncă, la o companie de marketing, Franmark, împreună cu Don David Wilson. Bonnie încă lucra la GTE, dar era sigură că departamentul de securitate de acolo încercase să găsească dovezi că ea ar fi intrat în calculatoarele companiei. Economiseam din nou bani, încercând să strângem cât mai mulţi pentru un avans la o casă. Existau câteva locuri drăguţe pe care ni le puteam permite, dar erau atât de departe de oraş, încât naveta ar fi fost cumplită şi ne-ar fi uzat nervii şi răbdarea.

Încercând să ne susţină în dorinţa noastră de a avea o casă, mama ne-a oferit camera liberă din apartamentul ei, ca să economisim banii de chirie şi să strângem mai repede suma pentru avans. Ideea nu ne plăcea nici mie şi nici lui Bonnie, dar am decis să încercăm.

Viaţa noastră împreună cu mama s-a dovedit o idee proastă. Oricât de mult îşi dorea să ne ajute mama, nu ne permiteam nicio clipă de intimitate. Ulterior, Bonnie avea să scrie, într-un jurnal personal lăsat la mama, că era „neîncrezătoare şi puţin cam amărâtă… cu toată treaba asta”.

Ne înstrăinam, iar eu mă scufundam tot mai mult în obiceiurile mele de hacker, petrecând toată ziua la muncă şi aproape toate nopţile până în zori de zi cu Lenny DiCicco, concentrându-ne în

principal asupra pătrunderii la Digital Equipment Corporation (DEC).

Lenny mi-a spus că urma să se înscrie la un curs de computere la Colegiul Pierce, aflat în apropiere, aşa că am spus că mă înscriu şi eu, ca să-i ţin de urât, în ciuda ultimului conflict cu şeful Departamentului de ştiinţa computerelor, care dusese la retragerea mea de la curs. A reieşit că administratorii nu mă uitaseră; dar asta n-o ştiam la vremea aceea.

Într-o zi, eu şi cu Lenny am intrat în sala cu computere pentru studenţi, care avea o mulţime de terminale conectate la un sistem MicroVAX cu sistemul de operare VMS. Am penetrat rapid maşina de calcul şi am obţinut toate privilegiile. Lenny scrisese un script care ne permitea să producem un backup al întregului sistem. Nu ne era de mare ajutor: pur şi simplu voiam să ne alegem şi noi cu un trofeu. Aşa că, o dată intraţi, Lenny a pus o bandă magnetică în unitatea de copiere şi redare a computerului şi a pornit scriptul pentru începerea backupului, după care am plecat. Urma să revenim peste câteva ore, după terminarea copierii.

Puţin mai târziu, pe când ne plimbam prin campus, am primit un mesaj pe pager de la Eliot Moore, prietenul meu vechi, cu care pierdusem legătura în ultima vreme. Am mers la un telefon public şi l-am sunat.

„Eşti la Colegiul Pierce?”, m-a întrebat el.

„Da.”

„Ai lăsat cumva o bandă în unitatea de înregistrare?”

„Drace! De unde ştii?”, l-am întrebat eu.

„Nu te întoarce în sala de calcul”, m-a avertizat el. „Ei abia te aşteaptă.” Printr-o stranie coincidenţă, Eliot se afla în sala de calcul atunci când instructorul a remarcat clipind luminiţa unităţii de copiere magnetică a lui MicroVAX. Era clar: cineva introdusese o bandă în unitate şi copia fişiere.

Instructorul de la Ştiinţa Computerelor, Pete Schleppembach, ne-a bănuit imediat pe noi. Eliot l-a auzit pe instructor discutând situaţia cu alt membru al corpului didactic şi m-a sunat imediat. Dacă nu era el, intram direct într-o capcană.

Ulterior, colegiul a contactat poliţia şi a raportat incidentul.

Dat fiind că nu ne-am prezentat niciodată să recuperăm înregistrarea, nu aveau nicio dovadă şi ni s-a permis să ne continuăm activitatea de studenţi şi să folosim laboratorul de calcul. Dar poliţia a rămas cu ochii pe noi, plasând o echipă pe acoperişul clădirii şi urmărindu-ne mişcările zile întregi. Se pare că tentativa de a copia proiectele de laborator ale studenţilor devenise o prioritate absolută. Aş fi crezut că au cazuri mai interesante la care să lucreze. Seara, ne urmăreau pe mine şi pe Lenny când mergeam la biroul lui de la serviciu şi hackuiam până la orele dimineţii. Ştiau că nu e de bine ce

făceam acolo, dar nu puteau dovedi nimic.

Cred că inşii de la Colegiul Pierce erau dezamăgiţi şi nu erau dispuşi să renunţe. Am remarcat în parcarea colegiului o dubă a companiei DEC. Aşa că am sunat la biroul local al DEC pentru Los Angeles, am spus că sunt de la Contabilitate de la Colegiul Pierce şi am întrebat ce activităţi de întreţinere aveau la şcoală în acel moment.

„A”, mi-a răspuns insul, „încercăm să vă ajutăm să prindeţi nişte hackeri.”

M-am dus la un terminal al laboratorului de informatică de la Pierce şi am reuşit să accesez o locaţie de memorie din contul meu de student. Avea o semnalizare: „verificarea securităţii informatice” *(security audit)*. Lenny şi-a verificat contul prin aceeaşi metodă. Şi la el avea activată aceeaşi semnalizare. Individul de la DEC era încuiat într-un mic birou cu un computer şi o imprimantă, urmărind fiecare mişcare din conturile noastre studenţeşti. (Am descoperit asta venind mai devreme la şcoală, înainte să sosească tehnicianul, după care l-am urmărit până la biroul respectiv.)

Mi se părea că oamenii cam exagerează, pentru că sistemul era folosit doar de studenţii care îşi făceau temele de laborator şi nu era legat la nicio reţea şi la nicio linie telefonică. Dar am găsit o metodă să-i ţin ocupaţi: am scris un programel foarte simplu, care imprima fişierele din directorul meu, iar şi iar. Parcă îl vedeam pe tipul ăla cum îşi smulge părul din cap, pentru că imprimanta mergea fără încetare şi rămânea fără hârtie. Iar când punea altă hârtie, printarea o lua de la capăt.

Puţin după aceea, instructorul ne-a luat pe mine şi pe Lenny deoparte, în afara sălii de informatică, acuzându-ne că am dat comenzi neautorizate. L-am întrebat: „De când este comanda de printare a fişierelor neautorizată?”. Şi eu, şi Lenny am fost trimişi la decan, pentru a fi prelucraţi mai departe.

În următoarele câteva săptămâni, administratorii de la Pierce ne-au judecat ca la tribunal. Desigur că bănuiau că noi suntem în spatele incidentului cu hackuirea, dar tot nu aveau dovezi. Niciun martor ocular. Nicio amprentă. Nicio mărturisire. Totuşi, eu şi Lenny am fost exmatriculaţi de la Pierce, doar pe baza unor dovezi indirecte.

CAPITOLUL 8
LEX LUTHOR{11}

Iwh xwqv wpvpj fwr Vfvyj qks wf nzc ncgsoo
esg psd gwc ntoqujvr ejs rypz nzfs?{8}

Lenny şi cu mine voiam să obţinem codul-sursă pentru sistemul de operare VMS al Digital Equipment Corporation (DEC), ca să-l putem studia şi să-i aflăm punctele slabe.

De asemenea, acestea ne-ar fi permis să ne uităm şi pe comentariile programatorilor legate de rezolvarea problemelor de securitate, ceea ce ne-ar fi ajutat să lucrăm în direcţia inversă şi să ne închipuim cum am putea profita de acele vulnerabilităţi. De asemenea, voiam să putem compila noi înşine porţiuni ale sistemului de operare, ca să putem instala mai uşor un cod de tip backdoor, care să ocolească verificările de securitate în sistemele în care pătrundeam. Planul nostru era să lansăm un atac la DEC prin „inginerie socială”, ca să avem acces la grupa de calculatoare folosite pentru dezvoltarea sistemului de operare. Eu am făcut rost de numerele de dial-up ale trunchiului de modemuri ale grupei de dezvoltare a sistemului de operare VMS.

Când era la lucru, Lenny se ducea la minicentrala clădirii, pentru a găsi o linie de fax care aparţinea altui abonat. Asta pentru că în aceeaşi clădire aveau birouri o mulţime de companii. El putea să folosească lejer linia altcuiva, punând-o pe o pereche telefonică ce ducea spre sala de informatică a VPA, firma la care lucra Lenny. Astfel, nimeni nu ne putea urmări apelurile făcute în exterior.

Între timp, am mers la un hotel de lângă birou şi am folosit un telefon public pentru a-l suna pe Lenny. Îndată ce l-am avut pe linie, am utilizat un alt telefon public, de la care am sunat la numărul principal al DEC din Nashua, New Hampshire, unde se aflau laboratoarele şi programatorii de dezvoltare.

Stăteam în picioare, între cele două telefoane, cu câte un receptor la fiecare ureche.

Femeii de la Nashua care a răspuns i-am spus că lucrez şi eu la DEC, apoi am întrebat unde este sala de calcul şi am primit numărul de telefon de la Operaţiuni.

Am sunat la Departamentul operaţiuni folosind numele cuiva de la Dezvoltare şi am întrebat dacă ei sunt cei care întreţin „Star Cluster”, grupul de computere VMS folosite la dezvoltarea sistemului de operare. Angajata de la DEC a spus că da. Apoi am acoperit microfonul cu mâna şi am vorbit cu Lenny prin celălalt telefon, spunându-i să formeze numărul modemului.

După aceea i-am spus operatoarei să dea comanda „listează

utilizatorii”, care arată toţi utilizatorii logaţi. (Dacă erai în curs de logare, cum era Lenny, ecranul arăta acest lucru afişând „<LOGIN>”, împreună cu tipul de terminal folosit pentru logare.) Iată ce a văzut ea pe ecran:

VMS User Processes at 9-JUN-1988 02:23 PM
Total number of users = 3, number of processes = 3

Username
Node
Process
NamePID
Terminal
GOLDSTEIN
STAR
Aaaaaa_fta2:
2180012D
FTA2:
PIPER
STAR
DYSLI
2180011A
FTA1:
<LOGIN>

2180011E
TTG4:

„<LOGIN>” indica tipul de dispozitiv pe care era Lenny, TTG4.

Apoi i-am cerut operatoarei să tasteze comanda „spawn” adică să genereze un nou proces („proces-copil”) legat de cel deja existent:

spawn/nowait/nolog/nonotify/imput=ttg4:/output=ttg4:

Dat fiind că ea nu scria în linia de comandă nici numele de utilizator şi nici parolele, nu a bănuit nimic atunci când i-am cerut să iniţieze această instrucţiune. Ar fi trebuit să ştie ce face comanda „spawn”, dar se pare că operatorii o foloseau rareori, aşa că, evident, nu a recunoscut-o.

Acea comandă a iniţiat un proces de conectare între modemul de la care apelase Lenny şi contul operatoarei. Îndată ce operatoarea a dat comanda, la terminalul lui Lenny a apărut promptul „$”. Asta însemna că este logat şi are toate privilegiile operatoarei. Când i s-a arătat „$”, Lenny s-a entuziasmat atât de tare, încât a început să urle în telefon: „Am promptul, am promptul!”.

Am îndepărtat de ureche telefonul în care vorbeam cu Lenny şi i-am spus calm operatoarei: „Vă rog să mă scuzaţi o clipă. Revin imediat”.

Mi-am lipit de picior telefonul acela, ca să acopăr microfonul, am ridicat celălalt telefon şi i-am spus lui Lenny să tacă. Apoi am revenit la convorbirea cu operatoarea.

Lenny a verificat imediat dacă sunt cumva puse semnalizările *(flags)* de securitate. Erau puse. Aşa că, în loc să înfiinţăm un cont propriu nou, care ar fi dat naştere la bănuieli şi ar fi declanşat o verificare a securităţii sistemului, el pur şi simplu a schimbat parola unui cont inactiv, care avea toate privilegiile de sistem.

Între timp, eu i-am mulţumit operatoarei şi i-am spus că acum poate să iasă din sistem.

După aceea, Lenny a sunat prin modem şi s-a logat în contul inactiv cu noua lui parolă.

Îndată ce am compromis securitatea serviciului de dezvoltare a VMS, obiectivul nostru a devenit accesul la ultima versiune a codului-sursă al VMS. Ceea ce nu a fost prea dificil. Când am listat dischetele care erau legate la sistem, una dintre ele era etichetată „VMS_SOURCE". Ne netezeau calea, asta făceau.

În această fază, am transmis un mic utilitar menit să dezactiveze toate verificările de securitate, în aşa fel încât să nu declanşeze nicio alarmă. Odată ce alarmele au fost dezactivate, am înfiinţat încă două conturi şi am schimbat câteva parole la conturile care ofereau control total şi care nu fuseseră folosite în ultimele şase luni. Planul nostru era să transmitem la Universitatea din California de Sud o copie a codului-sursă al VMS, ca să avem acces neîngrădit la el, dacă ne scoteau cumva în şuturi din reţeaua „Star Cluster".

După ce am înfiinţat noile noastre conturi, am intrat şi în e-mailul lui Andy Goldstein. Acesta fusese membru al primei echipe a DEC care proiectase VMS-ul şi era cunoscut în comunitatea VMS ca un adevărat guru al sistemelor de operare. De asemenea, ştiam că el se ocupă şi de problemele de securitate ale VMS-ului, aşa că ne-am închipuit că e-mailul lui ar fi un loc potrivit pentru a căuta informaţii despre cele mai recente probleme de securitate pe care încerca să le repare DEC.

Am descoperit că Goldstein primise rapoarte privind un defect de programare de la un tip pe nume Neill Clift. Am aflat rapid că acest Clift este doctorand la Universitatea din Leeds, Anglia, unde studia chimia organică. Dar era, evident, şi un împătimit al computerelor şi avea un talent unic: o îndemânare fantastică în descoperirea vulnerabilităţilor din sistemul de operare VMS, pe care le semnala cu regularitate la DEC. Dar nu şi-a dat seama că acum mi le semnala şi mie.

Aceasta a pus bazele unei proceduri care s-a dovedit o mină de aur pentru mine.

În timp ce scotoceam prin e-mailurile lui Goldstein, am descoperit unul care conţinea o analiză completă a unui ingenios pachet de

corectare *(patch)* pentru „Loginout”, programul de logare în VMS. Programul de corectare a fost creat de un grup de hackeri germani, constituiţi în CEC („Chaos Computer Club”). Câţiva membri ai grupului s-au concentrat asupra creării de *patch*-uri pentru anumite programe de sistem ale VMS, menite să confere controlul total asupra calculatorului.

Modificarea făcută de ei pentru programul „Loginout” al VMS schimba, printre altele, programul de login, făcându-l să înregistreze în secret parolele utilizatorilor într-o zonă ascunsă a fişierului de autorizare; de asemenea, ascundea utilizatorul şi dezactiva toate alarmele de securitate atunci când cineva se loga în sistem cu o parolă specială.

Articolele din ziare despre „Chaos Computer Club” menţionau numele liderului grupului. Am făcut rost de numărul individului şi l-am sunat. În acel moment, reputaţia mea în rândul comunităţii hackerilor începuse să crească, aşa că tipul mi-a recunoscut numele. Mi-a spus că ar trebui să discut cu un alt membru al grupului, care, din păcate, s-a dovedit că avea cancer în metastază. L-am sunat pe acesta la spital, i-am explicat că am obţinut analiza *patch*-urilor care ofereau accesul fraudulos la programele „Loginout” şi „Show” ale VMS şi că le consider extrem de ingenioase. L-am întrebat dacă are alte utilitare şi programe de corectare pe care ar fi dispus să le împărtăşească.

Omul a fost în acelaşi timp de treabă şi comunicativ şi s-a oferit să-mi trimită prin poşta normală nişte informaţii. Din păcate, mi-a spus el, trebuie trimise prin poşta convenţională, pentru că în spital nu avea niciun calculator. Peste câteva săptămâni, am primit un pachet cu printuri în care erau prezentate în detaliu unele dintre hackurile create de grup care încă nu ajunseseră de domeniu public.

Pornind de la opera membrilor „Chaos Computer Club”, Lenny şi cu mine am creat mai multe asemenea programe de corectare, care adăugau funcţionalităţi suplimentare. Pe măsură ce apăreau versiuni noi ale VMS, Lenny şi cu mine continuam să adaptăm *patch*-urile. Lenny a lucrat tot timpul la firme care aveau sisteme VMS, aşa că am fost în măsură să ne testăm programele de hacking la sistemele de la slujba lui şi să le transferăm în sisteme la care voiam să menţinem accesul.

După ce câţiva clienţi importanţi ai DEC au fost compromişi, programatorii companiei au scris un utilitar de securitate care putea detecta *patch*-ul creat de Chaos. Eu şi Lenny am localizat programul de detecţie şi l-am analizat, apoi pur şi simplu am modificat versiunea noastră a *patch*-ului lui Chaos, astfel încât utilitarul lui DEC să nu-l mai poată detecta. De fapt, era foarte simplu. Asta a făcut să instalăm şi mai uşor diversele noastre modificări în numeroasele sisteme de

calcul dotate cu VMS şi care erau parte din reţeaua internaţională a DEC, cunoscută sub numele de Easynet.

Localizarea codului nu era dificilă, dar transferarea lui era altă poveste. Era un cod foarte lung. Pentru a-i reduce lungimea, l-am comprimat. Fiecare director conţinea sute de fişiere. Le-am comprimat pe toate într-un singur fişier, pe care l-am încriptat, astfel încât dacă cineva îl detecta, arăta ca un gunoi digital.

Singura modalitate de a menţine accesul la fişiere, pentru a le studia pe îndelete, era să găsim sisteme ale reţelei Easynet a DEC care să fie conectate şi la Arpanet, dându-ne posibilitatea să le transferăm în afara reţelei DEC. Am descoperit doar patru sisteme în Easynet care aveau acces şi la Arpanet, dar le-am putut folosi pe toate patru pentru a transfera codul în afară, bucată cu bucată.

Planul nostru iniţial de a păstra o copie a codului la Universitatea din California de Sud s-a dovedit puţin cam nechibzuit. În primul rând, ne-am dat seama că ar trebui să avem mai mult decât o copie, pentru a avea acces pe mai multe căi la informaţie şi ca să nu fi muncit degeaba dacă cineva descoperea codul. Dar a reieşit că avem o problemă şi mai mare: codul de bază era imens. Să încerci să-l depozitezi pe tot într-un singur loc prezenta un risc prea mare de detecţie. Aşa că am început să petrecem o mulţime de timp intrând în sistemele de pe Arpanet, căutând alte „dulăpioare de stocare” sigure. Începuserăm să credem că obţinerea codului de la DEC era partea cea mai uşoară, iar marile încercări constau în obţinerea unor locuri în care să ne ascundem prada. Am obţinut accesul la un sistem de computere de la Baza Aeriană Patuxent River a Marinei SUA, în Maryland, dar şi în alte locuri. Din păcate, sistemul de la Patuxent River avea o capacitate de stocare redusă.

Am încercat să ne facem nişte conturi în sistemele de computere de la Centrul de Cercetare Jet Propulsion Laboratory din Pasadena, California, folosind versiunea noastră modificată a *patch*-ului de la CEC.

În cele din urmă, cei de la JPL şi-au dat seama că unul dintre sistemele lor fusese compromis, pentru că, probabil, urmăreau orice modificări neautorizate ale programelor VMS „Loginout” şi „Show”. Foarte probabil au decompilat executabilele noastre şi au decis că hackerii sunt cei de la „Computer Chaos Club”. Conducerea JPL a prezentat mass-mediei această versiune, ceea ce a dus la un număr imens de articole despre hackerii germani care fuseseră prinşi pătrunzând în computerele de la JPL. Incidentul ne-a făcut să chicotim pe mine şi pe Lenny. Dar, în acelaşi timp, eram puţin cam îngrijoraţi, pentru că totuşi fuseserăm descoperiţi.

După ce am început transferurile, a trebuit să le menţinem zi şi noapte, copiind codul bit cu bit. Era un proces foarte lent. Viteza

conexiunilor la acea vreme (dacă poţi să-i spui „viteză”) era cel mult viteza liniilor T1, adică aproximativ 1,544 Mbps. Azi, până şi telefoanele mobile sunt mult mai rapide.

Nu mult după aceea, DEC a detectat activitatea noastră. Indivizii responsabili cu menţinerea sistemelor şi-au dat seama că ceva se întâmplă, pentru că aveau trafic serios în miez de noapte. Lucrurile stăteau chiar mai rău: au descoperit că aveau tot mai puţin spaţiu liber pe discuri. Oricum nu aveau niciodată prea mult spaţiu din capul locului; contau de obicei pe nişte megaocteţi, în vreme ce noi transferam gigaocteţi{12}.

Activitatea nocturnă şi dispariţia spaţiului de pe disc indicau o problemă de securitate. Au schimbat rapid toate parolele conturilor şi au şters toate fişierele stocate de noi în sistem. Era o serioasă încercare pentru noi, dar nici eu şi nici Lenny nu ne-am descurajat. Pur şi simplu continuam să găsim noi căi de pătrundere, noapte după noapte, în ciuda tuturor eforturilor lor. De fapt, dat fiind că personalul şi utilizatorii sistemului nu şi-au dat seama că aveam sub control şi staţiile lor de lucru individuale şi că puteam să le interceptăm apăsările de taste, ne era foarte uşor să obţinem imediat noii lor parametri de logare, ori de câte ori îi schimbau.

Inginerii de reţea ai DEC vedeau clar că o mulţime de fişiere mari erau transferate, dar nu-şi dădeau seama cum ar putea împiedica transferul. Asaltul nostru necontenit îi convinsese că sunt supuşi unui soi de spionaj corporatist, comis de nişte mercenari internaţionali, care fuseseră angajaţi pentru a fura cea mai de seamă tehnologie a firmei. Am citit teoriile despre noi în e-mailurile lor. Îi înnebuneam, efectiv! Mă puteam oricând loga ca să văd cât de departe au ajuns cu noile lor încercări şi ce ar putea întreprinde în continuare. Noi făceam tot ce ne stătea în putinţă ca să-i trimitem pe piste false. Aveam acces complet la Easynet, deci puteam să ne conectăm şi de la modemurile din Marea Britanie sau din alte ţări ale lumii. Nu puteau identifica punctele noastre de intrare, pentru că le schimbam tot timpul.

Aveam parte de probleme similare la Universitatea din California de Sud. Administratorii de acolo remarcaseră şi ei că spaţiul de pe disc al câtorva minicalculatoare MicroVAX se topea văzând cu ochii. Începuserăm să transferăm datele noaptea, iar ei au venit şi ne-au tăiat legătura la reţea. Am reluat aceeaşi operaţiune, iar ei au închis din nou calculatorul peste noapte. Noi aşteptam să-l pornească şi începeam iarăşi transferul. Iar jocul acesta a continuat luni întregi.

Uneori, cu toate aceste eforturi de fentare a administratorilor de sistem, cu bătăile de cap date de gigabiţii de cod şi de lărgimea de bandă cumplit de redusă, aveam senzaţia că încercăm să cărăm apă cu ciurul. Dar ne-am ţinut tari.

După ce am obţinut întregul cod-sursă al VMS, distribuit pe mai

multe sisteme de la USC, trebuia să îl punem pe bandă magnetică, ca să putem trece în revistă codul fără să ne facem griji că ne urmăreşte careva când intrăm prin modemurile lui Easynet. Iar mutarea codului-sursă pe bandă magnetică era o operaţiune pentru trei persoane…

Lewis De Payne era în campus, unde juca rolul de student. Îi cerea unuia dintre operatorii de computer să monteze o bandă pe care o furniza el în unitatea de înregistrare.

În cealaltă parte a oraşului, la biroul prietenului meu Dave Harrison, eu mă conectam printr-un modem dial-up legând sistemul VMS la unitatea care conţinea banda lui Lewis. Apoi umpleam banda cu cât cod-sursă VMS încăpea pe ea. După aceea, Lewis îi înmâna operatorului încă o bandă goală şi îi dădea banda scrisă lui Lenny DiCicco. La sfârşitul fiecărei operaţiuni, Lenny ducea toate benzile înregistrate într-un seif închiriat. Am repetat acest ciclu până când, în final, aveam între treizeci şi patruzeci de benzi, conţinând întregul cod-sursă al sistemului VMS, versiunea 5.

Petrecând atâta vreme la Harrison, mi s-a întâmplat să-mi amintesc de o companie numită GTE Telenet, care avea birourile în aceeaşi clădire şi care opera una dintre cele mai mari reţele în protocol „X25”{13}, deservind unii dintre cei mai mari clienţi din lumea întreagă. N-ar fi fost rău dacă aş fi obţinut drepturi de administrator la reţeaua lor pentru a urmări traficul clienţilor. Dave desfăcuse în prealabil lacătul de la boxa pentru pompieri şi scosese de acolo cheia principală a clădirii. Într-o noapte, târziu, Dave şi cu mine am folosit cheia pentru a intra în birourile de la GTE Telenet, doar cât să aruncăm un ochi. Când am văzut că folosesc VMS, am fost extaziat; mă simţeam ca acasă.

Am descoperit un sistem VMS, iar numele nodului de reţea era „Snoopy” („Băgăreţul”). După ce am tatonat puţin, am descoperit că „Snoopy” era deja logat la un cont privilegiat, care mi-a conferit un acces complet la sistem. Ispita era prea mare. Chiar dacă Telenet avea oameni la birou douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, m-am aşezat la terminal şi am început să explorez, căutând scripturi şi aplicaţii ale unor terţe părţi, ca să-mi dau seama ce utilitare au şi cum folosesc ei utilitarele pentru monitorizarea reţelei. Apoi mi-a picat fisa! Nodul fusese numit „Snoopy” tocmai pentru că le permitea tehnicienilor să supravegheze traficul în reţelele-client: le permitea să iscodească.

Deja aveam adresa X25 pentru conectarea la sistemul VMS al Departamentului de chimie organică al Universităţii Leeds, unde studia Neill Clift, aşa că m-am conectat acolo. Nu aveam niciun parametru de login; am încercat să ghicesc, dar în zadar. Clift era deja logat la sistem, din cauza diferenţei de fus orar, şi mi-a văzut tentativele de login. I-a transmis un e-mail administratorului lui

„Snoopy”, spunându-i că cineva încearcă să intre în sistemul universităţii; evident, am şters e-mailul cu pricina…

Deşi nu am reuşit să intru la Universitatea Leeds în noaptea aceea, eforturile mele au pus bazele atacării lui Clift, care s-a dovedit a fi o mină de aur.

Eu şi Lenny am ajuns să ne întrecem între noi, ca să demonstrăm cine e mai tare. El era operator de computer la o companie numită VPA, iar eu intrasem la o firmă numită CK Technologies, din Newbury Park. Făceam mereu pariuri cine o să intre mai repede în sistemele pe care fiecare dintre noi le administra pentru angajatorul lui. Cine intra în sistemul VMS al celeilalte companii căpăta premiul cel mare. Era ca o întrecere, menită să ne testeze îndemânarea în apărarea sistemului împotriva celuilalt.

Lenny nu era destul de isteţ ca să mă împiedice să intru. Am tot intrat în sistemele lui. Pariul era întotdeauna de 150 de dolari, pentru că atâta costa o cină în doi la restaurantul Spago din Beverly Hills, unde era celebrul bucătar Wolfgang Puck. Câştigasem pariul acesta permanent de atât de multe ori, încât Lenny începuse să se îngrijoreze.

În timpul uneia dintre nopţile noastre albe de hackuire, Lenny a început să se plângă că nu a câştigat niciodată pariul. I-am spus că poate renunţa oricând; dar el voia să câştige.

Compania lui tocmai instalase o încuietoare digitală la uşa sălii de calcul; Lenny m-a provocat să deschid încuietoarea *ghicind codul,* ştiind că îmi va fi imposibil să o fac. „Dacă nu poţi intra”, a spus el, „trebuie să-mi plăteşti o sută cincizeci de dolari *chiar acum,* în seara asta.”

I-am spus că nu vreau să-i iau banii, pentru că ar fi prea uşor. Apoi am adăugat că după aceea o să fie supărat pe el însuşi, pentru că o să câştig întotdeauna, orice ar fi. Iar zeflemeaua mea nu a făcut decât să-l înrăiască şi să insiste să accept pariul.

Chiar *mi-ar fi fost greu* să câştig pariul. Dar mi-a venit în ajutor norocul chior. În timp ce lucram la terminalul lui Lenny, hackuind prin reţeaua lui DEC, am văzut pe podea, sub biroul lui, un portmoneu. Mi-a scăpat „întâmplător” pixul, pe care m-am aplecat să-l ridic; am îndesat portmoneul în ciorap. I-am spus lui Lenny că trebuie să ies până la budă.

Am găsit în portmoneu o bucată de hârtie cu codul pentru încuietoarea digitală a uşii. Nu-mi venea să cred: Lenny era un hacker de mare talent, dar chiar nu-şi putea aminti un număr scurt? Şi fusese atât de nătăfleţ încât să scrie codul şi să-l lase în portmoneu? Mi se părea atât de absurd, încât am început să mă gândesc că este o înscenare. Dacă plantase portmoneul ca să mă ia peste picior?

M-am întors la pupitrul lui, am pus portmoneul la loc şi i-am spus că trebuie să-mi dea o oră ca să ghicesc codul de la uşă. Am căzut de

acord că unica regulă este să nu sparg încuietoarea. Orice altceva era acceptabil.

Peste câteva minute, a coborât la parter, să ia ceva. Apoi s-a întors şi nu m-a mai găsit. A căutat peste tot, apoi, în sfârşit, a deschis uşa de la sala de calcul. Eu eram înăuntru, bătând de zor la consola VMS, logat, cu toate privilegiile. I-am zâmbit.

Lenny era furios: *„Ai trişat!”,* mi-a strigat el.

Am ridicat mâna. „Îmi datorezi o sută cincizeci de dolari.” Când el a refuzat, am spus: „Îţi dau o săptămână”. Mă simţeam nemaipomenit; îi dădusem un bobârnac peste nas deşteptului de Lenny.

Nu a plătit nici atunci, nici mai târziu. I-am tot prelungit termenul, apoi i-am spus că o să percep dobândă. Nimic. În fine, mai mult în glumă decât din alte motive, am sunat la serviciul de contabilitate/salarizare de la firma lui şi am spus că sunt de la Fisc, de la Divizia de popriri. „Mai aveţi acolo un anume Leonard DiCicco?”, am întrebat eu.

„Da, avem”, a spus doamna de la capătul firului.

„Avem un ordin de poprire”, am spus. „Trebuie să faceţi o reţinere din salariul lui.” Doamna mi-a spus că îi trebuie o autorizaţie în scris. I-am spus: „Veţi avea un fax luni, dar vă dau de acum notificarea oficială, ca să-i reţineţi din salariu până când primiţi actul oficial de la noi”.

Credeam că Lenny o să aibă o mică neplăcere şi nimic mai mult. Luni nu o să vină la firmă niciun fax şi salarizarea îi va da venitul întreg.

Tipii de la contabilitate i-au spus lui Lenny despre telefonul de la Fisc, iar el şi-a dat seama pe loc cine şi-a băgat coada.

Dar s-a supărat peste măsură, s-a înfuriat dincolo de orice control, şi-a pierdut uzul raţiunii şi a comis o prostie de proporţii: s-a dus la şeful lui şi i-a spus că noi doi suntem hackerii care au penetrat DEC din birourile de la VPA.

Şeful lui nu a sunat la poliţie; în schimb, el şi Lenny au sunat la cei de la personalul de securitate al DEC şi le-au spus cine îi terorizase în ultimele câteva luni. În final, a fost sunat FBI-ul, iar agenţii au pus la punct un flagrant delict…

Înainte de una dintre şedinţele noastre de hacking nocturn, oameni de la FBI şi de la Digital Equipment Corporation s-au stabilit la VPA. Au instalat un soft de monitorizare pe computerele de la VPA; tot ce făceam urma să fie înregistrat. Lenny purta asupra lui un microfon pentru înregistrarea conversaţiei noastre. În noaptea aceea, ţinta mea era Universitatea Leeds, Anglia. După ce îl identificasem în prealabil pe Neill Clift ca fiind una dintre principalele surse de erori de programare *(bugs)* pe partea de securitate privind VMS, voiam să intru în sistemul VMS de la Departamentul de chimie organică de la Leeds,

unde Clift avea un cont.

La un moment dat, am simţit că ceva nu e în regulă cu Lenny şi l-am întrebat: „S-a întâmplat ceva? Te porţi foarte ciudat”. El mi-a spus că e doar obosit şi a negat vehement că s-ar fi purtat ciudat. Era probabil îngrozit de ideea că m-am prins ce se întâmplă de fapt. După câteva ore de hackuit, i-am pus capăt. Eu voiam să continuăm, dar Lenny a spus că trebuie să se trezească devreme.

Peste câteva zile, am primit un telefon de la Lenny, care mi-a spus: „Salut, Kevin, am primit banii de concediu. Pot să-ţi plătesc pariul. Vino”.

Două ore mai târziu, parcam maşina în micul garaj de la parterul clădirii în care erau birourile lui VPA. Lenny mă aştepta în picioare, nemişcat. Mi-a spus: „Îmi trebuie softul pentru simularea terminalului VT100, un prieten are nevoie de o copie”. Se referea la un soft despre care ştia că se găseşte pe dischetele din maşina mea. Era deja ora 5 după-amiaza; i-am spus că nu am mâncat nimic toată ziua şi că mi-e o foame de lup; ba chiar m-am oferit să fac cinste cu o cină. Dar el a insistat. Voiam să plec dracului de acolo; ceva era putred aici. Dar în final am cedat; am lăsat motorul în ralanti şi am ieşit din maşină, ca să scot dischetele.

„Cunoşti senzaţia aia din stomac când ştii că o să fii arestat?”, m-a luat Lenny în bătaie de joc. „Ei bine, pregăteşte-te.” Întreg garajul s-a umplut brusc cu sunetul unor motoare de maşină. S-au năpustit spre noi, parcă din toate direcţiile, oprindu-se într-un cerc în jurul nostru. Nişte tipi au sărit din maşini şi au început să strige la mine: *„FBI!”*.

„Eşti arestat!”

„Mâinile pe maşină!”

M-am gândit că dacă Lenny a aranjat toate astea ca să mă sperie, era o acţiune impresionantă.

„Domnilor, nu sunteţi de la FBI. Arătaţi-mi legitimaţiile.” Şi-au scos legitimaţiile şi mi le-au fluturat în faţă. În jurul meu, o mare de insigne FBI. Erau pe bune.

M-am uitat la Lenny. Dansa de bucurie într-un cerc mititel, de parcă ar fi sărbătorit cine ştie ce victorie asupra mea. „Lenny, de ce-mi faci una ca asta?”

În timp ce un agent îmi punea cătuşele, i-am cerut lui Lenny să o sune pe mama şi să-i spună că am fost arestat. Măgarul nu mi-a arătat nici măcar atâta bunăvoinţă.

Doi agenţi m-au dus la închisoarea federală Terminal Island. Nu văzusem niciodată aşa ceva, doar în filme şi seriale. Lungi şiruri de celule fără ziduri, cu inşi care îşi scot braţele printre gratii. O imagine de coşmar. Dar ceilalţi deţinuţi m-au surprins: erau calmi şi prietenoşi; s-au oferit să-mi împrumute diverse chestii care se vindeau prin comisariat. Mulţi dintre ei comiseseră fraude nonviolente, din

categoria criminalităţii „gulerelor albe”.

Dar nu am putut face duş. Când, în sfârşit, m-au cules nişte agenţi FBI să mă ducă la sediul din West Los Angeles, ca să-mi facă fotografiile, puţeam de-a dreptul. Ştiam că arăt ca dracu’: nespălat, nepieptănat, cu hainele neschimbate de trei zile şi obosit după ce am dormit prost în toate nopţile, pe un prici îngust. Bine măcar că fotografia respectivă avea să-mi ofere o oarecare uşurare, într-un moment determinant de mai târziu.

După ce m-au reţinut peste weekend, luni am fost dus în faţa judecătoarei Venetta Tassopulos, pentru o audiere în urma căreia se decidea dacă voi fi judecat în arest sau în stare de libertate. Mă aşteptam să fiu eliberat pe cauţiune. Mi s-a numit din oficiu un avocat, care a întrebat dacă sunt cumva un evadat. A reieşit că vorbise deja cu procurorul, care i-a spus că fugisem în Israel în 1984, ceea ce nu era adevărat.

Când a început audierea, am rămas stupefiat văzând cum Leon Weidman, adjunctul procurorului federal, făcea cu ou şi cu oţet întreaga Curte. Weidman i-a spus judecătoarei: „Este o situaţie extrem de gravă, iar noi ne tot învârtim în jurul cozii, de parcă n-am şti ce-a comis omul acesta”. Între altele, a spus că aş fi:

— pătruns la NSA şi aş fi obţinut coduri secrete de acces;
— deconectat telefonul fostului meu ofiţer supraveghetor;
— modificat raportul de credit al unui judecător după ce am primit un tratament nefavorabil;
— plantat ştiri false despre Security Pacific National Bank, care ar fi dus la pierderi de milioane de dolari, după ce mi s-a retras oferta de angajare;
— hărţuit în mod repetat şi închis serviciul telefonic al actriţei Kristy Menichol;
— pătruns în computerele Inspectoratului de Poliţie, ştergând fişele de evidenţă a arestărilor anterioare.

Fiecare dintre aceste acuzaţii era în mod flagrant falsă.

Acuzaţia că aş fi pătruns la NSA era absolut ridicolă. Una dintre dischetele capturate de poliţia din Santa Cruz conţinea un fişier numit „NSA.TXT”. Era de fapt rezultatul comenzii de interogare „whois”, cu lista tuturor utilizatorilor sistemului de operare Dockmaster, sistemul *oficial* al Agenţiei Naţionale de Securitate (NSA), pe care Lenny în persoană îl abţiguise prin „inginerie socială” atunci când a lucrat la Hughes Aircraft.

Tot ce era în fişier era informaţie de interes public, inclusiv lista cu interioare telefonice de la Centrul Naţional pentru Securitatea Computerelor. Procurorul, care evident, nu înţelegea la ce se uită şi caracteriza numerele interioare de telefon drept „coduri de acces secrete”. Incredibil.

Altă acuzaţie, cum că aş fi intrat în computerele poliţiei şi mi-aş fi şters fişele de evidenţă a arestărilor, se referea la cazul de hacking de la Santa Cruz Operations, dar faptul că nu exista nicio înregistrare era exclusiv vina oamenilor legii. Vă amintiţi că atunci când eu şi Bonnie ne-am predat la poliţia regională din West Hollywood, cei de acolo au neglijat să ne ridice amprentele şi să ne fotografieze, aşa că nu ne-au făcut dosar de arestare. Pe scurt, ei au îmbulinat-o: nu şi-au făcut treaba.

Toate celelalte acuzaţii erau de asemenea false, reluări ale unor zvonuri, care se pare că au convins-o pe judecătoare că sunt o ameninţare serioasă la adresa securităţii naţionale.

Cea care m-a băgat cel mai mult în ceaţă a fost că aş fi închis în mod repetat serviciul telefonic al actriţei Kristy Menichol, pentru că aş fi făcut o pasiune pentru ea. În primul rând, nu îmi dau seama cum îşi poate închipui cineva că anularea serviciului telefonic al cuiva ar fi un semn serios de afecţiune. Nu am înţeles niciodată de unde vine povestea asta, dar experienţa mi s-a întipărit în memorie cu fierul roşu. A trebuit să îndur umilinţa de a sta la coadă la băcănie şi să-mi văd fotografia tencuită pe prima pagină a *National Examiner*{14}, alături de titluri de o şchioapă cum că eram un fan înnebunit de dragostea pentru Kristy Menichol! Nici celui mai înverşunat duşman nu-i doresc să simtă senzaţia aia din piept când mă uitam în jur rugându-mă să nu mă recunoască pe coperta aceea niciunul dintre cumpărători.

Peste câteva săptămâni, mama, care acum lucra la un restaurant din Studio City, a văzut-o pe Menichol luând masa de prânz la una din mese. S-a prezentat şi a spus: „Kevin Mitnick este fiul meu”.

Menichol i-a răspuns imediat: „Da, ce e cu povestea asta cu telefoanele mele?”. A spus că nu i s-a întâmplat niciodată aşa ceva şi s-a întrebat şi ea de unde putea porni un asemenea zvon. Ulterior, un detectiv particular avea să confirme că niciuna din întâmplările declarate nu avusese loc.

Când lumea mă întreabă de ce peste nişte ani am fugit, în loc să fac faţă acuzaţiilor din tribunalul federal, mă gândesc la momente ca acesta. La ce îmi folosea să arăt că sunt curat, când adversarii mei erau puşi să joace murdar? Când nu există ideea de tratament corect, când procuratura este dispusă să-şi bazeze acuzaţiile pe superstiţie şi zvonuri neverificate, *unica soluţie inteligentă este să-ţi iei tălpăşiţa!*

Când a venit rândul lui pentru declaraţia preliminară, avocatul meu numit din oficiu i-a spus magistratei că într-adevăr am fugit în Israel în 1984, dar că nu m-am ascuns, ci am fost în calitate de turist. Am rămas buşbec. Discutaserăm treaba asta cu doar zece minute înaintea audierii şi îi spusesem că nu am trecut graniţa de mulţi ani şi că de fapt nu am fost niciodată pe vreun alt continent. Mama, „Buni” şi Bonnie erau toate buimăcite, pentru că ştiau că omul minte. Cum

poate un avocat să fie atât de incompetent?

Într-un ultim efort de a o înfricoşa pe judecătoare, Leon Weidman a emis una dintre acuzaţiile cele mai strigătoare la cer din câte a putut face un procuror federal în plin tribunal: i-a spus judecătoarei Tassopulos că eu aş putea iniţia un holocaust nuclear. „Poate să fluiere într-un telefon şi să lanseze o rachetă nucleară de la NORAD{15}”, a spus el. Cum a putut să vină cu asemenea idee ridicolă? Calculatoarele de la NORAD nici măcar nu sunt conectate la lumea de afară. Şi, evident, ele nu folosesc liniile telefonice publice pentru comenzile de lansare.

Celelalte acuzaţii, fiecare dintre ele mai falsă decât cealaltă, erau poveşti de adormit copiii, probabil culese din relatări de presă false şi cine mai ştie din ce surse. Dar pe asta cu NORAD nu o mai auzisem niciodată, nici măcar în vreo povestire science-fiction. Singurul lucru care mi-a trecut prin cap a fost că probabil a cules ideea din marele succes de la Hollywood *Wargames (Jocuri de război)*. (Ulterior s-a dus vestea că *Wargames* s-ar baza în parte pe isprăvile mele; nici vorbă de aşa ceva.)

Procurorul Weidman îmi făcea un portret de Lex Luthor al lumii computerelor (ceea ce îl făcea pe el Superman!). Treaba cu fluieratul în telefon era atât de gogonată, încât am izbucnit în hohote de râs când a spus-o, sigur fiind că Onorata Instanţă o să-i spună omului că bate câmpii.

Dar judecătoarea a ordonat să fiu reţinut fără cauţiune, pentru că „înarmat cu o tastatură” *(„înarmat”!)*, constituiam un pericol pentru comunitate.

Judecătoarea a mai adăugat că voi fi închis într-un loc în care nu voi avea acces la niciun telefon. Zonele în care îşi duc veacul deţinuţii „la comun” din închisori sunt dotate cu telefoane, pe care le pot folosi pentru convorbiri cu taxă inversă. Există un singur loc unde nu ai deloc acces la telefoane: celula de izolare, zisă şi „gheţarul”.

În numărul din 9 ianuarie 1989 al revistei *Time,* la secţiunea de tehnologie, un articol remarca: „Până şi cei mai periculoşi suspecţi de infracţiuni au în mod normal acces la un telefon, dar nu şi Kevin Mitnick – sau cel puţin nu fără să fie sub supravegherea unui gardian. Iar atunci i se permite să-şi sune doar soţia, mama sau avocatul. Motivul este că dacă îi pui lui Mitnick un telefon în mână e ca şi cum i-ai da unui asasin profesionist o armă de foc. Tânărul de douăzeci şi cinci de ani, care urmează din când în când cursuri universitare, este acuzat de oficialităţile federale că îşi foloseşte telefonul pentru a deveni unul dintre cei mai formidabili artişti ai efracţiei prin computer din toate timpurile”.

„Ca şi cum i-ai da unui asasin profesionist o armă de foc.” Asta s-a spus despre omul ale cărui arme unice erau computerul şi „ingineria

socială”!

Urma să am încă o şansă de a-mi pleda cauza. Audierea în faţa judecătoarei se referea doar la decizia iniţială privind judecarea sub stare de arest. În sistemul federal, procesul intră apoi pe rol, iar un judecător federal este ales aleatoriu ca să-ţi judece cazul. Mi s-a spus că am avut noroc cu judecătoarea Mariana Pfaelzer. Noroc? Nu prea.

Noul avocat care mi-a fost desemnat, Alan Rubin, a încercat să argumenteze că nu ar trebui să fiu pus în celula de izolare, care era de fapt destinată deţinuţilor care comiseseră acte violente în închisoare sau constituiau o ameninţare pentru închisoarea însăşi. Judecătoarea Pfaelzer a spus: „Este exact locul potrivit pentru el”.

Acum am fost transportat în Centrul Federal Metropolitan pentru Detenţie, închisoare proaspătă, nou-nouţă, din centrul oraşului Los Angeles, unde am fost escortat până la etajul al optulea, Unitatea 8 Nord, şi mi s-a prezentat noul meu cămin, un spaţiu de cam doi metri şi jumătate pe trei metri, cu o lumină chioară şi cu o fereastră verticală care era de fapt o fantă prin care puteam vedea maşini, o gară feroviară, oameni care se plimbau liber şi hotelul Metro Plaza, în care, oricât de jegos probabil că era, tânjeam să fiu. Nu puteam vedea nici măcar gardienii sau alţi deţinuţi, pentru că eram închis nu în spatele gratiilor, ci în spatele unei uşi de oţel cu o fantă prin care mi se strecurau tăvile cu mâncare.

Singurătatea e o chestie înnebunitoare. Deţinuţii care sunt nevoiţi să stea în „gheţar” o perioadă mai lungă pierd contactul cu realitatea. Unii nu-şi mai revin niciodată şi îşi petrec restul vieţii într-un tărâm iluzoriu, tulbure, incapabili să mai funcţioneze în societate, incapabili să-şi menţină o slujbă. Ca să vă faceţi o idee cum este, închipuiţi-vă că sunteţi închişi timp de douăzeci şi trei de ore pe zi într-un dulap iluminat de un bec unic de patruzeci de waţi.

Ori de câte ori ieşeam din celulă, până şi pentru cei trei metri pe care îi făceam până la duş, a trebuit să-mi pună la mâini şi picioare cătuşe grele de fier; m-au tratat ca pe un deţinut care atacase cu violenţă un gardian. Pentru „exerciţiul fizic”, eram transportat o dată pe zi într-un fel de cuşcă în aer liber, nu mult mai mare decât dublul celulei mele, unde timp de o oră puteam respira aer proaspăt şi să fac câteva flotări.

Cum am supravieţuit? Vizitele mamei, ale tatei, bunicii şi soţiei erau singurele evenimente pe care le aşteptam cu plăcere. Mi-am menţinut mintea în permanentă activitate şi asta m-a salvat până la urmă. Dat fiind că nu eram în „gheţar” pentru încălcarea vreunei reguli a închisorii, au relaxat puţintel regulamentul strict pentru deţinuţii de la izolare. Am putut citi cărţi şi reviste, am scris scrisori, am ascultat radioul meu Walkman (mai ales postul de ştiri şi cel de muzică rock). Dar cu scrisul era mai greu, pentru că aveam doar un creion

butucănos, prea tocit ca să-l pot folosi mai mult de două minute o dată.

Dar chiar şi în izolare, în ciuda eforturilor tribunalului, am reuşit să fac puţin hacking telefonic. Mi s-a permis să-mi sun mama, tatăl, avocatul, pe mătuşa Chickie, ca şi pe Bonnie, dar numai când era acasă, în apartamentul ei, nu la lucru. Uneori, tânjeam să discut cu ea în timpul zilei. Ca să pot suna, trebuia să merg în cătuşe până la holul în care era un şir de trei telefoane cu fise. Odată ajuns în holul telefoanelor, gardianul îmi scotea cătuşele şi se aşeza într-un scaun, la mai puţin de doi metri depărtare, cu faţa la zidul cu telefoane.

Eram conştient că dacă sun orice persoană care nu era în lista aprobată de tribunal, mi se vor revoca toate puţinele privilegii pe care le mai aveam – asta dacă nu reuşeam să-l mituiesc cumva pe gardian.

Dar oare nu puteam să o sun pe Bonnie la lucru? Am pus la cale un plan. Cerea ceva curaj, dar ce aveam de pierdut? Deja eram la izolare, considerat o ameninţare la adresa securităţii naţionale. Mai jos nu aveam cum să cad.

I-am spus gardianului că vreau să o sun pe mama, iar el a căutat numărul în catalog. A făcut cei câţiva paşi până la telefon, a format numărul şi mi-a înmânat receptorul. S-a auzit telefonista şi mi-a cerut numele, apoi a dispărut de pe linie până a răspuns mama, care a acceptat o convorbire cu taxă inversă de la Kevin şi în sfârşit eram în legătură.

În timp ce discutam cu mama, îmi frecam spatele tot timpul de perete, de parcă aş fi avut o mâncărime. La sfârşitul convorbirii, mi-am dus mâna la spate, ca şi cum m-aş fi scărpinat cu ea. Continuând să vorbesc ca şi cum eram interesat de conversaţie şi cu mâna la spate, am apăsat furca timp de câteva secunde, pentru a întrerupe convorbirea.

Apoi mâna mi-a revenit în faţă.

Ştiam că am doar optsprezece secunde ca să formez un nou număr. După aceea, telefonul scotea un sunet puternic, pe care gardianul sigur l-ar fi auzit.

Aşa că am dus iar mâna la spate, prefăcându-mă că mă scarpin, formând foarte rapid numărul pe care voiam să-l apelez – începând cu 0, ca să fac un apel cu taxă inversă. Păşeam înainte-înapoi în timp ce mă scărpinam pe spate, pentru ca gardianul să se obişnuiască şi să nu aibă vreo bănuială.

Evident, nu puteam vedea tastatura telefonului, aşa că trebuia să mă asigur că formez corect numărul fără să mă uit. În plus, trebuia să ţin receptorul lipit de ureche, ca să nu se audă sunetul tastelor apăsate.

Toate astea în timp ce mă prefăceam că discut în continuare cu mama. Aşa că dădeam din cap şi susţineam o discuţie cu ea, în timp ce gardianul se uita la mine.

După ce am bătut noul număr, am avut suficient timp să-mi adaptez cum trebuie discuţia falsă, astfel încât atunci când a apărut telefonista şi mi-a spus: „Taxă inversă. Cine să spun că sună?”, următorul cuvânt trebuia să fie „Kevin” – asta într-o conversaţie care trebuia să-i sune firesc gardianului. (Exact când telefonista mă întreba de nume, eu spuneam ceva la modul „păi spune-i unchiului John că...”. Telefonista se oprea din vorbit, aşteptând să-i dau numele, iar eu continuam: „. KEVIN. Îi urează toate cele bune”.

Când am auzit glasul lui Bonnie, mi-a crescut inima. Am avut nevoie de toată puterea de voinţă ca să mă controlez, forţându-mă să vorbesc mai puţin animat, ca şi cum aş fi vorbit cu mama.

A mers. Eram entuziasmat, de parcă aş fi comis cine ştie ce hacking nemaipomenit.

Prima oară e cel mai greu. Am continuat rutina asta zi de zi. Este de mirare că gardianul nu mi-a cumpărat o loţiune pentru mâncărimea de piele.

Într-o seară, la câteva săptămâni după ce am început să folosesc acest truc, uşa glisantă a celulei mele s-a deschis. În prag erau o mulţime de tipi în costume: câţiva gardieni, plus căpitanul centrului de detenţie. Mi-au pus cătuşe la mâini şi lanţuri la picioare şi m-au condus la o sală de şedinţe aflată la zece metri distanţă. M-am aşezat pe un scaun, iar unul dintre gardieni m-a întrebat: „Mitnick, cum ai reuşit? Cum formezi numerele?”. Am luat poziţia mutului, considerând că ar fi o prostie să recunosc ceva. Lasă-i pe ei să dovedească.

A intervenit căpitanul: „Îţi monitorizăm convorbirile.

Cum ai format numerele? Agentul de penitenciar a fost tot timpul cu ochii pe tine”. Am zâmbit şi am spus: „Nu sunt iluzionist, ca David Copperfield – cum să reformez numărul? Gardianul a fost tot timpul cu ochii pe mine”.

Peste două zile, am auzit nişte zgomote în afara camerei mele. Era un tehnician de la Pacific Bell. Ce mama dracului? Omul instala o priză de telefon pe holul meu, vizavi de uşa celulei mele, iar la următoarea mea cerere de a da un telefon am aflat de ce: gardianul a adus un telefon cu un receptor cu cablu lung de şapte metri, pe care l-a înfipt în priză, a format numărul autorizat solicitat de mine şi apoi mi-a pasat receptorul prin deschizătura uşii masive a celulei mele. Aparatul în sine era de neatins. Măgarii!

Pe lângă convorbirile noastre telefonice, Bonnie era de mare ajutor şi în persoană. De trei ori pe săptămână, după programul de lucru, ea făcea lungul drum cu maşina şi aştepta o mulţime de timp la coadă până îi venea rândul să mă vadă în sala de vizite, sub permanenta supraveghere a gardienilor. Aveam voie doar la o îmbrăţişare scurtă şi un scurt sărut. O asiguram iar şi iar că e ultima oară când mai fac

asemenea lucruri. Ca şi înainte, chiar credeam în ce spuneam.

Am continuat să stau în celula de izolare, în vreme ce avocatul Alan Rubin negocia cu procurorul termenii unei înţelegeri care m-ar fi scos din închisoare fără proces. Eram acuzat de pătrunderea la DEC, de posedarea codurilor de acces de la compania de telecomunicaţii MEI, producându-i DEC o pagubă de 4 milioane de dolari – o acuzaţie absurdă. Pierderile reale ale Digital se refereau la anchetarea cazului; suma de 4 milioane de dolari era arbitrară, aleasă de fapt pentru condamnarea mea la închisoare pe un termen cât mai lung, conform normelor Codului penal. Pedeapsa mea ar fi trebuit să fie bazată pe costul licenţei pentru codul- sursă, pentru care nu plătisem şi care costa mult, mult mai puţin.

Totuşi, voiam o înţelegere cu procuratura, ca să ies cât mai rapid din celula mea care aducea a sicriu. Nu voiam să ajung la judecarea cazului, pentru că cei de la FBI aveau suficiente dovezi ca să mă condamne: aveau însemnările şi dischetele mele, aveau un Lenny foarte doritor să depună mărturie, aveau banda cu înregistrarea după microfonul purtat de el la ultima noastră întâlnire de hackuială.

În fine, avocatul meu a căzut la o înţelegere cu procurorii, conform căreia aveam să stau un an în închisoare. De asemenea, voiau ca eu să depun mărturie împotriva lui Lenny. Asta m-a luat prin surprindere, pentru că auzisem că individul care toarnă scapă ieftin, poate chiar fără să dea pe la închisoare. Dar *agenţii FBI* voiau acum să-şi înfunde propriul turnător, fostul meu prieten. „Da, cum să nu?”, am spus eu. Lenny le-a furnizat dovezi care mă incriminau, de ce să nu-i plătesc cu aceeaşi monedă?

Dar atunci când am ajuns la tribunal, judecătoarea Pfaelzer se pare că se lăsase influenţată de multele zvonuri şi acuzaţii false care se acumulaseră împotriva mea în timp. Ea a respins înţelegerea dintre apărare şi procuratură, pe care a considerat-o prea îngăduitoare. Totuşi, a acceptat o versiune revizuită, care îmi dădea un an de închisoare, urmat de şase luni într-un centru de reintegrare în societate. De asemenea, trebuia să colaborez cu Andy Goldstein de la DEC şi să-i spun cum am copiat codul cel mai râvnit al firmei.

Îndată ce am spus că accept înţelegerea, ca prin farmec, am încetat să mai fiu o „ameninţare la adresa securităţii naţionale”. Am fost transferat de la izolare în celulele normale ale închisorii. La început, mi s-a părut minunat, de parcă aş fi fost eliberat, dar curând proba realităţii mi-a amintit că sunt în continuare în închisoare.

Pe când eram închis „la comun”, la Centrul Federal Metropolitan pentru Detenţie, un coleg de închisoare, un baron al drogurilor din Columbia, s-a oferit să-mi plătească 5 milioane de dolari cash dacă intru în Sentry, sistemul de calculatoare al Biroului Federal al Închisorilor, şi îl eliberez. Am intrat în jocul lui, ca să-i capăt

încrederea, dar nu aveam absolut nicio intenţie să continui pe calea asta.

Curând am fost transferat în lagărul federal de detenţie de la Lompoc. Mare deosebire: în loc de celule, dormitoare. Locul nici măcar nu avea gard în jur! Noul bârlog îl împărţeam cu cele mai mari nume din infracţiunile intelectuale. Colegii mei de suferinţă includeau chiar şi un fost judecător federal, condamnat pentru evaziune fiscală.

Cât timp am fost ţinut la izolare, greutatea mea a sărit rapid la 110 kilograme, pentru că acolo trăisem din diversele alimente dulci oferite de comisariat, adică batoane de ciocolată îmbibate cu unt de arahide. Ce vreţi? Când eşti la izolare, tot ce te face să te simţi mai bine e un lucru gustos, nu?

Dar aici, la Lompoc, alt deţinut, un tip foarte ca lumea, pe nume Roger Wilson, m-a convins să fac plimbări şi exerciţii fizice şi să consum alimente mai sănătoase, de pildă orez şi legume. La început mi-a fost greu de tot, dar am reuşit, încurajat fiind de el. A fost începutul unei schimbări în stilul meu de viaţă, care avea să mă redefinească, cel puţin în ce priveşte aspectul meu fizic.

O dată, în timp ce stăteam pe o bancă de lemn, aşteptând la coadă pentru a da un telefon, traderul Ivan Boesky s-a aşezat lângă mine cu o cafea în mână. Toată lumea ştia cine este: pe vremuri ajunsese miliardar, un geniu financiar, care a fost condamnat pentru trafic de informaţii confidenţiale în tranzacţii bursiere. A reieşit că omul ştie şi el cine sunt eu: „Hei, Mitnick, a spus el, câţi bani ai făcut din computerele pe care le-ai hackuit?”.

„Nu am făcut-o pentru bani; a fost doar ca să mă distrez”, am răspuns eu.

El a spus apoi ceva de genul: „Eşti în închisoare şi nu ai făcut niciun ban? Ce tâmpenie!”. Adică se uita de sus la mine. În exact acelaşi moment, am observat întâmplător un gândac înecat în cafeaua lui. Am zâmbit, i l-am arătat şi i-am spus: „Locul acesta nu prea seamănă cu un hotel de lux, nu-i aşa?”.

Boesky nu a răspuns. Doar s-a ridicat şi a plecat.

După aproape patru luni la Lompoc, se apropia vremea pentru centrul de reabilitare şi integrare în societate, un loc numit „Beit T’Shuvah”. Mi s-a spus că asta în ebraică înseamnă „Casa Întoarcerii”. Beit T’Shuvah utiliza un program în 12 etape menit să scape oamenii de droguri, alcool şi alte tipuri de dependenţă.

Mutarea mea iminentă la acel centru era vestea cea bună. Vestea cea proastă era că ofiţerul de supraveghere o sunase pe Bonnie, pentru a „inspecta” apartamentul în care trăia, explicându-i că trebuia să aprobe înainte să fiu eliberat viitoarele mele condiţii de cazare. Pentru Bonnie asta a fost ultima picătură. Îi ajunsese până peste cap şi nu mai voia să joace cum i se cânta. „Nu mai e nevoie să inspectaţi

apartamentul”, i-a spus ea individului. „Soţul meu nu va locui aici.” La următoarea ei vizită, mi-a dat vestea cea proastă: depusese cererea de divorţ.

Iată ce spune Bonnie în zilele noastre: „A fost o perioadă foarte dureroasă pentru mine. Am crezut că am eşuat, eram speriată. Eram prea speriată ca să-l părăsesc pe Kevin, dar îmi era tare frică şi să rămân cu el. Teama de a rămâne cu el a devenit prea mare”.

Parcă m-a izbit ceva în plex. Ne făcuserăm planuri să ne petrecem restul vieţii împreună, iar acum ea se răzgândea, taman când se apropia eliberarea mea. Parcă m-ar fi bătut cineva cu pietre. Eram şocat, mă simţeam zdrobit.

Bonnie a fost de acord să vină la centrul de reabilitare pentru câteva şedinţe de consiliere familială cu mine. Nu au ajutat. Decizia ei de a pune capăt căsniciei noastre m-a dezamăgit profund. Ce a putut să o facă să se decidă atât de brusc? M-am gândit că trebuie să fie un alt bărbat la mijloc – în peisaj intrase probabil altcineva. Mi-am închipuit că dacă o să-i ascult mesajele lăsate pe robotul ei telefonic, o să aflu cine este. Mă simţeam foarte jenat de ceea ce fac, dar trebuia să cunosc adevărul.

Ştiam că robotul telefonic al lui Bonnie este produs de Radioshack, pentru că am recunoscut melodia de dinainte să ţi se ceară să laşi mesajul. De asemenea, ştiam că acel aparat anume îţi permite să-ţi asculţi mesajele şi de la alte telefoane, dar numai dacă ai un dispozitiv mobil vândut împreună cu aparatul telefonic, care emitea un set special de tonuri pentru a porni robotul. Cum puteam să ocolesc toate acestea şi să ascult mesajele lui Bonnie fără acel pager special?

Am sunat la un magazin Radioshack şi am descris tipul de robot telefonic al lui Bonnie, după care am adăugat că mi-am pierdut pagerul şi vreau să cumpăr un altul. Vânzătorul mi-a spus că există patru tipuri de pagere pentru diversele modele de robot – A, B, C şi D –, fiecare emiţând o secvenţă diferită de tonuri. Am spus: „Sunt muzician, deci am o ureche bună”. El voia să vin la magazin, dar nu puteam părăsi centrul de reabilitare, pentru că nou-sosiţii nu aveau voie să părăsească incinta în primele treizeci de zile. L-am rugat să deschidă câte un pager de fiecare tip, să pună bateriile în telecomandă şi să le facă să bipăie, ca să aud.

Insistenţa mea a dat roade: individul a făcut un efort şi a pus în funcţiune cele patru tipuri de dispozitive şi am auzit tonurile. Tot timpul înregistram convorbirea cu un minicasetofon lipit de receptorul telefonului.

După aceea, am sunat-o pe Bonnie şi am pus tonurile la microfon. Al treilea a mers. Am auzit un mesaj lăsat de Bonnie pe propriul ei telefon, probabil sunând de la slujbă. După ce mesajul ei a început să fie înregistrat, un tip aflat în apartament a ridicat receptorul, iar

banda a înregistrat ambele părţi ale conversaţiei, ea spunându-i lui „ce minunat a fost timpul petrecut cu tine".

Să trag cu urechea la mesajele ei a fost o prostie, pentru că am suferit şi mai tare. Dar îmi confirma bănuielile. Eram tare supărat pentru că fusesem minţit. Şi eram suficient de disperat ca să mă strecor afară din centrul de reabilitare, ca să o văd. Din fericire, m-am oprit la timp, ştiind ce uriaşă greşeală aş fi făcut.

După prima lună, am primit dreptul de a ieşi din centru, pentru anumite vizite sau întâlniri. Am mers destul de des la Bonnie, încercând să o recuceresc. Într-una din vizite, am remarcat că din neglijenţă a lăsat ultima ei factură telefonică pe masă. Aceasta arăta că ea a petrecut ore întregi la telefon cu Lewis De Payne, pe care până în acel moment îl considerasem prietenul cel mai apropiat.

Evident, trebuia să mă asigur că e adevărat. Am întrebat-o într-o doară dacă mai ştie ceva despre prietenii mei, cum ar fi Lewis.

M-a minţit în faţă, negând că ar fi luat vreodată legătura cu el. Mi-a confirmat astfel cele mai negre presimţiri. Fusesem lucrat pe la spate. Unde erau fidelitatea şi încrederea pe care credeam că în sfârşit le găsisem la ea? Am confruntat-o, dar nu am ajuns nicăieri. Eram distrus. M-am retras să-mi ling rănile şi am încetat orice legătură cu ea pentru multă vreme.

Curând după aceea, ea s-a mutat cu Lewis. Pentru mine, nu avea nicio noimă: părăsea un hacker total dedicat pentru un alt hacker cu exact aceeaşi boală. Dar, mai important, Bonnie nu fusese doar prietena mea; fusese şi soţia mea. Iar acum trecuse cu arme şi bagaje la cel mai bun prieten al meu.

După ce am fost eliberat, am schimbat dependenţa mea de calculator cu un alt tip de dependenţă: am început să frecventez cu asiduitate sălile de sport, făcând exerciţii fizice câteva ore pe zi. De asemenea, am fost capabil să găsesc o slujbă pe termen scurt, la dispeceratul tehnic al unei firme numite Case Care, dar asta a durat doar trei luni. Când s-a încheiat, am obţinut de la ofiţerul supraveghetor permisiunea de a mă muta la Las Vegas, unde stătea mama, care era dispusă să mă ţină la ea până când voi putea sta la casa mea.

Într-o perioadă de doar câteva luni, am dat jos peste patruzeci de kilograme. Asta m-a adus în cea mai bună formă fizică din întreaga mea viaţă. De atunci, niciodată n-am mai făcut burtă. Mă simţeam formidabil şi dacă am fi povestit la vremea aceea, ţi-aş fi spus că zilele mele de hacker se terminaseră.

Cel puţin aşa credeam.

CAPITOLUL 9
PLANUL DE REDUCERI KEVIN MITNICK

Hsle td esp epcx qzc dzqehlcp mfcypo zy esp nsta esle Yzglepw dpye xp? {9}

Închipuiţi-vă sala principală a unui spaţiu expoziţional: 200.000 de metri pătraţi, plini-ochi cu 200.000 de oameni, înghesuiţi pe toată suprafaţa şi care parcă toţi ar vorbi în acelaşi timp, în principal în japoneză, taiwaneză şi mandarină. Ei bine, aşa arăta Centrul pentru Conferinţe de la Las Vegas în 1991, în timpul CES (Consumer Electronics Show), o convenţie anuală – un adevărat magazin de bunătăţi, care atrăgea o mulţime de participanţi din lumea întreagă.

Am traversat oraşul într-o zi, în timpul conferinţei, dar nu doar ca să vizitez tarabele sau să văd noile jucării electronice care îi vor înnebuni pe cumpărători la Crăciunul următor. Eram acolo pentru zgomotul de fond. Era esenţial pentru ca următorul meu apel telefonic să fie credibil.

Aceasta era provocarea mea: aveam un telefon mobil Novatel PTR-825, care pe vremea aceea era unul dintre cele mai noi telefoane de pe piaţă. Voiam să mă simt în siguranţă atunci când discutam cu prietenii mei de la el, fără să mă tot întreb dacă cineva de la FBI sau de la poliţia locală mă ascultă. Ştiam că ar fi fost posibil. Iar acum încercam să văd dacă metoda care îmi trecuse prin cap chiar mergea.

Planul meu se baza pe un truc cu numărul electronic de serie al telefonului, aşa-numitul „ESN". După cum ştie orice hacker de telefoane, orice mobil are un ESN unic, care este transmis către cel mai apropiat releu al celulei de reţea, împreună cu numărul de telefon mobil, zis şi „MIN". Pe de o parte, compania de telefonie decide astfel că apelul este efectuat de un abonat cinstit, iar pe de altă parte, ştie cui să-i factureze convorbirile.

Dacă eram în stare să-mi modific telefonul astfel încât să transmită MIN-urile şi ESN-urile unor abonaţi reali, atunci convorbirile mele ar fi fost absolut sigure: orice încercare de a urmări o convorbire ar conduce la un străin, la persoana care posedă adevăratul telefon asociat cu acel ESN folosit de mine pe moment. (Bun, clientul va trebui să-i explice companiei de telefonie că nu a făcut cele câteva convorbiri suplimentare pentru care este taxat, dar nu va fi obligat la plata acestor apeluri neautorizate.)

Am format de la un telefon public al Centrului pentru Conferinţe un număr din Calgary, provincia Alberta, Canada. „Novatel", mi-a răspuns o voce de femeie de la celălalt capăt al liniei.

„Bună", am spus. „Vreau să discut cu cineva de la tehnic."

„De unde sunaţi?", a vrut ea să ştie.

Îmi făcusem temele, ca de obicei. „Sunt de la tehnic, de la Fort Worth.”

„Ar trebui să discutaţi cu managerul de la tehnic Fred Walker, dar azi nu e aici. Puteţi să lăsaţi un număr şi să vă sune domnul Walker mâine?”

„E o urgenţă”, am spus. „Vreau să discut cu oricine e disponibil în departament.”

Peste câteva clipe, un bărbat cu un puternic accent japonez a venit la telefon şi mi-a spus că se numeşte Kumamoto.

„Kumamoto-san, sunt Mike Bishop, de la Fort Worth”, am spus, folosind un nume pe care îl citisem pe un avizier electronic de la Consumer Electronics Show cu doar câteva clipe mai înainte. „De obicei discut cu Fred Walker, dar văd că nu e. Sunt la CES, la Las Vegas.” Mă bazam pe zgomotul de fundal care să-mi susţină afirmaţia. „Facem nişte teste pentru o demonstraţie. Există vreo posibilitate să schimbăm ESN-ul de la tastatura telefonului?”

„Categoric nu. Este împotriva regulamentului Comisiei Federale pentru Comunicaţii (FEC).”

Deci ideea mea era un fâs mare. Tocmai fusese făcută arşice.

Hei, ia stai. Kumamoto-san nu închisese încă telefonul. „Avem o versiune specială de firmware, versiunea 1.05. Aceasta te lasă să schimbi ESN-ul de la tastatura telefonului dacă cunoşti secvenţa secretă de programare.”

Brusc îmi revenisem din pumni. „Firmware” înseamnă de fapt sistemul de operare al telefonului, înglobat într-un circuit special de computer, numit EPROM.

Într-un asemenea moment, şmecheria e să nu laşi să ţi se vadă în glas cât de exaltat eşti. Am pus o întrebare care suna mai degrabă a provocare. „De ce acest firmware permite schimbarea ESN-ului?”

„Ne obligă FEC, pentru teste”, a răspuns el.

„Pot obţine şi eu o copie?” Credeam că o să-mi trimită un telefon cu noua versiune de firmware.

„Pot trimite un chip”, a spus el. „Îl puteţi pune direct în telefon.”

Fantastic. S-ar putea să fie chiar mai bine decât să primesc un telefon nou, dacă reuşesc să împing lucrurile puţin mai departe.

„Puteţi să-mi ardeţi patru sau cinci chipuri cu aceste EPROM-uri?”

„Da.”

Excelent, dar acum aveam o problemă: cum să fac să mi le trimită fără să-i dau numele meu adevărat şi o adresă care ar putea fi detectată?

„Ardeţi-le, vă rog”, am spus. „Am să vă sun din nou.”

Eram foarte sigur că acele chipuri mă vor transforma în unica persoană din afara Novatelului care poate schimba numărul telefonului lui mobil Novatel pur şi simplu apăsând butoanele

tastaturii. Nu numai că urma să vorbesc gratis, dar aş fi căpătat un fel de manta de invizibilitate, care mi-ar fi garantat intimitatea tuturor conversaţiilor. Şi care mi-ar fi dat oricând un număr sigur la care să răspund oricând voiam, atunci când aplicam „ingineria socială" asupra vreunei companii-ţintă.

Dar cum să fac să-mi trimită pachetul cu pricina fără să fiu prins?

Dacă aţi fi fost în locul meu, cum aţi fi plănuit capturarea acelor circuite? Gândiţi-vă o clipă.

Soluţia nu era prea dificilă. Ea consta în două etape şi mi-a venit în minte într-o clipă. Am sunat din nou la Novatel şi am cerut să vorbesc cu secretara şefului lui Kumamoto-san, Fred Walker. I-am spus acesteia: „Kumamoto-san de la Tehnic o să lase ceva pentru mine. Lucrez cu oamenii voştri la standul de la CES, dar sunt temporar aici, în Calgary. O să vin să ridic obiectul în după-amiaza asta".

Kumamoto-san deja ardea de zor circuitele destinate mie. L-am sunat din nou şi l-am rugat să le împacheteze când sunt gata şi să le lase la secretara lui Walker. După ce am rătăcit prin sala de conferinţe câteva ore, clătindu-mi ochii cu noutăţile din lumea electronicelor şi a telefoanelor celulare, eram gata pentru următoarea fază.

La cam douăzeci de minute înainte de terminarea programului (Calgary este cu o oră înaintea Los Angelesului), am sunat-o pe secretară din nou. „Sunt la aeroport, mă întorc la Las Vegas, a fost ceva neaşteptat – au probleme cu standul. Pachetul pe care l-a lăsat Kumamoto-san pentru mine puteţi să-l trimiteţi prin poştă la hotelul meu de acolo? Stau la Circus Circus." Deja făcusem o rezervare pentru a doua zi la Circus Circus sub numele „Mike Bishop"; administratorul hotelului nu mi-a cerut nici măcar o carte de credit. I-am dat secretarei adresa hotelului şi am repetat pe litere numele lui Mike Bishop, ca să fiu sigur că nu îl greşeşte.

Încă un apel telefonic: la Circus Circus. Am spus că o să ajung târziu şi voiam să mă asigur că recepţia va păstra pentru mine un pachet poştal care îmi va fi livrat înainte să mă cazez. „Desigur, domnule Bishop. Dacă este un obiect mare, recepţionerul-şef îl va păstra în camera de depozitare. Dacă este mic, îl vom păstra aici, la recepţie." Deci nicio problemă.

Pentru următorul apel, am găsit o zonă liniştită şi am format numărul magazinului meu preferat din lanţul de magazine cu electronice Circuit City. Am cerut un angajat de la departamentul telefoane mobile, căruia i-am spus: „Sunt Steve Walsh, de la compania de telefonie LA Cellular. Avem rateuri la activarea prin computer. Aţi activat vreun telefon al LA Cellular în ultimele două ore?".

Da, magazinul vânduse patru. „Uite cum stă treaba", am spus eu, „vreau să-mi citeşti numărul mobil şi ESN-ul de la fiecare dintre cele patru telefoane, ca să le pot reactiva numerele în sistem. Ultimul lucru

pe care ni l-am dori ar fi nişte clienţi nemulţumiţi, mă înţelegi?” Şi am chicotit sarcastic, iar el mi-a citit numerele.

Deci acum aveam patru ESN-uri cu numerele lor telefonice corespunzătoare. Tot restul după-amiezii, am fost un pachet de nervi. Nu aveam idee dacă voi fi în stare să termin această activitate. Dacă inşii de la Novatel simt că ceva pute şi nu mai trimit circuitele? Dacă FBI-ul va trimite agenţi care să mă aştepte la hotel să mă salte? Sau oare voi fi în stare, începând cu după-amiaza următoare, să schimb numărul telefonului meu celular oricât de des voiam?

A doua zi a sosit prietenul meu de o viaţă, Alex Kasperavicius. Un tip inteligent şi prietenos, expert în IT şi sisteme telefonice, Alex se înnebunea după aventura asta, care îl făcea părtaş la faptele mele, dar nu era cu adevărat un partener de hackuit. Eu eram în stare să mă ţin de o chestie şi să fac eforturi într-o direcţie timp de luni întregi, până când în final îmi reuşea. Alex nu era aşa: el avea şi alte distracţii. Îşi ocupa timpul cu slujba de psiholog de tabără la Griffith Park, cânta muzică clasică la cornul lui francez şi era mereu în căutare de noi prietene.

L-am informat despre situaţie. Dumnezeule, cum m-a uns la suflet reacţia lui! La început, nu i-a venit să creadă că e posibil să-l convingi pe producător să trimită circuitele, apoi să-ţi dai seama cum să faci astfel încât să suni posturi telefonice, mascându-ţi identitatea.

Kumamoto-san îmi trimisese şi instrucţiunile de programare pentru schimbarea ESN-ului telefonului, folosind versiunea specială de firmware. Îmi amintesc codul acela chiar şi azi, după aproape douăzeci de ani. Era:

Tastă „funcţie”
Tastă „funcţie”
#
39
#
Ultimele 8 cifre ale noului ESN
#
Tastă „funcţie”

(Pentru cei care au curiozitatea tehnică, ESN-ul are în fapt unsprezece cifre, primele trei arătând cine este producătorul telefonului. Având chipul şi codul, eram în stare să reprogramez orice ESN al Novatel pe telefonul meu, dar nu şi pe celălalt telefon, produs de o altă firmă – totuşi, mai târziu, când am făcut rost de codul-sursă al Novatel, am dobândit şi această posibilitate.)

La ora 3:00 după-amiaza, eram deja siguri că poşta a apucat să livreze pachetul la Circus Circus şi nu ne mai puteam stăpâni

nerăbdarea. Alex s-a oferit voluntar să ridice pachetul, căci în sinea lui ştia că dacă mergeam eu acolo şi mă aşteptau poliţiştii, mă întorceam direct la închisoare. I-am spus să dea numele de Mike Bishop, să spună că trebuie să ducă pachetul direct la Centrul de Conferinţe şi că o să se întoarcă mai târziu pentru cazare. Eu am rămas în faţa hotelului.

Într-o asemenea situaţie, există întotdeauna posibilitatea să-şi dea cineva seama de păcăleală şi să alerteze sticleţii. Ştiam amândoi că Alex s-ar putea îndrepta spre o capcană. Din momentul în care a intrat în hotel, urma să scaneze locul ca să vadă dacă sunt poliţişti în civil. Dar nu putea să se uite la fiecare bărbat şi femeie care părea să-şi facă veacul pe acolo; prea ar fi bătut la ochi. Trebuia să facă o scanare rapidă şi atât.

Ştiam că Alex era prea calm ca să se tot uite în urmă sau să arate orice semn de nelinişte. Dacă ceva nu era cum trebuie, pleca imediat – nu într-o grabă evidentă, dar nici în pas de melc.

Cu fiecare moment, deveneam tot mai neliniştit. Cât de mult îi trebuia ca să ridice un pacheţel? *Bun,* mi-am zis, *linişteşte-te, probabil că recepţia are un şir de inşi care vor să se cazeze, iar el trebuia să aştepte să-i vină rândul.*

Au mai trecut nişte minute. Începeam să cred că va trebui să intru în persoană şi să văd dacă s-a adunat o mulţime de poliţişti, sau poate să întreb vreun oaspete al cazinoului dacă a avut loc vreo operaţiune a poliţiei în ultimele minute.

Dar iată-l, ieşind pe uşă şi venind direct spre mine, zâmbind cu gura până la urechi.

Plini de nerăbdare, cu inima bătând năvalnic, am deschis pachetul chiar acolo, în plină stradă. În interior, o cutiuţă albă transparentă conţinea, conform promisiunii, cinci EPROM-uri de telefon celular 27C512. Comiteam „inginerie socială” de ani de zile, dar asta era probabil cea mai mare răsplată de până atunci. Asta dacă chipurile chiar funcţionau. Am traversat Las Vegas Boulevard spre hotelul Peppermill, evitând holul pentru cocteiluri, plin cu turişti – şi cu chelneriţe sexy –, preferând un separeu în zona restaurantului, unde am fi bătut mai puţin la ochi.

Ni s-a alăturat şi Lewis De Payne. Da, aţi citit bine, tipul care era acum iubitul fostei mele neveste.

Nu ştiu cum să vă explic de ce am rămas în contact cu Lewis după ce mi-a furat nevasta. Evident, nu am mai avut niciun fel de încredere şi nici respect pentru el. Dar, sincer, erau prea puţine persoane cu care îndrăzneam să am vreo legătură şi aveam nevoie de cineva care să-mi înţeleagă plângerile. Şi cine mă putea înţelege mai bine decât Lewis?

El fusese prietenul meu în ale hackingului de la bun început. Trecuserăm împreună printr-o mulţime de chestii.

Mi-ar fi fost uşor să mă gândesc la el cu ură, să-l declar duşmanul

meu de moarte. Avea categoric toate calităţile necesare. Dar în acelaşi timp se poate spune că a fost în mod sincer unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Iar Bonnie îi fusese celălalt prieten la fel de bun. În cele din urmă, am trecut peste durere şi am început să-i văd pe amândoi din nou. Am redevenit treptat prieteni, ca acele cupluri divorţate şi cu copii care ajung să meargă împreună la picnic de sărbători, cu noii soţi.

Suntem adesea sfătuiţi „iartă şi uită”. În acest caz, „iertare” s-ar putea să fie un cuvânt prea tare. A trebuit să renunţ la resentimente, pentru binele meu, dar nu-mi permit luxul de a uita. Lewis a fost un bun partener de hackuit şi i-am preţuit talentele, dar după aceea am mai hackuit cu el numai atunci când aveam o poliţă de asigurare – când aveam amândoi de pierdut o grămadă dacă mă dădea în gât.

În această proaspătă situaţie, eu şi Lewis am reluat activitatea comună de hackeri şi am creat o nouă versiune a vechii noastre prietenii, care se schimbase pentru totdeauna.

Iar acum, în separeul nostru de la Peppermill, am văzut cum lui Lewis îi ies ochii din cap la vederea chipurilor. S-a aşezat fără mare zarvă şi a început să-mi desfacă telefonul, aranjând cu grijă componentele pe masă şi notând detaliile într-un carnet, ca să ştie care unde vine când urma să le pună la loc.

În mai puţin de cinci minute, Lewis desfăcuse telefonul până la placa cu circuite, lăsând la vedere chipul vârât într-un soclu ZIF (Forţă de Inserţie Nulă). I-am înmânat unul dintre noile chipuri. L-a înfipt la locul potrivit şi a început să reasambleze telefonul cu grijă. Nu voiam să spun nimic care să-i strice concentrarea, dar stăteam ca pe ace şi mi-aş fi dorit să se mişte ceva mai repede, ca să văd dacă am dat de mina de aur sau nu.

De îndată ce telefonul a fost reasamblat complet, i l-am smuls şi am tastat codul de funcţionare furnizat de Kumamoto-san. Pentru acest test, am programat ESN-ul şi am schimbat numărul telefonului cu cel de la telefonul lui Lewis.

Telefonul s-a închis singur şi a repornit. Simţeam cum îmi pulsează tâmplele. Aveam toţi trei capetele aplecate asupra mesei, concentraţi asupra micului ecran al telefonului.

Afişajul s-a iluminat: ecranul de start. Am tastat funcţia care arăta numărul ESN al telefonului. Cifrele apărute erau cele ale ESN-ului dat de mine.

Am izbucnit toţi trei în urale, ni se rupea de ce cred ceilalţi clienţi.

Mergea! Mergea pe bune!!

Pe vremea aceea, unele companii de telefonie aveau un număr pe care îl puteai apela ca să obţii ora exactă. Am format 213 853-1212 şi am pus telefonul pe masă. Am auzit toţi trei vocea feminină înregistrată: „La semnalul următor, va fi ora...”. Telefonul meu făcea

apeluri reuşite în calitate de clonă a telefonului lui Lewis – iar compania de telefonie mobilă înregistra convorbirile ca fiind făcute nu de mine, ci de Lewis, de la telefonul lui.

Aplicasem metoda „ingineriei sociale” asupra companiei şi dobândisem o putere imensă. Puteam face apeluri telefonice care nu-mi puteau fi atribuite.

Pe de altă parte, intrasem din nou în lumea hackerilor, cu o ultimă acţiune. Sau recăzusem definitiv în patimă? În acel moment, nu puteam spune cu certitudine.

Dar ştiam un lucru: devenisem omul invizibil.

CAPITOLUL 10
HACKERUL MISTERIOS

Bprf cup esanqneu xmm gtknv amme U biiwy krxheu Iwqt Taied?{10}

„Arăţi minunat."

Iar ea răspunde: „Şi tu arăţi minunat".

Mamă, cum a crescut inima în mine! Nimeni nu-mi spusese niciodată aşa ceva mai înainte. Nici măcar Bonnie. Şi în niciun caz o fată frumoasă-foc ca aceasta, cu un trup, o faţă şi un păr care mă făceau să mi-o închipui undeva pe scenă într-un cazinou, dansând pe tocuri înalte şi într-un costum sumar. Sau jumătate de costum.

Tânăra trăgea de fiare, muncind pe un stepper Stairmaster 6000, destul de intens ca să transpire. Am urcat şi eu pe un aparat alăturat şi am intrat în vorbă. Era suficient de prietenoasă ca să nu-mi pierd nădejdea. Nu a durat mult. A spus că e dansatoare în cadrul spectacolului lui Siegfried şi Roy – doi magicieni celebri care ofereau scene de iluzionism la scară mare şi foloseau în numerele lor chiar şi tigri.

Dumnezeule, ce mult aş fi vrut să ştiu cum îşi realizau ei trucurile! Orice magician şi-ar dori. Am început să-i pun întrebări. Ea mi-a aruncat o privire rece ca o înjurătură şi mi-a spus: „Uite ce e, am semnat un angajament de confidenţialitate. Nu-ţi pot spune nimic". Era în continuare drăguţă, dar fermă. Mesajul implicit de „ia-o din loc" era clar.

La naiba.

Telefonul meu mobil a sunat, oferindu-mi o oportună ieşire din această jenantă situaţie. „Salut, Kevin", s-a auzit o voce.

„Salut, Adam." Fratele meu vitreg – din toată lumea, omul cel mai apropiat mie (dintre nonhackeri). De fapt, Adam n-a folosit în viaţa lui un computer.

După ce am pălăvrăgit puţin, el mi-a spus: „O fostă prietenă de-a mea cunoaşte un superhacker pe nume Eric Heinz. Ea zice că omul ştie nişte chestii despre companiile de telefonie pe care tu s-ar putea să nu le cunoşti şi i-a spus ei că trebuie neapărat să discute cu tine".

Apoi mi-a spus: „Fii cu băgare de seamă, Kevin. Cred că fata aia nu prea e de încredere".

Prima mea reacţie la telefonul lui Adam a fost să dau dracului afacerea – adică să o las să curgă. Aveam destule probleme chiar şi aşa, hackuind cu indivizi pe care îi cunoşteam şi aveam impresia că sunt de încredere.

Dar să rezist ispitei nu a făcut niciodată parte din calităţile mele. Am sunat la numărul dat de Adam.

A răspuns cineva, dar nu era Eric, ci un tip care s-a recomandat

drept Henry Spiegel, pronunţându-şi numele cu accent nemţesc. Spiegel era unul dintre personajele cele mai pitoreşti din câte mi-a fost dat să văd, iar în lista asta intră, pe lângă Ivan Boesky, oameni cum ar fi celebrul avocat specializat în rente viagere Marvin Mitchelson, condamnat pentru evaziune fiscală, ca şi Barry Minkow, escrocul de la firma de restaurare ZZZZ Best. Spiegel era o specie în sine, un ins care avea reputaţia celui care a încercat toate lucrurile rele, de la spargerea de bănci la filme porno, plus posedarea unui nou club de noapte, foarte în vogă la Hollywood, unul dintre acele locuri despre care se scrie în presă, unde tineri actori şi veleitari făceau coadă seară de seară.

I-am cerut lui Spiegel să mi-l dea la telefon pe Eric, iar el a spus: „Am să vă fac legătura. Va trebui să-i dau un mesaj pe pager şi apoi să te bag în conferinţă telefonică cu el. E foarte prudent”.

„Prudent?” Eu eram ceea ce s-ar putea numi „prudent”; omul acesta sărea rău peste cal, ca un soi de superparanoic.

Am aşteptat. Ce mama dracului făceam? Dacă individul chiar era un hacker serios, până şi să discut la telefon cu el era o idee proastă. Termenii eliberării mele spuneau că nu pot avea nicio legătură cu vreun hacker. Simpla asociere cu De Payne era suficient de riscantă. Un cuvânt al acestui Eric Heinz ar fi fost suficient ca să mă trimită înapoi într-o celulă de închisoare pentru încă doi ani. În ultimii doi ani de când eram din nou liber pe străzi, respectasem în mare regulile (cu excepţia „spargerii” telefoanelor celulare Novatel). Mai aveam doar un an de eliberare condiţionată. Atunci, de ce l-am sunat pe Heinz?

Iată-mă luând legătura cu Eric şi liniştindu-mi conştiinţa cum că o fac ca un hatâr pentru fratele meu vitreg.

De unde puteam să ştiu că acest nevinovat apel telefonic avea să fie punctul de pornire pentru o nebunească aventură care îmi va schimba viaţa pentru totdeauna?

Când a venit la telefon pentru prima oară, Eric s-a ocupat în primul rând de aruncarea unor nade, ca să se asigure că înţeleg că ştie o grămadă despre hackuitul telefoanelor şi al computerelor.

Mi-a zis ceva la modul: „Ştii, am lucrat cu Kevin. Ştii cine, celălalt Kevin, Poulsen”. Încerca să-şi creeze o reputaţie pe spinarea unui hacker care deja fusese arestat pentru aranjarea concursurilor radio şi pentru presupusul furt al unor secrete legate de securitatea naţională.

Mi-a spus: „Am pătruns cu el în birourile companiilor de telefonie”. Dacă era adevărat că fusese din interiorul birourilor unor companii de telefonie, omul devenea pe bune interesant. Asta însemna că Eric are informaţii la prima mână despre folosirea şi controlarea efectivă a echipamentului din centrale şi alte clădiri ale companiilor de telefonie. Aşa că a reuşit să-mi capteze atenţia. Afirmaţia lui Eric cum

că ştie o mare parte din tacticile lui Poulsen s-a dovedit o momeală eficientă.

Ca să se asigure că o înghit cu undiţă cu tot, a presărat prin povestirea lui detalii despre nişte centrale telefonice cum ar fi 1AESS, 5E şi DMS-100 şi a vorbit despre câteva sisteme cum ar fi COSMOS, Mizar, LMOS, dar şi despre reţeaua BANCS, pe care a spus că el şi Poulsen le-ar fi accesat prin telefon. Puteam vedea limpede că nu minte cu totul. Ştia destul de multe despre cum funcţionează sistemele. Şi dădea impresia că face parte dintr-o mică echipă care ar fi lucrat cu Poulsen pentru a abţigui acele concursuri radio despre care ziarele spuneau că i-ar fi adus lui Poulsen câteva maşini Porsche.

Am discutat aproximativ zece minute. De-a lungul a câteva zile, poate o săptămână, l-am sunat de câteva ori pe Spiegel, ca să discut cu Eric.

Dar ceva nu-mi dădea pace. Eric nu vorbea ca alţi hackeri. Mai degrabă aducea cu un detectiv de serial poliţist. Îmi punea întrebări de tipul: „Ce proiecte ai mai avut în ultima vreme? Cu cine mai vorbeşti zilele astea?”.

Să-l întrebi pe un hacker asemenea lucruri echivala cu a intra într-un bar frecventat de spărgătorii de bănci şi a întreba: „M-a trimis Ernie. Cine te-a mai ajutat la ultima spargere?”.

Aşa că i-am spus: „Nu mai sunt hacker”.

„Nici eu nu mai sunt”, mi-a răspuns el.

Este replica standard prin care îţi aperi pielea când discuţi cu o persoană pe care nu o cunoşti. Evident că minţea şi că ideea era ca eu să-mi dau seama de asta. Probabil că şi el ştia că mint. În cazul meu totuşi, era o afirmaţie adevărată. Nu pentru mult timp însă, tocmai din cauza acestui individ.

I-am spus: „Am un prieten cu care cred că ţi-ar plăcea să discuţi. Se numeşte Bob. Pe ce număr doreşti să te sune?”.

„Spune-i să-l sune pe Henry, ca până acum”, mi-a răspuns el. „O să mă sune în apel de conferinţă.”

„Bob” era pseudonimul ales de mine pe loc pentru Lewis De Payne.

Cu greu aş fi putut găsi un hacker care să aibă informaţiile confidenţiale furate de Eric. Da, îl târam pe Lewis şi mai adânc în tenebrele hackingului. Dar dacă îl foloseam pe el pe post de om la înaintare, puteam să dobândesc informaţiile de la Eric pe care eu şi Lewis nu le deţineam, eu rămânând în acelaşi timp protejat.

De ce eram dispus să mă las ispitit de schimbul de informaţii cu Eric, când până şi să-i adresez un cuvânt însemna pentru mine încălcarea termenilor eliberării condiţionate? Păi gândiţi-vă: trăiam în Las Vegas, un oraş pe care nu-l cunoşteam prea bine şi care nu-mi plăcea prea mult. Treceam cu maşina pe lângă hoteluri şi cazinouri de un prost-gust desăvârşit, toate proiectate să atragă turiştii şi amatorii

de jocuri de noroc. Viaţa mea era lipsită de orice bucurie, nici vorbă de senzaţiile tari ale exerciţiului intelectual trăite în vremurile când hackuiam companiile de telefonie. Unde era nivelul crescut al adrenalinei din sânge dat de descoperirea unor fisuri în software, care îmi permiteau apoi un galop electronic de sănătate prin reţelele companiei? Unde erau palpitaţiile din zilele când eram cunoscut în lumea hackerilor sub pseudonimul Condor? (Am ales iniţial acest nume din admiraţie pentru un personaj care era eroul meu, spionul jucat de Robert Redford în *Cele trei zile ale Condorului,* un tip care era mereu cu un pas înaintea tuturor celorlalţi.)

Iar acum Departamentul de Eliberări Condiţionate îmi desemnase un nou ofiţer supraveghetor, o persoană care părea să creadă că mi se oferiseră prea multe şanse în viaţă şi că acum merit nişte lecţii. Omul a sunat la o companie care urma să mă angajeze şi a pus întrebări de tipul „Kevin o să aibă acces la fondurile companiei?”, chiar dacă nu făcusem nici măcar un cent din activitatea de hacker, deşi mi-ar fi fost atât de uşor. Asta m-a supărat rău.

Mi-au dat totuşi slujba. Dar în fiecare zi, la plecare, mă percheziţionau să nu am medii de stocare externe, cum ar fi dischete sau benzi magnetice. Doar pe mine şi pe nimeni altul. Nu-mi plăcea deloc asta.

După cinci luni, am încheiat un uriaş proiect de programare şi m-au concediat. Dar nu mi-a părut rău că plec.

Însă găsirea unei noi slujbe s-a dovedit dificilă, pentru că acelaşi ofiţer de supraveghere suna mereu la posibilii angajatori şi le punea mereu aceleaşi întrebări alarmante: „O să aibă acces la orice fel de informaţii financiare?” şi aşa mai departe.

Astfel că eram nu numai şomer, ci şi un om deprimat.

Cele două-trei ore pe care le petreceam în fiecare zi la sala de sport mi-au întărit muşchii; nu şi mintea. M-am înscris la un curs de programarea computerelor şi la unul de nutriţie (pentru că încercam să aflu mai multe despre un stil de viaţă sănătos) la Universitatea Nevada din Las Vegas (UNLV). În prima săptămână de curs, am tot întrerupt staţia de lucru, apăsând încontinuu „Control-C”, oprind astfel secvenţa de iniţializare şi obţinând drepturi de administrator, adică acces la „rădăcina” sistemului (root). Peste câteva minute, a venit în sală *în goană* un administrator, strigând: *„Ce faci aici?”.*

I-am zâmbit: „Am descoperit o vulnerabilitate. Uite, sunt în *root”.*

Mi-a poruncit să plec de acolo şi i-a spus ofiţerului supraveghetor că am intrat în internet, cea ce nu era adevărat, dar i-a oferit un pretext pentru a mă obliga să-mi fac bagajul şi să abandonez toate cursurile de programare.

Peste ani de zile, aveam să aflu că administratorul de sistem de la universitate i-a trimis unui individ pe nume Tsutomu Shimomura un

mesaj cu subiectul „Despre prietenul nostru comun”. Shimomura va avea o prezenţă importantă în capitolele finale ale acestei cărţi, dar am fost şocat să aflu că îşi băgase nasul în toată povestea asta atât de devreme, când încă nu luaserăm niciodată legătura şi pe când nici nu aveam habar de existenţa lui.

Deşi m-au dat afară în şuturi de la cursul de programare de la UNLV, la cursul de nutriţie am fost în fruntea clasei. Apoi m-am mutat la Clark County Community College, unde taxele şcolare erau mai mici pentru localnici. De data asta am luat un curs în electronică avansată şi un curs de eseistică.

Cursurile astea ar fi fost mai interesante dacă fetele ar fi fost destul de drăguţe sau măcar suficient de vioaie ca să-mi facă inima să bată mai repede. Dar ce vrei? Erau cursuri serale la un colegiu comunitar. Dacă vrei să întâlneşti fete frumoase, nu le găseşti seara la şcoală.

Când eşti deprimat, recurgi la lucrurile care îţi fac plăcere. Nu aşa face toată lumea?

Cu Eric, îmi picase din cer ceva interesant. Ceva care îmi punea talentele la încercare mult mai intens. Ceva care putea să-mi aducă din nou adrenalina în sânge.

Crudul adevăr este că nu aş avea despre ce să scriu aici dacă nu aş fi trecut peste nefericirea produsă de Lewis şi nu i-aş fi descris discuţia cu Eric. El a fost de părere să marşăm în afacere, nerăbdător să-l încerce pe acel individ şi să vadă dacă pare să fie cine spune.

Lewis m-a sunat a doua zi şi mi-a spus că l-a contactat pe Spiegel şi a vorbit cu Eric. Mi-a spus, surprinzător, că omul i-a plăcut.

Mai mult, era de părerea mea, cum că Eric „pare să ştie o mulţime de chestii despre funcţionarea internă şi comutaţia de la Pacific Bell. Ar putea fi o sursă valoroasă de informaţii”. Lewis era de părere că ar trebui să ne întâlnim cu el.

Eram pe cale să fac prima mutare din ceea ce avea să devină un complex joc de-a şoarecele şi pisica – unul care avea să mă pună în mare pericol şi care va necesita şi ultima fărâmă de ingeniozitate din partea mea.

PARTEA A DOUA

ERIC

ERIC

CAPITOLUL 11
UN ACT CRIMINAL

Lwpi idlc sxs bn upiwtg axkt xc lwtc X bdkts xc lxiw wxb?{11}

La începutul lui ianuarie 1992, m-a sunat tata din Los Angeles şi mi-a spus că e îngrijorat pentru fratele meu vitreg Adam, unicul lui copil în afară de mine. Am invidiat dintotdeauna relaţia dintre Adam şi tata, pentru că îmi văzusem tatăl doar rareori în primii ani ai copilăriei.

Adam locuia cu tata în Calabasas, lângă Los Angeles; era student la programul pregătitor pentru Drept de la Colegiul Pierce. Nu venise acasă în seara anterioară, iar tata a spus că nu-i stă în fire să nu vină acasă. Am încercat să-l liniştesc, dar ce poţi spune când nu ştii nimic despre situaţia de pe teren?

Îngrijorarea tatei s-a dovedit îndreptăţită. Timp de câteva zile cumplite, a suferit ca un câine fără să aibă vreo veste de la Adam. Am încercat să-l consolez şi să-l liniştesc, iar între timp i-am bombardat cu telefoane pe unchiul Mitchell şi pe Kent, prietenul lui Adam, plus că i-am trimis nu ştiu câte mesaje pe pager lui Adam însuşi.

Peste câteva zile, m-a sunat din nou tata, plângând. Era distrus; îl găsiseră pe Adam în maşina lui, parcată la Echo Park, un loc des frecventat de drogaţi. Era mort. Dintr-o supradoză de droguri.

Eu şi Adam am crescut separat, în alte oraşe, cu excepţia unei scurte perioade când am locuit cu tatăl nostru în Atlanta, dar în ultimii câţiva ani deveniserăm foarte apropiaţi. Deşi eram fraţi vitregi, eram mai apropiaţi decât mulţi fraţi buni. Iniţial, când am reluat legătura la Los Angeles, nu puteam să sufăr noile lui preferinţe muzicale – rap, hip-hop. Nu suportam să aud 2 Live Crew, Dr. Dre sau N.W.A. Dar cu cât am ascultat mai mult, cât timp eram împreună, cu atât a început să-mi placă mai mult, iar muzica a devenit o parte însemnată a legăturii dintre noi.

Iar acum el nu mai era…

Relaţia mea cu tata avea suişuri şi coborâşuri. Dar era clar că acum avea nevoie de mine. L-am sunat pe ofiţerul meu de supraveghere şi am obţinut permisiunea de a mă întoarce la Los Angeles pentru o vreme, ca să-l ajut pe tatăl meu să treacă prin perioada asta de după moartea lui Adam şi să depăşească deprimarea în care părea să se fi scufundat, chiar dacă ştiam că asta va amplifica propria mea tristeţe. A doua zi eram deja în maşină, conducând spre vest pe I-15 prin deşert, pe drumul de cinci ore care ducea la Los Angeles.

Pe drum am avut timp să cuget. Moartea lui Adam nu prea avea nicio noimă. Trecuse şi el, ca mulţi alţi puşti, printr-o perioadă de rebeliune. La un moment dat, se îmbrăca în stilul lansat de trupele de

tip „gotic”. Era de-a dreptul jenant să fii văzut cu el în public. În acea perioadă, nu prea se înţelegea deloc cu tata şi s-a mutat pentru o vreme cu mine şi cu mama. Dar în ultima vreme, student la colegiu fiind, părea să se fi regăsit pe sine. Chiar dacă încă folosea droguri recreaţionale, o supradoză era foarte improbabilă, după părerea mea. Îl văzusem recent şi nimic în comportamentul lui nu arăta că ar fi fost dependent de droguri. Iar tata mi-a spus că poliţia nu a găsit nicio înţepătură de ac atunci când a descoperit cadavrul lui Adam.

Conduceam maşina în noapte spre casa tatei şi am început să mă gândesc dacă nu cumva mi-aş putea folosi talentele de hacker ca să aflu cu cine fusese Adam în seara aceea şi unde fusese.

Seara târziu, după plictisitorul drum de la Las Vegas, am tras în faţa apartamentului tatei de pe Las Virgenes Road din oraşul Calabasas, la cam patruzeci şi cinci de minute de-a lungul coastei Santa Monica şi la cam patruzeci de kilometri de ocean. L-am găsit absolut distrus pentru treaba cu Adam şi tare bănuitor că la mijloc este o crimă. Viaţa obişnuită a tatei împărţită între contractele de afaceri, urmărirea ştirilor la TV, citirea ziarului la micul dejun, excursiile la Channel Islands, de unde ieşea cu barca în larg, diversele servicii ocazionale de la sinagogă[16] – toată această viaţă tihnită era acum cu susul în jos. Ştiam că dacă mă mut cu el, vor fi probleme – este un om dificil –, dar asta nu avea să mă împiedice. Avea nevoie de mine.

Mi-a deschis uşa şi am fost izbit de cât de distrus arăta, cu faţa aia palidă a lui. Era o epavă. Începuse să chelească, era proaspăt ras şi de constituţie medie, dar acum parcă se comprimase brusc.

Poliţia îi spusese deja: „Nu anchetăm acest tip de cazuri”.

Dar au descoperit că şireturile lui Adam fuseseră legate parcă de o persoană care era cu faţa la el, nu în stilul în care le-ar fi legat el singur. O analiză mai amănunţită a găsit o înţepătură de ac la braţul lui drept, care se putea explica doar prin aplicarea injecţiei de către altcineva, pentru că ar fi fost foarte nefiresc să se injecteze singur cu mâna stângă: Adam era dreptaci. Era limpede că fusese cu altcineva atunci când a murit – cineva care îi administrase doza fatală, fie un alt drog, fie prea mult drog, apoi îi urcase trupul în maşină şi o condusese până într-un loc rău-famat, al Los Angelesului, infestat de droguri şi drogaţi, unde îl abandonase.

Dacă poliţiştii nu voiau să mişte un deget, eu urma să mă transform într-un detectiv particular.

Am luat în stăpânire fosta cameră a lui Adam şi m-am scufundat în cercetatul prin înregistrările companiei de telefonie. Aveam doi suspecţi de seamă, cu care discutasem la telefon după vestea cea rea dată de tata: cel mai bun prieten al lui Adam, Kent, care în principiu ar fi trebuit să fie cu el în weekendul trecut; şi, din nefericire, unchiul meu Mitchell, care deja îşi făcuse viaţa praf din cauza drogurilor. În

ultima vreme, Adam se apropiase mult de unchiul Mitchell. Tata avea o bănuială că Mitchell ar fi jucat un rol oarecare în moartea lui Adam; poate chiar un rol direct.

La înmormântare, ceremonia de rămas-bun a avut loc într-o cameră separată. Am mers acolo şi l-am găsit pe Adam întins într-un sicriu deschis. Pentru mine, înmormântarea unei fiinţe apropiate era o experienţă nouă şi dificilă. Îmi amintesc cât de schimbat era – de nerecunoscut. Continuam să sper că sunt prins într-un soi de coşmar crud. Eram singur într-o cameră cu unicul meu frate şi nu aveam să mai vorbesc niciodată cu el. Ştiu că e un clişeu, dar tristeţea de atunci m-a ajutat să înţeleg cât de puţin timp aveam în viaţa asta.

Una din primele mele datorii la Los Angeles era să iau legătura cu ofiţerul supraveghetor căruia îi fusese transferat cazul meu, anume cu Frank Gulla. Omul bătea spre cincizeci de ani, nu era prea înalt, dar era prietenos şi calm, cu o atitudine relaxată faţă de reguli – de pildă, după ce m-a cunoscut mai bine, nu a mai insistat să respect regula întâlnirilor „obligatorii” lunare cu el. Când apucam să trec pe la biroul lui, îmi dădea să completez formularele pentru lunile din urmă, pe care el le data corespunzător. Cred că nu era la fel de îngăduitor cu inşii condamnaţi pentru chestii mai grave, dar am apreciat că se purta foarte firesc cu mine.

M-am adâncit în investigaţie. Eu şi tata bănuiam amândoi că prietenul lui Adam, Kent, ştie mai multe decât ne spune. Dacă îşi uşura conştiinţa discutând cu alte persoane? Dacă aşa stăteau lucrurile, poate că era destul de neglijent şi o făcea prin telefon…? Am mers cu maşina cu prietenul meu Alex până la Long Beach, unde locuia Kent. După ce am dat o raită prin complexul de apartamente din apropiere, am descoperit ce îmi trebuia: o linie telefonică fizică încă necuplată la niciun abonat. Un simplu apel la centrala locală a fost suficient pentru a convinge un tehnician să pună în paralel postul lui Kent cu linia nefolosită. Ken avea acum un cuplaj, fără să ştie. Eu şi Alex am montat un reportofon cu declanşare prin voce în interiorul cutiei de terminale a companiei, ca să înregistrăm orice cuvinţel rostit la ambele capete ale liniei.

În următoarele câteva zile, am făcut drumul de patru ore şi jumătate cu maşina de la casa tatei până la blocul din Long Beach în care ascunseserăm aparatul de înregistrat. De fiecare dată, recuperam banda din ziua anterioară şi o înlocuiam cu una proaspătă, după care microcaseta o înfigeam în casetofonul meu portabil şi ascultam discuţiile lui Ken în timp ce conduceam maşina înapoi spre casa tatei. Degeaba. Ore întregi de muncă şi niciun rezultat.

Între timp, mă ocupam şi cu întocmirea unei liste a persoanelor cu care a discutat unchiul Mitchell în orele de dinaintea morţii lui Adam. Am fost în măsură să-mi aplic „ingineria socială” pe angajaţii de la

PacTel Cellular, obţinând factura detaliată a unchiului, în speranţa că aceasta va releva cu cine vorbise, dacă intrase sau nu în panică, dacă apelase la vreun prieten să-i ceară ajutorul.

Nimic.

Am încercat din nou la PacTel Cellular, sperând să aflu prin ce relee fuseseră transmise convorbirile unchiului Mitchell, poate ele vor arăta dacă a fost sau nu în apropiere de Echo Park, locul unde fusese abandonat trupul neînsufleţit al lui Adam. Dar nu am putut găsi pe nimeni care să aibă acces la informaţiile dorite de mine. Fie PacTel nu înregistra această informaţie, fie pur şi simplu nu reuşeam să găsesc oameni care ştiau cum să acceseze această informaţie în baza de date şi cum să o scoată de acolo.

Toate astea pentru o cauză bună, dar în ultimă instanţă fără folos; doar că astfel am lunecat din nou în viaţa de hacker cu normă întreagă…

Mă aflam într-un impas. Am încercat toate tacticile posibile şi nu ajunsesem nicăieri. Nu ştiam mai multe despre moartea lui Adam decât ştiusem din prima clipă a telefonului disperat al tatei. Eram furios şi frustrat, suferea m că nu sunt în stare să-i dau tatei (şi mie) satisfacţia de a fi descoperit măcar o frântură de informaţie utilă.

Deznodământul acestui trist episod avea să vină abia mulţi ani mai târziu.

Tata a încetat să mai vorbească cu unchiul Mitchell, convins că acesta este responsabil pentru moartea lui Adam. Cei doi fraţi nu aveau să-şi mai vorbească până spre sfârşitul vieţii tatei, când acesta era distrus de cancerul pulmonar.

Scriu aceste rânduri la puţin timp după moartea unchiului Mitchell. La adunarea familiei, una din fostele lui soţii m-a luat deoparte. Jenată, mi-a spus: „Voiam de mult să vorbesc cu tine. Mitchell nu a fost un om prea bun. În noaptea în care a murit Adam, m-a sunat Mitchell. Era atât de tulburat, încât cu greu am putut înţelege ce spune. Mi-a spus că el şi Adam se injectaseră cu heroină şi că Adam a luat o doză prea mare şi a intrat în şoc. Iar Mitchell a intrat în panică.

L-a scuturat pe Adam, l-a băgat sub duş, dar în zadar.

M-a sunat să-mi ceară ajutorul. Am refuzat să mă implic. Atunci a sunat la un traficant pe care îl cunoştea, care l-a ajutat să-i pună pantofii lui Adam şi să-i care trupul la maşina lui Adam. Au mers cu două maşini la Echo Park şi l-au lăsat pe Adam mort în maşina lui, iar ei au plecat”.

Deci tot timpul acesta tata avusese dreptate. În loc să sune la Urgenţă, Mitchell îşi sacrificase nepotul la care ţinea, ca să-şi apere propria piele.

Simt cum mă cuprinde furia chiar şi acum, când scriu toate astea.

Crezusem în tot acest timp că Mitchell este implicat cumva şi totuşi

acum, aflând adevărul, mi s-a făcut greaţă că există oameni capabili de asemenea lucruri şi că unchiul meu murise fără să-şi recunoască vina. Omul acesta, pe care îl iubisem şi îl respectasem şi care îmi fusese un model în viaţă, nu a fost capabil să-mi spună adevărul nici măcar pe patul de moarte.

CAPITOLUL 12
NAI CUM SĂ TE ASCUNZI

Yhlt xak tzg iytfrfad RanBfld squtpm uhst uquwd ce mswf tz wjrwtsr a wioe lhsv Ecid mwnlkoyee bmt oquwdo’t ledn mp acomt?{12}

Mă implicasem atât de adânc în investigarea morţii lui Adam, încât simţeam că am nevoie de un răgaz – trebuia să găsesc ceva care să-mi capteze atenţia, ceva mai puţin emoţional. Iar pentru cei de-alde mine o asemenea distragere nu era greu de găsit: voi reveni la activitatea mea de căpătâi de când îl tatonam pe Neill Clift, britanicul care descoperise toate fisurile din securitatea sistemului de operare VMS al DEC. Cum să-l păcălesc să-mi dea toate „bug”-urile{17} (vulnerabilităţile) pe care le-a găsit?

Din mesajele pe care le citeam, ştiam că Neill râvnea de multă vreme să capete o slujbă la DEC; poate că aşa reuşeam să-l agăţ. Am păcălit British Telecom, care mi-a dat telefonul lui de acasă, deşi era la secret, şi l-am sunat, dându-mă drept Derrell Piper, care chiar era unul din inginerii de software de la Digital, de la colectivul de dezvoltare a VMS. I-am spus: „În acest moment, schema este blocată, totuşi s-ar putea să angajăm nişte ingineri pentru securitate. Cineva ne-a dat numele tău, pentru că ne-ai ajutat să găsim vulnerabilităţile din securitate şi ni le-ai comunicat”. Şi i-am tot dat înainte despre nişte manuale ale DEC pe care ştiam că el şi le doreşte.

La sfârşitul convorbirii, am spus: „Mă bucur că ne-am reauzit, după atâta vreme”.

Hopa! Mare greşeală. Cei doi nu vorbiseră niciodată.

Mai târziu aveam să aflu că Neill l-a sunat pe bine-cunoscutul consultant în securitatea IT Ray Kaplan, despre care ştia că mi-a luat un interviu în cadrul seriei de conferinţe „Cunoaşte-ţi inamicul”. Ray i-a redat o porţiune a înregistrării cu interviul.

Neill a avut nevoie doar de câteva clipe. El a confirmat. „Da, individul care m-a sunat este Kevin Mitnick.” La următoarea noastră întâlnire, Ray mi-a spus: „Se pare că încă te foloseşti de «ingineria socială»”.

Buimăcit, l-am întrebat: „Despre ce vorbeşti?”.

„M-a sunat Neill. I-am pus o bucată din interviul cu tine. Ţi-a recunoscut vocea şi mi-a spus că l-ai apelat.”

Evident, în tot acest timp păstrasem legătura cu Eric Heinz, care tot arunca pastile, aducând în discuţie numele lui Kevin Poulsen. Nu-l întâlnisem niciodată pe Poulsen, dar citisem destul de mult despre el ca să-i admir realizările de hacker. Era ciudat că nu ne întâlniserăm niciodată, că nu făcusem niciodată hackuri împreună, pentru că aveam cam aceeaşi vârstă şi de fapt crescuserăm la câţiva kilometri

distanţă unul de celălalt. Mai târziu, avea să-mi spună că el s-a apucat de hackuit telefoanele la ceva timp după mine – eu eram deja celebru în comunitatea hackerilor, în vreme ce el era încă un neofit.

Eu şi Lewis eram amândoi doritori să aflăm mai multe de la Eric despre ce făcuse împreună cu Poulsen. Într-o convorbire telefonică, Eric a început din nou să bată câmpii despre sistemele de la Pacific Bell pe care le luaseră sub control el şi Poulsen. Toate numele de pe listă îmi erau cunoscute cu o excepţie: nu auzisem niciodată de SAS.

„Ce e SAS?”, l-am întrebat eu.

„Este sistemul intern de testare, care se poate folosi pentru a monitoriza o linie telefonică.”

În limbajul companiilor de telefonie, „monitorizare” e un cuvânt frumos pentru „spionat”.

I-am spus lui Eric: „Dacă ai acces la centrala de comutaţie, poţi monitoriza un post când vrei”. Îmi închipuiam că înţelege ce spun: circuitele de comutaţie 1A ESS ale companiei de telefonie aveau o funcţiune de testare numită „talk & monitor” („convorbire şi monitorizare”) care îţi permitea să intri pe o linie telefonică şi să asculţi convorbirea.

Eric mi-a spus: „SAS e mai bun”.

A susţinut că el şi cu Poulsen făcuseră o vizită nocturnă la centrala Sunset, din West Hollywood. Dar vizita le-a adus nişte lucruri pe care nu le mai văzuseră până atunci. Locul era straniu: spre deosebire de alte centrale telefonice, era echipat cu terminale neobişnuite de computer şi cu unităţi de bandă care „arătau de parcă erau de pe altă planetă”. Într-o cutie de mărimea unui frigider erau mai multe echipamente care zumzăiau. Au dat de un manual care identifica dispozitivul drept unitatea pentru Servicii de Acces la Sistemul de Comutaţie (SAS, pe scurt). Iar când Poulsen a început să frunzărească manualul, şi-au dat seama că SAS e făcut să testeze liniile telefonice, iar asta suna ca şi cum adevăratul scop era să te conecteze la orice linie telefonică.

Dar era doar ca să verifici că linia funcţionează? Sau puteai să şi tragi cu urechea la convorbiri?

Poulsen a început să se joace cu terminalul de control al SAS. A introdus numărul unui telefon public pe care îl folosea adesea şi a confirmat că da, poţi să intri pe linie şi să asculţi convorbirea în curs.

S-a întors la centrală în altă noapte, cu un reportofon, ca să poată înregistra ce date sunt emise de echipamentul SAS. Voia să încerce să descifreze protocolul acasă şi să capete şi el aceleaşi puteri.

Trebuia să am acces la acest sistem! Dar când am cerut detalii, Eric a dat înapoi şi a schimbat rapid subiectul.

Am început să cercetez problema chiar de a doua zi.

Acest misterios SAS era exact ce lipsea din viaţa mea: un puzzle de

rezolvat, o aventură cu riscuri. Nu-mi venea să cred că în atâţia ani de hackuit prin telefonie nu auzisem de el. Palpitant. *Iată ceva ce trebuia să înţeleg.*

Din experienţa vizitelor mele nocturne la centralele companiilor de telefonie, ca şi din citirea tuturor manualelor acestor companii pe care apucasem să pun mâna aplicându-mi „ingineria socială" pe pielea angajaţilor lor încă de la vârsta liceului, cunoşteam foarte multe despre diversele departamente, procese, proceduri şi numere interioare de la Pacific Bell. Probabil că în interiorul companiei nu erau prea mulţi cei care cunoşteau structura şi funcţionalitatea organizaţiei mai bine decât mine.

Am început prin a suna la diverse departamente interioare. Începeam în mod normal cu „sunt de la tehnic. Grupul vostru are SAS?". După cinci-şase apeluri, am găsit un tip la o centrală din Pasadena care ştia despre ce vorbesc.

Cred că pentru cei mai mulţi partea cea mai grea a unei asemenea farse este să găseşti o modalitate de a pune mâna pe informaţia dorită. Eu voiam să capăt acces la SAS, dar şi la comenzile prin care să-l pot controla. Dar voiam să fac acest lucru într-un mod mai puţin riscant decât metoda aleasă de Eric şi Kevin Poulsen; voiam să o fac fără să pătrund fizic în vreo clădire a Pacific Bell.

I-am cerut individului de la Pasadena care ştia ce este SAS să scoată de pe raft un manual. A revenit la telefon şi i-am cerut să-mi spună ce scrie la rubrica de drepturi de autor.

Drepturi de autor?

Da. Asta îmi dădea numele companiei care crease produsul. Dar acolo am dat de o barieră. Respectiva companie dăduse faliment.

Baza de date LexisNexis are o mulţime de fişiere online conţinând vechi articole din ziare şi reviste, informaţii legale şi materiale ale corporaţiilor. Probabil că aţi ghicit, dacă o companie a intrat în groapă nu înseamnă că LexisNexis a şters informaţiile pe care le deţinea despre ea. Am aflat numele unor indivizi care lucraseră la compania care a produs SAS, inclusiv al unuia din responsabilii de proiect. Compania avusese sediul în California de Nord. Am cercetat în zona cu pricina şi am aflat numărul de telefon al acestui responsabil de proiect.

Omul era acasă atunci când l-am sunat. I-am spus că sunt de la tehnic, de la Pacific Bell, că vrem să facem nişte îmbunătăţiri specifice la „infrastructura noastră SAS" şi că trebuie să discut cu cineva care cunoaşte tehnologia respectivă. Omul nu a bănuit absolut nimic. Mi-a spus că trebuie să aştept câteva minute, după care a revenit la telefon şi mi-a dat numele şi numărul de telefon ale inginerului care condusese echipa de dezvoltare a produsului.

Mai aveam încă un lucru de făcut înainte de a plasa crucialul apel.

La vremea aceea, toate numerele interioare ale Pacific Bell începeau cu prefixul 811; oricine avusese legături de afaceri cu compania probabil că ştia acest lucru. Am intrat într-o centrală de comutaţie a Pacific Bell şi am înfiinţat un număr 811 nealocat, după care i-am făcut o redirecţionare către un telefon celular clonat pe care îl foloseam în ziua aceea.

Îmi amintesc şi azi ce nume am folosit când am chemat inginerul dezvoltator al SAS: Marnix van Ammers, numele unui inginer de comutaţie de la Pacific Bell. I-am servit aceeaşi poveste cum că voiam să integrăm unităţilor noastre SAS. „Am manualul de utilizator", i-am spus, „dar nu mă ajută pentru ce vrem noi să facem. Ne trebuie protocoalele efective care sunt folosite între echipamentul SAS din centrele noastre de testare şi centralele telefonice."

Pronunţasem într-o doară numele unui şef de la vechea lui companie şi foloseam un nume real al unui inginer de la Pacific Bell. Şi nu păream deloc neliniştit; nu mă împiedicam în cuvinte. Nimic din spusele mele nu l-a alarmat. Mi-a spus: „S-ar putea să mai am fişierele pe computer. Staţi puţin".

După câteva minute, a revenit la telefon. „Gata, le-am găsit. Unde vreţi să vi le trimit?"

Eram prea nerăbdător ca să mai aştept poşta. „Ăştia sunt călare pe mine", i-am spus. „Le puteţi trimite prin fax?" Mi-a spus că era prea mult material ca să-l trimită prin fax, dar putea să trimită prin fax nişte pagini pe care le considera de cea mai mare utilitate, apoi îmi putea trimite prin poştă o dischetă cu toate fişierele. În ce priveşte faxul, i-am dat un număr pe care îl cunoşteam pe de rost. Evident, nu era un fax al Pacific Bell, dar era din aceeaşi zonă de prefixe. Era un număr de la un centru de copiere care îmi era la îndemână. Era destul de riscant, pentru că toate maşinile, atunci când trimit un fax, afişează numele maşinii la care se conectează. De fiecare dată îmi făcusem griji că cineva o să vadă micul mesaj care zicea „Centrul de copiere Kinko's numărul 267" sau ceva pe-acolo: un semnal clar. Dar din câte îmi amintesc, nimeni nu s-a sesizat.

Cu poşta era la fel de uşor. I-am dat inginerului adresa unuia dintre acele locuri în care poţi închiria o cutie poştală şi la care ţi se pot păstra pachetele, după care i-am dat numele angajatului de la Pacific Bell pe care îl întruchipam, Marnix van Ammers. I-am mulţumit, apoi am mai pălăvrăgit puţin. Această pălăvrăgeală aduce o tuşă uşor prietenească şi lasă interlocutorul cu o impresie plăcută, limitând serios şi bănuielile ulterioare.

Chiar dacă practicam de ani de zile arta „ingineriei sociale", nu puteam să nu fiu uimit şi chiar puţin îmbătat de succesul avut. E unul din acele momente în care simţi că ai putea să zbori, că parcă ai câştigat un premiu colosal în Las Vegas – endorfinele îţi străbat tot

corpul.

În aceeaşi după-amiază am mers cu maşina la firma care închiria căsuţe poştale, rezervând una pe numele lui Van Ammers. Regulamentul cerea să le arăt un act de identitate. Nicio problemă. Le-am explicat: „Tocmai m-am mutat din Utah şi mi-au furat portmoneul cu actele. Am nevoie de o adresă la care să-mi trimită o copie a certificatului de naştere, ca să pot să-mi scot alt permis de conducere. Vă arăt actul îndată ce-mi soseşte”. Da, încălcau regulamentul poştal dacă îmi închiriau o cutie poştală fără un act de identitate, dar firmele astea sunt întotdeauna doritoare să atragă clienţii; nu vor să refuze pe nimeni. Adesea, tot ce îţi trebuie este o explicaţie plauzibilă.

În aceeaşi seară, aveam în mâini faxul – informaţia de bază care, speram eu, mă va ajuta să interceptez toate liniile telefonice din California de Sud. Dar încă trebuia să văd cum pot folosi protocoalele SAS.

*

Lewis şi cu mine am atacat problema funcţionării SAS din mai multe direcţii diferite. Sistemul îi conferea unui tehnician capacitatea de a se conecta la orice linie telefonică, pentru a rula teste care să arate dacă un abonat aude zgomote pe linie sau dacă are orice altă problemă. Tehnicianul îi comanda SAS să formeze un număr de la acea centrală care făcea comutaţia pentru postul telefonic testat. Astfel se iniţia un apel către o componentă a infrastructurii SAS de la centrală numită RATP („Punct pentru testarea de la distanţă”).

Acesta era primul pas. Pentru a avea semnal audio de pe linie – voci, zgomote, fâşâitul de fond sau orice altceva – tehnicianul trebuia să stabilească o conexiune audio cu unitatea SAS din centrală. Aceste unităţi erau proiectate cu o măsură de securitate foarte ingenioasă: aveau în memorie o listă de numere telefonice prestabilite. Tehnicianul trebuia să trimită unităţii SAS o comandă de formare a unuia dintre aceste numere prestabilite – numărul telefonic al locului din care lucra el.

Cum să ocoleşti o asemenea măsură inteligentă de securitate care pare a fi infailibilă?

Ei bine, a reieşit că nu e atât de greu. Trebuie doar să fii tehnician la compania de telefonie sau un hacker în ale telefoanelor ca să înţelegi cum merge, dar iată ce am făcut: am format de la telefonul meu numărul liniei telefonice despre care ştiam că o va folosi SAS pentru apelul spre exterior, apoi i-am comandat imediat unităţii SAS să sune înapoi un număr autorizat, programat în memorie.

Când SAS a ales linia pentru apelul exterior, de fapt a răspuns apelului meu telefonic. Dar aştepta un ton de apel şi nu putea obţine niciunul, pentru că eu ţineam linia blocată.

Drept care am început să mormăi constant *mmmmmmmmm*.

Nu puteam să imit exact sunetul dorit, pentru că un ton de apel din Statele Unite constă de fapt în suprapunerea a două frecvenţe. Însă nu conta, pentru că echipamentul nu era făcut să măsoare frecvenţele cu precizie. Doar avea nevoie de ceva ce aducea cu un murmur. Iar mmmmmmm-ul, scos parcă dintr-o reclamă la supă, era destul de bun.

În acest moment, SAS a încercat să formeze numărul de apel exterior, pe care nu l-a putut apela, pentru că eu eram deja conectat la linia pe care încerca să o contacteze.

Pasul final: de la computerul meu, am tastat comenzile criptate care îi spuneau unităţii SAS să-mi dea numărul liniei telefonice de abonat pe care voiam s-o monitorizez.

La prima noastră încercare, eram atât de emoţionat, că abia dacă mai puteam respira.

A mers!

Ulterior, Lewis avea să-mi spună: „Kevin, parcă înnebuniseşi, valsai în cercuri. Parcă am fi pus mâna pe Sfântul Graal”

Puteam spiona de la depărtare orice număr din reţeaua companiei Pacific Bell!

Dar între timp eram tot mai paranoic, voiam să ştiu care e treaba cu acest Eric. Prea multe lucruri legate de el băteau la ochi.

Nu părea să aibă o slujbă. Cum îşi permitea să frecventeze cluburile despre care vorbea? Locuri unul şi-unul, cum ar fi Whiskey a Go-Go, unde cântaseră Alice Cooper şi The Doors, unde veniseră zeii rockului din vechime, unde venise adesea Jimi Hendrix însuşi la câte un concert de improvizaţie.

Şi care era treaba de nu ne dădea numărul lui de telefon? Eric nu mi-a dat nici măcar numărul lui de *pager.* Foarte suspect.

Eu şi cu Lewis am discutat situaţia şi am decis că trebuie să aflăm ce se întâmplă. Primul pas: de trecut prin vălul de ceaţă cu „nu vă dau numărul meu de telefon”. Apoi, după ce-i aflam numărul, găsirea adresei lui.

Pe vremea aceea, abonaţii din California nu aveau serviciul de identificare a apelantului, deoarece Comisia Utilităţilor Publice era paranoică în privinţa apărării intimităţii şi încă nu autorizase folosirea serviciului. Dar cele mai multe companii de telefonie, între care şi Pacific Bell, aveau centrale telefonice inventate la Bell Labs şi produse de AT&T şi în comunitatea hackerilor telefonici toată lumea ştia că în software-ul acestor centrale era deja inclus serviciul de identificare a apelantului *(Caller ID).*

În clădirea în care îşi avea birourile prietenul meu Dave Harrison, o cutie-terminal de la parter servea sute de linii telefonice. Am mers tiptil la cutia cu pricina, pentru că foarte aproape era postat un paznic, dar care din fericire nu avea vizibilitate directă. Folosind un

microreceptor de tehnician de linie pe care îl avea Dave prin birou, m-am conectat la câteva perechi, căutând o linie care avea ton de apel. Am găsit una şi am format un cod special, care îmi dădea numărul postului respectiv. Acesta era numărul-momeală pe care aveam să i-l dau lui Eric ca să mă sune.

Apoi Dave a pus perechea în paralel la terminal, conectându-le printr-o linie telefonică fizică neutilizată, care trecea prin biroul lui. Am revenit sus, la el în birou, am conectat un telefon la linia astfel deturnată şi am ataşat la el o cutie care afişa numărul apelant.

De la vechiul meu terminal VT100, am format numărul centralei de pe Webster Street şi am adăugat la linia-momeală serviciul de identificare a apelantului.

M-am întors acasă la tata, în Calabasas, am pus ceasul să sune la ora 3:30 noaptea şi m-am culcat. Când a sunat alarma, i-am trimis un apel pe pager lui Eric, care între timp se mai relaxase, suficient cât să-mi dea numărul lui de pager. I-am dat numărul telefonului-momeală la care să mă sune. Iar când Eric va forma numărul, serviciul de identificare a apelantului îi va capta numărul între primul şi al doilea semnal de sonerie, trimiţând către aparatul din biroul lui Dave numărul său de telefon. Şi cu asta am să te prind eu!

Dave ducea practic o viaţă de schimnic; el trăia şi dormea în propriul birou. Am aşteptat până când am crezut că Eric va fi receptat apelul meu către pagerul său şi mă va fi apelat şi apoi l-am sunat pe Dave. Era ora 3:40 a.m. A trebuit să tot sun până mi-a răspuns, absolut furios. *„Ce dracu vrei*?", mi-a urlat el în ureche.

„Ai primit numărul apelantului?"

„Da!"

„Dave, e foarte important. Ce număr e?"

„Sună-mă de dimineaţă!", a strigat el, după care a trântit telefonul.

M-am culcat la loc şi am reuşit să dau de el abia în după-amiaza următoare, când mi-a citit cuminte numărul de telefon al apelantului: 310 837-5412.

Bun, deci aveam numărul lui Eric. Urma să dau de adresa lui.

M-am dat drept tehnician de teren şi am sunat la Pacific Bell, la MLAC (Centrul de Alocare Mecanică a Liniilor Telefonice), cunoscut şi sub numele mai simplu de „Biroul de Asignări de Numere". Mi-a răspuns o doamnă, căreia i-am spus: „Bună, sunt Terry, sunt pe teren. Îmi trebuie F1 şi F2 pentru 310 837-5412". F1 era indexul cablului subteran care pornea de la centrală, iar F2 era cablul secundar, care conecta un domiciliu sau o clădire de birouri la concentratorul care deservea zona şi care în final se conecta la F1 şi apoi la centrală.

„Terry, care e codul tău de tehnician?", m-a întrebat ea.

Ştiam că n-o să verifice – nu verificau niciodată. Era suficient să dai un număr din trei cifre şi n-aveai probleme câtă vreme te arătai foarte

sigur pe tine şi nu ezitai.

„Şase trei şapte”, i-am zis, alegând un număr la întâmplare.

„F1 e pe cablul 23 per 416, legat la borna 416”, mi-a spus ea. „F2 e pe cablul 10.204 per 36, legat la borna 36.”

„Unde e nişa telefonică?”

„Este la adresa South Sepulveda nr. 3636.” Asta era adresa nişei, unde tehnicianul de teren făcea puntea de conectare a postului abonatului.

Până acum, toate informaţiile cerute nu mă interesau prea tare. Erau doar menite să arate că sunt pe bune cine spun că sunt. Ceea ce mă interesa cu adevărat era următoarea informaţie.

„Care este adresa abonatului?”, am întrebat.

„Este tot South Sepulveda nr. 3636”, mi-a spus ea. „Linia funcţionează pe perechea 107B.”

Am întrebat: „Mai aveţi vreun număr cuplat la apartamentul 107B?”.

„Da, mai avem încă unul”, mi-a spus ea, şi mi-a dat al doilea număr, împreună cu F1 şi F2 aferente. Simplu ca bună ziua. Avusesem nevoie de doar câteva minute ca să aflu adresa lui Eric şi ambele lui numere de telefon.

Când foloseşti „ingineria socială”, sau „prefacerea”, te erijezi în actor, joci un rol. Am auzit şi alţi inşi încercând să se dea drept altcineva. Dureros de nostim. Nu oricine poate să urce pe o scenă şi să convingă un public. Nu toţi cei care se prefac rămân nepedepsiţi…

Dar pentru cei ca mine, care stăpânesc această artă cameleonică, lucrurile devin uşoare, eşti ca un campion de popice care trimite bila pe culoar. Ca şi acel campion, nu mă aştept să le dobor pe toate de fiecare dată. Dar, spre deosebire de un campion de popice, dacă eu dau greş, am dreptul să mai încerc o dată, fără să fiu penalizat la puncte…

Când cunoşti jargonul şi terminologia, devii credibil. Eşti un tip din sistem, eşti un coleg care combate în tranşee aşa cum fac şi ţintele tale, iar acestea nu-ţi contestă aproape niciodată autoritatea. Sau nu o făceau pe vremea aceea.

De ce era doamna de la Asignările de Numere atât de dispusă să-mi dea răspunsuri la toate întrebările? Pur şi simplu pentru că i-am dat un răspuns corect şi pentru că am pus întrebările potrivite, folosind jargonul adecvat. Să nu credeţi că funcţionara de la Pacific Bell care mi-a dat adresa lui Eric ar fi fost imprudentă sau tâmpită. În general, persoanele de la birouri îţi acordă încredere atunci când cererile tale par să fie autentice.

Aşa cum am aflat de la o vârstă fragedă, oamenii sunt pur şi simplu prea naivi.

Poate că revenirea mea în lumea hackerilor era scuzabilă, sau măcar

pe jumătate explicabilă, justificată fiind de dorinţa mea de a rezolva enigma morţii fratelui meu vitreg. Dar mi-am dat seama brusc că am fost absolut idiot: folosisem una dintre cele trei linii telefonice din apartamentul tatălui meu pentru a comite tot felul de operaţiuni de „inginerie socială” la Pacific Bell, pentru a căuta indicii legate de moartea lui Adam şi pentru a discuta cu Lewis.

Toate acestea erau clar încălcări ale termenilor eliberării mele condiţionate. Dacă agenţii federali urmăreau liniile telefonice ale tatei? Dacă auziseră toate aceste convorbiri?

Trebuia să aflu ce ştie FBI-ul.

CAPITOLUL 13
INTERCEPTORUL TELEFONIC

Zkdw lv wkh qdph ri wkh SL ilup wkdw zdv zluhwdsshg eb Sdflilf Ehoo? {13}

Până şi paranoicii au uneori duşmani cât se poate de adevăraţi. Într-o bună zi, am avut senzaţia că sunt mereu urmărit – de fapt, că cineva îmi ascultă convorbirile telefonice.

Iar ideea asta m-a speriat pe bune. Am intrat în panică: dacă mă sună ofiţerul supraveghetor şi îmi spune să vin la una din vizitele obligatorii, cu gândul să mă trimită din nou la răcoare, la închisoarea federală, poate chiar la izolare? Eram speriat de moarte.

Serviciile noastre telefonice de la domiciliu erau furnizate de centrala din Calabasas a companiei PacBell, care acoperea un teritoriu restrâns; aşa că, mi-am închipuit eu, dacă era vreo supraveghere telefonică, eu eram ţinta probabilă. Am sunat la centrală şi am cerut să vorbesc cu un tehnician.

„Bună”, am zis eu. „Sunt Terry Atchley, de la serviciul de securitate. Cred că avem nişte echipament la voi. Suntem în penurie de echipament de monitorizare şi vrem câteva cutii înapoi, pentru orice eventualitate. Poţi să te duci până la rafturi să vezi dacă am instalat vreuna?” Tehnicianul de la circuite m-a întrebat cum arată. Hopa! Nu ştiam. M-am bâlbâit puţin şi i-am spus: „Depinde de modelul pe care l-am instalat acolo. E probabil o cutie mică cu o imprimantă miniaturală ataşată, care înregistrează numerele formate”.

S-a dus să vadă. Eram cumplit de emoţionat şi m-am plimbat agitat prin cameră până să revină. Mă rugam să nu găsească nimic.

În fine, s-a întors la telefon. „Da”, mi-a spus el. Inima a început să-mi bată năvalnic, cu adrenalina pompându-mi prin toate venele.

„Am găsit trei cutii de-ale voastre. Sunt cutii cenuşii mici, dar, din câte îmi dau seama, nu au imprimante”, mi-a spus tehnicianul.

Trei cutii – probabil una pentru fiecare linie a apartamentului pe care îl împărţeam cu tata. La dracu’! Era de rău.

„Bun”, i-am spus. „Dacă nu mai avem nevoie de ele acolo, o să vină cineva să le salte mâine. Vrei să-mi spui ce fel de legături sunt acolo?”

„La care?”

„Să încercăm cu prima cutie.”

Tehnicianul m-a întrebat ce conexiune anume să urmărească. Altă întrebare la care nu ştiam ce să răspund. Mi-a spus că acea cutie are două conexiuni. „Hai să le urmărim pe amândouă, să vedem unde merg”, i-am spus.

După câteva minute de aşteptare neliniştită, l-am auzit cum revine la telefon. „A trebuit să mă uit prin tot repartitorul”, mi-a spus. Am

înţeles ce spune: era supărat că a trebuit să urmărească nişte fire telefonice până la mama dracului prin acel dulap de distribuţie. Mai mult, mi-a spus: „La o conexiune, abia aud tonul de o mie de hertzi”. Asta era ciudat. „La cealaltă conexiune, am ton de apel.”

Dar nu voi fi în stare să înţeleg cum funcţionează aceste cutii dacă nu ştiu la ce se conectează. I-am spus să deconecteze cutia de la repartitor şi să facă o verificare de linie, ca să afle ce numere erau conectate la fiecare circuit al cutiei. „Bun, am nevoie de câteva minute”, mi-a răspuns el.

Verificarea liniilor era o chestie de rutină. Tehnicianul pur şi simplu se conecta la linie cu microreceptorul lui de serviciu şi forma codul care dădea numărul telefonului.

Dar partea cu o mie de hertzi nu prea îmi dădea pace. Interesant. Nu aveam idee ce înseamnă, dar nu aveam timp să meditez la problemă. Inima îmi bătea tare, transpiram de frică, aşteptând să-mi citească unul din numerele de telefon ale tatei.

În fine, a revenit la telefon şi mi-a dat cele două numere la care era conectată una dintre cutii. Niciunul nu-i aparţinea tatălui meu.

Am răsuflat uşurat pe tăcute. În sfârşit, puteam să respir. Parcă mi s-ar fi ridicat de pe piept o tonă de cărămizi.

Dar celelalte două cutii? Tehnicianul s-a arătat puţin cam morocănos când i-am spus că trebuie să urmărească unde duc şi celelalte două. Dar nu voia să aibă necazuri plângându-se prea tare. De data asta, a durat ceva mai mult până s-a întors cu numerele urmărite prin celelalte două cutii.

Din nou, niciunul dintre ele nu-i aparţinea tatălui meu.

Nu-mi urmărea nimeni telefonul.

Abia aşteptam următorul pas: să sun la numerele asignate fiecărei cutii.

Mai întâi am încercat numerele pentru mia de hertzi.

A sunat de trei ori şi apoi mi-a răspuns cu un *beep-beep-beep.* Am încercat din nou. Şi încă o dată. Ori de câte ori sunam, acelaşi lucru. Ce să însemne? Poate că aştepta un soi de cod.

Oricare ar fi fost explicaţia, era evident că nu era vorba de linia urmărită.

Explorarea şi descoperirea secretului acestui tip de număr aveau să fie palpitante.

La celălalt număr conectat la prima cutie mi s-a răspuns cu un „alo” – deci probabil era persoana interceptată. Din pură curiozitate, am sunat la Centrul de Alocare Mecanică a Liniilor Telefonice, ca să aflu cine e nefericita victimă a interceptării.

Nu era domnul sau doamna Cutare; era o companie numită Teltec Investigations. Am încercat liniile celei de-a doua cutii, apoi la cea de-a treia. Toate trei urmăreau una şi aceeaşi companie, Teltec

Investigations.

În aceeaşi seară, la cină, i-am spus tatei că am verificat dacă nu cumva liniile noastre telefonice sunt puse sub urmărire. El şi-a dat ochii peste cap. Cred că ştiu la ce se gândea: Fiul *meu probabil trăieşte într-o fantezie în genul James Bond dacă el crede că s-ar* obosi *careva să-i urmărească telefonul.* Aşa *ceva se întâmplă doar în filmele de spionaj.*

Am încercat să-l conving că e o posibilitate foarte serioasă, deşi nu era cazul să ne facem griji. Existau în cartier posturi telefonice ascultate, dar ele nu erau ale noastre, ci aparţineau unei companii numite Teltec Investigations.

I-am zâmbit şi i-am spus că nu avem pentru ce să ne facem griji. El s-a uitat surprins la mine. „Teltec?!"

Am înclinat din cap.

Încă una dintre coincidenţele care arată ce mică e lumea: tata ştia de Teltec; mi-a spus că este o firmă de detectivi particulari. Angajau detectivi independenţi şi copoi care urmăreau parteneri de afaceri care îşi arogau mai mult decât partea lor cuvenită din profit, bărbaţi care divorţau şi care aveau grămezi de bani ascunşi prin conturi bancare şi aşa mai departe. În plus, „îl cunosc pe Mark Kasden, managerul de acolo", mi-a spus tata. După care a adăugat: „Ce-ar fi să-l sun? Pun pariu că ar vrea să afle şi el ce ai descoperit".

„De ce nu?", i-am spus. Credeam că tipul o să aprecieze informaţia.

Peste douăzeci de minute, o bătaie în uşa apartamentului. Kasden nu a pierdut vremea şi a venit imediat. Tata l-a invitat în casă şi a făcut prezentările. Omul era scund şi îndesat, dar musculos, cu o coadă scurtă, care probabil era menită să-i ascundă chelia din creştet. Nu se potrivea deloc cu ideea mea despre detectivi particulari, de tipul lui Sam Spade sau Anthony Pellicano, deşi ulterior aveam să aflu că este unul din acei proprietari pasionaţi de Harley-Davidson care vorbeau despre motocicletele lor cu mare afecţiune. Şi era mereu la vânătoare de fuste, mereu concentrat asupra următoarei lui cuceriri.

M-am uitat la omul acela şi m-am întrebat pentru ce este firma lui anchetată, deşi eram sigur că n-o să-mi împărtăşească nimic care să-l incrimineze. I-am explicat că verificasem dacă liniile tatălui meu sunt ascultate.

„Nu sunt", i-am spus, „dar trei linii de la Teltec sunt monitorizate."

Reacţia lui a fost similară cu a tatălui meu. S-a uitat de parcă s-ar fi gândit: *Uite, puştiul ăsta bate câmpii. Nu are cum să ştie dacă un telefon e ascultat sau nu.* Eram foarte doritor să arăt ce ştiu. Mă simţeam tare şmecher, pentru că în mod obişnuit sunt nişte lucruri pe care le ţii pentru tine, dacă nu vrei să ajungi într-un dormitor comun, la închisoare.

„Credeţi că nu sunt în stare să descopăr dacă un telefon e supravegheat? Pot să monitorizez pe cine doresc, folosind doar

computerul meu şi orice linie telefonică.”

Figura lui exprima fără echivoc: *De ce îmi pierd vremea cu tâmpitul ăsta?*

Am întrebat dacă doreşte o demonstraţie. A răspuns, sceptic şi persiflant: „Da, sigur. Să vedem dacă poţi să asculţi telefonul prietenei mele”. Mi-a spus că aceasta locuia în Agoura Hills.

Aveam în carnet scrise toate numerele de dial-up ale RATP-urilor (puncte de acces pentru testare) sistemelor de verificare din câteva centrale din Valea San Fernando. Am căutat numărul de acces pentru centrala din Agoura, care deservea zona prietenei detectivului. Erau listate patru numere.

Ştiam că numerele tatălui meu nu erau ascultate, deci puteam să folosesc unul din ele pentru a apela sistemul de testare. Fiind o convorbire locală, nu apărea în factura telefonică, deci mai târziu nimeni nu putea găsi dovezi că aş fi format numărul sistemului de testare de la aceste telefoane. M-am aşezat la computerul meu – mă rog, era al unui prieten, dar tata era de acord să spună că e al lui dacă pica pe neaşteptate ofiţerul de supraveghere, pentru că eu nu aveam voie să folosesc computerele decât cu o autorizare prealabilă. Am folosit modemul computerului pentru a forma numărul unităţii de testare de la centrala Agoura.

Pe a doua linie aparţinând tatălui meu, am sunat alt număr şi am pus telefonul pe speaker. Cei de faţă auzeau cum sună: *ring, ring, ring.*

Apoi am bătut nişte comenzi pe computer. Brusc, sunatul a încetat şi s-a auzit un clic puternic, ca şi cum cineva ar fi ridicat receptorul. Au privit surprinşi cum mormăiam cu putere în microfon: *mmmmmmmmmmmmmm.* S-a auzit îndată o serie de tonuri de tastare, ca şi cum cineva ar fi ridicat telefonul şi ar fi început să formeze un număr.

I-am cerut lui Mark numărul telefonului prietenei, în timp ce dădeam o serie de comenzi prin computer. Deja ascultam telefonul prietenei.

Draci. Nu era la telefon, linia era moartă.

„Mark, prietena ta nu vorbeşte acum la telefon”, i-am spus. „Încearcă să o suni de pe telefonul tău celular.” El şi-a scos telefonul celular şi a folosit formarea rapidă, în timp ce tata se uita la mine neîncrezător, ca şi cum ar fi văzut vreun Houdini amator care comite un număr pe care nu-l prea cunoaşte.

Difuzorul telefonului tatei a început să bârâie, deci se forma un număr. După ce a sunat de patru ori, am auzit robotul telefonic preluând controlul, apoi vocea prietenei lui, cu mesajul de întâmpinare. „Lasă-i un mesaj”, am spus eu, zâmbind cu gura până la urechi. În timp ce el vorbea în telefon, îi auzeam cuvintele clar prin difuzorul telefonului tatei.

Lui Mark efectiv i-a căzut falca. A făcut ochii mari şi s-a uitat la mine cu admiraţie şi teamă. „E absolut incredibil”, a spus el. „Cum ai făcut-o?”

I-am răspuns cu replica devenită deja un clişeu între timp: „Dacă îţi spun, va trebui să te ucid”.

Pe când ieşea, mi-a spus: „Cred că o să păstrăm legătura”. Ideea de a lucra pentru o firmă de detectivi particulari mi se părea fantastică. Poate o să învăţ nişte metode de investigaţii nemaipomenite. M-am uitat cum iese pe uşă, sperând că o să ne reîntâlnim.

CAPITOLUL 14
ASCULTĂ-MĂ CA SĂ TE-ASCULT

Plpki ytw eai rtc aaspx M llogw qj wef ms rh xq? {14}

La câteva zile după întâlnirea cu Mark Kasden, prietenul tatei de la firma de detectivi particulari, am pornit pe lungul drum până la Las Vegas, ca să iau nişte haine şi alte bunuri personale. Departamentul de Eliberări Condiţionate îmi acceptase cererea de a mă muta la tatăl meu, pe termen lung.

L-am părăsit pe tata dimineaţa, devreme, la o oră care nu se potrivea deloc cu stilul meu nocturn de viaţă, dar care mă ajuta să evit ora de vârf în trafic. Plănuisem ca pe drum să comit o uşoară „inginerie socială”, ca să investighez cutiile de monitorizare pe care le descoperisem, cele de care mă temusem că ar supraveghea liniile telefonice ale tatei.

Am virat pe autostrada 101, apoi spre est, pe I-10, care ducea spre est, prin deşert. Aveam la îndemână telefonul mobil, ca de obicei, clonat pe numărul altcuiva.

Lucru nostim autostrăzile astea publice. Cu câteva săptămâni înainte, îmi tăiase drumul un ins într-un BMW. Vorbea de zor la un telefon mobil şi a schimbat brusc benzile, trecând razant pe lângă mine şi speriindu-mă de moarte. Am trecut amândoi foarte aproape de moarte.

Mi-am înhăţat telefonul celular şi am efectuat unul din apelurile mele false către Direcţia de Permise de Conducere (DMV), dându-i numărul de înregistrare al BMW-ului şi obţinând numele şi adresa proprietarului. Apoi am sunat un departament interior al lui PacTel Cellular (la vremea aceea, sudul Californiei avea doar două companii de telefonie mobilă, deci aveam cincizeci la sută şanse să nimeresc din prima), am dat numele şi adresa individului şi am aflat că da, are un cont la PacTel Cellular. Doamna mi-a dat numărul şi la nu mai mult de cinci minute după ce măgarul mi-a tăiat faţa, l-am sunat şi mi-a răspuns. Încă tremuram de furie. I-am strigat: *„Ascultă, băi jigodie tâmpită, acum cinci minute aproape ne-ai omorât pe amândoi. Sunt de la DMV. Dacă mai faci vreo cascadorie de-asta, îţi anulăm permisul de conducere!”*.

Cred că şi la ora asta se întreabă cum a putut să-i afle numărul de telefon un alt şofer de pe autostrada publică. Aş vrea să cred că apelul meu l-a speriat de moarte.

Dar, sincer să fiu, lecţia asta – că e periculos să foloseşti telefonul mobil în timp ce conduci – nu a avut vreun efect pe termen lung nici asupra mea. Îndată ce am scăpat de zgomotele de maşină şi de claxoanele orei de vârf şi am apucat-o pe autostrada spre Vegas, eram

şi eu călare pe telefon. Am sunat mai întâi un număr care mi se întipărise în memorie: cel al centrului de comutaţie al Pacific Bell care servea toate circuitele de comutaţie din Valea San Fernando şi împrejurimi.

„Canoga Park SCC, aici Bruce”, mi-a răspuns un tehnician.

„Salut, Bruce”, i-am spus eu. „Sunt Tom Bodett, de la tehnic, din Pasadena.”

Era un nume foarte cunoscut la vremea aceea: Bodett era scriitor şi actor şi făcuse o serie de reclame la radio pentru lanţul hotelier Motel 6, terminate cu: „Sunt Tom Bodett şi las lumina aprinsă pentru voi”. I-am aruncat omului primul nume care mi-a trecut prin cap. Dar se pare că Bruce nu s-a prins, aşa că am continuat. „Cum merge treaba?”, l-am întrebat.

„Merge bine, Tom. Ai nevoie de ceva?”

„Lucrez la un caz mai ciudat, un deranjament din Calabasas. Ne dă un ton de frecvenţă înaltă, sună ca o mie de hertzi. Încercăm să aflăm de unde vine apelul iniţial. Vrei să arunci un ochi?”

„Desigur. La ce interior te găsesc?”

Bruce nu-mi recunoscuse vocea, dar sunt sigur că ştia cine sunt. Fusese ani de zile ţinta mai multor înşelăciuni prin „inginerie socială”, fie din partea mea, fie a altor hackeri şi fusese păcălit de suficient de multe ori ca să fie bănuitor şi prudent. Aşa că ori de câte ori primea un telefon de la un necunoscut care spunea că e angajat al companiei, îi cerea numărul de birou – care trebuia să fie un număr de interior de la Pacific Bell. Închidea telefonul şi apoi te suna el pe tine.

Cei mai mulţi hackeri de telefoane fie nu se obosesc să-şi instaleze un număr de interior, fie nu ştiu cum. Ei încearcă să se retragă cu vreo scuză cusută cu aţă albă, de tipul „tocmai m-au chemat la o şedinţă”. Dar Bruce le fumase pe toate astea şi nu-l mai păcăleai aşa uşor. De aceea, înainte să-l sun, convinsesem un angajat al Pacific Bell că sunt un inginer al companiei trimis la Los Angeles să rezolve o problemă tehnică şi că aveam nevoie de un număr local temporar. După ce acesta a fost înfiinţat, am pus pe el serviciul de redirecţionare a apelului către telefonul mobil pe care îl foloseam în ziua aceea. Iar atunci când Bruce a sunat la numărul de interior al companiei, a sunat la telefonul meu mobil.

„Serviciul Tehnic, aici Tom”, am răspuns eu.

„Tom, aici Bruce, îţi răspund la apel.”

„A, mulţumesc, Bruce. Poţi să arunci un ochi pe numărul acesta – 880-0653 – pornind de la centrala din Calabasas? Mă interesează originea lui.” Pe limba neofiţilor, îi ceream să vadă din ce regiune venea apelul.

„Da, stai o clipă”, mi-a spus el.

Aveam emoţii mari. Dacă Bruce auzea vreun claxon de maşină sau

alt zgomot de fond care nu putea proveni dintr-un birou, se prindea. Era o chestie mult prea importantă – adică mult prea interesantă – ca să o dau în bară.

Îl auzeam pe Bruce cum bate în taste şi ştiam precis ce face: o căutare în circuitele de comutaţie, ca să urmărească apelul.

„Okay, Tom, apelul provine de pe cablul urban LA70" – adică era o convorbire interurbană, din afara zonei Los Angelesului.

Apoi Bruce mi-a furnizat informaţiile privind trunchiurile folosite, necesare ca să urmăresc apelul mai departe.

Eu l-am mai rugat să-mi dea şi numărul centralei care deservea tandemul LA70. Încă o dată a fost de mare ajutor ciudata mea capacitate de a reţine numere de telefon. Nu era nevoie să conduc cu o mână, ca să mâzgălesc numărul cu cealaltă. (De fapt, cele mai multe numere de telefon şi nume de persoană din cartea de faţă sunt cele reale, care încă îmi sunt întipărite în memorie, chiar şi după douăzeci de ani.)

La sfârşitul convorbirii, i-am spus: „Bruce, nu mă uita, probabil că o să mai am nevoie de ajutorul tău". Speram să-şi amintească de mine data viitoare şi să nu mă mai bage în toată rutina aia cu numărul de interior.

Am sunat la centrală şi mi s-a răspuns: „LA70, aici Mary".

Am spus: „Bună, Mary, sunt Carl Randolph, de la San Ramon, de la tehnic. Am un circuit pe care îl urmăresc şi se pare că originea e la centrala voastră". După toate aparenţele aveam o credibilitate beton, pentru că Mary nu a ezitat o clipă, cerându-mi să-i dau trunchiurile. I-am dat informaţia şi m-a pus pe aşteptare, cât timp ea verifica. Întrucât hackerii rareori atacau centralele de transfer, nici nu s-a obosit să-mi verifice identitatea.

Mary a revenit la telefon. „Carl, am identificat trunchiurile date de tine. Apelul provine de la San Francisco 4E." Mi-a dat trunchiurile şi informaţia de reţea pe care le găsise. I-am mai cerut numărul acelei centrale 4E, pe care a avut amabilitatea să-l caute şi să mi-l dea.

Mă apropiam de Autostrada Interstatală 15. Drumul mă ducea prin Pasul Cajon, o trecătoare între munţii San Bernardino şi munţii San Gabriel, în care semnalul telefonic se pierde adesea. Trebuia să aştept până la Victorville, de cealaltă parte a pasului.

Între timp, am pornit radioul maşinii şi am fost răsfăţat cu nişte vechi hituri din anii 1950. Disc-jockey-ul de la postul „K-Earth-101" a spus: „Dăm o mie de dolari pe oră fericitului al şaptelea apelant după ce auziţi sloganul lui K-Earth – «radioul cu cele mai tari hituri clasice»".

Ei! Ce bine mi-ar prinde o mie de parai! Dar ce rost avea să încerc? Nu câştigasem în viaţa mea niciun asemenea concurs în care intrasem. Dar ideea mi s-a înfipt în minte şi în cele din urmă se va transforma

din fantezie în ispită.

Mă apropiam de Victorville, aşa că am sunat la numărul dat de Mary şi am dat de un ins care mi-a spus că se numeşte Omar. „Salut, Omar, sunt Tony Howard de la Centrul de Asistenţă pentru Sisteme Electronice din California de Sud”, i-am spus. „Avem o situaţie ciudată aici. Tocmai urmărim un circuit şi am dat de un ton de o mie de hertzi.” I-am dat trunchiurile de la cablul urban din Los Angeles, iar el s-a dus să verifice.

Am trecut de Victorville şi intram într-o porţiune pustie a deşertului şi îmi era din nou teamă că voi pierde semnalul telefonului. Am încetinit de la viteza mea normală de drum liber, de cam 130 km/h, ca să nu mă depărtez prea rapid de Victorville.

După o vreme, Omar a revenit la telefon: „Am auzit şi eu tonul înalt”, mi-a spus el, şi mi-a imitat acel „iiiiiiiiiiiiiiiiiiiii”, ceea ce aproape m-a făcut să râd – auzisem şi eu tonul şi nu era nevoie să aud tentativa lui de a-l copia.

Omar mi-a spus că apelul provenea din Oakland. „Ca lumea”, am zis eu. „Mulţumesc, mi-ai fost de mare ajutor. Dă-mi informaţia de trunchi de la centrala voastră, ca să-l pot urmări mai departe.

A dat comanda de căutare şi mi-a dat informaţia.

Următorul apel a fost către Centrul de Control al Comutaţiei din Oakland. „Încercăm să găsim originea unui apel de la 4E din San Francisco”, am spus, furnizând informaţia de trunchiuri şi cea de reţea. Tehnicianul m-a pus pe aşteptare, apoi a revenit şi mi-a dat un număr: 510 208-3XXX.

Urmărisem apelul telefonic până la origine. Era numărul de telefon care suna la unele din cutiile de la centrala telefonică din Calabasas care monitorizau telefoanele de la Teltec.

Tot voiam să ştiu dacă tonul acela de o mie de hertzi se va schimba vreodată. Iar dacă da, ce se va întâmpla? O să aud un semnal de transfer de date? Sau o să aud o convorbire telefonică?

L-am sunat din nou pe Omar. „Bună, s-a schimbat ceva la tonul acela?”

El mi-a spus că l-a ascultat cam cincisprezece minute şi că nu remarcase nicio schimbare.

L-am întrebat: „Este posibil să pui un microfon lângă difuzor, ca să aud tonul? Vreau să fac nişte teste”. A spus că o să pună telefonul chiar lângă difuzor şi că pot pur şi simplu să închid telefonul când voi fi terminat.

Era excelent; ascultând tonul prin telefonul meu celular, era de parcă trăgeam cu urechea la trăgătorii cu urechea de la NSA. Îi ascultam pe cei care ne ascultau – ironia sorţii, nu-i aşa?

Acum eram emoţionat, dar şi entuziasmat în acelaşi timp. Doar că această acţiune de „inginerie socială”, întinsă pe câteva ore, îmi

adusese o durere în urechi şi un braţ înţepenit de atâta ţinut telefonul la ureche.

Intram pe porţiunea de deşert care ducea la Barstow, aflat la jumătatea drumului spre Las Vegas, unde acoperirea era de tot rahatul, aşa că am pierdut legătura. La naiba!

L-am sunat din nou pe Omar, el a refăcut conexiunea, iar eu am ascultat din nou tonul de o mie de hertzi provenind din difuzoarele lui. Speram ca tonul să se termine la un moment dat şi să-mi dea măcar un indiciu despre ce se întâmplă, despre ce înseamnă acel ton.

În câmpul vizual îmi apăruse un complex care servea drept loc de tras pentru camionagiii de tonaj greu, zi şi noapte. Am tras şi eu acolo, am făcut plinul la rezervorul maşinii şi apoi am hotărât să-l sun pe tata, care încă suferea de pe urma morţii lui Adam.

Întrucât telefonul celular era ocupat cu intercepţia, am descoperit un telefon public pentru a-l suna pe tata. Am format numărul şi am aşteptat să sune. Tonul de frecvenţă înaltă din telefonul celular a încetat brusc.

Ce mama dracului?

Am înhăţat mobilul şi l-am ţinut la urechea cealaltă. Am auzit în receptorul telefonului public „alo”-ul tatei. L-am auzit prin telefonul public şi *în acelaşi timp* şi prin telefonul celular!

Paştele!!!

Nu-mi venea să cred.

Deci nu-i mai interceptau pe cei de la Teltec… interceptau telefonul tatălui meu. Mutaseră ţinta.

Pe noi ne ascultau!

Rahat!

Am încercat să par liniştit, dar poruncitor, insistent. „Tată, te rog să te duci la telefonul public de la Village Market, de peste drum. Am nişte veşti importante despre Adam”, i-am spus tatei.

Trebuia să rostesc cuvinte nevinovate, ceva care să nu trezească bănuielile celui care asculta pe linie.

„Kevin, ce se întâmplă?”, mi-a răspuns tata, furios pe mine. „M-am săturat de jocurile tale prosteşti de-a James Bond.”

Am insistat şi în final am reuşit să-l conving.

Transpiram din greu. De cât timp îmi interceptau convorbirile fără să ştiu? Prin minte îmi galopau mii de întrebări. Oare Teltec chiar era ţinta lor, sau era o schemă foarte complexă, pusă la cale de departamentul pentru securitate al Pacific Bell, ca să mă tragă pe sfoară – adică o modalitate de a-i aplica „ingineria socială” unui hacker? Îmi bătea inima cu putere, în timp ce încercam să-mi amintesc tot ce spusesem sau făcusem în casa tatălui meu. Ce au auzit oare? Cât de multe ştiu?

După cinci minute, am sunat la telefonul public de la Village

Market. „Tată”, i-am spus, „du nenorocitul acela de computer undeva afară din casă. Trebuie! Acum! Nu mai pierde timpul! Circuitele alea de ascultare nu mai sunt pe Teltec, indivizii ne ascultă pe noi! Trebuie să scoţi computerul din casă imediat – te rog!

A fost de acord, dar părea foarte supărat la telefon.

Următorul telefon i l-am dat lui Lewis, cu acelaşi mesaj: „Trebuie să intrăm în modul «curăţenie»”. Am căzut de acord că fiecare îşi va ascunde însemnările şi dischetele în locuri în care nimeni nu va fi în stare să le găsească.

Să încerce domnul guvern să ne dea în judecată. Nu ai probe, nu ai proces.

Am ajuns la casa mamei din Las Vegas un pachet de nervi. Revedeam obsesiv în minte iar şi iar toate conversaţiile telefonice pe care le-ar fi putut intercepta.

Dacă m-au auzit discutând cu Lewis despre sistemul de testare a liniilor telefonice? Dacă m-au auzit aplicând „ingineria socială” departamentelor interioare de la Pacific Bell? Numai închipuindu-mi toate aceste posibilităţi şi simţeam cum mă roade ulcerul. Aproape că mă aşteptam să se prezinte la uşă şerifii federali cu ofiţerul meu supraveghetor, ca să mă aresteze.

Trebuia să ştiu când începuse acea ascultare a liniilor tatălui meu.

Poate că dacă ştiam cine a comandat interceptia, aş fi găsit o metodă de a descoperi dacă au aflat ceva ce ar trebui să mă îngrijoreze.

În ultima vreme, companiile de telefonie fuseseră efectiv asaltate de hackeri şi de detectivi particulari; de aceea, ele au început să ceară verificări. Aşa că am sunat la dispecerat, acel birou al Pacific Bell care distribuia misiunile tehnicienilor de teren, şi am spus: „Am aici o problemă nasoală rău, trebuie să mai sun nişte tehnicieni. Cine e de serviciu în seara asta?”.

Operatoarea mi-a dat patru nume şi patru numere de pager. Am trimis mesaj tuturor să mă sune la telefonul interior al Pacific Bell pe care îl înfiinţasem, apoi am reprogramat redirecţionarea apelurilor spre numărul pe care îl foloseam în mod curent pe telefonul mobil. Când fiecare tehnician îmi răspundea la apelul dat pe pager, mă lansam într-un scenariu în care aveam „de pus la punct o bază de date”.

De ce? Pentru că ceea ce le ceream era o informaţie foarte sensibilă, iar ei nu o dădeau primului venit. Aşa că pretextul meu era: „Pun la punct o bază de date cu persoanele care trebuie sunate când apar probleme critice”. A trebuit să le pun, pe rând, întrebări nevinovate de genul: „Vreţi să-mi spuneţi numele, vă rog? De care dispecerat aparţineţi? Cine este şeful dvs.?”. După ce intram în rutina întrebare-răspuns, puneam întrebările care de fapt mă ardeau: „Ce UUID aveţi?

Şi ce cod de tehnician?”.

De fiecare dată am obţinut ceea ce am dorit, fiecare tehnician dând cei doi parametri de verificare (UUID, sau identificatorul unic universal şi codul de tehnician), numele şefului şi numărul de verificare. Simplu ca bună ziua.

Cu aceste elemente de acreditare, puteam acum să sun din nou Biroul de Asignări de Numere, următorul departament de la care aveam nevoie de informaţii.

După ce mi-au verificat parametrii, mi-am formulat cererea astfel: „Am de instalat un număr de interior, aici la centrala din Calabasas – este un număr de-al nostru. Puteţi să găsiţi contactul persoanei care a plasat ordinul de instalare?”.

În esenţă, le ceream numărul de telefon al persoanei care dăduse ordinul să se înfiinţeze linia – în cazul de faţă, linia cu tonul de o mie de hertzi de la cutia care urmărea unul din telefoanele tatălui meu.

Doamna s-a ridicat de pe scaun ca să caute, apoi a revenit şi mi-a spus: „Ordinul a fost plasat de serviciul de securitate de la Pacific Bell; numele de contact este Lilly Creeks”. Şi mi-a dat un număr de telefon care începea cu un prefix de San Francisco.

Următoarea fază avea să fie plăcută: să aplici „ingineria socială” pe pielea Departamentului de securitate.

Am pornit televizorul şi am găsit o emisiune care avea în fundal o discuţie, am dat volumul încet, ca să pară ca nişte voci care se aud ocazional peste zgomotul de fond din birou.

Trebuia ca ţinta mea să creadă că sunt într-o clădire cu alte persoane.

Apoi am format numărul.

„Lilly Creeks”, mi s-a răspuns.

„Bună, Lilly”, am spus. „Sunt Tom de la repartitorul din Calabasas. Avem câteva din cutiile voastre aici şi trebuie să le deconectăm. Mutăm nişte echipament greu şi ne stau în cale.”

„Nu puteţi deconecta cutiile noastre”, mi-a răspuns ea cu o voce care se învecina cu ţipătul.

„Uite ce e, nu avem cum să le ocolim. Dar le putem pune la loc mâine după-amiază.”

„Nu”, a insistat ea. „Chiar trebuie să ţinem conectate cutiile acelea.”

Am suspinat cât să mă audă; speram să sune a oftat exasperat şi iritat. „Trebuie să mutăm azi o grămadă de echipament. Sper că e cu adevărat important”, am spus. „Dar să văd ce pot face.”

Am pus telefonul mobil pe mut şi am aşteptat. După ce i-am ascultat răsuflarea în microfon cam cinci minute, am revenit la discuţie. „Ce zici de asta? Stai pe linie, eu deconectez cutiile, mutăm echipamentul la locul lui şi apoi ţi le reconectez. E cea mai bună alternativă din partea mea. Ce zici?”

A acceptat, cam fără chef. I-am spus că o să dureze câteva minute.

Am pus iar telefonul pe mut. Folosind un alt telefon mobil, am sunat la repartitorul din Calabasas şi i-am explicat insului de la telefon că sunt de la securitate, de la Pacific Bell, dându-i cele trei numere şi echipamentul corespunzător. El a trebuit să se uite în COSMOS, ca să afle de unde anume veneau liniile. După ce a găsit liniile fizice în repartitor, a ridicat comutatorul de la fiecare şi deci a întrerupt conexiunea.

De la pupitrul ei, doamna Creeks a fost în măsură să confirme întreruperea fiecărei conexiuni.

Aşteptând ca tehnicianul de la repartitor să revină la telefon şi să-mi confirme că deconectase puntea, am mers la frigider şi am scos o sticlă de suc, cu care să mă delectez în timp ce mi-o închipuiam pe Lilly aşteptând tot mai neliniştită cu telefonul la ureche.

Apoi a venit partea pentru care montasem toată această acţiune din capul locului. Revenind la convorbirea cu Lilly, am spus: „Gata, am terminat aici. Vrei cutiile reconectate?”.

Mi-a spus iritată: „Normal”.

„Am nevoie de informaţia de conectare pentru fiecare linie care intră în cele trei cutii.” Probabil s-a gândit că sunt un tehnician cam încet la minte, că doar folosisem întrerupătoarele alea cu câteva minute mai devreme şi ştiam unde sunt, dar cererea era destul de plauzibilă, pentru că văzuse cum a căzut conexiunea: era clar că vorbeşte cu tehnicianul de la repartitorul din centrală.

Mi-a dat informaţia cerută. I-am spus: „Bun, revin imediat”.

Am pus din nou telefonul pe mut şi am sunat tehnicianul de la centrala din Calabasas şi i-am cerut să reconecteze cablurile „la cutiile noastre de securitate”.

Când a terminat, i-am mulţumit şi am revenit la telefonul celălalt. „Hei, Lilly”, am spus, „am reconectat totul la loc. Toate trei merg cum trebuie?”

Mi-a spus, vădit uşurată: „Totul îşi revine acum. Totul pare să meargă bine”.

„Bun. Dar ca să fim siguri că totul e în ordine, la ce numere de telefon se conectează cutiile? Aş face o verificare de linie, să ştiu că totul e conectat cum trebuie.”

Mi-a dat numerele.

Rahat. Nu ascultau doar o linie telefonică a tatălui meu. Le ascultau pe toate! Adio discuţii de la telefoanele tatei, asta era sigur.

Dar încă trebuia să aflu când fuseseră iniţiate aceste ascultări, ca să pot să-mi dau seama ce discuţii fuseseră interceptate.

Mai târziu, eu şi Lewis am vrut, de amorul artei, să ascultăm alte telefoane puse sub urmărire de Pacific Bell.

Era un clenci: ca măsură suplimentară, cutiile nu începeau să

monitorizeze o linie decât dacă le furnizai un PIN – numărul personal de identificare. Mi-a venit o idee: era cu bătaie lungă, cu şanse de reuşită practic nule, totuşi am încercat-o.

Mai întâi, trebuia să fiu în stare să sun cutia de monitorizare de la centrală. Aşa că am sunat la centrală şi i-am spus tehnicianului de repartitor care mi-a răspuns la telefon: „Deconectează interceptorul de la linia urmărită, ca să fac nişte teste". El a făcut asta, iar conexiunea de interceptare iniţiată de serviciul de securitate de la Pacific Bell a fost întreruptă.

Am format numărul cutiei şi am început să ghicesc parolele care ar fi putut fi setate de producător: „1234"… nimic. „12345"… nimic. Şi aşa mai departe până la ultima care am zis eu că merită încercată: „12345678".

Bingo! Incredibil, inşii de la serviciul de securitate de la Pacific Bell nu schimbaseră codul PIN iniţial al cutiilor.

Având parola, acum aveam o tehnică imbatabilă care îmi permitea să ascult orice interceptare telefonică a companiei Pacific Bell, oriunde în California. Dacă aflam că cei de la securitate montaseră una din cutiile lor la centrala de la Kester sau în cea de la Webster, îl rugam pe tehnicianul de cadru să decupleze linia folosită de Pacific Bell pentru a suna cutia de monitorizare şi apoi apelam eu însumi cutia şi introduceam PIN-ul de fabrică, acelaşi pentru toate cutiile. Apoi eu şi Lewis ascultam şi încercam să ne dăm seama cine era interceptat.

O făceam, cum am zis, de amorul artei, doar pentru că puteam, cam de două sau chiar trei ori pe săptămână. După ce identificam ţinta, sunam la Biroul de Nume şi Adrese de Abonaţi al Pacific Bell, dădeam numărul de telefon şi ni se dădea numele persoanei care era supravegheată. O dată ni s-a spus că telefonul era sub numele Onorabilului Cutare. Am operat o scurtă căutare şi am aflat tot restul: era interceptat telefonul unui judecător federal.

Pentru mine şi pentru Lewis, să ascultăm acţiunile de interceptare era un joc, o provocare. Pentru investigatorii de la serviciul de securitate de la Pacific Bell, era chiar meseria lor. Dar unul dintre aceşti anchetatori, Darrell Santos, avea să aibă parte de o surpriză. A venit într-o dimineaţă la lucru ca să vadă ce s-a mai înregistrat de pe liniile interceptate ale tatălui meu, descoperind că tot sistemul electronic de supraveghere al Pacific Bell se oprise. Nu se mai făcea nicio interceptare audio. Totul era mort. Santos a sunat la centrala de la Calabasas şi a întrebat: „Cutiile noastre mai funcţionează acolo?".

„A, nu", i s-a răspuns. „A sunat serviciul de securitate din Los Angeles şi ne-a spus să le deconectăm."

Santos i-a spus tehnicianului: „Nu avem niciun birou de supraveghere electronică în California de Sud: facem totul din California de Nord. Deci nu există niciun serviciu de securitate în Los

Angeles”.

În noaptea cu pricina, Santos a zburat de la sediul din San Francisco la Los Angeles şi a reataşat cu mâna lui tot echipamentul de supraveghere. Ca să se asigure că tehnicienii nu vor mai fi păcăliţi iarăşi şi puşi să le deconecteze, a ascuns cutiile în rafturile de deasupra echipamentului de comutaţie.

Mult mai târziu, pe când dădea o declaraţie pentru cartea de faţă, Santos avea să-şi amintească: „Era o chestie foarte serioasă, pentru că de data asta ne lovea chiar în bătătura noastră, devenise o chestie personală. Kevin asculta convorbirile *noastre,* când de fapt noi eram cei care încercam să ascultăm convorbirile lui. Apoi ne-a tăiat circuitele de interceptare. Ne-a făcut să schimbăm radical modul în care vorbim la telefon şi în care lăsăm mesaje. A trebuit să creăm noi metode de a ne acoperi urmele, pentru că trebuia să protejăm integritatea a ceea ce făceau oamenii legii, toată treaba aia cu mandatul dat de un judecător”.

Poate că era mai bine că nu ştiam la vremea aceea ce dureri de cap le produceam – altminteri, probabil că de mândrie n-aş mai fi încăput pe uşă.

Şi poate că aş fi fost foarte măgulit să fi ştiut, la vremea aceea, că ori de câte ori se întâmpla ceva la Pacific Bell, eu eram automat primul suspect. După spusele lui Santos, Kevin Poulsen fusese numărul unu pe lista lor internă de suspecţi. După ce Poulsen a ajuns în spatele gratiilor, lista revizuită avea în vârf un alt nume: al meu. Dosarul pe care mi l-au întocmit începea chiar de la zilele mele de infractor juvenil şi era gros cât o carte de telefon a unui oraş mare.

Santos a spus: „Mai existau hackeri care făceau o mulţime de chestii, dar după părerea mea Kevin era cel pe care toţi încercau să-l imite. Mi se părea că eu sunt pisica şi Kevin e şoarecele, dar uneori era exact invers”.

Şi a adăugat: „Primeam multe informaţii de la tipii de la securitate din alte companii, care ne spuneau: «Avem un caz, un tip care ne face bucata, crezi că ar putea fi Kevin?». De câte ori se întâmpla câte ceva, primul pe care îl suspectau era întotdeauna Kevin”.

Cum ziceam, m-ar fi umplut de mândrie să aflu toate astea la vremea aceea, dar atunci eram foarte frustrat. Talentele mele nu mă ajutaseră să aflu cum e cu povestea lui Eric Heinz. Şi eu, şi Lewis trecuserăm şi răstrecuserăm împreună în revistă toate indiciile care ne făceau să ne îndoim de el. Evident, ştia o mulţime de lucruri despre sistemele telefonice şi funcţionarea lor, chiar şi nişte chestii despre care nu aveam habar nici măcar eu şi Lewis. Dar, A) nu era dispus să împărtăşească mai nimic cu noi din lucrurile pe care nu le ştiam deja. Şi B) punea mereu *acel* gen de întrebări pe care un hacker pur şi simplu nu le pune altor hackeri: „Cu cine mai lucrezi?” şi „Ce

intervenţii ai mai făcut în ultima vreme?” şi aşa mai departe.

Venise vremea să ne întâlnim faţă în faţă cu acest individ şi să vedem dacă ştiindu-l mai bine o să fim mai puţin bănuitori. Iar dacă era un hacker autentic, poate chiar mă ajuta să aflu când au fost plasate acele ordine de ascultare pe telefoanele tatălui meu.

CAPITOLUL 15
„CUM AIA MĂ-SII AŢI PUS MÂNA PE AŞA CEVA?”

Ituot oaybmzk ymwqe ftq pqhuoq ftmf Xqiue geqp fa buow gb mzk dmpua euszmxe zqmd Qduo?{15}

Destul de surprinzător, Eric era mai mult decât doritor să ne întâlnească, să luăm cina împreună. Am stabilit să ne vedem peste câteva zile la un restaurant din reţeaua Hamburger Hamlet, de lângă West Los Angeles. Lewis şi cu mine eram ca pe ghimpi, aşa că el mi-a spus că o să aducă nişte echipament special, ca să ne mai atenueze paranoia.

M-am întâlnit cu Lewis în parcare, cam cu o jumătate de oră mai devreme. Când am intrat în maşina lui Lewis, acesta asculta preocupat un scaner radio. Nu a trebuit să întreb ce anume ascultă: scanerul era programat să recepţioneze toate frecvenţele folosite de FBI, Serviciul Secret şi Poliţie. Şi altele pe lângă acestea, pentru că agenţii federali se ocupau de toţi cei pe care îi considerau tari la tehnologie şi adesea recurgeau la trucuri cum ar fi folosirea frecvenţelor altor agenţii, de exemplu Biroul Închisorilor sau Agenţia Anti-droguri sau chiar Serviciul de Inspecţie Poştală, între altele. Aşa că Lewis programase şi frecvenţele acelea.

Scanerul nu prindea semnale de la depărtare, numai pe cele suficient de puternice ca să ştii că vin de aproape. În epoca aceea, aproape toate departamentele de poliţie erau deja suficient de sofisticate ca să-şi încripteze traficul. Dar nu aveam nevoie să ştim ce spun, ci doar dacă spuneau, spuneau de aproape. Dacă frecvenţele oamenilor legii începeau să bâzâie, o luam din loc de urgenţă.

Deocamdată, totul era liniştit, dar pentru orice eventualitate Lewis a mai băgat în buzunar nişte dispozitive electronice interesante şi apoi am ieşit din maşină.

Căzuserăm de acord asupra acestui restaurant pentru că era un loc convenabil. Hamburger Hamlet s-a dovedit a avea un decor retro de oglinzi, alamă şi ţiglă, care avea drept efect transformarea conversaţiilor din acel loc supraaglomerat într-un bâzâit zgomotos. Perfect, pentru că voiam să ne asigurăm că nimeni nu ne poate auzi de la masa învecinată.

Eric ne spusese să ne uităm după un tip cu părul blond până la umeri şi cu un laptop. Chiar şi între indivizii ăia cu faţă de Hollywood care muşcau cu poftă din nişte hamburgeri cât cărămida, nu ne-a fost deloc greu să-l detectăm. Era subţirel, purta o cămaşă de mătase, deschisă cât să-i arate pieptul, şi arăta ca un muzician de rock – sau poate mai curând ca acel individ la care reacţia standard era: „Îi ştiu faţa ăstuia, dar nu reuşesc să-mi amintesc la ce trupă cântă”.

Ne-am salutat, ne-am prezentat, ne-am aşezat şi i-am spus-o verde în faţă: nu avem niciun motiv să te credem. Eu şi cu Lewis am adus fiecare câte un scaner de mână Pro-43, produs de Radioshack, şi le-am pus la vedere, pe masă. Lewis mai adusese şi un detector optico-electronic de frecvenţe radio – un dispozitiv care detecta semnalele transmise de un microfon ascuns asupra unei persoane – şi le-am trecut fără jenă peste hainele lui Eric. Nu am detectat nimic.

Tot timpul cât am fost acolo, Eric părea să fie intens preocupat de scrutarea orizontului pentru găsirea vreunei companii feminine, în timp ce ne spunea nonstop poveşti despre cât de plină e agenda lui amoroasă şi ne dădea detalii despre escapadele lui sexuale. Lewis părea înclinat să accepte, ba chiar să-i încurajeze litania de înfumurare, dar eu nu am avut niciodată încredere în tipii care simt nevoia să se dea în faţa altora drept cei mai tari Romeo din parcare. M-a făcut să mă întreb dacă măcar o parte din informaţiile furnizate de Eric despre companiile de telefonie – unicul scop al misiunii noastre – ar fi de crezut, asta dacă am fi *reuşit* să-i smulgem vreo lămurire.

Totuşi, la un moment dat – în sfârşit! — a aruncat în discuţie o pastilă care chiar mi-a trezit interesul. A susţinut că are o cheie universală pentru centralele companiilor de telefonie, de pe vremea când el şi Kevin Poulsen făceau vizite nocturne la centralele din întreg Los Angelesul.

Eu mai mult ascultam, pentru că nu aveam voie să am nicio interacţiune cu alţi hackeri şi de aceea îl rugasem pe Lewis să vorbească pentru amândoi. Eric s-a lăudat că a fost inginer de sunet pentru turnee, dar nu ne-a dat numele niciunei trupe pentru care lucrase, ceea ce după părerea mea însemna că erau nişte trupe de care nu auzise nimeni vreodată. Apoi a încercat să ne impresioneze cu lucruri pe care el le avea, dar noi sigur nu le aveam: pe lângă cheile universale sau codurile de la uşile din toate birourile centralelor, mai susţinea că are şi o cheie universală pentru toate nişele – cutiile companiei de telefonie risipite de-a lungul străzilor din fiecare oraş, la care merg tehnicienii de teren când trebuie să facă legătura telefonică pentru domicilii sau firme. Parcă încerca să ne ispitească, să-i spunem: „Ne laşi şi pe noi să venim la una din spargerile tale?”.

Apoi a început să vorbească despre cum au pătruns ei noaptea în birourile companiei de telefonie, el, Kevin Poulsen şi alt hacker, Ron Austin, pentru a culege informaţii şi a căpăta acces la sistemele interne ale Pacific Bell. Dar cum a fost cu hackuirea concursului radio, când Poulsen a dat lovitura cu două Porsche? Plus, a spus Eric, două vacanţe în Hawaii.

Eric ne-a spus că şi el căpătase din acel atac informatic un Porsche.

Un lucru totuşi nu părea să sune adevărat. Ne-a spus cum l-au prins

agenţii federali pe Poulsen. Au aflat că îşi face cumpărăturile la Hughes Market, aşa că au tot continuat să apară pe acolo, arătând personalului fotografia lui Kevin. Iar când, într-o zi, Poulsen s-a prezentat, ne-a spus Eric, câţiva din angajaţii de la magazin l-au recunoscut. L-au înhăţat şi l-au ţinut prizonier până când au sosit poliţiştii.

Lewis, care trebuia musai să arate cât de deştept e el, şi-a scos telefonul Novatel PTR-825 şi a ţinut un discurs important despre cum a schimbat el ESN-ul telefonului. Aşa că Eric s-a lăudat şi el că a făcut acelaşi lucru cu telefonul lui, un Oki 900, ceea ce nu era mare scofală, pentru că deja exista software online care făcea treaba asta. Apoi a început să vorbească despre un repetor de radioamatori pe frecvenţa de 147,435 MHz, cel pe care eu îl numeam „Casa animalelor”. Aha, n-aş fi crezut că ştie şi despre asta, iar de aici încolo va trebui să fiu foarte atent ca nu cumva să spun pe frecvenţa aia vreun lucru pe care Eric n-ar trebui să-l afle de la mine.

Apoi am trecut la subiectul nostru de major interes: hackuitul Pacific Bell. Eric încerca evident să ne câştige încrederea, pentru că el avea acces la toate sistemele de la Pacific Bell.

Bun, la ora aia credeam că sunt foarte puţini hackeri de telefoane – practic niciunul – care să ştie mai multe despre sistemele companiei Pacific Bell decât mine sau Lewis. Şi totuşi, Eric părea să aibă cunoştinţe care erau la nivelul nostru. Foarte impresionant.

Atunci mi s-a aprins becul: a susţinut că Poulsen intrase în biroul lui Terry Atchley, de la securitatea companiei Pacific Bell, unde a pus mâna pe dosarul propriu… şi pe al meu. Şi a mai spus că Poulsen a făcut o copie a întregului meu dosar, pe care i-o făcuse cadou lui. Lui Eric.

„Ai copia dosarului meu?”

„Da.”

Chiar dacă era vorba de un dosar furat din biroul lui Terry Atchley cu câţiva ani în urmă, i-am spus: „Omule, chiar vreau să văd copia dosarului”.

„Nu ştiu precis unde este. Va trebui să o caut.”

„Măcar dă-mi o idee despre ce e înăuntru. Cât ştiu ei despre ce făceam la vremea aia?”

A devenit brusc necomunicativ, a început să o ia pe lângă întrebarea mea, în loc să dea un răspuns. Fie nu a văzut niciodată dosarul, fie nu voia să-l dea, din cine ştie ce motiv. Eram supărat că nu-mi spune despre ce e vorba în dosar. Dar nu am vrut să împing lucrurile prea departe, mai ales că era prima noastră întâlnire.

Discuţia a continuat, dar Eric a revenit mereu la întrebarea ce facem acum – adică ce mai hackuim. Asta *nu* se face. Lewis şi cu mine i-am dat amândoi variaţiuni diferite pe tema „tu ne spui ceva din ce vrem

să ştim, noi îţi spunem câte ceva din ce vrei să ştii”.

Venise vremea ca Lewis şi cu mine să-l zdruncinăm serios pe acest ins care ne căuta compania. Lewis şi-a jucat rolul cu maximum de eficienţă. Cu un glas arogant ca dracu’, a spus: „Eric, avem un cadou pentru tine”. A scos o dischetă, a întins-o peste masă şi, cu un tupeu maxim, a înfipt-o în laptopul lui Eric.

După câteva secunde de foşnete ale dischetei, pe ecran a apărut o fereastră: era o listă cu toate protocoalele pentru SAS, sistemul de testare al companiei de telefonie, cu elemente cum ar fi comanda „;ijibe”, care îi spunea unităţii SAS să efectueze o sarcină de genul „raportează starea actuală”. Erau comenzi ascunse, adânc îngropate în sistemul de control al SAS, de care tehnicienii de test ai companiei habar nu aveau şi nici nu aveau nevoie de ele, dar care îţi ofereau asupra SAS un control mult dincolo de ce puteau face numiţii tehnicieni.

Eric ştia destule despre SAS ca să-şi dea seama că lista este autentică şi că era ceva la care el nu avusese în viaţa lui acces.

Arăta atât şocat, cât şi supărat că eu şi Lewis fuseserăm în stare să obţinem ceva ce el nu avea. Cu o voce joasă, a mârâit: „Cum aia mă-sii aţi pus mâna pe aşa ceva?”. Mi s-a părut ciudat: de ce să fie furios? Poate o fi fost invidia, neplăcerea că el citise doar manualul pentru utilizatori, fără să fi avut acces la documentele producătorului, care ne dădeau mult mai multe secrete şi puteri.

Eric a început să citească documentul de pe ecran şi a văzut clar că acolo sunt şi toate specificaţiile şi cerinţele funcţionale. A văzut că era o bogată sursă de informaţii, care i-ar oferi oricărui hacker în ale telefoanelor puteri la care nu putea decât să viseze.

Asta se întâmpla la cam o lună după ce el îmi semnalase pentru prima oară la telefon existenţa SAS. Mai bulversant era faptul că nu-i arătam o fotocopie, ci un fişier digital. Vedeam cum i se învârt rotiţele – nu putea să înţeleagă cum ar putea să facă ce am făcut eu, adică să pună mâna pe notele de proiect ale producătorului şi nu oricum, ci în versiunea lor electronică, iar acestea probabil că nu existau nicăieri la PacBell.

A întrebat din nou: „Cum… aia… mă-sii… aţi pus mâna… pe… aşa ceva?”.

I-am spus ceea ce îi spusesem deja de mai multe ori: „Când începi să împărtăşeşti chestii de-ale tale, începem să împărtăşim şi noi de-ale noastre”. În vreme ce eu spuneam asta, Lewis a întins mâna, a scos discheta din computer şi a băgat-o în buzunar.

Eric ne-a avertizat: „FBI-ul ştie despre SAS pentru că ştie că îl folosea şi Poulsen. Îl urmăresc îndeaproape. Probabil că au pus capcane la toate numerele”.

Pe un ton aproape de ostilitate, ne-a spus: „Ţineţi-vă departe de

asta. O să vă prindă dacă folosiţi acest sistem”. Dacă era un avertisment prietenesc, de ce atâta emoţie…?

În acest moment, Eric a spus că trebuie să dea o raită la budă, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre toaleta bărbaţilor. Pentru orice hacker demn de acest titlu, este absolut normal să aibă în computer tot felul de fişiere şi parole care l-ar putea trimite direct la mititica. Dacă eşti hacker şi ieşi cu laptopul undeva, nu-l pierzi nici măcar o secundă din ochi, nici măcar când te ridici de la masă pentru un minut sau două să te uşurezi. Şi totuşi, Eric s-a ridicat ca o floare şi şi-a lăsat calculatorul nu numai pe masă, ci şi mergând, ca o invitaţie să verifici ce poţi găsi acolo cât timp el e plecat. Lewis şi-a scos dintr-o mişcare contorul de frecvenţe şi l-a trecut peste calculator înainte-înapoi. Nimic. Computerul nu emitea conversaţia noastră către nicio echipă de platfusişti{18} sau de agenţi federali care să pândească prin apropiere, gata să sară pe noi.

M-am aplecat deasupra laptopului şi i-am spus ceremonios lui Lewis: „Domnule, individul ăsta chiar se pricepe!”. Desigur, o zisesem în bătaie de joc, doar pentru că eram sigur că există vreun microfon minuscul plantat pe undeva prin calculator. Altfel *nu* l-ar fi lăsat pe masă. Adică eşti paranoic săptămâni întregi şi nu ne dai nici măcar numărul de pager, iar acum brusc ne dai acces la laptopul tău? Ia mai dă-o încolo!

Mi-am închipuit că are vreun amic la altă masă, care se uită la noi ca nu cumva să înhăţăm calculatorul şi să ne topim. Altfel nu ar fi îndrăznit să lase un computer cu tone de informaţie care puteau să-l trimită la închisoare pe mâna a doi inşi pe care îi întâlnea pentru prima oară.

Când am terminat cina şi am dat să plecăm, Eric ne-a întrebat dacă avem o maşină; poate îl lăsam şi pe el undeva pe drum; nu era departe. Da, am zis, de ce nu?

A luat-o pe coarda prietenească, spunându-mi că acum nu multă vreme, pe când bătea Sunset Boulevard pe motocicleta lui, o maşină a virat stânga exact când trecea el. Impactul l-a trimis peste maşină; a lovit asfaltul atât de tare, încât şi-a rupt piciorul între genunchi şi gleznă, partea de jos atârnând sub un unghi de nouăzeci de grade. Doctorii şi fizioterapeuţii au lucrat la refacerea piciorului timp de cinci luni, până când în final Eric le-a spus să i-l amputeze. Dar proteza era atât de bună, încât după fizioterapia de reabilitare putea să meargă fără să şchiopăteze vizibil.

Probabil că povestea era menită să-mi capteze empatia. După care, a schimbat foaia şi a spus: „Sunt furios pe treaba asta a voastră cu SAS. După doar patru săptămâni, aveţi mai multă informaţie decât mine pe tema asta”.

Am folosit prilejul ca să-l înţep puţin: „Ştim mult mai multe decât

crezi, Eric”.

Dar eram încă prudent, aşa că i-am spus: „Lewis şi cu mine nu mai suntem activi; doar vrem să schimbăm informaţii”.

A ieşit din maşină ca să intre într-un club de jazz de pe Sunset Boulevard, iar eu mă gândeam: uite un ins cu un intelect ascuţit şi cu minte agilă. În ciuda bănuielilor mele, încă speram că eu şi Lewis vom putea face schimb de informaţii cu el, la un moment dat.

CAPITOLUL 16
CUM SĂ-I STRICI CHEFUL LUI ERIC

Kwth qzrva rbq lcq rxw Svtg vxcz zm vzs lbfieerlnsem rmh dg ac oef'l cwamu?{16}

Încă de la cina pe care am luat-o cu Lewis şi cu Eric, mă tot gândeam la cheia aia pe care spunea că o are şi care îi permitea accesul la orice centrală a Pacific Bell. Am decis să-l întreb dacă nu putea să-mi împrumute cheia. Nu voiam să-i spun ce vreau să fac cu ea, dar planul meu era să intru în centrala de la Calabasas, să pun stăpânire pe computerul COSMOS şi să încerc să aflu când au fost puse firele de ascultare pe liniile telefonice ale tatei. Şi mai voiam să aflu dacă există pe undeva prin COSMOS vreo indicaţie să nu se transmită nicio informaţie sau să fie chemată securitatea dacă întreabă careva de liniile acestea.

Îndată ce am fi intrat în centrală, aş fi fost în măsură să văd ce cutii sunt conectate la liniile tatei şi să verific numerele folosite de interceptori pentru a intra în ele. Iar când aş fi avut numerele respective, puteam să le caut în COSMOS şi să aflu data la care fuseseră activate aceste numere, care mi-ar fi spus când a început supravegherea liniilor.

Într-o seară de februarie, pe la ora 22:00, eu şi Lewis am mers cu maşina la blocul în care locuia Eric, la adresa pe care o obţinusem de la Pacific Bell după ce eu obţinusem numărul lui folosind şmecheria cu funcţia de identificare a apelantului. Clădire impresionantă, un complex de apartamente cam prea estetic şi cu ştaif pentru un ins ca el – o clădire pe două niveluri, cu stucaturi, întinsă mult pe orizontală, cu intrare încuiată şi cu poartă la garaj telecomandată. Am aşteptat până când a ieşit cineva din garaj şi am intrat pe jos. Puteam să descriu locul înainte să-l fi văzut. Hol cu mochetă, terenuri de tenis, bazin de înot cu jacuzzi, palmieri, cameră de recreere cu un televizor mare.

Ce făcea un hacker care bătea cluburile de noapte într-un complex făcut pentru mahării din corporaţii şi pentru inşii care veneau cu decont pe banii companiei la Los Angeles în delegaţii scurte?

Apartamentul 107B era cam la mijlocul unui hol lung. Lewis şi cu mine am lipit pe rând urechile de uşă, sperând că vocile din interior ne vor da o idee despre cine e acolo. Dar nu am auzit nimic.

Am găsit drumul spre camera de relaxare şi am sunat de la un telefon public la apartamentul lui Eric. În timp ce Lewis forma numărul, eu zâmbeam, amuzat, pentru că orice hacker care se respectă ştie pe de rost numerele telefoanelor publice din propriul complex de apartamente. Dacă era atât de bun pe cât pretindea, Eric

ar fi adăugat serviciul de identificare a apelantului la linia proprie şi şi-ar fi dat seama pe loc că-l sunăm chiar din clădire.

Bietul de el. S-a înfuriat că i-am găsit numărul, dar s-a înfuriat şi mai rău că îl sunam de la doar câţiva metri. I-am spus că vrem să discutăm. Răspunsul lui a fost „nu primesc hackeri sus”. În fine, ne-a spus să-i acordăm cinci minute, după care va coborî să ne întâlnească în sala de recreere.

Am fost încă o dată izbit de cât de mult aduce a muzician rock, cu statura lui zveltă şi cu cămaşa lungă. S-a uitat la noi, nu-i venea să creadă. „Trebuie să-mi respectaţi dreptul la intimitate”, a şuierat el. „Cum m-aţi găsit?” Era nervos, parcă veniserăm să-l împuşcăm.

Răspunsul meu era menit să-l chinuiască: „Sunt foarte bun la ceea ce fac”. I-am spus-o cu un rânjet larg de tipul „ţi-am pus-o”.

A tot revenit la tema preferată a zilei, adică „respectaţi-mi intimitatea”.

I-am spus: „Nu am venit să-ţi încălcăm intimitatea, am venit să-ţi cerem ajutorul. Credem că telefoanele unui prieten sunt ascultate de Pacific Bell. Ai spus că ai cheia de la centrală. Vreau să mă ajuţi să aflu cum stă treaba”.

Evident, „prietenul” eram chiar eu şi nu încăpea niciun „credem” în toată afacerea.

„Care e centrala?”, a întrebat el.

Nu voiam să-i dau detalii. „E o centrală satelit ESS”, i-am spus eu, identificând tipul de centru de comutaţie. „Nu are personal noaptea.”

„Cheia nu e aici acum”, a spus el, „nu vreau să fiu arestat”.

„Pot să o împrumut?”

Nu prea se simţea în largul lui să facă nici asta.

În momentul acela, i-am mărturisit. „Uite ce e, nu e un prieten. Am aflat că interceptează liniile tatălui meu şi sunt speriat, pentru că nu ştiu cât de multe au aflat. Nu ştiu nici cine e pe fir şi nici când au început.”

M-a întrebat de unde ştiu şi i-am spus cum i-am aplicat „ingineria socială” tehnicianului de repartitor de la Calabasas, care mi-a spus tot ce voiam. Am încercat astfel să-i spun că poate avea încredere în mine. Îl rugam efectiv şi încercam să-i transmit cât de urgentă e situaţia, pe ideea că nu era loc de amânare. Chiar voiam să se ducă să aducă cheia, în timp ce eu îl aşteptam acolo.

„Eric”, i-am spus, „dacă aflu că au destule dovezi ca să mă trimită la închisoare, va trebui să dispar.” Am discutat toţi trei o vreme ce ţări au şi ce ţări nu au tratat de extrădare cu Statele Unite.

L-am presat din nou pe tema intrării în centrală, dar Eric nu voia să promită nimic; mi-a spus că mă anunţă el. Am stat mult timp să discutăm cum ascultă companiile de telefonie convorbirile abonaţilor. Chiar mi-a spus că se duce în fiecare săptămână în centrala lui, ca să

verifice că nu e niciun DNR (înregistrator de numere formate) ataşat la linia lui.

Tot nu voia să-mi dea cheia, dar a spus că mă va însoţi bucuros la centrală şi că va intra cu mine. Dat fiind că nu aveam încredere absolută în el, i-am dat doar unul dintre cele trei numere de monitorizare şi nu i-am dat a înţelege că le-aş cunoaşte pe celelalte. Era un fel de test, să văd dacă e sau nu de încredere.

În fine, Lewis şi cu mine i-am urat noapte bună şi am plecat.

Cei care instalaseră echipamentul de interceptare puteau să fi adunat deja suficiente dovezi ca să mă trimită înapoi în închisoare, aşa că faptul că nu ştiam ce şi cât auziseră ei mă speria de moarte; aveam nişte intuiţii funeste. Uneori îmi era prea teamă ca să dorm acasă, aşa că mă cazam la vreun motel ieftin ca să mai scap de nelinişte aceea.

Urma să mergem împreună la centrală, dar în următoarele zile Eric mi-a tot servit scuze cum că nu poate în seara asta, de ce să nu mergem mâine, că el are de lucru pe weekend. Între timp, am devenit mai prudent. Avea un comportament suspect. Eram tot mai neliniştit în legătură cu riscurile pe care mi le asumam. I-am spus: „Eu nu intru; stau doar de şase”. În sfârşit, am ales o dată; totul era aranjat să mergem în noaptea următoare.

Dar dimineaţa următoare m-a sunat şi mi-a spus: „Am mers acolo singur, noaptea asta” şi mi-a dat numerele de monitorizare – într-adevăr, erau cele corecte. Mi-a spus că se uitase la numere în COSMOS. Numerele fuseseră înfiinţate pe 27 ianuarie, aşa că acele cutii fuseseră probabil conectate cândva după acea dată.

L-am întrebat cum a trecut de lacătul de la poartă. Mi-a spus că nu a fost niciun lacăt. Dar treceam zilnic pe acolo, când plecam cu maşina de la casa tatălui meu; şi zilnic era acolo un lacăt. Asta mi-a declanşat toate alarmele. Acum eu eram cel cu palpitaţii. De ce îmi vindea gogoaşa asta, în asemenea condiţii, când ştia că este atât de important pentru mine?

Va trebui să fiu mereu în gardă cu acest individ. Pur şi simplu nu se putea avea încredere în el.

Dar secretul domiciliului său nu mai era un secret, îl zdruncinaserăm. Întregul episod nu făcea decât să sporească misterul… iar eu eram pe punctul de a descifra enigma.

CAPITOLUL 17
ÎN SPATELE CORTINEI

Epib qa bpm vium wn bpm
ixizbumvb kwuxtmf epmzm
Q bziksml lwev Mzqk Pmqvh?[17]

Acum, că aveam acces la sistemul de testare pentru centrale (SAS), Lewis şi cu mine am vrut să obţinem numerele de dial-up pentru toate centralele, ca să putem monitoriza orice telefon din zona de acoperire a Pacific Bell. Decât să aplicăm de fiecare dată „ingineria socială” pe pielea vreunui angajat de la companie, ca să ne dea numărul de dial-up, voiam să le avem pe toate deodată.

Aflasem de la un angajat din Pasadena, tipul care mi-a citit la telefon drepturile de autor din manualul SAS, cum folosesc ei acest sistem. Tehnicianul care efectua testarea liniei forma manual numărul de dial-up pentru punctul de acces (RATP) al centralei de care ţinea linia care era testată. Tehnicienii aveau o listă de numere de dial-up pentru RATP-uri din toate centralele de care se ocupau.

O mică problemă: cum să fac rost de o copie a listei numerelor de dial-up SAS pentru toate centralele, când eu nu ştiam nici măcar cum se numeşte nefericita aia de listă? Apoi mi-am dat seama că s-ar putea să existe o cale. Poate că informaţia era deja disponibilă într-o bază de date. Am sunat biroul de la Pasadena care folosea SAS-ul pentru a testa liniile când un abonat avea probleme cu telefonul. M-am prezentat ca fiind „de la tehnic” şi am întrebat dacă pot să verific nişte numere de dial-up SAS din baza lor de date. „Nu”, a venit răspunsul. „Nu există bază de date, avem doar lista pe hârtie.”

Hait! L-am întrebat: „Pe cine sunaţi când aveţi o problemă tehnică cu o unitate SAS?”.

Încă un exemplu de cât de mult vor oamenii să te ajute atunci când au motive să creadă că eşti un coleg de-al lor: omul mi-a dat numărul de telefon al unui birou al Pacific Bell din Valea San Fernando. Majoritatea oamenilor sunt atâââât de doritori să ajute.

Am sunat acolo, am dat la telefon peste unul dintre şefi şi i-am spus: „Sunt de la San Ramon, de la tehnic”, adică de la una dintre unităţile tehnice principale ale Pacific Bell din California de Nord. „Punem numerele dial-up ale SAS într-o bază de date, aşa că vrem să împrumutăm o listă completă cu toate numerele. Aveţi cumva aşa ceva?”

„Am”, a spus el, înghiţind povestea mea fără ezitare, pentru că era un individ foarte adânc îngropat în schema organizatorică a companiei Pacific Bell şi nici prin cap nu i-ar fi trecut că un ins venit din afară ar putea ajunge până la el.

„E prea lungă pentru fax?”
„Cam o sută de pagini.”
„Atunci aş dori să vin să împrumut un exemplar pentru câteva zile. Sau vin eu în persoană, sau trimit pe cineva. E bine aşa?”
Şi mi-a spus unde se găseşte biroul lui.
Alex a fost din nou entuziasmat să iasă la înaintare pentru mine. Îmbrăcat într-un costum de om de afaceri, a mers cu maşina la unitatea tehnică a Pacific Bell din Valea San Fernando. Dar omul nu i-a dat doar pachetul, aşa cum ne aşteptaserăm. L-a tot pisat pe Alex să-i spună la ce îi trebuie informaţia.
A fost un moment jenant. Era primăvară în California de Sud. Afară era cald; iar Alex purta mănuşi.
Când individul a văzut că Alex are mănuşi, s-a uitat la el şi i-a spus: „Pot să văd un act de identitate?”.
Încă un moment penibil.
Puţine lucruri în viaţă sunt mai valoroase decât capacitatea de a gândi rapid atunci când situaţia i-ar întoarce cu roatele în sus pe cei mai mulţi.
Alex i-a spus nonşalant: „Nu lucrez la Pacific Bell. Sunt de la vânzări şi merg la şedinţa companiei Pacific Bell din centru. M-au rugat să le fac un serviciu, să ocolesc puţin şi să ridic un pachet”.
Omul s-a uitat la el o clipă.
Alex i-a spus: „E în regulă. Dacă asta vi se pare o problemă, nu e mare scofală”. Şi a făcut stânga împrejur, ca şi cum ar fi vrut să plece.
Omul i-a spus: „Nu, stai. Uite”. Şi i-a întins pachetul lui Alex.
Când mi-a prezentat biblioraftul care conţinea toate numerele de dial-up SAS ale tuturor centralelor din California de Sud, Alex avea un zâmbet larg, de tipul „am făcut-o!”.
După ce am copiat paginile, Alex a mers la un oficiu comercial public de facturare al Pacific Bell şi a convins o secretară să pună pachetul în poşta intradepartamentală, pentru a-i fi returnat omului care i-l împrumutase – astfel ne acopeream urmele, evitând orice întrebări despre un biblioraft lipsă, care ar fi putut conduce la concluzia că SAS fusese deconspirat; în acelaşi timp, Alex rămânea incognito.
Într-o zi, am avut impresia că şi Lewis ar putea fi ţinta unei anchete. Am verificat, ca să fiu sigur, şi am descoperit că sunt interceptate toate telefoanele companiei la care lucra Lewis, Impac Corporation. De ce? Să aibă Eric vreo legătură cu toate astea? Eu şi Lewis am decis să-l sunăm pe Eric, să vedem dacă îl putem încolţi şi să ne spună totul.
Lewis a făcut apelul, iar eu ascultam şi dădeam indicaţii de regie.
Eric a răspuns cu un *hmm* neutru. În final, a spus: „Se pare că aveţi probleme, băieţi”. Mulţumesc, mare ajutor, ce să zic.
Eric a întrebat: „Care este unul din numerele de monitorizare? Aş

vrea să sun ca să văd ce obţin”. Lewis i-a dat un număr de monitorizare care era folosit pentru interceptarea uneia dintre liniile de la Impac: 310 608-1064.

Lewis i-a spus: „Încă un lucru ciudat – acum am un interceptor şi pe numărul din apartamentul meu”.

„Ciudat, într-adevăr”, i-a răspuns Eric.

Lewis, din nou: „Ce crezi că se întâmplă, Eric? Kevin mă tot bate la cap cu întrebările astea. Ar vrea să emiţi şi tu nişte ipoteze. Să fie la mijloc oamenii legii?”.

„Nu ştiu.”

Lewis a insistat: „Spune da, ca să nu mai pună întrebări”.

Eric a răspuns: „Cred că nu. Cred că e doar compania de telefonie”.

„Păi dacă monitorizează toate liniile de la locul meu de muncă, vor avea de ascultat mii de convorbiri telefonice pe lună”, i-a răspuns Lewis.

A doua zi, cu mine ascultând prin difuzor, Eric l-a sunat pe Lewis, care a întrebat direct: „Suni de pe o linie sigură?”.

Eric i-a răspuns: „Da, sun de la un telefon public” şi apoi s-a lansat iar în tirada de plângeri cu „trebuie să-mi respectaţi intimitatea”.

Apoi, ca din senin, l-a întrebat pe Lewis: „Ai cumva instalate servicii CLASS la slujbă?”.

Se referea la „serviciile de semnalizare locală”, cum ar fi afişarea apelantului, redirecţionarea selectivă, răspunsul automat şi alte servicii, care nu erau accesibile publicului larg. Dacă ar fi spus da, Lewis ar fi mărturisit că a comis o infracţiune.

Înainte ca Lewis să aibă şansa de a nega, am auzit la capătul dinspre Eric un sunet clar ce indica un apel în aşteptare.

I-am spus lui Lewis: „De când au telefoanele publice servicii de punere în aşteptare?!”.

Eric a mormăit că trebuie să părăsească telefonul pentru o clipă. Când a revenit, l-am provocat să spună dacă într-adevăr sună de la un telefon public. Eric şi-a schimbat povestea, spunând acum că sună de la telefonul prietenei lui.

În timp ce Lewis continua convorbirea, eu am sunat la apartamentul lui Eric. Mi-a răspuns un bărbat. Am încercat din nou, poate formasem greşit. Acelaşi om. I-am spus lui Lewis să-l preseze pe tema asta.

Lewis a spus: „La telefonul tău de acasă răspunde un individ. Ce dracu’ ai de spus despre treaba asta, Eric?”.

Răspunsul lui a fost „nu pricep ce vrei să-mi spui”.

Dar Lewis nu-l lăsa. „Cine e în apartamentul tău, Eric?”

„Nu ştiu ce se întâmplă. Nu ar trebui să fie nimeni în apartamentul meu. Mă duc să verific”, a răspuns Eric.

„Cu toată tevatura asta, o să trec pe modul «securitate». Ţineţi-mă la curent.” Şi a închis.

Atât de multe minciuni despre lucruri mici, care nu contează.

Eric devenea un mister care merita rezolvat, pe picior de egalitate cu cutiile de interceptare. Deocamdată, tot ce aveam erau trei numere provenind de undeva din Oakland, conectate la cutii.

Unde îşi aveau originea, fizic, apelurile de monitorizare? Nu era foarte dificil de aflat. Pur şi simplu am sunat la MLAC, centrul de alocare mecanică a liniilor telefonice, am furnizat unul dintre numerele de telefon şi mi s-a dat adresa fizică a liniei telefonice alocate: str. Webster nr. 2150, Oakland, birourile Departamentului de securitate al Pacific Bell. Iniţial avuseseră sediul la San Francisco, dar se mutaseră în partea cealaltă a golfului.

Minunat. Dar era doar unul dintre numere. Voiam să cunosc *totul* despre numerele folosite de securitatea de la Pacific Bell ca să se lege la cutiile lor secrete de monitorizare. I-am cerut doamnei de la MLAC să se uite la ordinul de serviciu original prin care se înfiinţase numărul deja descoperit de mine. După cum mă aşteptam, ordinul arăta că se înfiinţaseră în acelaşi timp mai multe numere – cam treizeci. Iar ele îşi aveau originea în ceea ce eu am numit „camera de interceptare”, unde erau înregistrate toate telefoanele urmărite. (De fapt, după cum aveam să aflu mult mai târziu, nu exista o sală specializată în asemenea interceptări. Când începea o convorbire pe oricare dintre liniile supravegheate, aceasta era captată de un aparat de înregistrare cu declanşare prin voce aflat pe biroul anchetatorului care se întâmpla să investigheze cazul, pentru a fi ascultată oricând considera el – sau ea – că e cazul.)

Acum, că aveam numerele de monitorizare, trebuia să-mi dau seama care de unde sună. Mai întâi, am apelat fiecare dintre numere, ştiind că acelea care nu-mi dau un ton de ocupat nu sunt active; pe acelea le-am ignorat.

Pentru toate celelalte, acelea care erau folosite pentru intercepţii, am sunat la centrul de calcul Oakland şi am aplicat „ingineria socială” asupra unui tehnician, pe care l-am convins să-mi dea o comandă QCM (afişarea numerelor apelate) pe circuitul de comutaţie DMS-100 care deservea acel număr. QMC dă ultimul număr format de telefonul respectiv.

Cu această nouă informaţie, acum aveam o listă a numerelor de dial-up de monitorizare pentru toate interceptările telefonice din statul California.

Codul de zonă şi prefixul numărului de monitorizare mă ajutau să identific centrala din care se realiza interceptarea. Dacă eu şi Lewis cunoşteam pe cineva care avea un număr deservit de centrala respectivă, unde era activă o cutie, eu sunam la centrală şi spuneam că sunt de la securitatea de la Pacific Bell şi le explicam: „Avem una din cutiile noastre la voi. Vă rog să ne daţi traseul legăturii”. După câţiva

paşi, aveam numărul telefonului-ţintă pe care era pusă interceptarea. Dacă nu aparţinea vreunei persoane cunoscute, exploram următorul număr de urmărire.

Am continuat să verific interceptările, ca măsură de siguranţă, fiind mereu în gardă, în timp ce încercam să-mi dau seama în ce ape se scaldă Eric. Mi-a venit în minte o abordare la care nu mă gândisem înainte. Am sunat la Centrul de Control al Comutaţiei care administra centrala care îi furniza lui Eric servicii telefonice şi am convins tehnicianul să îmi dea un LHB, un „segment de istorie a liniei”, o metodă de a obţine un raport privind ultimul număr telefonic format de la un telefon deservit de un circuit de comutaţie 1A ESS.

După aceea, am început să sun şi să cer LHB-uri de câteva ori pe zi, ca să aflu ce numere sună.

Când am auzit unul din acele numere apelate, m-au trecut sudorile reci. Eric sunase la 310 477-6565. Nu era nevoie să-l mai caut. Era un număr care mi se întipărise în memorie:

Sediul din Los Angeles al FBI!

Fir-ar al dracului!

L-am sunat pe Lewis la lucru de pe telefonul meu celular clonat şi i-am spus: „Porneşte radioul tău de amatori”. El ştia că de fapt îi comunic altceva, cu totul diferit: „Porneşte telefonul tău mobil clonat”. (Era acel tip de om care preferă să se concentreze asupra unui singur lucru la un moment dat; când se ocupa de treaba pe care o avea de făcut, îşi oprea telefonul mobil şi pagerul, ca să nu-i întrerupă şirul gândurilor.)

Când am ajuns să vorbim de pe un telefon mobil sigur, i-am spus: „Amice, am pus-o. Am făcut un LHB pe linia lui Eric. Omul, naiba să-l ia, sună la FBI!”.

Nu a părut deloc îngrijorat. Cu totul lipsit de emoţii. *Poftiiiim?!*

Mă rog, poate că mai era lume prin birou şi nu putea reacţiona. Sau poate era aroganţa lui tipică, acea atitudine de superioritate, ideea că el este invulnerabil.

I-am spus: „Trebuie să-ţi dispară din apartament şi din birou toate dischetele şi toate însemnările. Tot ce are vreo legătură cu SAS trebuie să depozitezi într-un loc sigur. Eu am să fac la fel”.

Nu părea să creadă că un apel la FBI e chiar o mare scofală.

„Fă cum ţi-am zis!”, i-am spus, încercând să nu urlu la el.

Bunul-simţ mi-a dictat următorul apel, la Biroul de Nume şi Adrese al Pacific Bell. Era un efort rutinier, dar a produs un rezultat neaşteptat. O domnişoară veselă mi-a răspuns şi mi-a cerut PIN-ul; i-am dat unul pe care îl furasem cu câteva luni în urmă, când am intrat în baza de date CNL, după care i-am dat cele două numere ale telefoanelor din apartamentul lui Eric.

„Primul, 310 837-5412, e listat pe numele Joseph Wemle, din Los

Angeles”, mi-a spus ea. „Şi e secretizat.” Adică era acea informaţie pe care compania telefonică nu ţi-o furnizează. „Al doilea, 310 837-6420, este tot pe numele Joseph Wemle şi e de asemenea secretizat.” Am rugat-o să-mi spună numele literă cu literă.

Deci numele „Eric Heinz” era fals, iar numele lui real era Joseph Wemle. Sau poate că Eric avea un coleg de apartament… Ceea ce părea foarte improbabil pentru un ins care avea câte-o altă femeie în fiecare seară. Sau poate că a înregistrat telefonul sub un nume fals.

Cel mai probabil, Eric Heinz era un nume fals, iar Joseph Wemle era numele lui real. Trebuia să aflu cine este *cu adevărat* acest individ şi trebuia să o fac *repede*.

De unde să încep?

Poate că formularul de cerere pentru închiriere pe care îl depusese la complexul de locuinţe conţinea informaţii – referinţe sau orice altceva.

The Oakwood Apartments, unde îi făcusem eu şi Lewis vizita-surpriză, s-a dovedit a fi doar una dintre multele proprietăţi deţinute la nivel naţional de un conglomerat imobiliar. Apartamentele erau închiriate companiilor care trimiteau angajaţi în delegaţii sau unor persoane recent mutate într-un oraş nou şi care aveau nevoie de un acoperiş deasupra capului până găseau un bârlog convenabil. Azi, compania se descrie pe sine ca fiind „cea mai mare companie din lume pentru soluţii de cazare prin închiriere”.

Ca să lămuresc lucrurile, am găsit numărul de fax al sediului mondial al Oakwood, apoi am hackuit un circuit de comutaţie al unei companii de telefonie şi am făcut temporar o deviere de apel a liniei telefonice, astfel încât orice fax care intra era transferat la faxul unui centru de copiere din Santa Monica.

Am sunat la sediul corporaţiei Oakwood, am cerut numele unui manager, apoi am sunat la biroul de închirieri din clădirea lui Eric. Mi-a răspuns o domnişoară cu o voce plăcută şi foarte săritoare. M-am dat drept managerul al cărui nume îl obţinusem şi i-am spus: „Avem nişte probleme legale cu unul dintre chiriaşii de acolo. Te rog să-mi trimiţi prin fax formularul de cerere al lui Joseph Wemle”. Ea mi-a spus că o să se ocupe imediat de asta. M-am asigurat că numărul de fax de la sediul cel mare era exact cel pe care îl deviasem eu spre centrul de copiere Kinko’s.

Am aşteptat până când am crezut că faxul va fi fost trimis, apoi am sunat la centrul unde fusese trimis faxul. I-am spus managerului de acolo că sunt supervizor la un alt Kinko’s şi i-am explicat: „Am aici un client care aşteaptă un fax. Tocmai şi-a dat seama că a dat numărul de fax de la alt centru de copiere”. Le-am cerut să localizeze faxul şi să-l retrimită la centrul „meu”. Acest al doilea pas era menit să împiedice orice sticlete federal să-şi dea seama de munca mea. Numesc asta

„spălare de faxuri”.

Peste o jumătate de oră, am oprit la centrul Kinko’s de lângă mine şi am cules faxul, plătind cu bani-gheaţă.

Dar după atâta efort cererea nu m-a lămurit în niciun fel. Nu a făcut decât să sporească misterul. În general, corporaţiile-proprietari ai unor complexuri de locuit cer informaţii detaliate, ca să se asigure că noii clienţi nu pun riscuri financiare. Dar în acest caz Oakwood îi închiriase un apartament unui ins care practic nu furnizase nimic. Nici referinţe, nici conturi bancare, nici adrese anterioare.

Şi, cel mai semnificativ, nu se menţiona nicăieri numele lui Eric. Apartamentul fusese închiriat pe acelaşi nume pe care apărea şi serviciul telefonic, Joseph Wemle. Unica informaţie din întreaga cerere era un număr de telefon: 213 5077782. Şi chiar şi asta era o chestie curioasă. Nu era un număr într-un birou, ci, aşa cum am aflat cu uşurinţă, un număr de mobil furnizat de PacTel Cellular.

Dar măcar mi-a furnizat un fir pe care să-l urmăresc.

Am sunat la PacTel Cellular şi am aflat numărul magazinului care vânduse telefonul celular listat în cererea de închiriere a lui Eric: One City Cellular, din cartierul Westwood din Los Angeles, o zonă care includea şi campusul universităţii din California. Am sunat la magazin sub pretextul că vreau informaţii despre contul „meu”.

„Cum vă numiţi, domnule?”, m-a întrebat doamna de la celălalt capăt al liniei.

I-am spus: „Ar trebui ca telefonul să fie trecut la «Guvernul SUA», sperând că ea va corecta eroarea… asta dacă *a existat* vreo eroare.

Şi în acelaşi timp sperând că ea este destul de amabilă încât să-mi dea numele contului.

Mi l-a dat. „Sunteţi Mike Martinez?”, m-a întrebat ea.

Ce mama dracului?

„Da, sunt Mike. Apropo, puteţi repeta numărul meu de cont?”

Îmi asumam un risc, dar era o funcţionară la un magazin de telefoane mobile, nu un reprezentant bine antrenat al Serviciului clienţi de la compania de telefonie mobilă. Nu avea nicio bănuială şi mi-a citit numărul contului.

Heinz. Wemle… Martinez. Ce mama dracului se petrece aici?

Am sunat din nou la magazinul de telefoane mobil. Mi-a răspuns aceeaşi domnişoară. Am închis, am aşteptat puţin şi am încercat din nou. De data asta, a răspuns un individ. I-am dat numele „meu”, numărul telefonic şi numărul de cont. „Am pierdut ultimele trei facturi”, i-am spus, cerându-i să mi le trimită pe loc prin fax. „Am şters din greşeală lista de contacte din telefonul mobil şi îmi trebuie facturile ca să o reconstitui”, am spus eu.

În doar câteva minute, îmi trimitea facturile prin fax. M-am grăbit spre Kinko’s, conducând rapid, dar atent totuşi ca să nu mă tragă

poliţia pe dreapta. Voiam să aflu cât mai devreme posibil ce se află în acele facturi.

Faxul s-a dovedit a fi mult mai scump decât scontasem. M-am uitat la facturile lui Martinez şi mi-a căzut falca. Fiecare dintre cele trei facturi lunare era lungă de aproape douăzeci de pagini, cu peste o sută de convorbiri. Multe dintre ele erau cu codul de zonă 202 – Washington, D.C. — plus *o puzderie* de apeluri către 310 477-6565, adică sediul FBI de la Los Angeles.

Rahat! Încă o confirmare că Eric trebuie să fie agent FBI. Situaţia devenea tot mai îngrijorătoare ori de câte ori răsturnam un bolovan. Toate indiciile mă conduceau spre inşii pe care voiam să-i ocolesc cel mai mult.

Ia stai un pic. Nu era unica posibilitate. Noul meu „prieten” Eric Heinz putea într-adevăr să fie agent, dar dacă mă gândeam mai bine, era totuşi greu de crezut – ştiam deja că face mai mult decât să frecventeze cluburi de rock-and-roll. Persoanele din anturajul lui îl includeau pe intermediarul nostru iniţial Henry Spiegel, care îmi spusese că pe vremuri o angajase pe Susan Headley, adică Susan Thunder, acea prostituată-hacker care mă arătase cu degetul după ce pătrunsesem la centrul COSMOS şi care într-un rând chiar îmi tăiase cablul telefonic de la complexul de apartamente al mamei, din răzbunare. Şi mai erau şi poveştile lui Eric, care spunea că făcea sex în fiecare noapte cu câte o altă stripteuză.

Nu, categoric nu părea a fi genul de om în stare să treacă de procesul riguros de filtrare a candidaţilor de la FBI. Aşa că mi-am închipuit că nu e niciun fel de agent. Poate că era doar un ins pe care FBI îl avea la mână cu ceva, pe care îl puseseră la muncă – un informator confidenţial, adică un turnător. Dar de ce?

O singură explicaţie avea noimă: FBI-ul încerca să prindă nişte hackeri.

FBI-ul mă mai avusese în colimator mai înainte şi a făcut astfel încât arestarea mea să se bucure de o acoperire în presă imensă. Iar acum, dacă nu mă înşelam, Biroul îmi flutura prin faţa ochilor o momeală. Punându-mă în contact cu Eric, agenţii comiteau echivalentul fluturării unei sticle de scotch pe sub nasul unui alcoolic care „s-a lăsat”, ca să vadă dacă va cădea sau nu din nou în patimă.

Cu patru ani înainte, în 1988, *USA Today* chiar suprapusese figura mea peste o fotografie imensă a lui Darth Vader, pe prima pagină a secţiunii economice, botezându-mă „Darth Vader al lumii hackerilor” şi bătând monedă pe mai vechea etichetare „Hackerul părţii întunecate”.

Deci poate că nu ar trebui să par surprins că FBI-ul a decis să mă considere o prioritate.

Şi nici nu le era greu. La urma urmei, când eram foarte tânăr,

procurorii au considerat că fac un lucru îndreptăţit aiurindu-l pe judecător cu povestea aceea absurdă cum că eram în stare să lansez o rachetă nucleară sunând la NORAD şi fluierând în telefon. Îmi era al naibii de limpede că nu vor ezita să o facă din nou, acum, că aveau această şansă.

Adresa de pe factura telefonică a lui Mike Martinez s-a dovedit a fi a unui birou de avocaţi din Beverly Hills.

Am sunat la biroul de avocatură, susţinând că sunt de la One City Cellular, care îi vânduse lui Martinez telefonul. „Aţi rămas în urmă cu plata”, i-am spus fetei care mi-a răspuns. „Păi nu noi plătim facturile”, mi-a spus ea. „Noi doar le trimitem mai departe la o cutie poştală din Los Angeles” şi mi-a dat numărul cutiei şi adresa – Federal Building{19}, de pe bulevardul Wilshire nr. 11000. Da, era de rău.

Am sunat apoi la Inspecţia Poştei din Pasadena. „Vreau să depun o plângere”, am spus. Cine este inspectorul pentru zona Westwood din Los Angeles?”

Folosind numele inspectorului, am sunat la oficiul poştal din Federal Building, am cerut dirigintele şi am spus: „Vreau să vă uitaţi pe cererea pentru această cutie poştală şi să-mi daţi numele şi adresa petentului”.

„Cutia poştală este înregistrată pe numele FBI-ului, aici, la Wilshire nr. 11.000.”

Vestea nu mai constituia o surpriză pentru mine.

Deci cine era persoana care se dădea drept Mike Martinez? Şi ce relaţie avea această persoană cu FBI-ul?

Voiam cu disperare să ştiu cât de multe ştie guvernul despre mine, dar nu avea sens să sap mai departe. Ar fi însemnat să mă scufund tot mai adânc în problemă şi să măresc probabilitatea de a fi în cele din urmă încolţit şi trimis înapoi la închisoare. Iar asta nu puteam suporta. Dar oare chiar voi putea rezista acestui impuls?

CAPITOLUL 18
ANALIZĂ DE TRAFIC

Khkp wg wve kyfcqmm yb hvh TBS oeidr trwh YhbMmCiwus wko ogvwgxar hr?{18}

V-aţi plimbat vreodată pe o stradă întunecată sau printr-o parcare de mall noaptea, foarte târziu, când nu mai e în jur nimeni şi ai senzaţia că te priveşte sau te urmăreşte cineva?

Pun pariu că v-a îngheţat sângele în vine.

Aşa mă simţeam eu apropo de misterul numelor Wemle şi Martinez. Erau persoane reale sau doar nişte pseudonime ale lui Eric Heinz?

Ştiam că trebuie să abandonez căutările şi să nu mai încerc niciodată să revin la o viaţă de hacker... dar poate că, înainte de asta, mai rezolv măcar o bucăţică din enigmă. Factura telefonică de pe numele Martinez îmi arăta pe cine sunase individul. Poate că găsesc nişte indicii dacă aflu cine îl sunase *pe el*.

Pentru asta trebuia să efectuez ceea de eu numesc o „analiză de trafic”. Procesul începe prin a obţine factura telefonică detaliată a unei persoane al cărei număr l-ai identificat, extrăgând informaţii din această factură. Pe cine suna mai des? Cine îl suna pe el? Suna uneori sau poate primea apeluri telefonice în succesiune rapidă de la anumite persoane? Există persoane pe care le sună îndeobşte dimineaţa? Sau seara? Sunt convorbirile cu un anumit număr deosebit de lungi? Sau deosebit de scurte? Şi aşa mai departe.

Apoi faci aceeaşi analiză cu oamenii pe care această persoană îi sună cel mai des.

După aceea te întrebi cu cine conversează şi *aceştia din urmă*...

Cred că aţi început să vă faceţi o idee: era un efort imens, un proces care avea să-mi ocupe o bună bucată din timpul liber, multe ore pe zi. Dar trebuia să ştiu. Nu aveam cum să ocolesc problema. Era un efort absolut necesar, indiferent de riscuri.

Simţeam că viitorul meu depinde de el.

Aveam deja facturile pe ultimele trei luni ale celularului lui Martinez. Pentru început, trebuia să pătrund la PacTel Cellular şi să aflu unde sunt localizate în reţea detaliile în timp real ale apelurilor, ca să pot căuta toţi clienţii lui PacTel care sunaseră pe pagerul lui Eric, care îi lăsaseră mesaje vocale sau îl sunaseră acasă.

Hei, uite o idee şi mai bună: dacă tot urma să hackuiesc PacTel, puteam să trag şi înregistrările Serviciului clienţi pentru toate numerele apelate de Martinez în reţeaua lor şi astfel puteam afla cine e proprietarul telefonului apelat.

Nu ştiam prea multe pe atunci despre denumirile convenţionale pentru sistemele interne ale companiei, aşa că am început prin a suna

la serviciul public de relaţii cu clienţii, folosit de persoanele care vor să se aboneze la un serviciu sau altul. M-am dat drept un ins de la serviciul interior cu clienţii şi am întrebat: „Folosiţi CBIS acolo?” (prescurtarea dată de unele companii de telefonie Sistemului de Facturare Informatică a Clienţilor – *Customer Billing Information* System).

„Nu”, mi-a răspuns doamna de la serviciul relaţii cu clienţii. „Folosesc Sistemul CMB *(Customer Management and Billing).”*

„Bun, în regulă. Mulţumesc oricum.” Şi am închis, dar acum posedam acea informaţie care îmi putea conferi credibilitate. Am sunat la Departamentul Telecomunicaţii, departament intern, am dat numele pe care îl obţinusem, al unui manager de la contabilitate, şi am spus că avem un contractor care vine să lucreze în clădire şi are nevoie de un număr desemnat, ca să poată primi mesaje vocale. Am format numărul şi am pus parola „3825”. Apoi am lăsat un mesaj de întâmpinare: „Sunt Ralph Miller. Nu sunt în birou, vă rog să lăsaţi un mesaj”.

Apoi am sunat la Departamentul IT, ca să aflu cine se ocupă de CMB; era un ins pe nume Dave Fletchall. Când am dat de el, prima întrebare a fost: „La ce număr te găsesc?”. I-am dat interiorul cu mesajul de întâmpinare proaspăt înregistrat.

Apoi am abordat problema prin metoda „o să fiu plecat, am nevoie de acces din afară”, iar el a spus: „Pot să-ţi dau numărul de acces, dar din motive de securitate nu avem voie să dăm parolele prin telefon. Unde ai biroul?”.

I-am spus: „Azi nu sunt la birou. Pune-l într-un plic sigilat şi lasă-l la Mimi, te rog”, am zis eu, dându-i numele secretarei din acelaşi departament, pe care îl descoperisem în cadrul acţiunii de recunoaştere a terenului.

Nu i s-a părut deloc rea ideea.

„Poţi să-mi faci un serviciu?”, am mai spus. „Sunt în drum spre o şedinţă, vrei să suni la interiorul meu şi să laşi numărul de dial-up?”

Nici ideea asta nu i s-a părut deloc rea.

În aceeaşi după-amiază, am sunat-o pe Mimi şi i-am spus că sunt reţinut la Dallas, aşa că o rog să deschidă plicul pe care mi l-a lăsat Dave Fletchall şi să-mi citească informaţia din el; ceea ce ea a şi făcut. I-am spus să facă hârtia ghem şi să o arunce la coş, pentru că nu mai aveam nevoie de ea.

Endorfinele îmi galopau prin creier, iar degetele mele efectiv zburau pe taste. Era o acţiune palpitantă.

Dar aveam întotdeauna într-un colţişor al minţii teama că inşii pe care îi „manipulam” s-ar putea să se prindă în toiul acţiunii şi să-mi furnizeze informaţii false, în speranţa că mă vor prinde şi fizic.

De data asta, n-a fost nicio problemă. A mers, ca de obicei.

Mă rog, nu în întregime. Am ajuns la sistemul CMB, care, convenabil, s-a dovedit a fi un computer VAX, care rula sistemul meu de operare preferat, VMS. Dar nu eram pe bune un angajat al PacTel Cellular şi deci nu aveam un cont de acces la computer.

Am sunat la Departamentul contabilitate, m-am dat drept un coleg de la IT şi am cerut să discut cu cineva care este logat chiar în clipa aceea la CMB.

La telefon a venit Melanie. I-am spus că lucrez cu Dave Fletchall de la IT şi că încercăm să rezolvăm o problemă cu CMB-ul – are cumva câteva minute ca să mă ajute?

Cum să nu?

Am întrebat-o: „Ţi-ai schimbat parola în ultima vreme? Pentru că tocmai am făcut o actualizare la softul de schimbat parolele şi vreau să fiu sigur că merge".

Nu, nu îşi schimbase parola în ultima vreme.

„Melanie, care e adresa ta de e-mail?" La PacTel Cellular, adresa de e-mail a unui angajat este şi numele său de utilizator, iar pentru a mă loga în sistem aveam nevoie de numele ei de utilizator.

I-am cerut să închidă toate aplicaţiile curente, să dea logout din sistem şi apoi să facă din nou login, ca să pot determina dacă e în stare să acceseze interfaţa de comandă a sistemului de operare. După ce mi-a confirmat, i-am spus: „Te rog să baţi «set password»".

Acum se uita la un prompt care îi spunea „Old password".

„Bate vechea ta parolă, dar nu-mi spune care este", şi i-am ţinut o lecţie prietenească cum că parola nu se dă absolut nimănui, niciodată.

În acel moment, avea în faţă promptul de „New password".

Dar în acelaşi moment eu eram deja conectat prin dial-up şi aşteptam.

„Acum bagă «pactel1234» şi când primeşti noul prompt, bagă din nou parola. Şi apasă Enter.

În momentul în care am auzit-o terminând de bătut, m-am logat cu numele ei de utilizator şi cu parola „PacTel1234".

Am trecut apoi pe modul „atenţie distributivă", cu creierul meu împărţit între mai multe sarcini. Băteam febril un program de cincisprezece linii care urma să exploateze o vulnerabilitate a sistemului VMS pe care nu apucaseră să o peticească, apoi am compilat programul şi l-am rulat, trăgându-mi un cont nou şi dându-i acestui cont privilegii depline de sistem.

În tot acest timp, îi dădeam simultan instrucţiuni Melaniei. „Acum te rog să ieşi din cont… Acum logheazăte din nou cu noua parolă. Merge bine? Minunat. Acum deschide toate aplicaţiile pe care le foloseai înainte şi vezi dacă funcţionează cum trebuie. Da? Perfect." Apoi am dirijat-o din nou prin procesul de setare a parolei, avertizând-o să nu-mi spună nici mie şi nici altcuiva noua parolă pe care o

introducea.

Aveam acum acces la grupul de calculatoare VMS al PacTel, adică aveam acces la informaţiile conturilor clienţilor, la facturi, la numere electronice de serie şi la multe alte informaţii. Era o lovitură uriaşă. I-am spus Melaniei cât de mult îi apreciez ajutorul.

Dar asta nu însemna că puteam să zburd liber pe mirişte. Am petrecut următoarele câteva zile aflând unde sunt păstrate facturile detaliate şi ce trebuie să fac pentru a avea acces la aplicaţiile pentru serviciul clienţi, ca să fiu în măsură să aflu nume, adrese şi alte informaţii ţinând de orice cont telefonic.

Facturile detaliate erau pe un disc *uriaş,* care păstra informaţii aproape în timp real cu fiecare apel spre şi dinspre clienţii din regiunea Los Angeles pe ultimele cam treizeci de zile – deci o grămadă de fişiere cu adevărat uriaşe. Puteam să caut direct în sistem, dar fiecare căutare îmi lua între zece şi cincisprezece minute, cu aproximaţie.

Aveam deja numărul de pager al lui Eric, aşa că acesta a fost punctul meu de intrare. Mai sunase cineva din reţeaua PacTel pe pagerul lui Eric, 213 701-6852? Dintre cele sub zece apeluri, două mi-au sărit în ochi. Iată listingul, exact cum apărea în fişierul de la PacTel:

```
2135077782 0 920305 0028 15 2137016852 LOS ANGELE CA
2135006418 0 920304 1953 19 2137016852 LOS ANGELE CA
```

Numerele care sunt precedate de „213” sunt cele de la care s-a făcut apelul. Grupele de cifre care încep cu „92” indică anul, data şi ora – deci primul apel a fost făcut pe 5 martie 1992, la ora 00:28.

Am recunoscut primul număr: era numărul de telefon din cererea de închiriere a lui Eric, despre care ştiam deja că este în sistem sub numele de Mike Martinez. Încă o dată, un uriaş semnal de alarmă. Crezusem că „Martinez” este un nume fals al lui Eric. Sau că Eric este un nume fals al lui Martinez. Dar acum asta nu mai avea nicio logică, pentru că Martinez n-o să-şi apeleze propriul număr de pager.

Deci pe cine a mai sunat Martinez şi cine l-a sunat pe el?

Am dat o căutare prin înregistrările cu facturile lui PacTel, ca să aflu. Faptul că suna la FBI nu era nicio noutate, pentru că deja dădusem peste această informaţie după ce obţinusem numărul lui de telefon de pe cererea de închiriere a lui Eric. Nu puţine apeluri ale lui erau spre şi dinspre alte telefoane celulare furnizate de PacTel; am scris în carnet aceste numere. Apoi am început să examinez înregistrările din sistem pentru fiecare dintre aceste conturi.

Toate aceste nume din lista mea aparţineau unor indivizi care erau frecvent în contact unul cu altul, ca şi cu sediul FBI din Los Angeles şi cu alte agenţii juridice sau poliţieneşti.

Rahat! Ştiam pe de rost prea multe din aceste numere de telefon. Numărul de la birou şi cel de celular al lui Terry Atchley, de la securitatea companiei Pacific Bell. Un manager al aceleiaşi securităţi, cu sediul în California de Nord, John Venn. De asemenea, pagerul, robotul telefonic şi telefoanele de acasă ale lui Eric. Şi numerele diverşilor agenţi FBI (numerele lor directe începeau toate cu acelaşi cod de zonă, cu acelaşi subcod şi aveau aceeaşi cifră la extensie: 310 996-3XXX). Acest ultim grup arăta clar că Martinez, personal, era agent. Am putut astfel să întocmesc o listă cu alţi agenţi, probabil făcând parte din aceeaşi echipă.

Celălalt apel către pagerul lui Eric care mi-a sărit în ochi venea de la 213 500-6418. Ei bine, săpând în direcţia acestui număr am dat peste o mină de aur. Erau puţine apeluri scurte, de seară, spre un număr interior de la FBI. Ce explicaţie să fi fost? Omul îşi verifica mesajele vocale.

Am format numărul.

„Aici Ken McGuire, vă rog să lăsaţi un mesaj.”

Cine mama dracului este Ken McGuire? Şi de ce mama dracului e pus să mă prindă?

Am apăsat butonul „0”, aşteptându-mă să dau de un recepţionist.

Dar mi-a răspuns o doamnă: „Divizia Infracţiuni Intelectuale*{20}, echipa trei”. Am pus o serie de întrebări nevinovate şi încă o piesă a mozaicului ajungea pe locul potrivit: agentul Ken McGuire făcea parte din echipa FBI denumită WEC3 (White Collar Crime 3). Probabil că era agentul care răspundea de informatorul Eric.

Toată povestea asta devenise o aventură fascinantă. Spre sfârşitul lungii mele „analize de trafic”, întocmisem o listă de persoane de la FBI care erau în strânsă şi constantă legătură cu agenţii şi personalul auxiliar care, îmi închipuiam eu, voiau să mă dărâme.

Rahat!

Dar cine altul a avut suficient sânge să investigheze FBI-ul exact când îl investiga FBI-ul pe el?

Totul se limpezea şi era clar că mă aşteaptă furtuna. Trecusem de mult de punctul fără întoarcere, dar nu mă vor doborî fără luptă…

CAPITOLUL 19
REVELAŢII

Rcvo dn ivhz ja ocz omvinvxodji oj adiy v kzmnji'n njxdvg nzxpmdot iphwzm pndib oczdm ivhz viy yvoz ja wdmoc?{19}

Ni se tot spune că dosarul nostru medical este confidenţial, că alţi ochi îl văd doar cu acordul nostru expres. Dar adevărul este că orice agent federal, orice poliţist, orice procuror care va convinge un judecător că are motive serioase poate să intre în contul tău de pacient şi să ceară o listă cu toate reţetele tale şi cu datele tuturor vizitelor tale de reumplere a sticluţelor. *E de speriat.*

De asemenea, ni se spune că toate înregistrările legate de noi de la agenţiile guvernamentale – IRS (Fisc), SSA (Administraţia Securităţii Sociale), DMV (Direcţia de Permise de Conducere) din fiecare stat şi aşa mai departe – sunt la adăpost de orice priviri curioase. Poate că azi sunt ceva mai sigure decât înainte – deşi mă cam îndoiesc –, dar la vremea mea să obţin o informaţie pe care o doream cerea un efort minim.

De pildă, am compromis întreaga Administraţie a Securităţii Sociale printr-un atac elaborat de „inginerie socială”. A început cu obişnuita perioadă de documentare – diversele departamente ale agenţiei, unde îşi au ele sediul, cine sunt supervizorii şi managerii fiecăruia, jargonul standard interior şi aşa mai departe. Diverse solicitări erau prelucrate de grupuri speciale numite „Mods”, cred că un soi de prescurtare de la „Module”, fiecare acoperind un set de numere de securitate socială (SSN). Am obţinut prin „inginerie socială” numărul unui astfel de modul şi în final am ajuns să vorbesc cu o membră a personalului acestuia, care mi-a spus că se numeşte Ann. I-am spus că sunt Tom Harmon, de la Biroul inspectorului general care ţinea de agenţie.

I-am spus Annei: „Vom avea nevoie de ajutorul dumneavoastră permanent”, explicându-i că, deşi oficiul nostru se ocupa de mai multe cazuri de fraudă, nu aveam acces la MES-uri (prescurtarea de la „Sistemul Modernizat de Solicitări”, un nume potrivit ca nuca în perete, dar amuzant, pentru sistemul lor computerizat centralizat).

Din momentul acelei convorbiri iniţiale, am devenit prieteni prin telefon. O puteam suna pe Ann să-i cer să verifice orice doream – numere de securitate socială, date şi locuri de naştere, numele de dinainte de căsătorie ale mamelor, beneficii pentru handicap, salarii şi aşa mai departe. Ori de câte ori sunam, ea lăsa baltă tot ce făcea şi se uita după ce îi ceream eu.

Se pare că Annei îi plăcea la nebunie să discute cu mine. Era evident că îi plăcea să facă pe ajutorul unui ins de la Biroul inspectorului general, care efectua aceste importante anchete

împotriva oamenilor care comiteau fraude. Presupun că îi întrerupeam astfel munca de rutină, deloc plăcută. Ea chiar mi-a sugerat lucruri care ar merita să fie căutate: „Oare nu ar ajuta numele părinţilor?”. După care trecea printr-o serie de etape pentru a găsi informaţia.

Într-un rând, am greşit şi am întrebat-o: „Cum e vremea azi pe la voi?”.

Dar eu cică lucram în acelaşi oraş cu ea. Ea mi-a răspuns: „Nu ştii cum e vremea afară?”.

Mi-am revenit repede: „Azi sunt la Los Angeles, cu un caz”. Probabil că şi-a închipuit că munca mea presupune multe deplasări.

Am fost prieteni prin telefon cam trei ani, făcând glume şi bucurându-ne de senzaţia dată de o treabă bine făcută.

Dacă ne-am fi întâlnit în persoană, aş fi sărutat-o, ca să-i mulţumesc pentru minunatul ajutor pe care mi l-a dat. Ann, dacă citeşti rândurile astea, sărutul meu te aşteaptă.

Cred că detectivii reali trebuie să aibă multe piste diferite de urmat atunci când lucrează la un caz, iar unele dintre aceste indicii au nevoie de timp pentru a fi urmate. Nu uitasem de contractul de închiriere al lui Eric, care era pe numele unui anume Joseph Wemle; pur şi simplu încă nu urmărisem acest fir. Era una din acele situaţii în care mă jucam de-a detectivul şi apelam la amica mea de la securitatea socială, Ann.

Ea a intrat în baza de date şi a scos un fişier „Alphadent”, folosit pentru descoperirea numărului de securitate socială al unei persoane când îi cunoşteai numele şi data naşterii.

Apoi am cerut un „Numident”, care dă locul şi data naşterii, numele tatălui şi numele de fată al mamei.

Joseph Wemle se născuse la Philadelphia, fiul lui Joseph Wemle Sr. Şi al soţiei acestuia, Mary Eberle.

Apoi Ann a rulat un DEQY pentru mine – adică o „căutare detaliată a veniturilor” *(„detailed earnings query”),* care conţinea istoria locurilor de muncă şi înregistrarea veniturilor.

Poftim? *Cum mama dracului?*

Joseph Wemle Jr. Avea patruzeci de ani. Judecând după dosarul lui de la Securitatea Socială, acest om nu câştigase în viaţa lui un ban.

Nu avusese în viaţa lui o slujbă.

Ce puteai să crezi în acest moment?

Omul exista, pentru că Securitatea Socială avea dosarul lui. Dar nu avusese niciodată o slujbă şi nu câştigase niciodată vreun ban.

Cu cât săpam mai mult în trecutul lui, cu atât mai interesantă devenea întreaga afacere. Nu avea nicio noimă şi de aceea eram cu atât mai hotărât să descopăr adevărul.

Bine măcar că acum aveam numele părinţilor lui.

Parcă mă jucam de-a Sherlock Holmes.

Joseph Wemle Jr. – fiul – se născuse la Philadelphia. Poate că părinţii lui încă locuiau acolo, sau poate undeva în jur. Am sunat la informaţii folosind codul de regiune 215, care acoperea atât Philadelphia, cât şi împrejurimile (pe vremea aceea); am găsit trei bărbaţi cu numele Joseph Wemle.

Am început să sun numerele date de telefonista de la informaţii. La a doua încercare, mi-a răspuns un bărbat. Am întrebat dacă este domul Wemle, iar el a spus că da.

„Aici Peter Browley, de la Administraţia Securităţii Sociale”, am început eu. „Mă întreb dacă aţi putea să ne acordaţi câteva minute din timpul dumneavoastră.”

„Despre ce este vorba?”

„Securitatea Socială plăteşte beneficii unui anume Joseph Wemle, iar înregistrările par să se fi amestecat cumva în sistemul nostru. Se pare că plătim beneficii cui nu trebuie.”

Am făcut o pauză şi am lăsat să se aşeze noutăţile în mintea lui şi să se perpelească puţin, ca să-l dezechilibrez un pic. A aşteptat fără să spună nimic. Am continuat: „Soţia dumneavoastră se numeşte Mary Eberle?”.

„Nu”, mi-a răspuns el. „Mary e sora mea.”

„Atunci, aveţi un fiu pe nume Joseph?”

„Nu.” Iar după un timp a adăugat: „Mary are un fiu care se numeşte Joseph Ways. Dar nu poate fi el. El trăieşte în California”.

Lucrurile începeau să capete sens. Începeam să ajungem undeva. Dar lucrurile nu se opreau aici: omul de la capătul liniei nu terminase încă de vorbit.

„Este agent FBI.”

Fir-ar al dracului!

Deci nu exista niciun ins numit Joseph Wemle Jr. Un agent FBI numit Joseph Ways adoptase o identitate falsă, folosind nume reale din familia lui, pe care şi le putea aminti uşor. Iar agentul respectiv se dădea drept un hacker pe nume Eric Heinz.

Sau cel puţin asta era deducţia cea mai la îndemână, bazată pe ceea ce ştiam acum.

Data viitoare când am încercat să-l sun pe Eric la telefonul lui fix, numărul era deconectat.

Încă de la începuturile carierei mele de hacker, decisesem că nu strică să am acces permanent la altă companie, care se ocupa de alte servicii esenţiale în zona Los Angelesului, Departamentul Apei şi Electricităţii, pe scurt DWP *(Department of Water and Power)*. Toată lumea are nevoie de apă şi electricitate, aşa că furnizorii acestor bunuri par a fi o sursă de informaţii extrem de preţioasă pentru găsirea adresei cuiva.

DWP avea o unitate cunoscută sub numele de „Biroul Special”, care

se ocupa de telefoanele primite de la oamenii legii. Angajaţii acestui birou erau bine instruiţi în a verifica dacă apelanţii sunt pe lista persoanelor autorizate să primească informaţii despre clienţi.

Am sunat la sediul central al DWP şi am spus că sunt poliţist; le-am spus că sergentul nostru care are numărul de telefon al Biroului Special e în misiune şi că avem nevoie din nou de număr. Mi l-au dat fără probleme.

Următorul apel a fost la Divizia de investigaţii speciale, o unitate de elită a Poliţiei din Los Angeles. Mi se părea cinstit să-i includ şi pe aceşti indivizi în toată comedia, pentru că ei erau cei care ne urmăriseră pe mine şi pe Lenny la Colegiul Pierce cu câţiva ani înainte. Am cerut să vorbesc cu un sergent, iar la telefon a venit I.C. Davidson. (Îmi amintesc bine numele, pentru că l-am folosit multă vreme, ori de câte ori aveam nevoie de o informaţie de la DWP.)

I-am spus: „Domnule sergent, sunt de la Biroul Special al DWP. Punem la punct o bază de date cu persoanele autorizate pentru cereri din partea autorităţilor şi vă sun să aflu dacă poliţiştii din divizia dumneavoastră mai au nevoie de accesul de la Biroul Special".

„Absolut", a răspuns el.

Am început, ca de obicei, prin a-l întreba dacă e pe listă, ocazie cu care i-am aflat numele.

„Bun, câţi poliţişti de la dumneavoastră trebuie să fie pe listă?"

El mi-a dat un număr.

„Bun, daţi-mi numele şi eu le asigur autorizarea pentru încă un an." Era foarte important ca aceşti oameni să aibă acces la informaţiile de la DWP, aşa că omul mi-a citit cu răbdare şi mi-a spus numele lor pe litere.

Peste câteva luni, Biroul Special a adăugat o parolă la procesul lui de verificare. Nicio problemă: am sunat la Unitatea pentru Crimă Organizată de la LAPD şi am cerut să discut cu un locotenent.

M-am prezentat drept „Jerry Spencer de la Biroul Special" şi mi-am ales gambitul de deschidere, o versiune uşor modificată a celui iniţial: „Apropo, sunteţi autorizat pentru Biroul Special?".

El mi-a răspuns că da.

„Bun. Cum vă numiţi, domnule?"

„Billingsley. David Billingsley."

„Un moment, să vă caut pe listă."

Am făcut o pauză şi am foşnit nişte hârtii. Apoi am spus: „A, da. Aveţi parola 0128".

„Nu, nu, nu. Parola mea este 6E2H."

„Aha. Îmi pare rău, este un alt David Billingsley." Abia îmi puteam stăpâni râsul. Apoi l-am făcut să se uite pe lista cu poliţiştii de la Crimă Organizată autorizaţi pentru Biroul Special, dându-mi numele şi parolele lor. În acest moment, eram binecuvântat pe viaţă. Nu m-ar

mira dacă unele din parolele acelea ar fi şi azi valabile.

Având acces la Biroul Special al DWP, nu au fost necesare decât cinci minute ca să descopăr noua adresă a lui Eric: se mutase într-un alt apartament din aceeaşi clădire. Lewis şi cu mine ne-am prezentat la noua adresă, iar trei săptămâni mai târziu nu mai locuia nici acolo şi îşi schimbase numărul de telefon – dar era oare în aceeaşi clădire?

Noua linie telefonică era listată pe acelaşi nume ca înainte, Joseph Wemle. Dacă Eric chiar trecuse pe „modul securizat”, după cum ne anunţase că o să facă, de ce naiba încă folosea acelaşi nume? Era un individ care se declara hacker serios, dar nu părea să aibă idee cât de multe pot să aflu despre el. Încă eram departe de a lămuri toate necunoscutele, dar ştiam că trebuie să continui, acum, că eram tot mai aproape de adevăr.

CAPITOLUL 20
FLAGRANT DELICT PE STIL INVERS

Wspa wdw gae ypte rj gae dilan lbnsp loeui V tndllrhh gae awvnh „HZO, hzl jaq M uxla nvu?”{20}

Direcţia de Permise de Conducere (DMV) a statului California avea să devină una dintre sursele mele cele mai importante de informaţii şi, ulterior, avea să mă ajute să scap ca prin urechile acului. Cum am căpătat accesul la DMV e o poveste în sine.

Primul pas: să aflu ce număr de telefon folosesc poliţiştii pentru apelurile oficiale la DMV. Am sunat la sediul şerifului din Orange County, am cerut legătura la Unitatea Telex şi i-am cerut ajutorului care mi-a răspuns: „Îmi trebuie numărul DMV, ca să aflu cum a rămas cu o fotografie de pe un permis auto, pe care am cerut-o acum două zile”.

„Cu cine vorbesc?” a întrebat el.

„Sunt locotenentul Moore”, i-am spus. „Am sunat la 916 657-8823, dar numărul acesta pare să nu mai funcţioneze.”

În favoarea mea lucrau trei elemente. Mai întâi, îl contactasem pe ajutor pe un număr intern, de pe care nu avea motive să creadă că l-ar putea suna cineva din afara departamentului şerifilor. Al doilea, mi-am asumat un risc mic, dar rezonabil, dându-i un număr eronat, dar care, eram aproape sigur, avea codul de zonă şi prefixul corecte, pentru că la vremea aceea (după cum am spus mai devreme) DMV avea asignat prefixul 657, deci era foarte probabil ca oamenii legii să folosească un număr de tipul 916 657-XXXX. Ajutorul şerifului a remarcat că am totul corect, mai puţin ultimele patru cifre. Iar pe locul trei, mă avansasem la gradul de locotenent. Persoanele din poliţie şi de la departamentul şerifilor gândesc ca militarii: nimeni nu vrea să zică „nu” unui ins cu epoleţii blindaţi.

Pe scurt, mi-a dat numărul corect.

Apoi aveam nevoie să ştiu câte linii telefonice erau în biroul care se ocupa de apelurile de la instituţiile de administraţie internă şi ce număr avea fiecare linie. Aflasem că statul California foloseşte o centrală de comutaţie a Northern Telecom, DMS-100. Am sunat la Departamentul Telecomunicaţii al statului California şi am spus că trebuie să discut cu tehnicianul care a lucrat la centrala DMS-100. Tehnicianul la care am fost transferat a acceptat ideea că sunt de la Centrul pentru Asistenţă Tehnică al Northern Telecom din Dallas, aşa că mi-am început jocul: „În versiunea actuală a softului, aveam o problemă care survine intermitent, anume că unele apeluri telefonice sunt redirecţionate către alt număr. Am produs o soluţie, un mic program de actualizare, şi nu veţi mai avea problema respectivă. Dar

nu pot găsi în baza noastră de date cu clienţi numărul de dial-up de la centrul vostru de comutaţie”.

Ajunsesem la partea cu adevărat dificilă. Îmi plăcea să fac asta folosind cuvinte care nu-i mai lăsau interlocutorului nicio şansă de obiecţie. Deci i-am spus: „Bun, ce număr de dial-up aveţi şi când ar fi un moment propice pentru aplicarea soluţiei?”.

Tehnicianul mi-a dat bucuros numărul de accesare a circuitului de comutaţie, ca să nu fie nevoit să aplice el însuşi actualizarea.

Încă de pe atunci, unele circuite de comutaţie (centrale), cum ar fi cele de corporaţie, erau protejate cu parole. Numele de cont din fabrică era extrem de uşor de ghicit: „NTAS”, prescurtare de la „Northern Telecom Assistance Support”. Am format numărul dat de tehnician, am băgat numele contului şi am început să încerc diverse parole.

„ntas”? Nimic.

„update”? Tot nimic.

Dar „patch”? Nici atât.

Aşa că am încercat o altă parolă de care ştiam că e folosită pentru accesul la alte centrale Northern Telecom din companiile de sub umbrela lui Regional Bell Operating: *„helper”* (în traducere, „asistent”).

Bingo!

Northern Telecom voia să le facă viaţa cât mai uşoară tehnicienilor proprii de la întreţinere, aşa că toate circuitele de comutaţie foloseau *aceeaşi* parolă. Mare tâmpenie! Dar ce bine îmi prindea!

Ştiind numele de cont şi parola, aveam acum acces absolut la centralele de comutaţie şi un control total asupra numerelor care aparţineau DMV din Sacramento.

De la computerul meu, am investigat numărul de telefon de acces al oamenilor legii şi am aflat că unitatea are de fapt douăzeci de linii într-un „grup de redistribuire” – adică dacă numărul dat poliţiştilor era într-o convorbire, următorul apel era distribuit automat numărului următor din listă disponibil din grupul de douăzeci. Circuitul de comutaţie pur şi simplu redirecţiona apelul către următoarea linie neocupată.

Am decis să rezerv pentru uzul meu personal al optsprezecelea număr din listă (pentru că mai jos pe listă ar fi însemnat să primesc apeluri doar când erau foarte ocupaţi, iar mai sus pe listă însemna să fiu bombardat nonstop cu telefoane). Am introdus în circuitul de comutaţie comenzile de adăugare a serviciului de redirecţionare, ca să transfer activ apelurile venite pe linia respectivă spre telefonul meu celular clonat.

Cred că în perioada respectivă nu erau mulţi hackeri atât de îndrăzneţi. Au început să curgă telefoane de la Serviciul Secret, Biroul

Funciar, Biroul Narcotice şi Biroul pentru Alcool, Tutun şi Arme de Foc.

Fiţi atenţi! Am primit chiar şi apeluri de la agenţi FBI – adică inşii care aveau autoritatea să-mi pună cătuşe şi să mă îmbrace în dungi.

De câte ori sunau aceşti oameni, crezând că vorbeau cu cineva de la DMV, ceream elementele de autentificare – nume, agenţie, codul solicitantului, seria permisului de conducere, data naşterii şi aşa mai departe. Dar nu riscam nimic, pentru că niciunul dintre ei nu avea nici cea mai mică idee despre faptul că insul de la celălalt capăt al liniei nu lucrează la DMV.

Recunosc că atunci când primeam vreunul din acele telefoane, în special de la oamenii legii, abia îmi stăpâneam un rânjet de satisfacţie.

Într-un rând, am primit unul din aceste apeluri pe când luam masa cu alte trei persoane la Bob Bums, un restaurant de lux specializat în cărnuri din Woodiand Hills. Le-am spus celorlalţi de la masă să-şi ţină gura când a sunat celularul, iar ei s-au uitat la mine parcă întrebându-se dacă nu mi-am pierdut minţile. Apoi m-au auzit răspunzând: „DMV, cu ce vă pot fi de folos?”. După care au virat la uitătura de tipul „ce mai pune Mitnick la cale?”. Între timp, ascultam telefonul şi băteam cu degetele mâinii stângi în masă, ca şi cum aş fi bătut la o tastatură.

Ceilalţi de la masă s-au prins într-un final şi le-a căzut falca.

De îndată ce am avut suficient de multe elemente de identificare, am intrat din nou prin dial-up pe circuitul de comutaţie şi am dezactivat temporar redirecţionarea, până când voi avea din nou nevoie de alte informaţii.

În sfârşit, „spargerea” DMV-ului m-a binedispus. Era un instrument extrem de preţios, care se va dovedi ulterior foarte util.

Dar încă eram disperat să aflu cât de multe ştiau cei de la FBI, ce dovezi aveau şi cât era de mare rahatul în care intrasem; şi dacă puteam cumva să ies din el. Mai aveam timp să-mi salvez pielea?

Ştiam că e o prostie să insist în investigarea lui Eric. Dar, ca de atâtea ori în trecut, eram absolut sedus de aventură şi de provocarea intelectuală.

Aveam o enigmă; trebuia să o rezolv. Nu aveam de gând să mă opresc.

Mark Kasden de la Teltec m-a sunat şi m-a invitat să iau masa de prânz împreună cu el şi cu Michael Grant, fiul proprietarului companiei.

M-am întâlnit cu Mark şi Michael la restaurantul Coco, de lângă biroul lor. Michael era un tip îndesat, scund, care părea să fie foarte plin de el, până într-acolo încât era obraznic. Celor doi li se părea amuzant să mă tragă de limbă, să mă facă să le povestesc experienţele mele. Le-am arătat limpede ce succes am avut cu „ingineria” mea

socială, metodă folosită şi de ei, dar sub numele de „abureală”. S-au arătat impresionaţi de vastele mele cunoştinţe în materie de computere şi mai ales în privinţa companiilor de telefonie. Au fost şi mai impresionaţi de experienţa mea în a afla adresele, numerele de telefon şi alte informaţii despre diverşi indivizi. Găsirea unor oameni părea să fie o parte importantă a afacerilor lor, un proces numit de ei „localizare”.

După prânz, m-au luat la biroul lor, aflat la etajul unui mic complex comercial. Aveau un hol de primiri, cu recepţie, apoi un set de birouri individuale pentru fiecare dintre cei trei detectivi şi pentru cei trei şefi.

Peste o zi sau două, Mark a venit la tatăl meu acasă ca să-mi spună: „Vrem să lucrezi pentru noi”. Salariul nu era deloc impresionant, dar era mai mult decât suficient pentru a-mi duce zilele.

Mi-au dat titlul de „cercetător”, ca să nu trezim bănuielile ofiţerului meu de supraveghere.

Mi-au dat propriul meu birou, mic şi mobilat cât se poate de spartan: pupitru, scaun, computer şi telefon. Nicio carte, nimic decorativ: nişte pereţi absolut goi.

Am descoperit că Michael este un tip inteligent, un individ cu care poţi purta o conversaţie. Discuţiile cu el mi-au ridicat serios moralul, pentru că atunci când îi arătam diverse lucruri pe care eu le puteam face şi angajaţii lui nu, mă recompensa arătând o admiraţie ieşită din comun.

Ceea ce voiau de la mine Mark şi Michael în primul rând era să mă concentrez asupra unei situaţii pe care ei nu o înţelegeau. Era vorba despre supravegherea descoperită de mine a telefoanelor Teltec – ce treabă puteau avea cu activitatea lor agenţiile de afaceri interne?

Aveau două nume ale unor inşi care s-ar fi putut să se ocupe de caz din partea adversarului: detectivul David Simon, de la Departamentul Şerifilor din comitatul Los Angeles, şi Darrell Santos, de la securitatea companiei Pacific Bell. „Ştii cum să supraveghezi telefonul detectivului?”, m-a întrebat unul dintre şefi.

„Sigur, dar e prea riscant”, am spus eu.

„Bun, vezi ce poţi să afli despre ancheta lor”, mi s-a spus.

Cu timpul, aveam să descopăr ceea ce îmi ascundeau măgarii de la Teltec: detectivul condusese o echipă care efectuase un raid la birourile lor cu câteva luni în urmă, pentru că foloseau parole neautorizate pentru a accesa rapoartele de credit emise de compania de profil – TRW.

A fost foarte bine că nu am vrut să investighez un poliţai. Dar cu securitatea de la PacBell era altă poveste. Mi se părea distractiv să-mi pun la încercare ingeniozitatea, o încercare care promitea să mă satisfacă pe deplin.

CAPITOLUL 21
DE-A ŞOARECELE ŞI PISICA

4A 75 6E 67 20 6A 6E 66 20 62 68 65 20 61 76 70 78 61 6E 7A 72 20 7476 69 72 61 20 67 62 20 47 72 65 65 6C 20 55 6E 65 71 6C 3F{21}

Ca să-i dea satisfacţie lui Bonnie, Lewis a lăsat-o mai moale cu hackuitul, aşa că am ajuns să-l am de partener pe un amic de-al lui. Terry Hardy categoric nu era un tip de duzină. Înalt şi cu o frunte înaltă, avea o voce monotonă, ca de robot. L-am poreclit „Klingonian”, după specia extraterestră din *Star Trek*, pentru că ni se părea că are oarece trăsături fizice ale klingonienilor. Era un soi de savant şi putea să poarte o conversaţie cu tine privindu-te în ochi, iar între timp să bată la computer cu o viteză de optzeci şi cinci de cuvinte pe minut. Era o privelişte incredibilă. Şi deosebit de enervantă.

Într-o zi, eram cu Terry şi cu Lewis, plus Dave Harrison, la biroul acestuia din urmă. Am zis: „Ia să vedem dacă putem face rost de parola de căsuţă vocală a lui Darrell Santos”. Dacă reuşeam, mi-aş fi demonstrat valoarea în faţa şefilor de la Teltec. Dar eram oare în stare?

Am sunat la centrala care deservea numerele telefonice de la birourile securităţii de la PacBell şi am pus tehnicianul să verifice cablul şi perechea pentru un număr pe care i l-am dat eu: numărul investigatorului de la securitatea lui PacBell, Darrell Santos.

Scopul meu era să realizez un sistem de monitorizare, adică o conexiune „SAS” pe care să o pun pe linia lui Santos, dar voiam să o fac într-un anume fel. Din studiile mele asupra SAS, aflasem că exista ceva ce se numea „papuc SAS”, o conexiune fizică, efectivă, care avea avantajul că îţi permitea să intri pe o linie şi să rămâi acolo, ascultând toate convorbirile respectivului abonat. Iar prin această metodă nu mai existau acele clicuri care trădau intrarea SAS pe fir.

Oare ce ar fi gândit tehnicianul dacă ar fi ştiut că telefonul la care ataşam sistemul de monitorizare era chiar al securităţii de la PacBell?

Picasem cum nu se putea mai bine. Îndată ce am intrat pe linie, am auzit un glas de femeie: „Vă rugăm să introduceţi parola”. Întâmplător, Terry Hardy era lângă mine în acel moment. O altă calitate neobişnuită din multele lui ciudăţenii era că avea o aptitudine rară: putea asculta tonurile tastelor telefonice apăsate şi să-ţi spună ce număr a fost sunat.

Am zbierat spre Lewis şi Dave să facă naibii linişte şi apoi i-am spus poruncitor lui Terry să asculte. S-a apropiat de difuzor la timp ca să audă tonurile tastelor apăsate de Santos când şi-a băgat parola pentru mesaje vocale.

Terry a rămas nemişcat, parcă pierdut în gânduri. Asta cam douăzeci de secunde. Nu am îndrăznit să zic nici pâs.

Apoi a spus: „Cred că este 1313”.

Am stat toţi acolo înlemniţi timp de două-trei minute, cât timp Santos – şi noi patru împreună cu el – îşi asculta mesajele vocale. După ce a întrerupt legătura, am sunat numărul de acces al căsuţei lui vocale şi am băgat parola „1313”.

Mergea.

Eram de-a dreptul electrizaţi. Dave, Lewis, Terry şi cu mine am sărit prin birou ca nişte nebuni, bătându-ne palmele.

Eu şi Terry am folosit aceeaşi procedură şi am obţinut în cele din urmă şi parola căsuţei vocale a lui Lilly Creek, specialista în securitate de la PacBell care demarase urmărirea telefonului fix al tatălui meu.

Am început să-mi fac un program zilnic de verificare a ambelor căsuţe vocale, adesea după orele de lucru, când era foarte probabil că nu vor suna ei înşişi în acelaşi timp; ar fi fost un semnal de alarmă foarte serios dacă ar fi primit mesajul că cineva le foloseşte căsuţa vocală.

În următoarele câteva săptămâni, am ascultat o serie de mesaje lăsate de detectivul Simon, care îl ţinea pe Santos la curent cu progresul anchetării lui Teltec. Şefii mei au aflat uşuraţi că detectivul nu-i avea în vizor cu nimic nou. (O altă coincidenţă care arată ce mică e lumea: detectivul Simon – care încă lucrează la Departamentul Şerifilor din Los Angeles acum fiind un soi de şef adjunct – este chiar fratele geamăn al coautorului meu, Bill Simon.)

În toiul tuturor acestora, îmi aminteam din când în când de acea chinuitoare informaţie pe care o primisem despre capetele de acuzare împotriva lui Kevin Poulsen, o acţiune la care Eric spusese că a luat parte: concursul radio care, chipurile, i-ar fi adus lui Eric un Porsche, iar lui Poulsen însuşi alte două. În alte momente, îmi aduceam aminte de concursul pe care îl auzisem la radio pe când conduceam maşina spre Las Vegas în ziua aceea cumplită, la scurt timp după moartea fratelui meu vitreg. În fine, cele două subiecte s-au ciocnit în capul meu.

Eric ne spusese lui Lewis şi mie că Poulsen folosise la concursul radio un gambit bazat pe hackuirea unui circuit de comutaţie de la centrala principală care se ocupa de liniile telefonice ale staţiei radio. Aveam impresia că există o metodă de a face toate astea fără să fie nevoie să mă obosesc cu circuitul de comutaţie. Postul de radio KRTH emitea dintr-un loc nu departe de biroul lui Dave şi era servit de aceeaşi centrală telefonică.

Pentru început, aveam nevoie de un telefon cu alt număr decât numărul 800xxxxxxx dat de disc-jockey pe post. Am sunat un

departament intern de la PacBell şi am cerut „numărul POTS" al acestui număr ce începea cu 800. („POTS" este abrevierea – ţineţi-vă bine – de la „plain old telephone service". Este un termen standard folosit curent în companiile telefonice pentru serviciul telefonic analogic clasic.) Aveam nevoie de numărul POTS pentru că numărul care începea cu 800 folosit pentru concursul radio avea o „piedică" *(choke)* pe el, care limita fluxul de apeluri telefonice care veneau din fiecare subzonă din jurul staţiei, iar planul meu nu ar fi mers dacă apelurile mele ar fi fost „împiedicate". Doamna cu care am vorbit nici măcar nu m-a întrebat cum mă numesc sau dacă lucrez la Pacific Bell; pur şi simplu mi-a dat numărul.

Am programat, fiind în biroul lui Dave Harrison, funcţia de apel rapid pe toate cele patru linii telefonice ale lui, astfel încât tot ce trebuia să fac ca să accesez direct linia analogică era să apăs „9#". Mă bazam pe faptul că apelurile efectuate prin numărul ce începea cu 800 necesitau un timp ceva mai lung pentru conectare. În plus, numerele de la biroul lui Dave erau comutate prin aceeaşi centrală cu cea a numărului staţiei radio, deci telefoanele noastre primeau legătura instantaneu. Dar aceste avantaje minuscule, plus folosirea mai multor linii telefonice, erau suficiente pentru a înclina balanţa?

După ce am pus toate astea la cale, Lewis, Terry Hardy, Dave şi cu mine ne-am plasat fiecare la un telefon, gata să sunăm. Abia aşteptam anunţarea concursului. Al şaptelea apelant era de fiecare dată câştigătorul. Noi trebuia să tot sunăm până când unul dintre noi devenea al şaptelea apelant.

Îndată ce am auzit semnalul de începere a concursului – jingle-ul cu „cele mai tari hituri pe frecvenţa noastră" – am şi apăsat rapid „9#". De fiecare dată când se făcea legătura şi DJ-ul spunea „eşti apelantul cu numărul cutare" şi ne dădea un număr mai mic de şapte, închideam şi tastam din nou rapid „9#". Şi asta iar şi iar.

La al treilea asemenea apel rapid, am auzit: „Eşti apelantul cu numărul şapte!".

Am zbierat în telefon: *„Am câştigat! Nu se poate, am câştigat? Nu glumiţi? Nu-mi vine să cred! Nu am câştigat niciodată nimic!".* Ne-am ridicat toţi patru în picioare şi am bătut palmele. Premiul era de 1.000 de dolari şi am căzut de acord să-l împărţim. De câte ori câştiga unul din noi, puneam câştigul la comun.

După primul premiu câştigat, ştiam că sistemul merge, dar aveam în faţă un alt impas: regulile staţiei radio spuneau că o persoană nu putea câştiga un concurs mai des de o dată pe an. Am început să le oferim afaceri avantajoase membrilor familiei, prietenilor şi oricui ne era destul de apropiat şi în care puteam avea oarecare încredere: „Când vine cecul, păstrezi 400 de dolari şi restul ni-l pasezi nouă".

În următoarele trei sau patru luni, am câştigat concursul de cam

cincizeci de ori. În final, ne-am oprit pentru că rămăsesem fără prieteni! Mare păcat că pe vremea aceea nu exista Facebook – am fi avut o grămadă de prieteni cu care să lucrăm.

Iar partea cu adevărat frumoasă era că nici măcar nu era ilegal! Am vorbit cu un avocat şi acesta mi-a spus că, atâta vreme cât nu accesasem ilegal echipamentul companiei de telefonie şi nici nu mă foloseam de identitatea unui prieten fără permisiunea acestuia, nu era o fraudă. Chiar şi când am obţinut numărul de acces rapid, nu am minţit, nu m-am dat drept angajat al companiei de telefonie; am cerut numărul, iar doamna pur şi simplu mi l-a dat.

Şi în privinţa regulamentului concursului eram în cadrul legii, strict vorbind. Staţia radio avea regula că o persoană poate câştiga un premiu doar o dată pe an. Noi am respectat regula. Pur şi simplu am exploatat o fisură în regulament.

Nu am încălcat niciodată vreo regulă.

O dată am fost luat prin surprindere, asumându-mi un risc. Staţia furniza un număr de telefon pe care îl puteai suna şi la care puteai asculta emisiunile prin linia telefonică. Am sunat din sufrageria mamei, din Las Vegas. Am sunat la începutul concursului, la ţanc: eram al şaptelea apelant. Dar apoi am auzit cuvintele magice, felicitările… urmate de întrebarea crainicului: „Cum te numeşti?”. Am dat din colţ în colţ până să găsesc numele unui prieten pe care încă nu-l folosisem. I-am dat numele şi am explicat pauza stânjenitoare bâlbâindu-mă: „Sunt aşa emoţionat, nu mai ştiu nici cum mă cheamă!”.

Toţi patru am încasat câte aproape 7.000 de dolari din întreaga afacere. La un moment dat, când m-am întâlnit cu Lewis la un restaurant ca să-i dau partea cuvenită, aveam acolo atâta bănet, încât mă simţeam de parcă plăteam un traficant de droguri sau pe-acolo.

O mare parte din câştigul meu am folosit-o pentru primul meu laptop ultramodern, un Toshiba T4400SX, cu un procesor 486, la o viteză nu foarte impresionantă, un amărât de 25 de megahertzi. Am plătit 6.000 de dolari. Şi era preţul de angro!

Ziua în care am rămas fără oameni de încredere cu care să cooperăm a fost o zi foarte tristă.

Într-o seară, la puţină vreme după treaba cu concursul radio, când mergeam cu maşina spre apartamentul tatălui meu, mi-a dat prin minte o idee, o schemă prin care să-mi asigur un interval de respiro în timp ce încerc să dau de capul misterului Eric Heinz/Mike Martinez/ Joseph Wemle/Joseph Ways.

Ideea mea era să-l rog pe Lewis să-i paseze lui Eric, aşa, în treacăt, o informaţie despre mine. Să spună ceva la modul „Kevin se gândeşte să ia legătura cu nişte hackeri din Europa. E sigur că o să devină foarte bogat”.

Iată ce mi-a produs mintea: ce avea FBI-ul despre mine era nimic în comparaţie cu posibilitatea de a mă prinde în flagrant delict, în toiul unui atac important, furând o grămadă de dolari, de franci elveţieni sau de mărci germane de la vreo instituţie financiară sau de la vreo corporaţie. Vor vrea să mă ţină sub atentă observaţie şi vor fi dispuşi să aştepte răbdători să comit o infracţiune foarte serioasă, iar ei să intervină la timp, să recupereze banii şi să mă defileze triumfători prin faţa mass-mediei însetate de scandaluri publice: iată, vajnicii băieţi ai FBI-ului au mai scăpat America de încă un ins malefic.

Speram ca, în timp ce ei aşteaptă să pun la cale atacul, să se încheie perioada mea de eliberare condiţionată. Mi se părea o serioasă acţiune de tatonare, prin care făceam rost de nişte timp suplimentar.

David Roberts, avocatul lui Lewis, nu a văzut nimic rău în planul cu pricina. Eu şi cu Lewis ne-am întâlnit de mai multe ori şi am discutat detaliile. Lewis urma să-l mintă pe Eric, dar nu era nicio infracţiune în asta, pentru că nu-i spunea minciuna direct unui agent federal.

Perioada mea de eliberare condiţionată se termina peste câteva luni. Până să li se acrească băieţilor de la FBI să tot aştepte să dau eu lovitura cea mare în Europa, lunile respective se vor fi scurs şi va fi prea târziu să mă înhaţe şi să mă trimită pachet la închisoare pentru că am încălcat termenii eliberării condiţionate.

Dar vor aştepta atât de mult? Nu puteam decât să sper. Lewis a relatat câteva zile mai târziu că i-a menţionat lui Eric despre marele atac european, iar Eric l-a bătut la cap să-i dea detalii. Lewis i-a spus că eu aş fi zis că o să fie o chestie uriaşă, dar că nu am vrut să-i dau niciun detaliu.

Primăvara s-a transformat în vară şi începeam încă o dată să mă simt la Los Angeles ca acasă. Dar trebuia să mă ocup puţin de condiţiile mele de trai. La început, mutarea la tatăl meu mi s-a părut ca o modalitate de a recupera acei ani în care el locuia la trei mii de kilometri depărtare şi îşi refăcea viaţa cu altă familie. Ocupasem camera lui Adam, în parte pentru a-l ajuta pe tata, ca să fiu cu el în dureroasa perioadă de după moartea lui Adam, iar pe de altă parte pentru că speram să devenim mai apropiaţi, eu şi tata.

Dar nu a mers cum sperasem; nici pe departe. Am avut zile foarte plăcute împreună, dar şi lungi perioade în care parcă retrăiam anii copilăriei, când relaţia noastră era ca un câmp de bătălie presărat cu mine antipersonal.

Ca să trăim cu alte persoane, trebuie cu toţii să facem mici concesii. Ştiu că sună ca un clişeu, dar este la fel de adevărat că rudele nu ţi le alegi. Însă este o linie de demarcaţie rigidă între ceea ce alegi să ignori sau să tolerezi şi ceea ce îţi face zile fripte. După cum diversele femei din viaţa mea mi-au arătat limpede, nici cu mine nu e prea uşor să convieţuieşti, aşa că sunt sigur că vina nu e doar de o singură parte.

În final, am hotărât că nu mai pot suporta situaţia, enervat de desele plângeri ale tatălui meu cum că stau prea mult la telefon, dar şi mai enervat de obsesia lui cu ordinea. Şi mie îmi place să stau într-o casă ordonată, dar la el asta devenise un fetiş. Vă amintiţi de Felix, personajul din filmul *Un cuplu ciudat,* jucat de Jack Lemmon pe marele ecran şi de Tony Randall în serialul TV omonim? Dacă da, vă amintiţi că era un ins nebun după ordine şi că ura cu patimă cea mai mică abatere.

Ei bine, acest Felix era mic copil pe lângă tatăl meu.

Iată un exemplu, ca să mă fac înţeles: tatăl meu folosea efectiv o ruletă ca să se asigure că umeraşele din dulapul lui sunt exact la un ţol depărtare unul de altul.

Amplificaţi această pedanterie şi aplicaţi-o la fiecare detaliu dintr-un apartament cu trei dormitoare şi veţi înţelege în ce coşmar trăiam.

În primăvara lui 1992, am cedat nervos şi am decis să mă mut. M-aş fi mutat bucuros în cadrul aceluiaşi complex de locuinţe, suficient de aproape ca să-mi văd periodic tatăl, dar nu atât de aproape încât să trăiesc sub influenţa lui. Nu voiam ca tatăl meu să creadă că-i întorc spatele.

Dar am aflat stupefiat de la doamna de la biroul de închirieri că există o listă lungă de aşteptare şi că s-ar putea ca abia peste câteva luni să aibă un apartament disponibil pentru mine. Din fericire, tata nu era singura variantă posibilă: Mark Kadsen de la Teltec a fost de acord să mă mut în camera lui de oaspeţi până când numele meu va ajunge în vârful listei de aşteptare şi voi putea închiria un apartament propriu.

După ce m-am aranjat în noul bârlog, m-am angajat în alt proiect de contraspionaj. Folosind noul meu laptop în biroul lui Dave Harrison, am decis să văd dacă pot cumva, prin intermediul sistemului de monitorizare al companiei de telefoane (SAS), să ascult conversaţiile telefonice ale directorului securităţii de la Pacific Bell, John Venn. Am reuşit să intru ocazional peste convorbirile lui Venn. De obicei, când dădeam peste o discuţie în curs, nu prea era nimic interesant şi ascultam fără prea mare atenţie, în timp ce mă ocupam de alte lucruri.

Dar într-o zi din vara aceea am intrat pe linia lui pe când era în toiul unei teleconferinţe cu mai mulţi colegi. Dacă vedeţi o asemenea scenă într-un film, probabil o să mârâiţi nemulţumiţi, pentru că şansele unei asemenea intercepţii sunt foarte mici. Şi totuşi, asta s-a întâmplat. Iar urechile mi s-au ciulit îndată ce unul dintre participanţi a rostit cuvântul „Mitnick”. Discuţia era fascinantă, revelatoare… şi încurajatoare. A reieşit că acei indivizi habar nu aveau cum evitasem toate capcanele şi că asta îi durea rău la ficaţi.

Discuţia a virat spre necesitatea de a-mi întinde o cursă, ceva care să le dea dovezi incontestabile, pe care să le transmită FBI-ului. Se

întrebau ce o să încerc data viitoare, ca să poată pune la punct o capcană în care să mă prindă în flagrant delict.

Unul dintre ei a sugerat un scenariu absolut idiot de prindere a mea. Muream să intru în discuţie şi să le spun „nu cred că o să meargă. Mitnick ăsta e deştept foc. Dacă ascultă chiar acum? Că nu ştii niciodată.”.

Da, am făcut la viaţa mea o grămadă de lucruri la fel de îndrăzneţe şi absolut tâmpite; de data asta, am rezistat ispitei.

Pe de altă parte, nu aveam nicio problemă cu acţiunile riscante dacă mă ruga cineva care avea necazuri. Într-o zi de joi, la început de iunie, când nu m-am dus la lucru pentru că aveam o mulţime de fleacuri de aranjat, am primit un telefon disperat de la Mark Kasden: Armand Grant, şeful companiei Teltec, tocmai fusese arestat. Fiul lui, Michael, împreună cu Kasden încercau să-l scoată pe cauţiune, dar li se spusese că s-ar putea să dureze o zi şi jumătate după depunerea cauţiunii până să fie eliberat.

Am spus: „Nicio problemă. Spune-mi când aţi depus banii, pentru că îndată ce s-a depus suma, o să-l scot de acolo în cam cincisprezece minute”.

Kasden mi-a replicat: „Asta e imposibil”.

Dar ştiam că oamenii legii respectă gradul, aşa că am sunat la o altă închisoare din nordul Los Angelesului – Wayside – şi am întrebat: „Cine e locotenent de gardă în după-amiaza asta?”. Mi-au dat numele. Apoi am sunat la Arestul Central pentru Bărbaţi, unde era deţinut Grant. Deja ştiam numărul direct al Diviziei Cauţiuni. Mi-a răspuns o doamnă şi am cerut interiorul de la Primiri şi Eliberări. În asemenea situaţii, experienţa mea de om trecut prin sistemul penitenciar mi-a fost utilă. I-am spus că sunt locotenentul Cutare (folosind numele tocmai aflat) de la Wayside. „Aveţi un suspect arestat, ar trebui să i se fi depus deja cauţiunea. Lucrează ca informator pentru un caz al nostru şi trebuie să-l scot de acolo imediat”, şi i-am dat numele lui Grant.

Am auzit prin telefon cum bate tastele computerului. „Tocmai am primit ordinul, nu am apucat să-l băgăm în sistem.”

I-am spus că vreau să vorbesc cu sergentul ei. Atunci când acesta a venit la telefon, i-am servit aceeaşi poveste şi i-am spus: „Domnule sergent, puteţi să-mi faceţi un hatâr personal?”.

„Desigur, domnule”, a spus el. „Ce doriţi?”

„Îndată ce se depune cauţiunea omului meu, puteţi să-l treceţi personal prin toate formalităţile oficiale şi să-l scoateţi cât mai curând posibil de acolo?”

Mi-a răspuns: „Nicio problemă, domnule”.

Peste douăzeci de minute, Michael Grant mă suna să-mi spună că tatăl lui este liber.

CAPITOLUL 22
MUNCĂ DETECTIVISTICĂ

Gsig cof dsm fkqeoe vnss jo farj tbb epr
Csyvd Nnxub mzlr ut grp lne?{22}

Dacă l-am putut ajuta pe Grant depunând atât de puţin efort, cum se făcea atunci că încă nu lămurisem problema cu Wemle? Din fericire, eram pe cale să descifrez şi acel secret.

Eric tot spunea că trebuie să se ducă la lucru, iar când îl întrebam ce face schimba mereu subiectul.

Bun, cine îi semna statul de plată? Poate că dacă îi „sparg” contul bancar o să capăt un răspuns. Dat fiind că numele lui Eric nu era nici pe cererea de închiriere şi nici pe facturile curente, mi-am închipuit că trebuie să caut un cont pe numele de Wemle.

Ce bancă folosea? Evident, băncile îşi păzesc cu mare grijă informaţiile despre clienţi. Dar în acelaşi timp aveau tot mare grijă ca angajaţii lor autorizaţi să obţină informaţiile de la diverse sucursale.

La vremea aceea, cele mai multe bănci foloseau un sistem prin care un angajat se identifica pe sine faţă de un coleg de la altă filială furnizând un cod care se schimba în fiecare zi. De exemplu, Bank of America folosea cinci coduri zilnice, etichetate „A”, „B”, „C”, „D” şi „E”. Fiecare literă avea asociat un număr din patru cifre. Un angajat care suna la altă sucursală pentru o informaţie oarecare era rugat să dea numărul corespunzător codului A, B sau care o fi fost. Asta era ideea de securitate-beton a industriei bancare.

Folosind „ingineria socială” inversă, am ocolit uşor problema.

Planul meu conţinea mai multe straturi. Dimineaţa devreme, sunam la sucursala-ţintă şi ceream să vorbesc cu cineva de la Departamentul de deschidere de conturi. Mă declaram un potenţial client, cu o serioasă sumă de bani, care are întrebări privind cea mai avantajoasă dobândă. După ce stabileam un raport de încredere, spuneam că am o şedinţă şi că o să revin mai târziu. Ceream numele persoanei cu care am vorbit şi întrebam: „Când aveţi pauză de prânz?”.

„Numele meu este Ginette”, spunea tânăra, de pildă. „Sunt aici până la douăsprezece şi jumătate.”

Aşteptam să se facă 12:30, apoi sunam din nou şi ceream să vorbesc cu Ginette. Mi se spunea că Ginette a ieşit la masă, mă prezentam şi spuneam că sunt de la altă sucursală a băncii. „M-a sunat Ginette mai devreme”, explicam eu situaţia, „şi mi-a spus că vrea un fax apropo de un client. Dar trebuie să plec curând, am oră la doctor. Pot să-ţi trimit ţie faxul?”

Colegul spunea da, cum să nu? Cu plăcere. Şi îmi dădea numărul de fax.

„Minunat”, spuneam eu. „Îl trimit acum. Stai, mai întâi… vrei să-mi dai codul de azi?”

„Păi tu m-ai sunat”, exclama angajatul băncii.

„Da, ştiu, dar Ginette m-a sunat prima. Şi ştii politica noastră de solicitare a codului zilei înainte de a trimite informaţii despre clienţi…” Era o cacealma din partea mea. Dacă persoana obiecta, spuneam că nu pot trimite informaţia.

Şi-i dădeam înainte cu ceva în genul „de fapt, te rog să-i spui Ginettei că nu am putut să-i trimit ce-i trebuie, pentru că nu vrei să verifici codul. De asemenea, te rog să-i spui că sunt plecat în deplasare până săptămâna viitoare şi că putem discuta când mă întorc”. În general, asta era suficient ca să-l dezechilibrez, pentru că nimeni nu vrea să submineze munca unui coleg.

Atunci spuneam: „Bun, care e codul E?”.

El îmi dădea codul E, pe care îl memoram.

„Nu, nu e ăsta!”, îi spuneam omului.

„Poftim?”

„Ai spus 6214, nu? Nu e corect”, insistam eu.

„Ba da, acesta e codul pentru E!”, insista omul băncii la rândul lui.

„Păi eu am spus B, nu E!”

Şi atunci îmi dădea şi codul B.

Acum aveam 40 la sută şanse să obţin informaţia dorită ori de câte ori sunam la o sucursală a băncii, în tot restul zilei, pentru că ştiam două dintre cele cinci coduri. Dacă vorbeam cu un ins care era prea băgăreţ, sunam un altul şi vedeam dacă mă pot înţelege mai bine cu el. De câteva ori am reuşit să obţin trei coduri dintr-un singur apel telefonic. (M-a ajutat şi faptul că literele B, D şi E sună în limba engleză destul de apropiat.)

Dacă sunam la o bancă şi mi se cerea codul A când aveam doar B şi E, spuneam pur şi simplu: „Uite ce e, nu sunt la pupitrul meu în clipa asta. Te mulţumeşti cu B sau E?”.

Aceste conversaţii erau întotdeauna atât de prieteneşti, încât angajaţii băncii nu aveau niciun motiv să se îndoiască de mine şi cum nu voiau să pară nerezonabili, de obicei erau de acord cu cererea mea. Dacă nu, pur şi simplu spuneam că o să mă duc în birou ca să văd care e codul A. Sunam mai târziu şi vorbeam cu alt angajat.

Pentru Wemle, am încercat mai întâi la Bank of America. Figura mi-a reuşit, dar nu exista niciun client cu numărul de securitate socială al lui Joseph Wemle. Bun, dar Wells Fargo? Ceva mai uşor: nu aveam nevoie de un cod, pentru că Danny Yelin, unul dintre investigatorii de la Teltec, avea un prieten pe nume Greg, care lucra acolo. Întrucât liniile telefonice erau supravegheate, Danny şi Greg aveau un cod personal propriu, pe care acum mi-l împărtăşiseră şi mie.

Îl sunam pe Greg şi pălăvrăgeam despre ultimul meci din weekendul

trecut şi alte asemenea, apoi spuneam ceva la modul „dacă vrei să vii cu noi, sun-o pe Kat, o să-ţi facă ea rost de un bilet”.

„Kat” era un cuvânt de cod. Însemna că vreau codul zilei. El îmi răspundea: „Excelent! Numărul ei e tot 310 725-1866?”.

„Nu”, spuneam eu, şi-i dădeam un alt număr, pur şi simplu ca să încurcăm ascultătorii.

Ultimele patru cifre din numărul fals pe care mi-l dădea el era codul zilei.

De îndată ce am avut codul, am sunat la sucursală şi am spus că sun de la sucursala Cutare: „Avem ceva probleme cu computerele, treaba merge atât de încet şi nu pot să termin ce am de făcut. Poţi să cauţi ceva pentru mine?”.

„Care e codul zilei?”

În scopul investigaţiilor mele despre Wemle, i-am dat codul şi i-am spus ceva în genul „vreau să verific un cont client”.

„Ce număr de cont?”

„Caută-l după numărul de securitate socială”, şi îi furnizam numărul de securitate socială al lui Wemle.

După un moment, ea mi-a spus: „Bun, am două conturi”.

Am rugat-o să-mi dea numerele ambelor conturi şi sumele curente. Prima parte a numărului indica sucursala în care se deschisese contul; ambele conturi ale lui Wemle erau deschise la sucursala Tarzana din Valea San Fernando.

Am sunat la sucursala cu pricina şi am cerut să scoată contractul de deschidere a contului, care includea şi datele clientului. Am pus întrebarea care mă rodea de atâta vreme: „Cine este angajatorul?”.

„Alta Services, bulevardul Ventura nr. 18663.”

Am sunat la Alta Services şi am cerut să vorbesc cu Joseph Wemle, primind un foarte rece „azi nu e la birou”. Iar când următoarea propoziţie a fost „şi nu îl aşteptăm să se întoarcă prea curând”, am intrat în alertă.

Restul a decurs ca în epoca noastră, în care „informaţia dumneavoastră bancară vă stă oricând la dispoziţie”. Având numărul de cont al lui Wemle şi ultimele patru cifre din numărul lui de securitate socială, pur şi simplu am sunat la sistemul telefonic automat al băncii şi am primit toate detaliile pe care mi le puteam dori despre toate tranzacţiile lui bancare.

Dar ceea ce am aflat nu a făcut decât să adâncească misterul: în conturile lui Joseph Wemle intrau adesea (şi ieşeau) sume care totalizau mii de dolari *pe săptămână*.

Dumnezeule! Ce să însemne asta? Nu mă prindeam deloc.

Dacă îşi rula toţi banii prin conturile bancare, mi-am închipuit că poate declaraţia lui fiscală o să-mi dea nişte indicii utile despre ce se întâmplă în realitate.

Aflasem că pot obţine destul de uşor informaţii despre contribuabili de la Serviciul Venituri Interne (Fiscul), prin simpla aplicare a „ingineriei sociale” asupra angajaţilor cu acces la computere. Complexul Fiscului din Fresno, California, avea sute de linii telefonice; sunam pe una, la întâmplare. Înarmat cu informaţiile preliminare necesare, spuneam ceva de tipul: „Am probleme cu accesul la IDRS – al vostru merge?”. („IDRS” e abrevierea de la Integrated Data Retrieval System – „Sistem Integrat de Extragere a Datelor”.)

Evident că terminalul ei sau al lui mergea şi aproape de fiecare dată persoana era amabilă şi îşi lua din preţiosul ei timp pentru a-şi ajuta un coleg de serviciu.

De data asta, când am dat numărul de securitate socială al lui Wemle, agentul mi-a spus că declaraţia de venit curentă şi cele din ultimii doi ani nu raportau niciun venit impozabil.

Ca să vezi, mi-am zis eu – asta îmi închipuisem şi eu. Deja ştiam că dosarul lui de securitate socială indică zero venituri. Iar acum Fiscul îmi confirma.

Un agent al FBI care nu primea bani nici de la Securitatea Socială şi nici nu avea venituri impozabile… şi totuşi prin conturile lui bancare treceau aproape zilnic mii de dolari. Ce să însemne *asta?*

Ştiţi cum se spune: „Singurele lucruri sigure în viaţă sunt moartea şi impozitele”. Ei bine, începeam să cred că pentru un agent al FBI partea cu impozitele nu este adevărată.

Am încercat să-l sun pe Eric şi am aflat că noua lui linie telefonică fusese desfiinţată. Am încercat şi a doua lui linie, cu acelaşi rezultat.

Un telefon persuasiv la biroul de închirieri din complexul lui a produs informaţia că omul se mutase. Nu, nu se mutase într-un alt apartament din acelaşi complex, ca data trecută. Se mutase de tot. Şi, cum bănuisem, după ce s-a uitat prin fiţuicile ei, doamna de la închirieri mi-a spus că nu există nicio adresă la care să i se trimită corespondenţa.

Am revenit la Biroul Special al DWP (Departamentul pentru Apă şi Electricitate). Era cu bătaie foarte lungă, dar era un început ca oricare altul. I-am cerut amploaiatei de acolo să se uite dacă e vreun client cu numele de familie Wemle pentru serviciile lor. A avut nevoie doar de o clipă ca să-mi confirme. „Am un cont nou pe numele Joseph Wemle”, mi-a spus ea şi mi-a dat o adresă în Hollywood, la McCadden Place.

Nu-mi venea să cred că băieţii de la FBI pot fi atât de tălâmbi încât să folosească acelaşi nume pentru conturile de utilităţi publice în cazul unui individ pe care încercau să-l ascundă.

Aveam numărul de pager al lui Eric. Acest număr încă funcţiona şi am aflat ce companie de pagere îi furniza serviciul. Am sunat şi am reuşit să păcălesc un responsabil de cont să-mi dea numărul care

deosebea pagerul lui Eric de toate celelalte pagere: codul CAP („Protocolul de Acces Canal”). Apoi am ieşit şi am cumpărat un pager al aceleiaşi companii, spunându-i angajatului că îl scăpasem pe cel vechi în budă pe când făceam pipi. Omul a râs cu simpatie – era clar că mai auzise povestea asta de la diverşi care chiar o păţiseră – şi mi-a programat cu uşurinţă CAP-ul pe care i l-am dat.

Din acel moment, ori de câte ori cineva de la FBI (sau oricine altcineva) îi trimitea o cerere de apel sau îi trimitea un text, vedeam acest mesaj pe pagerul meu clonat, exact cum apărea şi pe al lui.

Care e probabilitatea ca atunci când interceptezi două conversaţii telefonice la un interval foarte scurt să afli că e vorba despre tine *de fiecare dată?* Ei bine, la scurt timp după ce am ascultat echipa de la securitatea companiei Pacific Bell cum se căznea să-mi întindă o capcană, am mai interceptat o discuţie.

Nu încercasem să-l interceptez pe Eric, pentru că el ştia că avem acces la sistemul de monitorizare (SAS) şi mă temeam că tehnicienii din centrală ar fi putut fi instruiţi să sune la securitatea internă sau la FBI dacă încerca cineva să ataşeze vreun echipament la linia lui. Eric credea că are măsuri de siguranţă împotriva interceptării convorbirilor lui telefonice. Se jucase cu SAS-ul suficient de mult ca să ştie că atunci când cineva îţi intră pe linie se aude un clic caracteristic. Dar nu ştia nimic de conexiunea cu „papuci” SAS, care, după cum am spus mai sus, era o conexiune directă, pusă de tehnician pe perechea fizică; „papucii” nu produceau niciun clic audibil pe linie.

Am intrat întâmplător pe linia lui Eric, într-o bună zi, folosind un „papuc” SAS; l-am surprins într-o convorbire cu un anume Ken.

Nicio surpriză pentru mine când am văzut cine este Ken. Agentul special FBI Ken McGuire.

Discutau despre ce dovezi îi trebuie lui Ken pentru un mandat de percheziţie la casa lui Mitnick.

Convorbirea asta m-a băgat într-o panică serioasă. Am început să mă întreb dacă mă urmăreau sau dacă nu cumva chiar se pregătesc să mă aresteze. Eric nu mai suna ca un informator sub acoperire; îi spunea lui McGuire „Ken”, vorbeau de la egal la egal, ca de la agent la agent, iar mai experimentatul şi mai vârstnicul McGuire îl ajuta pe mai tânărul lui coleg să înţeleagă mai bine ce le trebuie pentru un mandat de percheziţie.

Mandat de percheziţie! Dovezi împotriva lui Mitnick!

Să dea dracii, m-am gândit eu. Va trebui să scap din nou de toate detaliile cele mai mărunte care ar putea fi folosite împotriva mea.

Îndată ce au încheiat discuţia, mi-am reprogramat imediat telefonul, clonând un număr diferit, unul pe care nu îl mai folosisem niciodată.

Apoi l-am sunat pe Lewis la birou. „Stare de urgenţă!”, i-am spus. „Trebuie să te duci la telefonul public din afara clădirii voastre.

Acum!” Pentru eventualitatea că băieţii cu ochi albaştri urmăresc transmisiile celulare din apropierea biroului lui.

Am intrat în maşină şi am condus până într-un loc despre care ştiam că e acoperit de alt pilon de telefonie mobilă – asta pentru a evita orice problemă în cazul în care agenţii ar fi supravegheat turnul care servea zona unde se afla Teltec.

De îndată ce Lewis mi-a răspuns la telefonul public, i-am spus: „Oficialităţile adună dovezi împotriva noastră, iar Eric este implicat în treaba asta! Am o confirmare sută la sută că suntem ţinta lor. Schimbă-ţi imediat numărul”.

„Rahat!” A fost singurul lui răspuns.

„Trebuie să trecem în modul «curăţenie»”, i-am spus.

Mi-a părut amărât şi speriat. „Da, sigur”, mi-a spus el. „Ştiu ce am de făcut.”

Tot timpul acesta în care am trudit la investigarea lui Eric, m-am aşteptat să descopăr că este un turnător în solda FBI-ului, eventual un agent. Dar acum era sigur; ştiam că nu mai e un joc. Era o chestie reală. Aproape că simţeam oţelul rece al gratiilor închisorii, aproape că gustam mâncarea de închisoare fadă, practic necomestibilă.

Când Kasden a venit acasă de la serviciu, eram în pragul lui, cu cutiile de discuri pe care îi cerusem să mi le ţină în păstrare. În aceeaşi seară am mers la casa altui prieten al tatălui meu, care era de acord să-mi gareze la el computerul şi toate însemnările.

Dar pentru De Payne curăţenia nu a era la fel de simplă. Omul era cumplit de dezordonat, în apartamentul lui era haos. Era foarte dificil să sape prin mormanele de hârtii ca să le găsească pe cele care ar putea ajuta guvernul să adune dovezi împotriva lui. Şi nu aveai cum să-l ajuţi în treaba asta: el era singurul care putea spune care harduri şi care dischete erau curate şi care l-ar putea trimite la închisoare. Această misiune i-a luat mai multe zile, mereu cu groaza că acum vin să-l salte agenţii federali, înainte să termine treaba.

Ştiu, ştiu, ar fi trebuit să folosesc cu mult timp înainte toate resursele care îmi erau la îndemână ca să aflu cum e cu Eric. Dar mai bine mai târziu decât niciodată. Am sunat-o pe Ann, contactul meu la Securitarea Socială. Ea l-a căutat pe Eric Heinz în acte şi mi-a dat numărul său de securitate socială, data şi locul naşterii lui. Ea mi-a mai spus şi că Eric este pe lista persoanelor care primesc ajutor de invalid, pentru că îşi pierduse un membru.

Dacă povestea lui cu accidentul de motocicletă era adevărată şi chiar umbla prin oraş cu un picior artificial, doctorii ăia chiar făcuseră o treabă de excepţie, pentru că nu-l văzusem niciodată şchiopătând. Sau poate că piciorul nu îl pierduse, ci doar convinsese un doctor să întocmească un raport medical fals ca să culeagă beneficiile. Asta ar putea explica de ce nu se ducea niciodată la slujbă.

I-am spus Annei: „Este un caz de fraudă. Să vedem dacă putem găsi numele părinţilor lui”. Permisul de conducere al lui Eric avea un „junior” în coada numelui, ceea ce simplifica mult lucrurile. Ea a căutat toţi oamenii listaţi sub numele de Eric Heinz Sr., cu data naşterii într-un interval pe care îl consideram eu cel mai potrivit pentru tatăl lui Eric. A găsit unul care se născuse pe 20 iunie 1935.

În seara aceea, m-am întâlnit cu Danny Yelin, coleg de la Teltec, la un fast-food din Sherman Oaks, ca să luăm masa. După ce am făcut comanda, m-am dus la telefonul public şi am sunat la numărul lui Eric Heinz Sr., pe care tocmai îl aflasem.

Ceea ce s-a întâmplat după aceea poate că nu ar fi trebuit să mă surprindă. Dar m-a surprins. M-a prins cu pantalonii în vine.

„Încerc să dau de Eric”, am spus. „Sunt un prieten din liceu.”

„Cine e acolo?”, m-a întrebat bărbatul cu un ton bănuitor. „Cum ziceai că te cheamă?”

„Poate că nu sunteţi Eric Heinz cu care voiam să discut. Există un Eric Junior?”

„Da, răposatul meu fiu”, a răspuns el.

Avea un glas de om supărat, avea o furie abia stăpânită. Mi-a spus că vrea să-i dau numărul meu, ca să mă poată suna – evident că voia să le ceară autorităţilor să mă ancheteze. Nicio problemă: i-am dat numărul telefonului public de la restaurant şi am închis.

M-a sunat imediat. Am început din nou dansul, eu vrând să mă apropii, el ţinându-mă la distanţă.

Am întrebat: „Când a murit?”.

Atunci a venit bomba: „Fiul meu a murit în copilărie”.

Am simţit cum mă ia cu călduri, din cauza fluxului brusc de adrenalină. Explicaţia venea de la sine: „Eric Heinz” era o identitate furată.

Nu ştiu cum am reuşit să mă adun, destul cât să bâlbâi nişte regrete apropo de pierderea lui.

Deci cine este acest artist al vânzării de rahat, care lucra la FBI şi care folosea un nume fals?

Între timp, a trebuit să mă asigur că Eric Heinz Sr. Nu m-a minţit în legătură cu moartea fiului lui în copilărie. Am apelat din nou la serviciile amicei Ann de la Administraţia Securităţii Sociale şi am dat de fratele lui Eric Sr., care mi-a confirmat povestea: Eric Jr. Murise în 1962, într-un accident de maşină, la vârsta de doi ani. Se ducea cu mama lui (care a murit, de asemenea, în accident) la Seattle, la Târgul Internaţional.

Nu e de mirare că Eric Sr. M-a tratat cu răceală când i-am spus că am făcut liceul cu fiul lui.

Când urmăreşti un fir până la capăt, ai o mulţumire deosebită. În speţă, asta a însemnat dobândirea unei copii a certificatului de deces

al lui Eric Heinz de la Biroul de Evidenţă a Populaţiei al Comitatului King din Seattle. Am trimis o cerere, care conţinea şi taxa oficială, cerând să-mi fie trimisă copia la sediul Teltec.

Tatăl şi unchiul său îmi spuseseră adevărul. Acel „Eric Heinz” pe care îl ştiam juca obişnuitul joc al furtului identităţii unor copii morţi.

Dumnezeule! În sfârşit aflasem adevărul despre el.

Numele „Eric Heinz” era absolut fals.

Atunci cine mama dracului era acest individ, care era mort şi care totuşi îmi întindea capcane?

Am revenit la „analiza de trafic” a apelurilor telefonice ale FBI-ului, am remarcat faptul că McGuire suna de foarte multe ori la numărul 213 894-0336. Ştiam deja că numerele care începeau cu 213 984 erau alocate la Procuratura Federală din Los Angeles. Am apelat numărul şi am aflat că este al unui anume David Schindler, asistentul procurorului federal care instrumentase inclusiv cazul lui Poulsen. Mi-am închipuit că omul este cel care primise misiunea să aresteze următorul hacker talentat din Los Angeles.

Deci guvernul federal numise un procuror special pentru mine. *Era de rău!*

Din momentul în care am căpătat accesul la toate facturile detaliate de la PacTel, care îmi arătau aproape la minut toate apelurile primite sau efectuate de abonaţii companiei, am început să le verific des – ţinta fiind „unitatea gulerele albe”, care se ocupa de infractorii intelectuali, cu care Eric era frecvent în legătură, concentrându-mă asupra agentului special McGuire.

Astfel s-a întâmplat să detectez o serie de telefoane care mi-au atras atenţia: McGuire sunase ce câteva ori în doar câteva minute la numărul de pager al lui Eric. Iar după ultima lui tentativă de a-l contacta prin pager, McGuire a sunat la un număr fix pe care nu-l mai văzusem.

Am sunat la numărul cu pricina. Ca să vezi: un glas bine cunoscut. Persoana care mi-a răspuns la telefon era Eric. De la un număr fix nou-nouţ, din altă parte a Los Angelesului. Se mutase *încă o dată.*

Am închis, cu un zâmbet pe faţă. Eric va şti că eu i-am închis telefonul. Probabil că nici nu apucase să-şi despacheteze lucrurile şi eu şi aflasem unde s-a mutat.

Centrul de desemnare a numerelor al companiei PacBell a fost în măsură să-mi dea noua adresă a lui Eric.

Era bulevardul Laurel Canyon nr. 2270, adresă care s-a dovedit a fi într-un cartier scump, la mai puţin de doi kilometri nord de Hollywood Boulevard, în Hollywood Hills, la jumătatea drumului spre Mulholland Drive.

Era a patra adresă în cele câteva luni de când făcuserăm cunoştinţă. Nu era greu să-ţi dai seama de ce: FBI-ul încerca să-l protejeze. De

fiecare dată când îi descopeream adresa, băieţii federali îl mutau. Îi descoperisem adresa de trei ori, iar ei îl mutaseră de fiecare dată.

Aţi crede că îşi dăduseră deja seama că adresa omului nu mai era un secret pe care să-l ascundă faţă de mine.

Noaptea stăteam în faţa unui computer şi îmi făceam treaba de hacker. Ziua eram în faţa unui computer şi „investigam" pentru Teltec. Activitatea de bază a Teltec era să afle unde îşi ascundea bunurile un soţ dintr-un caz de divorţ, ajutând un avocat să se decidă dacă să-l dea în judecată sau nu, în caz că acuzatul avea suficient de mulţi bani ca să merite să te arunci; altă direcţie era identificarea diverşilor impostori. Câteva cazuri chiar mi-au produs satisfacţie, de pildă localizarea unui părinte care şi-a răpit propriul copil şi a fugit cu el în Canada, în Europa sau mai ştiu eu unde. Satisfacţia dată de aceste cazuri a fost enormă. Aveam impresia că aduc puţin bine pe lumea asta.

Dar faptele bune în contul societăţii nu aveau să-mi aducă puncte în relaţia cu oamenii legii. Am închipuit un sistem de avertizare timpurie, care să sune alarma dacă FBI-ul se învârte prin jur şi vrea să mă urmărească după ce am plecat de la slujbă. Am cumpărat un scaner radio, care avea deblocată banda telefoanelor celulare (Comisia Federală pentru Comunicaţii începuse deja să-i preseze pe producătorii de scanere radio să nu mai permită interceptarea traficului telefonic celular). De asemenea, am cumpărat un DDI („Digital Data Interpreter"), o cutie specială, care putea decoda informaţia din reţeaua celulară. Semnalele captate de scaner şi introduse în DDI erau apoi preluate de computerul meu.

Un telefon mobil se înregistrează la cel mai apropiat turn al celulei de reţea şi stabileşte comunicaţiile cu acesta, astfel că atunci când te sună cineva, sistemul ştie la care turn (antenă) să retransmită apelul destinat telefonului tău mobil. Fără acest protocol, compania de telefonie mobilă nu ar avea nicio posibilitate de a direcţiona apelul către tine. Am programat scanerul radio să urmărească frecvenţa turnului care era cel mai aproape de Teltec, astfel încât să primească de la turn informaţia care identifică numărul fiecărui telefon celular ataşat, chiar şi al celor în trecere prin zonă.

Scanerul meu furniza acest flux constant de date DDI-ului, care convertea informaţia în bucăţi separate, cum ar fi:

618-1000 (213) Înregistrare
610-2902 (714) Apel
400-8172 (818) Apel
701-1223 (310) Înregistrare

Fiecare din aceste rânduri arăta starea unui telefon mobil aflat în

acel moment în zona servită de turnul acela. Primul set de cifre este numărul mobilului. „Apel” înseamnă că turnul primeşte un apel pentru acel telefon celular şi îi semnalează aparatului să stabilească o conexiune. „Înregistrare” indică faptul că telefonul este în zona servită de turn şi este gata să efectueze sau să primească apeluri.

Am configurat pachetul software al DDI-ului pentru computerul meu, programându-l să sune o alarmă dacă DDI-ul detectează orice număr introdus de mine: telefoanele celulare ale tuturor agenţilor FBI pe care îi identificasem ca având legături cu Eric. Softul urmărea permanent numerele furnizate de lanţul turn-scanner-DDI-computer. Dacă vreunul dintre agenţii cu acele telefoane mobile apărea în zona companiei Teltec, micul meu aranjament suna alarma.

Creasem o capcană pentru FBI; eram cu un pas în faţa lor. Dacă băieţii cu ochi albaştri veneau după mine, eram avertizat.

CAPITOLUL 23
CUM M-AU CĂLCAT BĂIEŢII CU OCHI ALBAŞTRI

Fqjc nunlcaxwrl mnerln mrm cqn OKR rwcnwcrxwjuuh kanjt fqnw cqnh bnjalqnm vh jyjacvnwc rw Ljujkjbjb?{23}

Într-o zi de luni, spre sfârşitul lui septembrie 1992, am sosit la birou devreme, înaintea tuturor. Am intrat în hol şi am auzit un *bip-bip-bip*. M-am gândit că poate am introdus greşit codul alarmei de la intrarea în birourile de la Teltec. Dar cu cât înaintam pe hol, cu atât bipăitul devenea mai puternic.

Bip-bib, bip-bip, bip-bip…

Iar sunetul venea din biroul meu.

Poate că cineva a pus pe pupitrul meu o alarmă electronică oarecare?

Nu. Era altceva.

Era sistemul meu de avertizare timpurie.

Semnalul sonor era declanşat de softul care monitoriza scanerul meu radio.

Iar scanerul detecta în zonă telefoane aparţinând FBI-ului.

Rahat! Rahat! Rahat, rahat, rahat!

Computerul mi-a arătat ce număr celular declanşase alarma: 213 500-6418.

Telefonul celular al lui Ken McGuire.

Softul DDI de pe computerul meu arăta că alarma a fost declanşată la 6:36, cu două ore mai devreme.

McGuire fusese în zonă, undeva în apropierea Teltec.

Computerul meu mai arăta şi ce numere formase McGuire: 818 880-9XXX. Pe vremea aceea, în Los Angeles, acel „9” din poziţia a şaptea a numărului însemna de obicei un telefon public. McGuire suna la un număr de telefon din cartierul meu.

În câteva clipe mi-a şi picat fisa. Mi se confirmau cele mai rele temeri: McGuire sunase la telefonul public de lângă Village Market, magazinul aflat exact peste drum de apartamentul meu.

Asta era la doar doi-trei kilometri de Teltec, cam cinci minute cu maşina.

Prin cap au început să-mi galopeze mii de gânduri. De ce sunt aici? Erau hotărâţi să mă urmărească. Sau mă urmăriseră până aici ca să mă aresteze? Să fug? Să mă ascund? Să stau să-i aştept să spargă uşa şi să dea năvală?

Eram buimăcit. Speriat. Îngrozit.

Ia stai puţin. Dacă au venit să mă aresteze, probabil că îmi băteau la uşă cât încă eram în apartament.

De ce a sunat McGuire la Village Market? Brusc, răspunsul a venit

de la sine: ca să obţină un mandat de percheziţie, aveau nevoie de o descriere a complexului de apartamente şi de adresa mea exactă. Poate că McGuire încă nu era pregătit să mă aresteze – doar culegea detaliile privind localizarea mea, necesare pentru a-i cere unui judecător să emită un mandat de percheziţie.

Au ajuns la serviciu şi Michael şi Mark şi i-am pus la curent cu situaţia: „Ken McGuire a fost dimineaţa asta la apartamentul meu, când încă dormeam". Să le fi văzut figurile: o imagine nepreţuită. „Cum dracu' ştie omul ăsta toate lucrurile astea?" Au fost din nou fascinaţi de modul în care penetrasem întreaga activitate depusă de FBI împotriva mea. Înghiţiseră momeala cu undiţă cu tot. Acum le pusesem capac.

Mi-am adunat efectele personale şi am coborât scările ca să urc în maşină, absolut îngrozit şi cu senzaţia neplăcută că dintr-o clipă în alta cineva o să strige la mine: *„Mitnick, NICIO MIŞCARE!".* Am ajuns în parcare şi m-am uitat atent la toate maşinile, să văd dacă existau inşi la costum care se uitau la mine.

Am ieşit prudent din parcare, având practic ochii lipiţi de oglinda retrovizoare. Mă concentram mai mult în spate decât în faţă.

Am dat năvală în Autostrada 101 şi am ţâşnit spre Aguora Hills, un oraş apropiat, suficient de departe ca să-mi pot folosi liniştit telefonul celular.

Am ieşit de pe autostradă şi am tras la parcarea unui McDonald's.

Firesc, primul telefon a fost către Lewis. „Vin agenţii FBI", i-am spus.

În general, pe Lewis nu-l mişca nimic. Avea o armură de aroganţă pe care nu o puteai străpunge cu nimic.

Nu şi de data asta. Se auzea prin telefon că vestea îl prost-dispusese; se emoţionase. Dacă FBI-ul mă urmărea pe mine, trebuie să fi ştiut că şi el era partenerul meu de hackuit. Era aproape o certitudine că nu îl vor vrea doar pe Mitnick.

M-am întors la apartamentul meu şi l-am verificat centimetru cu centimetru, adunând toate lucrurile acumulate de la ultima „curăţenie" care m-ar fi putut incrimina. Carnete, discuri, orice petic de hârtie cu însemnări. Acelaşi lucru şi cu maşina.

În seara respectivă am bătut la uşa lui Mark Kasden şi l-am rugat să-mi ţină lucrurile în boxa lui, alături de prima tranşă lăsată la el.

M-am întors la apartamentul meu şi încă o dată mi-am mutat computerul la casa prietenului tatei, unde îl mai ascunsesem o dată, înainte.

Când am terminat, eram mulţumit că sunt complet „curat".

Am tras la un mic hotel, în apropiere, pentru că mi-era frică să stau în propriul apartament. Am dormit foarte prost, răsucindu-mă toată noaptea în pat şi m-am trezit dimineaţa, devreme, şi mai obosit.

Marţi dimineaţa am mers cu maşina la birou având senzaţia că sunt un personaj din acele filme de spionaj de proastă calitate: oarece elicoptere? Sau nişte maşini de urmărire? Sau nişte inşi cu aspect dubios, în costume şi cu părul tuns scurt?

Nimic.

Aveam impresia că în orice clipă se poate întâmpla ceva.

Dar ziua a decurs fără incidente. Chiar am reuşit să muncesc puţin.

Am oprit maşina în drumul spre casă şi am intrat într-un magazin de gogoşi, unde am cumpărat o duzină de gogoşi asortate. Am lipit cu scotch un bilet pe frigider: „Gogoşi pentru FBI”{21}.

Iar pe cutie am scris cu litere mari:

GOGOŞI PENTRU FBI

Speram să-i enervez *pe bune* prin faptul că ştiam nu numai că-mi intraseră în casă, ci şi exact *când* au făcut-o.

În dimineaţa următoare, pe 30 septembrie 1992, revenit în propriul apartament, dormeam iepureşte, gata să sar la primul zgomot, fără să mă pot odihni ca lumea.

Pe la ora 6:00, m-am trezit speriat. Cineva încerca să deschidă cu o cheie. E adevărat că aşteptam FBI-ul, dar era de aşteptat şi că vor bate la uşă. Dacă încerca cineva să mă jefuiască? Am zbierat: *„Cine e acolo?”,* sperând să sperii intrusul.

„FBI – deschide!”

Până aici mi-a fost, mi-am zis eu. *Mă întorc la închisoare.*

Ştiam de mult că vor veni, dar tot nu eram pregătit psihic. Cum aş fi putut? Gândul că mă vor aresta mă îngheţase.

Am deschis uşa, fără să-mi dau seama măcar că eram gol-puşcă. În faţa haitei era o agentă, care nu se putea abţine să nu se uite în jos.

Apoi toată echipa a apărut la vedere şi a intrat forţat în cameră. Cât timp eu m-am îmbrăcat, au răscolit locul, cercetând cu atenţie până şi conţinutul frigiderului. Nimeni nu a comentat, nimeni nu a zâmbit la vederea biletului cu „Gogoşi pentru FBI”. Nu s-au atins de duzina mea de gogoşi.

Dar făcusem o curăţenie pe cinste. Nu au descoperit în frigider nimic care să mă incrimineze şi nu au găsit nicăieri ceva care să le dea vreo dovadă împotriva mea.

Evident, asta nu le-a plăcut şi nu le-a plăcut nici atitudinea mea de om care făcea pe prostul.

Un agent s-a aşezat la masa din bucătărie şi a spus: „Vino aici, trebuie să vorbim”. În general, agenţii FBI sunt foarte politicoşi, iar cu acesta chiar mă ştiam. Era agentul special Richard Beasley, cel care participase şi la cazul meu cu Digital Equipment Company (DEC). Mi-a spus pe un ton prietenesc şi cu o tărăgănare în glas care amintea de accentul de Texas: „Ken, eşti la a doua abatere. Chiar în momentul acesta îl verificăm şi pe De Payne. El cooperează. Dacă nu cooperezi şi

tu, o să ajungi la mititica”.

Nu mai auzisem expresia asta, dar semnificaţia era limpede: primul dintre noi care cedează şi îl toarnă pe celălalt primeşte un tratament mult mai bun. Eu şi Lewis discutaserăm treaba asta de multe ori. „Ce o să zici dacă vine poliţia şi te întreabă?”, îl întreba unul dintre noi pe celălalt.

Iar răspunsul era: „Le zic să discute cu avocatul meu”.

Nu aveam să-l torn. Şi ştiam că e un tip de comitet şi o să-mi ţină şi el spatele.

Beasley a scos o casetă. M-a întrebat: „Ai un casetofon?”.

„Nu!”

Nu prea înţelegeam. Adică agenţia care crede că e cea mai bună din State, dacă nu cumva din lumea întreagă, vine cu o casetă magnetică pe care vrea să o ascult, dar nimeni nu aduce un casetofon?

Unul dintre ceilalţi agenţi a reperat radiocasetofonul meu şi l-a adus. Beasley a pus caseta şi a apăsat pe Play.

Am auzit cum se formează un număr şi apoi pe Mark Kasden vorbind în fundal. Apoi vocea mea. Se părea că eu şi Mark discutam ceva în aceeaşi cameră. Auzeam sunetele aferente formării unui număr.

Următoarea voce care a venit din casetofon a spus ceva la modul: „Bine aţi venit la căsuţa vocală a Pacific Bell. Vă rugăm să introduceţi numărul căsuţei dvs.”.

Alte numere bătute.

„Vă rugăm să introduceţi parola.”

„Aveţi trei mesaje noi.”

După care: „Bună, Darrell, aici David Simon. Te rog să mă suni la 818 783-42XX”.

Apoi alt apel. Din nou vocea mea, spunând: „Hei, detectivul Simon tocmai l-a sunat pe Santos”.

Beasley a oprit casetofonul.

„Ai ceva de spus?”, a încercat el marea cu degetul.

Tare mi-e teamă că am cam rânjit la el: „Este uimitor ce poate face FBI-ul cu tehnica modernă”.

I-am vorbit arogant, uitându-mă drept în ochii săi.

Un alt agent, care a stat în picioare lângă noi tot timpul discuţiei, a întins mâna, a înhăţat radiocasetofonul şi a deschis enervat sertarul casetei. Ca un puşti de patru ani care are un puseu de furie.

Agenţii s-au răsfirat să continue percheziţia. Eu am rămas la masă, aşteptând.

A sosit un alt agent. Mi-a înmânat cartea lui de vizită: „Agent special de urmărire”. A deschis un carnet cu multe foi volante şi a început să treacă în revistă însemnările din el. După câteva clipe, a

întrebat: „Unde este computerul suspectului?”.
„Nu am găsit niciun computer”, i s-a răspuns.
Era vădit furios.
Au continuat percheziţia.
În final, l-am întrebat pe agentul responsabil: „Sunt în stare de arest?”.
„Nu”, mi-a răspuns el.
Poooftiiiim?!?!?!? Nu mă arestează?! Nu-mi venea să cred. Nu avea nicio noimă. Dar omul nu se juca cu mine. Niciunul dintre ceilalţi agenţi nu a avut vreo zvâcnire. Trebuie să fie adevărat. Am încercat:
„Dacă nu sunt arestat, mă duc”, am spus eu.
„Unde?”, m-a întrebat agentul de urmărire.
„La tăticul meu, să-l întreb dacă să cooperez sau nu.”
Cooperare – da, vezi să nu. Dar voiam să plec de acolo, oriunde, numai să nu stau acolo, să merg într-un loc în care să mă simt în largul meu.
Agentul s-a gândit o clipă. Dacă nu eram arestat, ce rost avea să mă ţină acolo, cât timp ei îmi întorc apartamentul pe dos?
„Bun”, a zis el.
Mi-au făcut percheziţie corporală, mi-au găsit portofelul şi mi l-au studiat. Nu au descoperit nimic interesant în el, aşa că m-au lăsat să plec.
M-au urmat la maşină trei agenţi. Am descuiat şi ei au început să caute. Paştele! Au descoperit o cutie cu dischete pe care o uitasem în torpedou. S-a văzut că sunt surprins şi îngrijorat. Iar ei erau încântaţi.
Au terminat de percheziţionat maşina, după care au deschis uşile şi s-au instalat înăuntru, de parcă eram cei mai buni prieteni din lume şi mergeam la o petrecere. M-am arătat şocat.
„Ce faceţi în maşina mea?”, i-am întrebat.
„Mergem cu dumneavoastră la tatăl dumneavoastră.”
„Nu, nu mergeţi. Ieşiţi din maşină.”
Ca să vezi! Au ieşit.
Au urcat în două maşini ale FBI-ului şi m-au urmat până la locuinţa tatălui meu, care pe vremea aceea avea o prietenă nouă pe care, sincer, nu o prea înghiţeam.
Am ajuns la casa tatei şi ei au spus că vor să intre împreună cu mine. Le-am spus că nu se poate, că vreau să discut cu tatăl meu între patru ochi.
Nu au plecat. Au rămas în maşini, iar eu am intrat în casă.
Nu terminasem de făcut „curăţenia” la Teltec şi trebuia să mă întorc la birou fără să mă însoţească echipa de supraveghere a FBI-ului. M-am uitat afară, tot acolo erau. M-am dus să le spun că tata şi cu mine mergem să discutăm cu un avocat înainte să discutăm cu ei.
Încercam să le dau un licăr de speranţă că poate voi coopera, chiar

dacă nu aveam nici cea mai mică intenţie.

În final au plecat.

Îndată ce au dispărut din vedere, m-am repezit în maşină şi am dat bice spre Teltec.

Dar de ce nu m-am întâlnit cu agentul McGuire sau cu Terry Atchley de la Pacific Bell în ziua aceea? Aceştia au mers la De Payne, în speranţa că îl vor determina să mă toarne.

Iar Lewis exact asta a făcut. Am citit raportul FBI privind discuţia lor: Lewis se tot oferă să vorbească, dar în acelaşi timp continuă să pretindă garanţii. Şi îi tot dă înainte cât de periculos sunt şi cât de frică îi e de mine.

Deci nu eram arestat şi ştiam că agenţii nu vor descoperi nimic incriminant în apartamentul meu. Bănuiam că vor căuta dovezi mai serioase decât o discuţie cu Lewis ca să mă pună sub acuzaţie judiciară.

La vremea aceea, încă nu ştiam că Teltec fusese ţinta unui raid al FBI cu câteva luni mai înainte şi deci nu aveam niciun motiv să cred că agenţii federali ar putea să percheziţioneze apartamentul lui Kasden în acelaşi timp cu percheziţia de la mine. Dar exact asta făceau; îşi închipuiau că datele mele piratate au vreo conexiune cu activităţile ilegale ale Teltec – accesul la baza de date a TRW cu identităţi de firmă furate şi aşa mai departe. Eu cu ideea mea genială de a ascunde dischetele şi însemnările la Mark!

Oricum, timpul se scurgea în favoarea mea. Eliberarea mea condiţionată după spargerea dată la DEC împreună cu Lenny DiCicco urma să expire în mai puţin de trei luni. Dacă FBI-ul încă nu îmi bătuse la uşă cu un mandat de arestare, asta însemna că o să fiu liber ca păsările cerului.

Computerul pe care îl foloseam la Teltec nu avea niciun utilitar de încriptare instalat şi trebuia să mă asigur că agenţii nu vor mai găsi nimic împotriva mea.

Am tras la Teltec şi am dat năvală în sus pe scări. Fantastic! Nicio echipă de agenţi federali! De necrezut!

M-am aşezat la computerul din biroul meu şi am dat comenzile de ştergere a datelor. Dacă nu ştiţi deja (apare la Ştiri din când în când, cel mai serios caz fiind al locotenent-colonelului Oliver North, care a făcut parte din personalul Casei Albe şi care a încercat să muşamalizeze afacerea Iran-Contra{22}), nu e suficient să dai „Delete" ca să ştergi pe bune conţinutul unui hard-disk. Acţiunea respectivă nu face decât să marcheze fişierele ca fiind şterse; ele nu mai apar în sistemul de fişiere, dar informaţia încă există pe disc şi poate fi recuperată.

Aşa că nu am dat doar comanda „Delete", ci am folosit şi un program numit „Wipeinfo", parte din Norton Utilities. Wipeinfo este

menit să marcheze fişierele ca fiind şterse, dar şi să scrie peste ele de câteva ori, pentru a nu mai putea fi recuperate vreodată. Când programul s-a terminat, niciunul din fişierele mele nu mai putea fi recuperat de pe acel disc.

L-am sunat pe şeful meu, Michael Grant, şi i-am spus despre raidul FBI. El a ţinut să ştie: „Unde eşti acum?”.

„Sunt la birou.”

„Şi ce faci?”

„Fac curăţenie pe calculatorul meu.”

S-a înfuriat şi a încercat să-mi ordone să mă opresc. Incredibil. Credeam că suntem o echipă; credeam că el şi tatăl lui vor fi de partea mea. În schimb, el a încercat să mă facă să las dovezi pe computerul meu. După cum sunau lucrurile, şefii de la Teltec sperau să iasă din rahatul în care intraseră ajutând FBI-ul să acumuleze dovezi împotriva mea.

A reieşit, după cum mi-a spus ulterior un coleg de la Teltec cu care mă împrietenisem, că exact asta a încercat Michael Grant să facă la scurt timp după aceea – să facă o înţelegere cu FBI-ul, prin care el şi tatăl lui să se bucure de clemenţă dacă vor depune mărturie împotriva mea.

M-am întristat şi am fost dezamăgit atunci când bănuielile mele s-au adeverit. Crezusem că Michael Grant este prietenul meu. Nu am depus în viaţa mea mărturie împotriva nimănui, chiar dacă aş fi putut face nişte aranjamente care mi-ar fi fost foarte benefice.

Am impresia că dacă prietenii tăi sunt inşi care încalcă legea, eşti naiv dacă te aştepţi la loialitate.

Peste câteva zile, Michael Grant m-a anunţat că nu mai am ce căuta la Teltec. Nu ar fi trebuit să mă surprindă.

CAPITOLUL 24
DISPARIŢIA

Xvof jg qis bmns lg hvq thlss ktffb J cifsok EAJ uojbthwsbhlsg?{24}

În noiembrie încă eram şomer, dar câştigam ceva bani cu nişte proiecte pentru Danny Yelin, fostul angajat al Teltec, care îmi furniza contracte suplimentare. De pildă, să găsesc diverşi inşi care nu-şi plătiseră ratele la maşină. Îi descopeream folosind departamentele utilităţilor publice şi Departamentul Ajutorului de Stat.

Între timp, stăteam pe o bombă cu ceas: agenţii federali probabil că luaseră la puricat toate lucrurile mele ridicate de la apartamentul lui Mark, plus ce or fi primit de la Lewis. Dacă găseau suficiente elemente pentru a mă trimite la închisoare?

Ce era de făcut?

Pentru moment, m-am gândit să mă răsfăţ puţin şi să fiu cu mama şi cu „Buni” de Ziua Recunoştinţei, aşa că l-am sunat pe ofiţerul meu supraveghetor Frank Gulla, cerându-i permisiunea să plec la ele, aşteptându-mă pe jumătate să mă refuze. Surprinzător, mi-a dat voie să părăsesc oraşul, cu condiţia să mă întorc până pe 4 decembrie.

Ulterior aveam să aflu că pe 6 noiembrie Departamentul Eliberări Condiţionate i-a trimis o scrisoare tribunalului, cerând să fiu arestat, pe baza înregistrării accesului meu la căsuţa vocală a agentului de la securitatea companiei Pacific Bell şi pentru asocierea mea cu Lewis De Payne. Iar decizia de reţinere a fost aprobată a doua zi, stabilindu-se şi o cauţiune de 25.000 de dolari.

De ce mi-a permis Gulla să părăsesc oraşul, în loc să mă cheme să-l văd? Nici până în ziua de azi nu am aflat.

Când eşti eliberat condiţionat din sistemul federal, trebuie să te prezinţi periodic la Departamentul Eliberări Condiţionate din locul în care te afli ori de câte ori te muţi în alt district federal. În dimineaţa de după sosirea mea la Las Vegas, m-am dus în centru, la biroul din Bonneville Avenue, ca să-mi declar sosirea.

Un instinct firesc mi-a spus că ar trebui să mă asigur că nu se pune la cale nicio acţiune despre care mi-aş fi dorit să ştiu dinainte. Pur şi simplu am avut o intuiţie că e ceva în neregulă.

Aveam în maşină o staţie radio de amatori pe care o modificasem ca să pot transmite şi recepţiona în afara benzilor autorizate de radioamatori.{23} Am acordat aparatul pe frecvenţele strategice ale Departamentului Poliţiei Metropolitane din Las Vegas.

Am ascultat cam o jumătate de oră ca să văd dacă vreun poliţist întreabă de vreun mandat de arestare în vigoare pentru şoferul unei maşini pe care o oprise. Poliţistul ar fi trebuit să spună ceva la modul: „Am nevoie de un 10-28 pentru numărul de înmatriculare Cutare”.

În acelaşi timp, înregistram mental toate apelativele folosite de poliţişti atunci când sunau dispeceratul. De pildă,

„1 George 21”. Iar operatoarea de la dispecerat îi răspundea: „Dă-i bătaie, 1 George 21”.

Ce spuneau când discutau să iasă în pauza de prânz sau ştiu eu ce altceva? Cineva putea spune în staţie o frază care conţinea ceva în genul: „Cod 7, la Denny's, Rancho Drive”.

Am aşteptat zece minute, apoi am apăsat butonul de emisie al radioului meu, folosind aceleaşi apelative precum cele utilizate de poliţiştii care pentru moment îşi luau masa de prânz la *Denny's*. Am spus: „Am nevoie de un 10-28 pentru un număr de California...” şi am dat numărul maşinii mele.

După o clipă, operatoarea de la dispecerat mi-a spus: „Ai liber 440?”.

Inima a început să-mi bată tare. Ce înseamnă acest „440”? Habar nu aveam.

Am răspuns: „O clipă!”.

Mi-am folosit telefonul mobil şi am sunat la poliţia din oraşul învecinat, Henderson. Am spus: „Sunt agentul special Jim Casey, de la DEA. Sunt în Las Vegas, la Serviciul Antinarcotice. Trebuie să ştiu ce înseamnă «440» pentru cei din Las Vegas”.

„Asta înseamnă persoană pusă sub urmărire.”

Pastele! Deci „ai liber 440?” înseamnă „eşti suficient de departe de persoana pusă sub urmărire ca să-ţi spun pentru ce vor să o aresteze?”. Poliţia din Las Vegas avea un mandat de arestare pentru mine, în care se amintea de numărul maşinii mele.

Dacă intram în Departamentul Eliberări Condiţionate, ar fi fost extrem de probabil să-mi fi pus cătuşe şi să mă fi trimis înapoi la închisoare! Am simţit o mare uşurare că am scăpat ca prin minune, dar încă aveam sudori reci.

Ajunsesem la intrarea în hotelul Sahara. Am intrat în parcajul hotelului, am parcat şi m-am îndepărtat de maşină.

Sahara. Ce bine se potrivise. Întâmplător, mama lucra la cafeneaua hotelului, pe post de chelneriţă. Am trecut prin sclipitorul cazinou, pe lângă jucătorii împătimiţi şi tăcuţi care aruncau zarurile la mesele de *craps* şi pe lângă hoardele de femei cu păr încărunţit şi privire îngheţată care trăgeau de manetele maşinilor cu fise.

Am stat la o masă până când s-a terminat tura mamei şi m-a putut duce cu maşina acasă. Când le-am spus ei şi bunicii mele că probabil mă voi întoarce la închisoare, familia a intrat într-o adevărată furtună. Ziua Recunoştinţei este în principiu o sărbătoare plină de bucurie, dar pentru noi în anul acela nu au existat nici recunoştinţă şi nici bucurie.

În următoarele câteva zile, în loc să mă duc la Departamentul Eliberări Condiţionate, am sunat acolo de două ori după program,

lăsând robotului telefonic mesajul că raportez sosirea mea în oraş prin telefon, pentru că mama mea este bolnavă şi nu o pot părăsi.

Oare îi sunase ofiţerul meu supraveghetor ca să le spună să mă reţină? Din vocea sintetizată a robotului telefonic al Departamentului Eliberări Condiţionate, îmi dădusem seama ce fel de maşinărie au. Producătorul respectiv folosea „000” drept cod de fabrică pentru redarea mesajelor. Am încercat şi da, încă un caz în care nimeni nu s-a obosit să schimbe setările de fabrică. Am sunat o dată la două ore, ascultând toate mesajele. Din fericire, niciunul din partea ofiţerului meu supraveghetor.

Bunica, mama şi prietenul acesteia, Steve Knittle, m-au dus cu maşina înapoi la Los Angeles. Categoric nu aş fi condus propria maşină. Am sosit târziu, pe 4 decembrie, în ziua în care îmi expira permisul de călătorie. Am intrat în apartamentul meu, fără să am habar că şeriful federal Brian Salt venise în aceeaşi dimineaţă să mă aresteze. Am rămas acolo în următoarele trei zile, speriat şi neliniştit, aşteptând să mă salte FBI-ul în orice clipă. Poate că un altul s-ar fi apucat de băutură sau ar fi petrecut cât e noaptea de lungă, dar eu eram cu nervii la pământ. Mi-am închipuit că sunt ultimele mele zile de libertate, cel puţin pentru o vreme.

Dar nu voiam să părăsesc Los Angelesul înainte să-mi expire perioada de eliberare condiţionată. Am decis că dacă vin să mă salte, asta este, să mă salte. Dar dacă ajungeau înainte să îmi expire perioada de libertate condiţionată, îmi decisesem deja viitorul: o să-mi schimb identitatea şi o să dispar. O să locuiesc în alt oraş, departe de California. Adio Kevin Mitnick.

Am încercat să pun la cale planurile pentru dispariţie.

Unde o să locuiesc până îmi pun la punct o identitate falsă? Ce oraş să-mi aleg drept nou cămin? Cum o să-mi câştig traiul?

Ideea că o să fiu atât de departe de mama şi de bunica mea mă tortura, pentru că le iubeam imens. Uram faptul că astfel le produceam şi mai multă suferinţă.

La miezul nopţii de 7 decembrie 1992, perioada eliberării mele condiţionate s-a încheiat.

Nu tu telefon de la ofiţerul supraveghetor, nu tu raid dis-de-dimineaţă al FBI-ului. Ce uşurare. Eram un om liber.

Sau cel puţin aşa credeam.

Mama, bunica şi Steve locuiau la verişoara mea Trudy. Am schimbat locurile: mama şi Steve s-au mutat la mine, ca să-mi împacheteze lucrurile, iar eu m-am mutat cu bunica la Trudy. Nu avea niciun rost să mai stau în apartament, câtă vreme nu mai eram sub eliberare condiţionată.

Dar necunoscute sunt căile inşilor care poartă sau cară după ei insigne. Pe 10 decembrie dimineaţa, la trei zile după expirarea

eliberării mele condiţionate, mama şi cu Steve erau în apartamentul meu, pe cale să termine împachetarea lucrurilor mele şi să aranjeze cu mutarea mobilei. La uşă a bătut cineva. În sfârşit, trepăduşii legii îşi făcuseră apariţia, de data asta un trio: şeriful federal Brian Salt, un agent FBI al cărui nume mama nu şi l-a mai amintit şi duşmanul meu, agentul Ken McGuire, pe care încă nu-l întâlnisem şi nu-l văzusem în persoană. Mama le-a spus fără să clipească că se certase cu mine cu câteva zile în urmă şi că eu am plecat de acasă. Şi nici că mai auzise de mine de atunci; nu ştia unde mă aflu. Şi a adăugat: „Eliberarea condiţionată a lui Kevin a expirat".

Iar Salt i-a spus că avea un mandat pentru arestarea mea şi că îmi lăsase pe uşă un bilet să-l contactez. Ea i-a spus adevărul: „Nu a văzut niciun bilet. Dacă l-ar fi văzut, mi-ar fi spus".

Apoi a intrat într-un meci de strigăte cu agenţii pe tema: i-a expirat lui Kevin eliberarea condiţionată sau nu?

Mai târziu, mama mi-a spus că nu a fost deloc intimidată de ei. După părerea ei, oamenii se purtau ca nişte tâmpiţi – în special cel care mi-a deschis frigiderul şi s-a uitat în el, nu cumva să mă fi ascuns acolo. Ea doar s-a uitat la agent şi a râs. (Evident, se putea să se fi uitat dacă le mai lăsasem gogoşi.)

În final, au plecat cu mâna goală şi fără vreo informaţie.

În ceea ce mă privea, eram un om liber – liber să părăsesc Los Angelesul înainte să mi se facă un dosar cu noi acuzaţii.

Dar ştiam şi că nu pot să mă întorc la Las Vegas cu mama. Ar fi fost prea periculos; puteau să o urmărească. De aceea „Buni" s-a oferit să mă ducă cu maşina la Las Vegas după ce îmi voi fi terminat diversele treburi în L.A.

Una din treburile încă neterminate îmi stătea pe creier. Determinasem DMV să-mi trimită o copie a permisului de conducere al lui Eric Heinz, dar fusesem prudent şi folosisem un releu, retransmiţând faxul de la un prim centru de copiere la un altul, pentru eventualitatea că oamenii legii se prinseseră şi flancau locul în aşteptarea mea. Era vorba de faxul unui fax, o imagine atât de granulată, încât nu era de prea mare ajutor. Încă voiam să am fotografiile de pe permisele lui Wemle, Ways şi Heinz, ca să văd dacă sunt sau nu una şi aceeaşi persoană.

Pe 24 decembrie, în ajunul Crăciunului, puţin înainte să încep să-mi încarc lucrurile în maşina bunicii, am sunat la DMV, prezentându-mă drept Larry Currie (care era pe bune investigator la unitatea de fraude a Serviciului Social din comitatul Los Angeles). Le-am dat codul unităţii respective, ca şi PIN-ul lui Currie, data naşterii şi numărul de permis de conducere şi am cerut copii după permisele auto pentru Eric Heinz, Joseph Wemle şi Joseph Ways.

Dar tehniciana care mi-a preluat cererea fusese deja avertizată. Ea l-

a anunţat pe investigatorul special principal al DMV, Ed Loveless, care, după cum am aflat dintr-un raport oficial ulterior, a verificat şi a aflat că numărul de fax furnizat aparţinea unui centru de copiere din Studio City.

Loveless i-a spus tehnicienei să facă o copie după un permis fals, iar ea a pregătit unul cu o fotografie a „Annei Şoferiţa", un personaj fictiv folosit de agenţie pentru scopuri de instruire. Apoi Loveless a contactat o anchetatoare a DMV din Van Nuys şi i-a cerut să fileze acel centru de copiere şi să aresteze persoana care vine să culeagă faxul. Anchetatoarea a cooptat câţiva colegi să o însoţească, iar FBI-ul a fost şi el sunat, ca să trimită un agent propriu. Toate astea se întâmplau la o oră când toţi voiau să fie acasă şi să se pregătească pentru seara de Crăciun.

La câteva ore după ce am sunat să cer acele copii de la DMV, cu lucrurile împachetate în maşina bunicii, am luat cu toţii masa de prânz la Trudy. Mi-am luat rămas-bun şi i-am spus cât de mult apreciez găzduirea ei. Nu prea ţinusem legătura, aşa că favoarea pe care mi-a făcut-o era cu atât mai deosebită.

Am pornit la drum cu „Buni" şi i-am spus că mai am un lucruşor de făcut, care o să ia doar un minut. Ne-am îndreptat spre centrul de copiere din lanţul Kinko.

Cei patru inspectori de la DMV, îmbrăcaţi ca de obicei în haine civile, deveniseră nerăbdători. Deja aşteptau de mai bine de două ore. Agentul FBI detaşat să li se alăture se prezentase, rămăsese prin zonă o vreme şi apoi îşi luase tălpăşiţa.

Am ghidat-o pe bunica spre centrul de copiere, aflat într-un mic mall la intersecţia dintre Laurel Canyon şi Ventura, în Studio City (numit aşa pentru că acolo erau studiourile companiilor Disney, Warner şi Universal). I-am spus unde să parcheze, într-un loc pentru persoane handicapate, la mai puţin de o sută de metri de centru. Ea a agăţat plăcuţa de handicapat de oglinda retrovizoare şi eu am ieşit din maşină.

Te-ai aştepta ca de Ajun să fie pustiu la centrul de copiere. Dar era plin, de parcă ai fi fost în toiul unei zile de lucru. Am aşteptat la coadă la ghişeul de faxuri mai bine de douăzeci de minute, devenind tot mai nerăbdător. Biata mea bunică mă aştepta, iar eu nu voiam decât să ridic acele copii şi să plec din oraş.

În fine, am ajuns la ghişeu şi am început să caut prin etichetele plicurilor cu faxuri. L-am scos pe cel cu pseudonimul meu „Larry Curry [de fapt, DMV l-a scris greşit, fiind de fapt „Currie"] de la Serviciul Social din Comitatul Los Angeles". Am scos foile din plicul maroniu şi m-am supărat: nu era ce le cerusem, era doar fotografia unei individe anoste. *Ce mama dracului?* Ştiam că angajaţii de la DMV sunt de regulă leneşi şi incompetenţi, dar asta era culmea. *Ce idioţi!* m-

am gândit.

Voiam să sun la DMV şi să discut cu tehniciana cea idioată, dar îmi lăsasem telefonul celular în maşină. Am început să fac dus-întors prin centrul de copiere, încercând să decid dacă ar fi prea riscant să-i cer unui angajat să mă lase să folosesc un telefon de-al lor sau să folosesc un telefon public de afară.

Mult mai târziu aveam să aflu cât de curioasă li se păruse celor de faţă scena: eu mă plimbam de colo-colo şi mă zgâiam la fax, încercând să mă hotărăsc ce am de făcut, iar investigatorii de la DMV mă urmăreau pas cu pas, îndeaproape. De câte ori mă întorceam în direcţia opusă, ei săreau în spatele meu, de parcă era un act cu clovni la circ.

În final, am ieşit prin spate şi am mers la telefonul public. Am ridicat receptorul şi am început să formez, când am remarcat patru costume venind spre mine.

Aha, m-am gândit, nu am plătit pentru fax şi vor să-mi scoată pe nas cei doi dolari datoraţi. Se uitau toţi patru direct la mine.

Am spus: „Ce doriţi?”, uitându-mă drept în ochii femeii, care era cel mai aproape.

„Suntem investigatori ai DMV; dorim să discutăm cu dvs.”

Am pus receptorul la loc în furcă şi am spus: „Ştiţi ceva? Eu chiar nu vreau să vorbesc cu voi!” şi am aruncat faxul în aer, calculând că măcar unul dintre ei o să vrea să-l înhaţe.

Deja o luasem la goană prin parcare. Inima îmi bătea tare, adrenalina îmi crescuse. Mi-am concentrat toate forţele în a scăpa de urmăritori.

Multele ore petrecute în sala de sport zi de zi, lună de lună şi-au arătat roadele. Iar cele patruzeci şi cinci de kilograme pe care le dădusem jos au fost decisive. Am traversat în goană parcarea, am ţâşnit peste mica pasarelă care ducea într-un cartier rezidenţial cu palmieri şi am continuat să alerg cât puteam de repede, fără să mă uit înapoi. Trebuia să-mi schimb aspectul şi asta repede, astfel încât dacă chemau o unitate aeriană să mă caute, să încetinesc şi să mă topesc în traficul obişnuit al străzii.

Când am ajuns suficient de departe ca să nu mă mai vadă urmăritorii, am început să dau jos din haine, fără să încetinesc. Eram în continuare un pătimaş al sălii de sport, aşa că aveam un tricou de antrenament sub hainele de zi. Am dat jos cămaşa şi am aruncat-o din fugă peste un gard viu. Apoi am intrat pe o alee, m-am aplecat şi mi-am dat jos pantalonii, pe care i-am lăsat în tufişurile dintr-o curte, după care am început să alerg din nou.

Cred că am ţinut-o aşa cam patruzeci şi cinci de minute, până când am fost sigur că agenţii de la DMV au renunţat. Îmi era rău la stomac şi îmi venea să vomit de epuizare. M-am ascuns într-un bar din zonă

ca să-mi trag răsuflarea.

Scăpasem ieftin şi eram bucuros, dar în acelaşi timp eram deprimat. Am găsit un telefon public în spatele barului şi am sunat propriul meu telefon celular, care era în maşina bunicii. Am sunat în repetate rânduri. Nimic.

Şi din nou. Tot nimic. Rahat! De ce nu răspunde? Îmi era frică să nu fi intrat în centrul de copiere în căutarea mea, poate chiar întrebând angajaţii şi alţi clienţi dacă nu m-au văzut cumva. La naiba! Trebuia să dau de ea.

Era timpul pentru planul de rezervă. Am sunat la supermarket şi i-am spus persoanei care mi-a răspuns că bunica mea bătrână este parcată într-un loc pentru handicapaţi chiar lângă magazin. „Trebuia să o întâlnesc”, i-am spus persoanei, dar sunt prins în trafic. Poate cineva să o aducă la telefon? Sunt îngrijorat pentru sănătatea ei.”

Am aşteptat şi am tot aşteptat. În final, omul s-a întors şi mi-a spus că nu a putut-o găsi. *La naiba!* Să fi intrat în centrul de copiere? Înnebuneam doar la gândul că putea să i se fi întâmplat ceva.

În sfârşit, am reuşit să dau de verişoara mea Trudy şi i-am spus ce se întâmplă. După ce a zbierat la mine, Trudy s-a dus cu maşina până în parcare şi a căutat în sus şi în jos în toate şirurile până când a dat de maşina lui „Buni”, dar nu în faţa supermarketului, ci în faţa centrului de copiere. Bunica mea de şaizeci şi şase de ani, cu păr argintiu, încă stătea la volan şi mă aştepta.

Mi s-au alăturat amândouă la un restaurant Dupar din apropiere, la care am ajuns pe jos, vinovat că „Buni” a trebuit să aştepte în maşină timp de cam trei ore. Când le-am văzut intrând pe uşă, am fost foarte uşurat să văd că bunica e bine.

„Te-am sunat de am înnebunit – de ce nu mi-ai răspuns la telefon?”, am întrebat-o.

„L-am auzit sunând, dar nu ştiu să folosesc un telefon celular”, mi-a spus ea.

Incredibil! Nu-mi trecuse prin minte că un telefon celular ar putea fi un mister pentru ea.

După cam o oră de aşteptare, mi-a spus ea, a intrat în centrul de copiere. Era clar că se întâmplă ceva, un ceva care ei îi mirosea a activitate a poliţiei. O doamnă ţinea în mână o pungă de plastic cu o casetă video. Când am întrebat-o cum arăta, „Buni” mi-a descris-o pe femeia de la DMV care mă urmărise.

De-a lungul vieţii mele de hacker, nu m-am simţit niciodată vinovat pentru obţinerea de informaţii pe care se presupunea că nu ar trebui să le am şi nici pentru că am determinat diverşi angajaţi ai unor companii să-mi furnizeze informaţii sensibile, secrete. Dar când m-am gândit la bunica mea, care a făcut atât de multe pentru mine şi m-a iubit toată viaţa, cum a stat ea acolo atâta vreme, aşteptând

neliniştită, am simţit remuşcări.

Dar despre ce casetă video vorbea bunica mea? Poate nu aţi remarcat niciodată, dar fiecare centru de copiere are o cameră de securitate care înregistrează ultimele douăzeci şi patru de ore în buclă. Iar banda cu pricina în mod sigur avea câteva imagini clare cu mine.

Imaginile în sine nu erau suficiente pentru ca agenţii DMV-ului să asocieze un nume persoanei căutate, dar altceva îi va ajuta. Au reuşit să scoată amprente de pe foile fax aruncate de mine în aer. Curând aveau şi un nume: Kevin Mitnick.

Iar când agenţii FBI au prezentat un „pachet de şase”, adică şase fotografii, una a mea şi cinci ale unor inşi aleşi la întâmplare, Shirley Lessiak, inspector al DMV, urmăritoarea mea, nu a avut nicio problemă în a mă identifica drept persoana pe care o urmărise.

Reuşisem să scap cu fuga de Lessiak şi de colegii ei, dar în altă privinţă trebuia să continui să alerg. Nu mai aveam pic de tihnă, îmi începeam noua viaţă de fugar.

PARTEA A TREIA

PE FUGĂ

CAPITOLUL 25
HARRY HOUDINI

Cngz zuct ngy znk grsg sgzkx lux znk xkgr Kxoi Ckoyy?{25}

Deci devenisem un om pus sub urmărire, un fugar. Dat fiind că ajutorul de şerif federal Salt îi spusese mamei că există un mandat de arestare pe numele meu, mi se părea că n-am de ales.

Şi totuşi, David Schindler, adjunctul de procuror federal care primise cazul meu spre instrucţie, îmi va mărturisi, mulţi ani după aceea, că a fost surprins să afle că am luat-o din loc. Păi şi ce voia să fac? Eric îi spusese FBI-ului că sunt asociat cu Lewis, deci încălcasem termenii eliberării condiţionate, plus că sunt sigur că raportase şi faptul că obţinusem acces complet la sistemul de monitorizare telefonică şi probabil folosisem sistemul pentru a intercepta convorbiri. Securitatea de la PacBell descoperise că interceptez cel puţin căsuţa vocală a unuia dintre agenţii de acolo; deci încă o acuzaţie la dosarul meu. Iar Lewis dăduse prea mult din gură şi i se lăudase lui Eric despre alte piraterii de-ale noastre.

„Buni” a condus toate cele cinci ore ale drumului până la Las Vegas; eu nu mai condusesem deloc din ziua în care aflasem că agenţii federali puseseră un mandat de arest pe capul meu. Călătoria nu a fost tocmai veselă. Şi de ce ar fi fost?

Am ajuns în oraş după căderea întunericului. Bunica m-a lăsat la Budget Harbor Suites, un complex ieftin în care un prieten de-al nostru închiriase cu amabilitate o cameră pentru mine pe numele lui.

Prima mea misiune era să-mi construiesc o nouă identitate şi apoi să dispar – chiar dacă asta însemna să las în urmă prieteni şi familie şi viaţa mea atât de plăcută. Scopul meu era să-mi şterg trecutul şi să o iau de la început, să-mi construiesc un viitor diferit.

Bun, de unde ştiam cum să-mi creez o nouă identitate? Dacă vă amintiţi de lectura mea preferată de la Librăria Supravieţuitorilor, unde mi-am petrecut atâtea zile copil fiind, aveţi deja răspunsul. Cartea aceea *The Paper Trip,* pe care o ştiam de ani de zile pe de rost, explica paşii precişi necesari pentru a obţine o nouă identitate. Am folosit aceleaşi principii, dar am abordat în mod diferit problema: aveam nevoie *pe loc* de o identitate funcţională, temporară; îndată ce mă mutam, puteam să îmi creez pe îndelete o a doua identitate, permanentă, pe care să o folosesc pentru tot restul vieţii.

Am sunat la DMV Oregon, pretextând că sunt un inspector poştal, şi am cerut o căutare în baza de date a unui anume Eric Weiss, probabil născut undeva între 1958 şi 1968, o perioadă de zece ani care acoperea şi anul meu de naştere, 1963. Căutam o persoană cam de aceeaşi vârstă, dar cu cât mai tânără, cu atât mai bine. Urma să depun

o cerere pentru un nou permis de conducere şi un nou număr la Securitatea Socială şi cu cât eram mai bătrân, cu atât mai mult ar fi ridicat indivizii din sprâncene: adică avem o persoană de peste treizeci de ani care încă nu are număr la Securitatea Socială?

Doamna de la DMV a găsit câteva persoane după criteriile mele, dar doar una se potrivea. Acel Eric Weiss ales de mine se născuse în 1968, deci era cu cinci ani mai tânăr decât mine.

De ce „Eric Weiss”? Pentru că Eric Weiss era numele adevărat (deşi unele surse îl mai scriu şi ca „Erich Weiss” sau „Erik Weisz”) al omului cunoscut de lumea întreagă drept Harry Houdini. L-am ales în semn de respect pentru eroul meu, o rămăşiţă din anii timpurii ai pasiunii mele pentru magie. Dacă tot îmi schimbam numele, de ce să nu o fac în semn de veneraţie pentru idolul copilăriei mele?

Am sunat la informaţii şi am descoperit că Eric Weiss „al meu” avea un număr de telefon. Am sunat, mi-a răspuns şi l-am întrebat: „Sunteţi cumva acel Eric Weiss care a absolvit universitatea din Pennsylvania?”.

El mi-a răspuns: „Nu, am absolvit la universitatea din Ellensburg”.

Acel Eric Weiss a cărui identitate aveam să o folosesc avea o diplomă în Administrarea Afacerilor de la Central Washington University, cu sediul în oraşul Ellensburg. Deci asta o să scriu în CV-ul meu.

Scrisoarea trimisă la Biroul de Evidenţă a Populaţiei a fost o chestie absolut banală. Era trimisă ca din partea adevăratului Eric Weiss, conţinea locul şi data naşterii lui (adevărate), numele tatălui, numele de fată al mamei (furnizat cu entuziasm, ca de obicei, de Ann de la Administraţia Securităţii Sociale) şi solicita „o copie a certificatului meu de naştere”. Am plătit extra ca să mi se trimită. Drept adresă, am folosit una din acele firme care închiriază căsuţe poştale.

Al doilea act de identitate necesar pentru cererea de permis auto urma să fie o fişă anuală de venit, care trebuia să conţină un număr de identificare al angajatorului (EIN) care emitea acea fişă. Este foarte simplu să găseşti acest număr, pentru orice companie aleasă la întâmplare. Am sunat la Microsoft, la contabilitate, şi am cerut să-mi dea EIN-ul lor, „ca să putem să vă virăm banii”. Doamna de la celălalt capăt al liniei mi-a dat numărul fără măcar să mă întrebe de la ce companie sun.

Toate magazinele de rechizite au formulare necompletate pentru fişa de venit; pur şi simplu o falsifici şi ăla eşti.

Ţelul meu imediat era să dobândesc extrem de importantul permis de conducere{24}, dar nu puteam să avansez în acţiune înainte să-mi primesc noul certificat de naştere. În tot acest timp, am fost foarte tensionat: fără permis de conducere, fără niciun alt act de identitate, până şi o banală traversare pe roşu putea să se transforme într-un

dezastru.

O problemă totuşi: aveam nevoie de o maşină în care să-mi dau testul de conducere. Să împrumut de la mama sau de la „Buni” o maşină? Nu ţine. Dacă îţi stabileşti o nouă identitate, nu vrei să laşi urme uşor de mirosit pentru vreun sticlete federal sau local. Să rog un prieten sau un membru al familiei să închirieze o maşină pentru ziua în care dau testul? Nici vorbă! Unui investigator îi va fi foarte uşor să descopere ce maşină ai folosit pentru test şi apoi să pună nişte întrebări foarte neplăcute persoanei care ţi-a făcut un serviciu.

Iată ce soluţie am născocit. Mai întâi, mergi la DMV şi depui o cerere de permis de începător; de fapt, nu ai nevoie de aşa ceva, dar dintr-un motiv oarecare inşii de la DMV consideră că dacă nu ai avut acest pre-permis atunci când ţi-ai luat primul permis de conducere, ceva nu prea e curat. Nu am înţeles niciodată de ce. Dar mie mi-a fost de folos; cei mai mulţi dintre cei care încearcă să obţină identităţi noi prin fraudă nu cer mai întâi acest permis de începător, deci eu voi fi mai puţin suspect.

Apoi suni la o şcoală de conducere şi spui că tocmai te-ai întors din Australia, Africa de Sud sau Anglia. Ai avut pe vremuri un permis american, dar ai condus o vreme pe partea stângă a şoselei şi trebuie să-ţi reîmprospătezi cunoştinţele, să te familiarizezi din nou cu traficul pe dreapta, înainte să-ţi dai examenul de conducere. După câteva „lecţii”, instructorul îţi va spune că eşti pregătit, iar şcoala îţi *va împrumuta maşina în care să dai examenul.*

Este un lucru pe care l-am făcut nu doar o dată şi a funcţionat perfect în toate cazurile. Cu noul permis în mână, m-am dus la biroul Securităţii Sociale din centrul Las Vegasului şi am cerut un card „de înlocuire” al securităţii sociale, folosind drept acte de identitate certificatul de naştere al lui Eric Weiss şi permisul de conducere. Eram puţin îngrijorat: peste tot erau afişe cum că este o infracţiune să obţii un card al securităţii sociale folosind o identitate falsă. Un afiş chiar prezenta un bărbat în cătuşe. *Minunat.*

Am prezentat la un ghişeu actele de identificare şi formularul completat. Mi s-a spus că îmi vor trimite în cam trei săptămâni noul card – mult mai mult decât mi se părea prudent să rămân în Las Vegas, dar ştiam că nu pot să obţin nicăieri o slujbă fără acel card.

Între timp, am mers la cea mai apropiată filială de bibliotecă, iar o bibliotecară a fost mai mult decât bucuroasă să-mi înmâneze un permis de bibliotecă îndată ce a terminat de bătut informaţiile din cererea mea.

Principala mea activitate era să îmi construiesc noua identitate şi să decid unde voi locui şi voi munci. Totuşi, Danny Yelin, care lucrase la Teltec, dar acum era pe cont propriu, încă îmi furniza proiecte la care să lucrez. Unul dintre acestea a fost să-i înmânez unui ins din Las

Vegas care se ascundea o citaţie la proces. Dan mi-a dat ultimul număr cunoscut al individului.

Am sunat la numărul acela şi mi-a răspuns o doamnă în vârstă. Am cerut să vorbesc cu omul, iar doamna mi-a spus că nu e acolo.

I-am spus: „Uitaţi ce este, îi datorez nişte bani. Pot să-i plătesc jumătate acum şi jumătate săptămâna viitoare. Dar plec din oraş şi vă rog să-l sunaţi şi să-i transmiteţi că dacă vrea să ne vedem, pot să-i plătesc prima jumătate". Mi-a spus că o să mă sune într-o jumătate de oră.

Peste cam zece minute, am sunat la centrala de la Centel, compania locală de telefonie fixă. M-am dat drept un angajat de acolo şi i-am cerut unui tehnician care se ocupa de un circuit de comutaţie DMS-100 să-mi facă un QCM (comanda de căutare a apelurilor recente) pe numărul doamnei.

Doamna efectuase cel mai recent apel cu cam cinci minute în urmă, la un motel de lângă aeroport. Am sunat la acel număr şi când mi s-a răspuns am spus că sunt de la recepţie şi că vreau să ştiu dacă mai are nevoie de patul pliant pe care îl ceruse. Evident, mi-a spus că nu a cerut niciun pat pliant. Am spus: „Nu este camera 105?".

Omul, supărat, mi-a răspuns: „Nu, e 212". Mi-am cerut scuze.

Bunica mea a avut amabilitatea să mă ducă până acolo cu maşina.

Am bătut şi mi s-a răspuns cu un „Da".

„Curăţenia, aveţi o clipă?"

A deschis uşa. I-am spus: „Sunteţi domnul Cutare?".

„Da."

I-am înmânat citaţia şi i-am spus: „Aţi fost servit. Vă urez o zi plăcută".

Trei sute de dolari câştigaţi cu uşurinţă. Am semnat pentru dovada de înmânare întrebându-mă *ce ar fi zis individul dacă ar fi ştiut că i-a fost înmânată o citaţie de către un om care fuge de un mandat federal de arestare…*

Din când în când, mergeam la hotelul Sahara, ca să iau masa la restaurantul în care lucra mama şi ca să ne putem vedea. Altă dată, mă întâlneam cu bunica, cu mama şi cu prietenul acesteia Steve la unul din celelalte cazinouri, unde puteam spera să mă pierd în mulţime la o adică. Ocazional, dar nu prea des, mă duceam la un mic cazinou numit Eureka, unde mamei îi plăcea să joace video poker după ce îşi termina tura.

Banii erau o problemă. Aveam ceva bani, dar nu destui. Incredibil: la douăzeci şi opt de ani, încă aveam banii de la bar mitzvah, în bonuri ale Trezoreriei SUA. Am încasat banii pe ele. Mama şi „Buni" au pus mână de la mână şi au mai venit cu nişte bani, ca să rămân la suprafaţă până când găsesc o slujbă. Aveam cu totul 11.000 de dolari bani gheaţă, suficient de mulţi ca să trăiesc o vreme, până îmi încep

noua viaţă.

Întreaga mea avere era în numerar, înghesuită într-un portmoneu, în interiorul unei genţi pe care o căram peste tot cu mine.

Încă nu aveam cardul de la Securitatea Socială pe numele Eric Weiss şi deci nu puteam să deschid un cont la o uniune de credit sau la o bancă. Hotelul ales de mine nu avea seif, cum aveau locurile mai cu ştaif. Să închiriez o cutie de valori la bancă? Nici asta nu se putea, din acelaşi motiv pentru care nu puteam deschide un cont: trebuia să am un act de identitate emis de guvernul federal.

Evident, era exclus să ascund banii undeva în camera mea de hotel. Poate să-i las la „Buni"? Nu, pentru că atunci trebuia să ne întâlnim de câte ori rămâneam fără bani. Un plan nu prea bun dacă FBI-ul o avea cumva sub observaţie.

Şi totuşi, ar fi fost mai bine să fi procedat aşa: să fi lăsat banii la bunica şi să fi reţinut numai cât să-mi ţin zilele, dar suficient de mulţi cât să nu fiu nevoit să merg prea des la sursă.

Chiar în spatele hotelului-cazinou Stardust, lângă hotelul meu, se găsea o sală de sport pentru mahări, numită Sporting House. (Sună a casă de altele, ştiu, mai ales în Nevada{25}, dar era o sală de sport *pe bune*. Dar numele s-a dovedit a fi o profeţie: locul este acum un club de striptease, dar sub alt nume.) Acolo veneau celebrităţi, inclusiv fiica lui Steve Wynn, marele mahăr al hotelurilor din Las Vegas, aşa că mi-am zis că o fi un loc ca lumea.

M-am înscris la un program săptămânal, hotărât să-mi continui regimul de antrenament fizic de două-trei ore pe zi. Pe lângă menţinerea formei fizice, era şi un minunat loc de a vedea fete, în timp ce îmi făceam exerciţiile pe muzica unui radio portabil.

Într-o zi, mi-am terminat şedinţa de antrenament şi m-am întors la vestiar. Am descoperit că nu mai ştiu în ce dulap mi-am pus lucrurile. Am bătut tot locul, verificând uşă după uşă.

Pe niciuna dintre ele nu se mai găsea lacătul meu personal.

Am mai făcut o tură a locului. Nimic.

Am început să deschid toate uşile acelea metalice care nu aveau lacăt. În fine, am găsit dulapul cu hainele mele.

Cu hainele. Nu şi cu geanta; dispăruse. Am simţit cum efectiv inima mi s-a oprit în loc. Toţi banii mei şi toate documentele mele de identitate dispăruseră. Furate. Cumpărasem un lacăt supersolid pentru sala de sport. Deşi un hoţ mai şcolit ar fi făcut altfel, hoţul meu probabil că a strecurat în club o pereche de cleşti din aceia care taie bolţuri, gură-de-lup, ca să-l desfacă. Sau poate că lacătul meu foarte mare a trădat faptul că acolo e ceva demn de protejat. Doamne Iisuse!

M-am pierdut cu firea. Toţi cei 11.000 de dolari ai mei fuseseră furaţi. Eram fără un ban, fără salariu, trebuia să mă mut în alt oraş, să închiriez un apartament şi să-mi plătesc toate facturile până când voi

fi găsit o slujbă şi voi începe să primesc cecuri. Mă simţeam ca ultimul imbecil pentru faptul că umblasem cu toţi banii într-o geantă, practic *invitând* toată lumea să mă jefuiască.

I-am spus şefei de tură de la sală ce s-a întâmplat şi nu prea mi-a oferit alinare. A avut o încercare cam puerilă de a mă linişti, spunând că în ultima vreme avusese loc un val de asemenea furturi în sală. Acum îmi spunea! Apoi a pus sare pe rană şi mi-a oferit patru zile gratuite la sală. Nu patru luni, nici măcar o lună – patru zile!

Evident, nu puteam să mă duc să mă plâng la poliţie.

Partea cea mai rea a fost când le-am spus mamei şi lui „Buni" despre nefericita întâmplare. Nu puteam suferi gândul că le cauzez din nou nelinişte şi suferinţă. Fuseseră întotdeauna de partea mea, gata să mă ajute în orice împrejurare, pentru că mă iubeau imens. (Asta nu înseamnă că nu mă bălăcăreau adesea atunci când erau supărate pe mine, dar amândouă erau în stare să-şi arate mânia fără a înceta să mă iubească.) Iar acum au sărit din nou în ajutorul meu, s-au puricat amândouă şi au găsit 5.000 de dolari, gata să mi-i dea când voi avea nevoie. Pot spune cu mâna pe inimă că nu am meritat acest cadou.

Ca să mai uit de-ale mele, mă duceam la filme şi uneori jucam „21" la unul dintre cazinouri. Citisem cartea lui Kenny Ouston despre număratul cărţilor şi am descoperit că sunt foarte bun la urmărirea cărţilor mari – deşi rareori am reuşit să plec de la masă cu mult mai mult decât avusesem la început.

În aşteptarea noii mele cartele de la Securitatea Socială, am mers la Direcţia de Permise de Conducere ca să raportez pierderea permisului de conducere; am obţinut pe loc un permis nou.

În cele trei săptămâni cât am aşteptat cardul de la Securitatea Socială, am adunat cât de multe forme de identificare am putut. În momentul în care am părăsit Las Vegasul, pe lângă cardul de bibliotecă aveam carduri la Clubul Atletic, la Blockbuster Video, ca şi un card ATM, un card de asigurare de sănătate din Nevada, pe care toţi cei care servesc alimente şi alţi angajaţi ai cazinourilor trebuie să îl posede.

Biblioteca locală a comitatului Clark a devenit un loc des frecventat, unde studiam revistele de afaceri şi de turism, căutând destinaţia finală, pentru când voi avea o identitate definitivă. Lista era foarte scurtă: Austin, Tampa şi alte câteva oraşe; dar decizia a fost foarte uşoară.

Cu puţină vreme în urmă, revista *Money* declarase Denverul ca fiind unul dintre cele mai bune locuri din ţară în care să trăieşti. Suna minunat. Nu era prea departe, părea să aibă o bună piaţă a muncit în domeniul computerelor şi avea note bune pentru calitatea vieţii, iar acolo aveam o şansă să trăiesc într-un loc în care existau pe bune anotimpuri – ceea ce nu am avut niciodată în sudul Californiei. Poate

chiar o să încerc să merg la schi…

Am cumpărat două pagere, pentru mama şi pentru mine, folosind un nume fals, evident, şi plătind cash. Am cumpărat un al treilea pager şi pentru Lewis. Da, Lewis. Omul urma să fie o bună sursă de informaţii pentru mine. Voiam să înfiinţez un canal secret de comunicaţii şi aveam suficientă încredere în el – atât din cauza istoriei noastre comune, cât şi în pofida numitei istorii comune – ca să fiu sigur că dacă prinde de veste că FBI-ul are ceva de gând, o să sune alarma.

Am stabilit un cod şi o rutină de folosit în caz de urgenţe. Dacă mama voia să ia legătura cu mine, îmi trimitea un mesaj pe pager, dând indicele unuia din hotelurile mari. Codul nostru pentru Mirage era, de pildă „7017111", adică numărul lui Mirage, mai puţin codul de zonă. Evident, codul de zonă este acelaşi pentru toate hotelurile din Las Vegas, iar dacă îl omiteai, le era mai greu să ghicească celor care ne-ar fi interceptat comunicările prin pager. Altă parte a codului indica gradul de urgenţă: „1" însemna „când doreşti, te rog să mă suni"; „2" însemna „sună-mă cât mai curând posibil"; iar „3" însemna „sună-mă pe loc, este o urgenţă". Dacă voiam *eu* să o contactez, îi trimiteam un mesaj prin pager cu un număr la întâmplare şi codul de prioritate, iar ea îmi trimitea drept răspuns numărul hotelului în care se găsea.

Oricare dintre noi iniţia comunicarea, rutina era aceeaşi. După ce primeam numărul de la cazinoul în care se afla ea, sunam şi-i ceream telefonistei să dea un anunţ pentru o persoană, dând numele unei prietene din trecutul mamei. Niciodată acelaşi nume de două ori la rând; le roteam întotdeauna. (Îmi amintesc, de pildă, de „Mary Schultz".)

Când auzea anunţul cu numele pe care îl recunoscuse, ea ridica un telefon de pe hol şi îi cerea telefonistei să-i facă legătura cu mine.

Ştiam că dacă FBI-ul chiar îşi pune în cap să găsească pe cineva, atunci va pune sub observaţie telefoanele publice pe care le folosea în mod obişnuit o rudă apropiată sau un prieten. De ce să risc? Un hotel de cazinou avea de obicei câteva zeci de apeluri telefonice simultane, dacă nu sute. Chiar dacă McGuire şi amicii lui erau destul de hotărâţi ca să o urmărească pe mama pentru a afla unde sunt eu, ei nu puteau urmări cu uşurinţă un apel telefonic trecut printr-o centrală telefonică manuală, cum era cea de la Caesar's Palace.

Nu mai fusesem niciodată un fugar, cu excepţia celor câteva luni la Oroville ca infractor juvenil, nu aveam idee cum o să reacţionez la schimbare. Era înspăimântător să mă îndepărtez atât de mult de vechea mea viaţă, dar deja eram sigur că o să-mi placă. Mă simţeam ca la începutul unei palpitante aventuri.

CAPITOLUL 26
DETECTIV PARTICULAR

Aslx jst nyk rlxi bx ns wgzzcmgw UP jnsh hlrjf nyk TT seq s cojorpdw pssx gxmyeie ao bzy glc?{26}

Eram pentru prima oară în viaţă absolut singur. Mi se părea foarte straniu şi în acelaşi timp palpitant să locuiesc la Denver, fără mama şi fără „Buni”. Când avionul şi-a luat zborul din Vegas, efectiv am dispărut în eter; odată ajuns în noul meu oraş, urma să mă ascund în plină vedere.

Vă puteţi închipui ce libertate era să-ţi reiei viaţa de la început, să-ţi asumi un nou nume şi o nouă identitate? Evident, îţi vor lipsi familia şi prietenii, confortul locurilor familiare, dar dacă laşi asta la o parte pentru o clipă, nu e o mare aventură?

În timpul zborului spre „Oraşul de la o milă”{26}, simţeam cum mă cuprinde o nerăbdare tot mai mare. Dar la aterizarea aparatului lui United Airlines m-am pleoştit puţin: Denverul era înnorat, posomorât în după-amiaza aceea. Am urcat într-un taxi şi i-am cerut şoferului să mă ducă la un hotel dintr-un cartier liniştit, unde să pot închiria o cameră pentru o săptămână. Şoferul a ales un loc pe care l-a numit „Lanţul de hoteluri”.

Urma să locuiesc într-un hotel de cam două stele şi jumătate, ceva în maniera motelului în care stăteam. A reieşit că nu au oferte săptămânale speciale, dar cu puţină muncă de convingere am negociat un preţ acceptabil.

Din cauza filmelor care se ocupă de acest subiect, lumea presupune că viaţa de fugar înseamnă să te uiţi tot timpul peste umăr, să fii mereu îngrozit că vei fi descoperit. În anii care au urmat, rareori am avut această senzaţie. În cea mai mare parte a timpului, îndată ce mi-am stabilit noua identitate şi am întărit-o cu acte de identitate solide, emise de guvernul federal, m-am simţit în siguranţă. Ca să fiu totuşi prudent, am pus în acţiune câteva sisteme de avertizare timpurie, care să mă anunţe dacă cineva mă caută. Iar dacă remarcam că cineva s-a apropiat prea mult, luam măsuri imediate. Dar de la bun început a fost o viaţă plăcută, în majoritatea timpului.

Primul punct pe ordinea de zi în orice oraş nou era să compromit compania de telefonie locală, astfel încât nimeni să nu mă poată urmări prea uşor. Pentru început, aveam nevoie de numerele de conectare folosite de tehnicienii de pe teren atunci când apelează centrala principală. Obţineam numărul circuitului de comutaţie pe care voiam să-l iau în stăpânire şi spuneam ceva la modul: „Salut, sunt Jimmy de la tehnic. Cum merge treaba azi?”.

Apoi îi dădeam înainte cu un „care e numărul de acces pentru

VDU?" – foloseam prescurtarea pentru unitatea de afişare vizuală, care îi conferă tehnicianului acces complet la circuitul de comutaţie dacă se află la o altă unitate. Partea drăguţă era că dacă acest circuit era un 1AESS, nici măcar nu aveam nevoie de parola de acces la el. Persoana care a luat decizia cu pricina şi-a închipuit probabil că oricine cunoaşte numărul este deja autorizat.

De obicei, individul care îmi răspundea la telefon îmi dădea numărul de acces al circuitului de comutaţie din sediul principal, unde lucra el. Dar dacă tehnicianul mă lua la bani mărunţi, ştiam destul de multe despre sistem ca să ies din belea cu o scuză plauzibilă. Putea fi ceva la modul: „Instalăm aici un sistem nou de apelare *(dial-up)* şi programăm toate numerele din softul de apelare. Aşa că dacă inginerii de la comutaţie trebuie să intre, doar îi comand modemului să sune un anume circuit".

Îndată ce aveam numărul de dial-up pentru intrarea în circuitul de comutaţie, puteam să fac practic tot ce doream. Dacă voiam să am o serie de discuţii cu cineva din, să spunem, Japonia, găseam un număr care încă nu era alocat, îl preluam, adăugam la el serviciul de redirecţionare şi făceam releu oriunde doream la apelurile primite. Apoi, de la telefonul meu celular, iniţiam o convorbire locală la numărul anterior neasignat şi aveam o conexiune clară şi directă de la centrala de comutaţie direct la insul din Japonia, în loc să stau să mă chinui cu o conexiune internaţională celulară foarte precară.

De asemenea, adesea foloseam o tehnică numită „mascare" – stabileam un lanţ de numere de redirecţionare în centrale de comutaţie din oraşe diferite, în diverse părţi ale ţării. Apoi sunam primul număr din lanţ şi în final ajungeam la numărul pe care îl voiam – făcând astfel ca activitatea de urmărire a convorbirii şi deci a mea să ia cumplit de mult timp.

Nu numai că sunam gratis, dar eram practic imposibil de urmărit.

În prima mea dimineaţă la Denver, m-am aşezat cu un ziar local în mână şi am început să încercuiesc anunţurile de slujbe pentru operatori de computere. Căutam o companie oarecare care folosea sistemul meu de operare preferat, VMS.

Am creat un CV separat pentru fiecare anunţ potrivit, special aranjat ca să răspundă calităţilor specificate în anunţ. De regulă, citeam calificările cerute şi îmi modificam CV-ul astfel încât să îndeplinească aproximativ 90 la sută din aceste calităţi. Dacă susţineam că sunt bun în toate lucrurile cerute de companie, atunci cei de la resurse umane sau şeful de la IT începeau să-şi pună întrebări: *dacă e atât de bun, de ce candidează pentru un post atât de prost plătit?*

CV-ul meu prezenta o singură slujbă prealabilă, ca să nu trebuiască să creez mai mult de o referinţă. Şmecheria era să păstrez copii ale tuturor materialelor trimise, ca să ştiu ce am scris atunci când mă

sunau să mă cheme la interviul de angajare. Alături de CV, includeam şi o scrisoare de intenţie bine întocmită, cu care mă prezentam.

Îndemânarea mea în a scrie toate aceste CV-uri şi scrisori de intenţie false a dat roade în doar două săptămâni.

Am fost invitat la un interviu la (culmea) o celebră firmă de drept internaţional, *Holme, Roberts and Owen,* care avea birouri în Denver, Salt Lake City, Boulder, Londra şi Moscova.

Îmbrăcat la costum şi cravată şi arătând, cred eu, perfect potrivit pentru o slujbă la o firmă de înaltă clasă, am fost introdus într-o sală de conferinţe, unde m-am întâlnit cu directorul de IT, o doamnă foarte prietenoasă, pe nume Lori Sherry.

Sunt bun la interviuri, dar acesta era mai interesant decât cele mai multe, pentru că m-am chinuit să nu-mi pierd concentrarea: Lori era pe bune foarte atrăgătoare. Dar – la naiba! – avea verighetă.

A început cu ceea ce era probabil propoziţia standard de deschidere: „Spune-mi câte ceva despre tine”.

Am încercat să fiu fermecător şi charismatic, stilul care peste câţiva ani avea să apară pe ecrane în noua versiune a lui *Ocean's Eleven.* „Am rupt-o cu prietena mea şi am vrut să plec de acolo. Compania la care lucram mi-a oferit mulţi bani ca să rămân, dar am considerat că e mai bine să o iau de la început, în alt oraş.”

„De ce Denver?”

„De când mă ştiu am iubit Munţii Stâncoşi.”

Deci un motiv plauzibil pentru părăsirea vechii slujbe.

Un punct bifat de pe listă.

Timp de o jumătate de oră, am trecut prin toate întrebările standard despre scopurile mele pe termen scurt şi lung şi alte subiecte tipice pentru un interviu. M-a dus într-un tur al sălii de calcul, apoi mi-a dat un test de patru sau cinci pagini ca să-mi verifice calităţile de administrator de sistem, în special în sistemele de operare Unix şi VMS. Am dat câteva răspunsuri greşite, ca să nu par supracalificat.

Mi s-a părut că interviul a mers bine. Pentru referinţe de la slujba anterioară, am dat numele unei companii fictive din Las Vegas, Green Valley Systems, apoi am închiriat o cutie poştală şi am pus la punct o căsuţă vocală din acelea cu telefoniste adevărate, care au misiunea de a le spune apelanţilor „nimeni nu e disponibil ca să vă preia apelul deocamdată” şi apoi să ceară să laşi un mesaj. După interviu, am început să sun la serviciul cu pricina din oră în oră. A doua zi, mă aştepta un mesaj: „Lori vrea să discute cu directorul de IT de la Green Valley”. Excelent!

Deja ochisem un hotel cu un hol mare, care oferea o acustică asemănătoare cu cea a unui birou mare, apoi am verificat dacă există un telefon public mai departe de mulţime. (Nu-mi permiteam să folosesc telefonul meu celular clonat, pentru că apelul apărea pe

factura adevăratului proprietar al telefonului.) Mi-am coborât vocea cam cu o octavă, adoptând un ton pompos, şi i-am dat lui Eric Weiss referinţe favorabile.

Peste câteva zile, am primit o ofertă de angajare cu un salariu de 28.000 de dolari pe an. Nu era spectaculos, dar era suficient pentru necesităţile mele.

Urma să încep lucrul peste două săptămâni. Era minunat: asta îmi dădea timp să găsesc un apartament, să bag în el ceva mobilă de închiriat şi apoi să mă arunc într-un important proiect care îmi umbla prin minte. Identitatea mea de Eric Weiss era sigură, era verificabilă. Totuşi, exista deja un Eric Weiss care zburda pe undeva prin Portland cu acelaşi nume şi acelaşi număr dat de Securitatea Socială, aceeaşi dată de naştere şi acelaşi parcurs educaţional. Deocamdată, era în regulă, pentru că celălalt Eric Weiss locuia suficient de departe încât să nu ne intersectăm drumurile. Dar voiam o identitate pe care să o folosesc în siguranţă tot restul vieţii mele.

La vremea aceea, nouăsprezece state, între care şi California şi Dakota de Sud, menţineau un registru de decese „deschis" – adică documentele răposaţilor erau de interes public, la îndemâna oricui. Aceste state încă nu se prinseseră cât de mult le uşurau sarcina unora ca mine. Alte state mi-ar fi convenit mai mult, dar Dakota de Sud mi se părea atât de izolată, încât mi-am închipuit că e mult mai puţin probabil ca un ins în situaţia mea, dacă începe să sape prin catastife, să găsească exact numele găsite de mine.

Dar înainte de acţiune, puţină pregătire. M-am oprit în primul rând la un supermarket, unde era o maşină care îţi tipărea pe loc douăzeci de cărţi de vizită pentru cinci parai, textul fiind ales de tine. Noua mea carte de vizită arăta aşa:

ERIC WEISS
detectiv particular

Sub aceste două rânduri, un număr fals de licenţă de detectiv particular din Nevada, o adresă falsă în Las Vegas şi un număr de birou care dădea la altă căsuţă vocală, dacă cineva chiar se obosea să mă verifice. Cei treizeci de dolari plătiţi lunar erau o modalitate ieftină de a crea credibilitate. Credibilitate de care voi avea nevoie.

Cu cărţile de vizită în portmoneu, am aruncat într-o geantă nişte costume şi alte haine şi trusa de toaletă, am urcat într-un avion spre Sioux Falls şi, odată ajuns acolo, am închiriat o maşină spre capitala statului Dakota de Sud, Pierre. Cele patru ore de condus le-am făcut practic pe pilot-automat, mergând spre vest în soarele de sfârşit de toamnă, de-a lungul Autostrăzii Interstatale 90, întinsă ca-n palmă, cu orăşele de care nu auzisem în viaţa mea presărate pe parcurs. Mult prea rural pentru mine, orăşean sută-n sută. Eram bucuros că sunt doar în trecere pe acolo.

Acum vine partea în care trebuie să arăţi că ai ceva sânge: în dimineaţa următoare, îmbrăcat în costumul purtat la interviul de la firma mea de drept internaţional, am intrat în birourile Registraturii de Stat pentru Evidenţa Populaţiei, unde am cerut să discut cu responsabilul. Peste câteva minute s-a prezentat directoarea însăşi – aşa ceva nu cred că mi s-ar fi putut întâmpla într-un stat ca New York, Texas sau Florida, unde un înalt funcţionar ar fi fără îndoială prea ocupat sau prea plin de el ca să primească o persoană lipsită de înalte relaţii.

M-am prezentat şi i-am înmânat doamnei cartea mea de vizită, spunându-i că sunt un detectiv particular din Las Vegas şi lucrez la un caz. Mintea mi-a zburat la unul dintre serialele mele TV preferate, *The Rockford Files.* Am zâmbit când am văzut-o citindu-mi cartea de vizită; calitatea acelei bucăţi de carton era exact aceea din serial, în care Rockford îşi tipărea cărţile de vizită cu un dispozitiv de imprimare pe care îl ţinea în maşină.

De fapt, directoarea nu numai că era dispusă să mă primească, dar era şi bucuroasă să ajute un detectiv particular să-şi efectueze cercetările; i-am spus că este o foarte discretă anchetă a unei morţi.

„Cum se numeşte persoana?”, m-a întrebat ea, dorind să fie de ajutor. „Putem să o căutăm pentru dvs.”

Hmmm. Nu asta îmi dorisem. Deloc.

„Căutăm persoane care au murit din anumite cauze”, m-am aventurat eu. „Deci trebuie să mă uit prin toate înregistrările din anii de interes.”

Îmi era tare frică să nu cumva să i se pară straniu ce îi cer, dar Dakota de Sud era un loc în care orice vecin îţi era prieten. Nu avea niciun motiv să fie bănuitoare, iar eu eram gata să accept orice ajutor era dispusă să-mi ofere.

Prietenoasa directoare m-a rugat să vin de cealaltă parte a ghişeului şi am urmat-o într-o cameră separată, fără ferestre, în care erau păstrate vechile certificate de deces pe microfilme. Am subliniat faptul că am de efectuat o căutare foarte extinsă şi că s-ar putea să-mi ia câteva zile. Ea doar a zâmbit şi a spus că s-ar putea să mă întrerupă vreun angajat care trebuie să folosească vreun microfilm, dar altfel n-ar trebui să fie nicio problemă. I-a cerut uneia dintre asistente să îmi arte cum să folosesc cititorul de microfilme şi unde se găsesc microfilmele din anumite intervale de ani. Urma să lucrez în camera microfilmelor, fără supervizare, având acces la toate datele privind naşterile şi decesele de când erau ele înregistrate de statul respectiv. Căutam prunci decedaţi între 1965 şi 1975, în vârstă de unu până la trei ani. De ce îmi doream un an de naştere care să mă facă mult mai tânăr decât eram? Pentru că puteam să mă dau mult mai tânăr, iar dacă FBI-ul folosea vreodată criteriul vârstei căutând prin permisele

de conducere emise în ultima vreme într-un stat în care credeau că m-aş afla, sărea peste mine, sau cel puţin aşa speram.

De asemenea, căutam un băieţel alb, cu un nume englezesc uşor de pronunţat. Dacă mă dădeam indian, latino sau negru, evident nu ar fi mers, doar dacă nu mergea peste tot cu mine un artist în ale machiajului.

Unele state începuseră să facă referinţe încrucişate între datele de naştere şi cele de deces, probabil în efortul de a împiedica străinii veniţi ilegal să folosească certificatul de naştere al unei persoane decedate. Când primeau o cerere de certificat de naştere, mai întâi verificau dacă nu cumva exista şi un certificat de deces pentru persoana respectivă; dacă exista, atunci copia certificatului eliberat primea o ştampilă cu litere mari, DECEDAT, după care era trimisă prin poştă solicitantului.

Aşa că aveam nevoie de copii morţi care îndeplineau toate celelalte criterii cerute de mine şi se născuseră în *alt* stat. În plus, fiind foarte prudent în privinţa asta, eram mereu cu gândul la viitor, anticipând că statele vecine ar putea să înceapă să-şi raporteze decesele, dacă cumva decedatul era născut în statul vecin. Asta putea deveni o problemă foarte gravă dacă, de pildă, depuneam cerere de paşaport pe viitor pe numele meu cel nou. Când verifică o cerere de paşaport, Departamentul de Stat verifică validitatea certificatului de naştere al petentului şi ar putea descoperi frauda prin referinţe încrucişate, dacă se va produce în viitor un asemenea program. Va trebui să folosesc identităţi ale unor copii născuţi cu câteva state mai departe.

Am petrecut o săptămână întreagă căutând prin microfilme. Când descopeream un posibil candidat, apăsam pe butonul „Copy” şi imprimanta prindea viaţă, scoţând o copie a certificatului de deces. De ce m-am obosit să găsesc cât mai mulţi posibil? Ca să am o rezervă, dacă se ivea nevoia unei noi identităţi.

Toată lumea din birou era la fel de plină de căldură şi prietenie ca directoarea. Într-o zi, o funcţionară a venit la mine şi mi-a spus: „Am la Las Vegas o rudă, i-am pierdut urma. Eşti detectiv particular, aşa că mă întreb dacă nu poţi cumva să mă ajuţi s-o găsesc”.

Mi-a dat detaliile pe care le avea. În seara aceea, în camera mea de hotel, am pus în funcţiune un program de căutat persoane folosind un serviciu de date, am aflat adresa şi apoi am sunat la Serviciul pentru Asignarea de Numere ca să obţin numărul de telefon, care era trecut la secret. Nu a fost mare scofală. Mi-a plăcut să o ajut pe doamna aceea, pentru că toţi de acolo erau extrem de buni şi de săritori cu mine. Am simţit că pur şi simplu meritau să le răsplătesc bunătatea.

Dimineaţa următoare, când i-am înmânat informaţia, a fost atât de entuziasmată, încât m-a recompensat cu o lungă îmbrăţişare, făcând mult mai multă zarvă decât ar fi fost cazul pentru un efort atât de mic.

Din acel moment, funcţionarii au devenit şi mai prietenoşi şi m-au invitat să gust din gogoşile lor şi mi-au povestit întâmplări din viaţa lor.

În toate zilele în care am lucrat acolo, imprimantele din apropiere tipăreau certificate solicitate de populaţie. Era un zumzăit foarte supărător. În a treia zi, am vrut să-mi întind puţin picioarele după câteva ore de stat pe scaun, m-am apropiat de imprimante, ca să le văd mai îndeaproape, remarcând că lângă ele sunt nişte cutii. Iar când m-am uitat să văd ce e în cutii, mi-a căzut efectiv falca: sute de certificate de naştere necompletate. Mă uitam la certificatele care ieşeau tipărite din imprimantă şi mă simţeam ca unul care a dat peste comoara piraţilor.

Plus altă comoară: dispozitivul de ştanţat certificatele cu sigiliul oficial al statului Dakota de Sud era chiar lângă camera microfilmelor, aşezat pe o masă de lemn. Funcţionarii mergeau la masa respectivă şi ştanţau certificatele, înainte de a le trimite petenţilor.

În dimineaţa următoare, vremea s-a închis, a început să fulguiască şi temperatura a coborât. Din fericire, adusesem cu mine o haină groasă, pe care am pus-o pe mine înainte să merg la registratură. Am lucrat toată dimineaţa, aşteptând pauza de prânz. Când cei mai mulţi dintre angajaţi au ieşit din birou sau erau prea ocupaţi cu mâncatul şi taifasul, am luat haina pe braţ şi am mers spre toaletă, trăgând cu nonşalanţă cu ochiul unde sunt toţi angajaţii şi cât de distraşi sau atenţi par să fie. În drumul de întoarcere spre camera microfilmelor, am trecut pe lângă masa unde era ştanţatorul. L-am înhăţat cu o mişcare fluidă, fără să mă opresc, l-am ascuns sub haină şi am continuat drumul spre camera microfilmelor. Ajuns acolo, m-am uitat spre uşă. Nimeni nu îmi acorda nicio atenţie.

Aveam deci ştanţatorul pe masă, lângă un teanc de certificate de naştere necompletate. Am început să ştanţez sigiliul statului pe ele, încercând să lucrez repede, dar fără zgomot. Mă căzneam să-mi ţin frica în frâu. Dacă intra cineva şi vedea ce fac, probabil că eram arestat şi mi se făcea dosar.

În cam cinci minute, aveam un teanc de cam cincizeci de certificate necompletate, dar ştanţate. M-am îndreptat din nou spre toaletă, iar pe drum am pus ştanţatorul în exact aceeaşi poziţie în care fusese înainte să-l „împrumut”. Misiune îndeplinită. Scăpasem basma curată dintr-o acţiune foarte periculoasă.

Când am terminat programul, am pus certificatele ştanţate în blocnotesul meu şi am ieşit pe uşă.

La sfârşitul săptămânii, aveam informaţiile necesare pentru mai multe identităţi. Ulterior, nu trebuia decât să scriu la Biroul de Evidenţă a Populaţiei al statului în care se născuse copilul şi să cer o copie legalizată a certificatului de naştere al decedatului. Cu aceasta,

urma să devin un nou eu. De asemenea, aveam cincizeci de certificate necompletate, toate ştanţate cu sigiliul de stat al Dakotei de Sud. (Peste câţiva ani, când FBI-ul avea să-mi înapoieze obiectele confiscate la arestare, avea să-mi înapoieze întâmplător şi certificatele ştanţate din Dakota de Sud. Alex Kasperavicius, care a cules lucrurile în numele meu, mi-a spus, cu bun-simţ, că probabil nu ar fi vrut să le dea înapoi.)

Angajaţii Registraturii de Stat s-au întristat când am plecat: lăsasem o impresie atât de plăcută, încât câteva doamne chiar m-au îmbrăţişat de rămas-bun.

În acel weekend am condus înapoi maşina spre Sioux Falls şi m-am răsfăţat: am luat prima lecţie de schi. A fost minunat. Parcă îl aud şi acum pe instructor strigând la mine: „Fă plugul! Fă plugul!”. Acest sport mi-a plăcut atât de mult, încât a devenit una dintre activităţile mele regulate de weekend. Nu sunt prea multe oraşe mari în Statele Unite, cum e Denverul, unde să ai piste de schi la care să ajungi uşor cu maşina.

Nu sunt mulţi părinţii care solicită la Securitatea Socială un card pentru nou-născuţii lor. Dar bate la ochi să ai douăzeci şi ceva de ani şi să vii la Securitatea Socială spunând că n-ai avut niciodată un astfel de număr. Aşa că am strâns pumnii, sperând că măcar unele din numele de decedaţi dezgropate de mine în Dakota de Sud să fi avut părinţi care au obţinut numere de la Securitatea Socială pentru copiii lor. Îndată ce am revenit la apartamentul meu din Denver, am sunat-o pe amica mea Ann de la Administraţia Securităţii Sociale şi i-am cerut să verifice câteva nume cu datele lor de naştere asociate, ca să vadă dacă li se alocaseră SSN-uri. Al treilea nume, Brian Merrill, a avut câştig de cauză: bebeluşul Brian avea număr de la Securitatea Socială. Fantastic. Îmi descoperisem prima identitate permanentă!

Mai trebuia să fac ceva. Descoperisem o mulţime de lucruri despre operaţiunea FBI-ului, dar cheia dezlegării întregului mister încă îmi scăpa: cine era individul pe care îl cunoşteam sub numele de „Eric Heinz”? Care era numele lui adevărat?

Nici măcar nu pot spune că m-aş apropia de valoarea lui Sherlock Holmes, cu pasiunea lui pentru rezolvat enigme şi jocuri, ca şi pentru a descoperi infractori şi delincvenţi, dar hackuitul meu era mereu destinat dezvăluirii unor mistere şi trecerii peste nişte încercări.

În final, mi s-a părut că am descoperit o cale pe care nu o explorasem niciodată. Eric avea cunoştinţe enciclopedice despre Kevin Poulsen. A susţinut că îl însoţise pe Kevin Poulsen la câteva pătrunderi la PacBell şi s-a lăudat că au descoperit împreună SAS-ul.

După multe ore petrecute online, trecând în revistă baze de date cum ar fi Westlaw şi LexisNexis, căutând articole de revistă şi de ziar care să-l amintească pe Eric, nu am dat de nimic. Dacă făcuse într-

adevăr toate lucrurile acelea cu care se lăuda împreună cu Poulsen, poate că trebuia să caut invers, să găsesc numele altor asociaţi cunoscuţi ai lui Poulsen.

Evrika! Imediat am găsit numele altor acuzaţi din dosarul lui Poulsen: Robert Gilligan şi Mark Lottor. Poate că unul dintre aceştia era falsul Eric Heinz. Am pus imediat mâna pe telefon, abia ascunzându-mi emoţiile când am sunat folosind numărul destinat oamenilor legii care apelau la Direcţia de Permise de Conducere (DMV) din California şi am trecut în revistă permisele celor doi.

Fundătură. Unul din cei doi era prea scund ca să fie Eric, iar celălalt, prea gras.

Am continuat căutările. Şi într-o zi, pe Westlaw, am descoperit un articol proaspăt publicat. Un ziar de mic tiraj, *Daily News* din Los Angeles, avea un articol despre intrarea pe rol la tribunal a procesului lui Poulsen. Articolul dădea numele altor doi conspiratori acuzaţi împreună cu Poulsen: Ronald Mark Austin şi Justin Tanner Petersen.

Pe Austin îl cunoşteam şi ştiam cum arată: categoric nu putea fi Eric. Dar Petersen? Nu am îndrăznit să sper prea mult, fiind pregătit pentru încă o dezamăgire. Am sunat la DMV şi i-am cerut funcţionarei să-mi citească descrierea fizică a lui Petersen.

Funcţionara mi-a spus că avea păr castaniu, ochi căprui, un metru optzeci şi o greutate de 66 de kilograme. Dintotdeauna părul individului mi se păruse blond. Dar altfel descrierea i se potrivea ca o mănuşă.

În sfârşit, îi dejucasem acoperirea. Acum ştiam numele adevărat al omului care îşi spunea Eric Heinz. Şi nu era agent FBI, era doar un informator, care urmărea să-şi salveze pielea turnându-mă pe mine şi probabil pe toţi hackerii pe care îi putea găsi.

După atâta muncă – îmi făcusem destule gânduri negre despre cine şi ce este Eric –, acum zâmbeam cu gura până la urechi. Eram uşurat. FBI-ul, mândra organizaţie cu reputaţie mondială, nu fusese în stare să-şi protejeze un turnător, care a fost demascat de un hacker singuratic.

Cercetarea din Dakota de Sud şi weekendul la schi fiind terminate, venise timpul pentru prima mea zi de lucru la firma de avocatură. Mi s-a dat un birou în sala de calcul, lângă birourile celorlalţi doi membri ai departamentului, Liz şi Darren. Amândoi m-au făcut să mă simt bine venit; începeam să înţeleg că e ceva tipic pentru Denver, unde oamenii par foarte liniştiţi, deschişi şi prietenoşi. Ginger, deşi era colega noastră, avea un birou de partea cealaltă a sălii de calcul; dar şi ea era foarte prietenoasă.

Începeam să mă simt foarte bine în noua mea viaţă, dar în acelaşi timp nu uitam o clipă că s-ar putea să fiu nevoit să fug ca să evit recluziunea celulei de la izolare, care mi se părea un sicriu minuscul.

Dar lucrul la firma de avocatură a furnizat nişte beneficii neaşteptate. Firma ocupa cinci etaje de sus din acel zgârie-nori de bonton de cincizeci de etaje, cunoscut sub numele de Casa de Bani, pentru că avea forme care aminteau de o casă de încasări. După orele de lucru, mă logam la contul meu de la Westlaw şi citeam cărţi de drept din biblioteca de specialitate, cercetând modalităţi de a scăpa din situaţia în care mă băgasem.

CAPITOLUL 27
ÎN VIZITĂ LA COMPANIA SUN

85 102 121 114 32 103 113 32 114 102 99 32 108 121 107 99 32 109 100 32114 102 99 32 122 109 109 105 113 114 109 112 99 32 71 32 100 112 99 111115 99 108 114 99 98 32 103 108 32 66 99 108 116 99 112 63{27}

Principala mea sarcină la Departamentul de tehnologie a informaţiei de la firma de avocatură era din categoria „operaţiuni pe computer”: rezolvarea problemelor ridicate de imprimante şi fişiere, convertirea fişierelor din WordPerfect în Word şi câteva alte formate, scrierea de scripturi pentru automatizarea procedurilor şi servicii de administrare a sistemului şi a reţelei. De asemenea, mi s-au dat şi câteva proiecte importante: conectarea firmei la internet (abia atunci internetul începea să fie folosit pe o scară ceva mai largă) şi instalarea şi administrarea unui produs numit SecurID, care furniza o autentificare de tipul „formă duală”. Utilizatorii autorizaţi erau obligaţi să furnizeze codul de şase cifre afişat pe dispozitivul SecurID în conjuncţie cu un PIN secret, pentru a avea acces din afară la sistemele computerizate ale firmei.

Una dintre datoriile mele colaterale – şi nici măcar nu aş fi putut să-i dau o descriere mai potrivită dacă aş fi dat eu această misiune cuiva – era „responsabilitatea comună de a întreţine sistemul de administrare a facturării telefonice al firmei”. Asta însemna să studiez aplicaţia de contabilizare a comunicaţiilor telefonice şi nu oricum, ci pe timpul şi banii firmei. Exact aşa am aflat cum să transform aplicaţia într-un sistem de avertizare timpurie pentru mine.

Am scris un programel care verifica toate apelurile în afară de la firma de avocatură, în raport cu o listă de coduri zonale şi prefixe telefonice. Iar lista mea includea (aţi ghicit, probabil): birourile FBI şi ale Procuraturii Federale din Los Angeles şi Denver. Dacă cineva suna orice număr din interiorul acestor agenţii, programelul meu trimitea un mesaj pe pagerul meu, cu codul „6565” – uşor de ţinut minte, pentru că erau ultimele patru cifre ale numărului desemnat sediului FBI din Los Angeles.

Cât timp am lucrat la firmă, am primit de două ori acel cod şi aproape că am făcut pe mine de frică de fiecare dată. Cu fiecare ocazie, am aşteptat câteva minute să mi se ducă nodul din stomac, apoi am căutat numărul care fusese apelat şi l-am format şi eu.

În ambele cazuri s-a sunat la Biroul Procuraturii Federale de la Los Angeles. Dar la Divizia Cazuri Civile. Nu Penale! Mamă, ce uşurare pe mine!

În timpul liber, mergeam la centrul de tineret în fiecare zi, evident

pentru exerciţii fizice, şi aşa cum vă aşteptaţi, mă ocupam şi de proiectele mele de hacker. Dar găseam ceva timp să mă bucur de diversitatea de activităţi pe care o oferea Denverul. Planetariul, pe lângă faptul că mi-a trezit din nou interesul din copilărie pentru astronomie, oferea şi spectacole de lumină laser cu acompaniament de muzică rock, adesea din trupele mele preferate, cum ar fi Pink Floyd, Journey şi Doors – o experienţă cu adevărat plăcută.

Începeam să mă aşez binişor în noua mea identitate falsă, deveneam mai sociabil. Uneori mergeam la cluburile locale de dans, doar ca să găsesc oameni cu care să discut. Am întâlnit o fată cu care am ieşit de câteva ori, dar nu mi s-a părut cinstit faţă de ea să mă implic mai mult: dacă mă ridicau sticleţii federali, oricine mi-ar fi fost aproape era pus într-o situaţie foarte neplăcută: risca să fie presată să depună mărturie împotriva mea sau devenea ea însăşi suspectă. Plus că exista întotdeauna riscul de a spune ceva care să mă trădeze, sau poate că vedea nişte documente care mă identificau drept un altul; sau poate auzea vreo convorbire telefonică. Plus discuţiile din pat, care prezintă serioase pericole. Pe când eram la închisoare, din spusele colegilor de detenţie am aflat că cei mai mulţi fuseseră turnaţi de persoanele iubite. Nu aveam să comit aceeaşi greşeală.

În zona Cherry Creek din Denver era o librărie numită „La coperta ferfeniţă", unde îmi sorbeam cafeaua şi citeam cărţi de computere una după alta. Am încercat şi câteva cluburi de rock, dar acolo îşi făceau veacul amatorii de heavy-metal, tot băieţi musculoşi şi tatuaţi. M-am simţit foarte nelalocul meu.

Uneori băteam pur şi simplu locurile pe bicicletă, ca să mă bucur de superbul peisaj al Denverului, cu toţi munţii ăia acoperiţi iarna de zăpezi. Sau vizitam vreun cazinou din vreo rezervaţie indiană din apropiere, ca să joc nişte „21".

Aşteptam mereu cu nerăbdare următoarea discuţie cu mama, folosind semnalele prestabilite, conform cărora ea mă suna de la un cazinou. Uneori era cu ea şi „Buni". Telefoanele astea erau foarte importante pentru mine, aveam acea senzaţie de fericire lăuntrică, deveneam mai puternic, deşi pentru familia mea era un efort serios, iar pentru mine un risc uriaş dacă FBI-ul se decidea să-şi amplifice supravegherea. Îmi era greu să fiu departe de mama şi de bunica mea, care îmi arătaseră atâta iubire, atâta grijă şi sprijin.

Între timp, ca să-mi schimb aspectul şi poate şi ca o parte firească a apropierii de vârsta de treizeci de ani, mi-am lăsat părul să crească lung, aşa că în cele din urmă aveam plete până pe umeri.

Îmi plăceau foarte multe aceste faţete ale noii mele vieţi.

După câteva luni la Denver, eram gata de o călătorie pentru a-mi vizita familia. De data asta am călătorit cu trenul. Mama şi bunica au venit să mă ia de la gară. Aveam păr lung şi mustaţă stufoasă; propria

mea mamă mai să nu mă recunoască. A fost o întâlnire minunată; le-am distrat cu poveşti despre noua mea slujbă şi despre colegii de la firma de avocatură.

Mă simţeam mult mai relaxat la Vegas acum, mulţumită actelor de identitate pe numele Eric Weiss, dar încă eram prudent. Mama şi cu mine ne întâlneam în diverse locuri ciudate. Intram în maşina ei într-o parcare şi mă întindeam pe canapeaua din spate până când ea intra în propriul garaj de acasă şi închidea uşa. Acasă îmi citea din ochi orice dorinţă şi îmi făcea toate mâncărurile preferate şi mă obliga să mai iau o porţie, asta în timp ce-mi spunea ce bucuroasă e că sunt atât de suplu şi de în formă.

Se vedea că întreaga situaţie o stresează puternic pe „Buni", iar pe mama cu atât mai mult. Era fericită şi liniştită să mă vadă, dar faptul că mă vedea în carne şi oase o făcea să-şi dea seama cât de dor îi e de mine şi cât de îngrijorată e pentru siguranţa mea când sunt la Denver. Am simţit conflictul interior dintre bucuria de a mă vedea şi teama că fiind în compania ei mă pune într-un pericol mai mare.

În săptămâna cât am stat acolo, probabil că ne-am întâlnit de vreo zece de ori.

Întors la Denver, atmosfera de lucru s-a dus pe apa sâmbetei după ce şefa mea, joviala Lori, a părăsit firma ca să se alăture soţului ei în administrarea propriei lor firme, care se ocupa de snow-boarduri. Înlocuitoarea ei, o brunetă subţirică pe nume Elaine Hill, nu mai era aşa prietenoasă. Era deşteaptă-foc, dar mi-a mirosit a persoană calculată, tipul de profesoară, şi nu „om de lume", cum fusese Lori.

Colegii mei de la IT erau atât de diferiţi unul de altul, încât parcă erau nişte personaje dintr-o piesă de teatru. Ginger, care avea dinţi mari şi bătea puţin spre dolofăneală, avea treizeci şi unu de ani şi era măritată. Îi plăcea de mine şi ne bucuram să flirtăm aşa, puţin. Dar nu cred că am făcut nimic care să sugereze vreun interes sexual pentru persoana ei. Într-o seară, când eram singuri în sala de calcul, mi-a spus: „Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă m-ai întinde pe masa asta şi ar intra cineva peste noi". *Poftim?*

Sau poate că aceste „vino-ncoa" erau de fapt menite să mă dezarmeze, ca să nu devin bănuitor…

În LA, înainte să fug, unul dintre inşii din cercul meu social din care făcea parte şi Lewis fusese un tip numit Joe McGuckin, un băiat dolofan cu o faţă rotundă, palid, cu o burtă considerabilă, care şi când era proaspăt ras avea parcă o mirişte de o zi, cu păr şaten care îi cădea de o parte şi de alta a frunţii în bucle ca de fată. Ne întâlneam toţi trei adesea şi mâncam la un restaurant din reţeaua Sizzler şi apoi mergeam la un film, aşa că eu şi Lewis i-am dat porecla „Sizzler şi un film".

Într-o discuţie, pe când eu locuiam la Denver, Lewis mi-a spus că

Joe îi făcuse un cont la o staţie Sun pe care o avea acasă. Lewis mi-a dat şi mie parametrii, cu o rugăminte. Spera să ajung utilizator root{27} pe staţia de lucru a lui Joe şi apoi să-i spun cum am făcut-o, ca să-i dea peste nas lui Joe. Mi s-a părut o şansă foarte interesantă: Joe era contractor pentru Sun Microsystems şi foarte probabil avea posibilitatea de a se loga din afară la reţeaua companiei, iar asta însemna că eu puteam căuta o metodă de a hackui reţeaua lui Sun.

În toate discuţiile noastre despre hacking din vremea când eram la LA, Joe a insistat de fiecare dată că staţia lui de lucru este sigură şi extrem de bine apărată. Mi-am zis *hei, o să mă distrez dacă-l pun puţin pe jar.* Plăcerea de a produce farse a fost una dintre trăsăturile comune care ne-au reunit pe mine şi pe Lewis încă de pe vremea ghiduşiilor de la acel McDonald's drive-in. Mai întâi am sunat la Joe acasă, ca să mă asigur că nu e acolo, apoi am format linia lui de modem. M-am logat în contul lui Lewis şi nu am avut nevoie decât de câteva minute ca să-mi dau seama că Joe nu îşi ţine la zi actualizările de securitate. Am exploatat o vulnerabilitate din programul numit „rdist" şi am devenit utilizator root pe sistemul lui. Declar jocurile deschise! Am listat procesele pe care le rula el în momentul acela şi am fost surprins să descopăr unul numit „Crack", popularul program de spart parole, scris de un individ numit Alec Muffett. De ce rula Joe un program de spart parole...?

Nu mi-a luat mult ca să descopăr fişierul de parole pe care încerca să le spargă Joe cu „Crack". Mă uitam la ecran şi nu-mi venea să cred ce văd.

Joe McGuckin, contractor al lui Sun Microsystems, spărgea parolele Grupului Tehnic al companiei Sun.

Al dracului dacă era de crezut. Mă simţeam de parcă m-aş fi plimbat prin parc şi aş fi descoperit o traistă plină cu bancnote de o sută de dolari.

După ce am copiat parolele sparte, următoarea mea căutare a fost prin e-mailurile lui Joe, după cuvintele-cheie „modem" şi „dial-up". Bingo! Am descoperit un e-mail intern al lui Sun, conţinând informaţia pe care mi-o doream. Iată e-mailul, în parte:

From: kessler@sparky (Tom Kessler)
To: ppp-announce@comm
Subject: New PPP server

Noul nostru server PPP (Mercury) este în funcţiune şi disponibil pentru testarea conexiunii dvs. Numărul de telefon pentru Mercury este 415 691-9311.

Am copiat şi fişierele originale Sun (care conţineau hash-urile cu parolele încriptate) pe care Joe tocmai le spărgea, pentru

eventualitatea că pierdeam cumva accesul la calculatorul lui. În lista de parole sparte era chiar şi parola lui Joe de la Sun, pe care mi-o amintesc şi azi, ceva în genul „party5”. („Crack” o descoperise şi pe aceasta. Floare la ureche.)

În seara aceea m-am logat din timp în timp ca să văd dacă Joe este online şi activ. Chiar dacă remarca faptul că are un apel pe linia de modem, nu ar fi trebuit să intre la bănuieli, pentru că (speram eu) îşi va fi amintit că i-a dat lui Lewis drepturi de acces. La un moment dat, după miezul nopţii, computerul lui Joe s-a liniştit. Mi-am închipuit că s-a dus să doarmă. Folosind Protocolul „punct la punct” (PPP), m-am logat la serverul lui Sun numit „Mercury”, dându-mă drept staţia de lucru a lui Joe, numită „oilean”. Voilà! Computerul meu era acum un server oficial din reţeaua mondială a lui Sun!

În doar câteva minute, folosind din nou „rdist”, am reuşit să devin utilizator root, pentru că Sun, ca şi Joe, se lăsase pe tânjeală cu peticirea găurilor în securitate. Am stabilit un cont numit „shell” şi am instalat un „backdoor” simplu, o cale secretă de acces care îmi conferea pe viitor accesul ca utilizator root.

Pornind de acolo, am luat în colimator Grupul Tehnic. Era o acţiune cu care eram perfect familiarizat, dar în acelaşi timp era absolut palpitantă. Am fost în stare să mă conectez la mai toate maşinile Sun de la tehnic, mulţumită eforturilor lui Joe de a sparge parolele grupului.

Aşa că Joe mi-a pus la dispoziţie, fără să ştie, altă comoară: ultimele şi cele mai formidabile versiuni ale lui SunOS, acea versiune a lui Unix creată de Sun Microsystems pentru propriile servere şi staţii de lucru. Nu mi-a fost greu să descopăr maşina principală care deţinea codul-sursă al lui SunOS. Dar chiar şi comprimat, era un pachet imens de date – nu la fel de masiv pe cât fusese sistemul de operare VMS al DEC, dar suficient de mare cât să te cam descurajeze.

Apoi mi-a venit o idee pentru a face mai uşor transferul. Am folosit drept ţintă biroul lui Sun din El Segundo, localitate aflată la sud de Aeroportul Internaţional din Los Angeles, şi am început să cercetez câteva staţii de lucru de acolo, ca să văd ce periferice sunt ataşate la ele. Ceea ce căutam era un utilizator care avea o unitate de înregistrare pe bandă legată de computerul lui. Când am găsit unul, l-am sunat la telefon şi i-am spus că sunt de la Grupul Tehnic al companiei Sun, de la Mountain View. „Înţeleg că ai o unitate de bandă legată la staţia ta de lucru”, i-am spus. „Unul dintre inginerii mei este la un client din LA şi vreau să-i transfer nişte fişiere, dar sunt cam mari ca să i le trimit prin modem. Ai o bandă goală pe care s-o pui în unitatea ta ca să scriu pe ea datele respective?”

M-a lăsat să aştept la telefon şi s-a dus să caute o bandă goală. După câteva minute, a revenit la telefon şi mi-a spus că o monta chiar

atunci în unitate. Codificasem şi comprimasem deja codul-sursă, care devenise o grămadă de date fără sens, pentru eventualitatea în care omul devenea curios şi voia să arunce un ochi. Am transferat o copie a sistemului pe staţia lui de lucru, apoi am dat o a doua comandă pentru înregistrarea ei pe bandă.

Când în sfârşit s-a terminat transferul pe bandă, l-am sunat din nou. L-am întrebat dacă vrea o bandă de schimb, dar, după cum mă aşteptam, mi-a spus că e în regulă, nu e nevoie. I-am spus: „Poţi să o bagi într-un plic şi să scrii pe ea numele Tom Warren? Eşti de găsit în birou în următoarele câteva zile?”.

A început să-mi spună când va fi şi când nu va fi disponibil. L-am întrerupt: „Uite cum facem, cred că e o cale mai uşoară. Las-o la recepţie şi îi spun eu lui Tom să o ceară, ce zici?”. Sigur, mă ajuta bucuros.

L-am sunat pe amicul Alex şi i-am cerut să treacă pe la biroul lui Sun ca să ridice de la recepţie un plic pe care scrie „Tom Warren”. Alex a fost puţin cam împotrivă, ştiind că există întotdeauna riscuri. Dar a trecut peste teamă în doar o clipă şi a acceptat, cu un zâmbet pe faţă – presupun că îşi amintea ce senzaţie de vertij a avut participând la activităţile noastre de hackeri.

Mă simţeam triumfător. Dar iată partea ciudată: când am căpătat banda, practic nu m-am uitat deloc pe cod. Reuşisem să-mi fac damblaua, dar codul în sine mă interesa mult mai puţin decât obţinerea lui.

Am continuat să colecţionez parole şi comori software de la Sun, dar formarea sistematică a numerelor de dial-up de la Mountain View era destul de riscantă. Voiam alt punct de acces în reţeaua lui Sun.

Venise momentul pentru un atac prin „ingineria socială”. Mi-am folosit telefonul celular clonat, pe care am programat un număr cu codul de zonă 408, care acoperea şi Mountain View şi de care aveam nevoie dacă administratorul de sistem de la biroul de vânzări din Denver al Sun se gândea să mă sune înapoi, ca să verifice dacă chiar sunt cine spun că sunt. Utilizând un utilitar disponibil pentru toţi membrii personalului lui Sun, am tras o listă a angajaţilor, l-am ales la întâmplare pe Neil Hansen şi i-am scris numele, numărul de telefon, numărul clădirii şi marca de angajat. Apoi am sunat la numărul principal al biroului de vânzări al Sun de la Denver şi am cerut persoana care se ocupa de intervenţii.

„Salut, sunt Neil Hansen de la Sun, de la Mountain View. Cu cine vorbesc?”, am întrebat eu.

„Scott Lyons. Sunt responsabilul de service de la biroul din Denver.”

„Cool. Am să zbor la Denver chiar azi, pentru nişte şedinţe. Mă întrebam dacă aveţi cumva un număr local de dial-up, ca să-mi pot accesa e-mailul fără să mă coste convorbirile interurbane până la

Mountain View.”

„Sigur, avem dial-up, dar trebuie să îl programez pe apel invers. Sistemul face asta din motive de securitate”, mi-a spus el.

„Nicio problemă”, i-am spus. „Hotelul Brown Palace are numere directe spre afară pentru clienţi. Când ajung la Denver, diseară, îţi pot da numărul.”

„Încă o dată, cu cine am discutat?”, m-a întrebat el, arătându-se puţin cam bănuitor.

„Neil Hansen.”

„Şi ce marcă de angajare ai?”, m-a interogat el.

„10322.”

M-a pus în aşteptare o clipă, probabil ca să mă verifice. Ştiam că foloseşte acelaşi utilitar pe care îl folosisem eu ca să scot informaţia lui Hansen.

„Scuză-mă, Neil, a trebuit să te verific în baza de date cu angajaţii. Sună-mă când ajungi şi îţi aranjez treaba.”

Am aşteptat până pe la ora terminării programului şi l-am sunat pe Scott, căruia i-am dat un număr local (cu 303, zona Denverului), pe care clonasem telefonul meu celular.

Când am început conexiunea, am fost sunat înapoi pe telefonul mobil. Răspundeam manual, apoi modemul meu prelua legătura. Am folosit acest punct de acces în reţeaua internă a companiei Sun timp de câteva zile.

Dar apoi apelurile pe revers au încetat să mai funcţioneze. La naiba! Ce s-o fi întâmplat?

Am sunat din nou prin dial-up la Mountain View şi am accesat sistemul din Denver. Draci! Scott îi trimisese un e-mail urgent lui Brad Powell, de la Departamentul de securitate al Sun. Omul a folosit utilitarul de urmărire a logărilor pe dial-up-ul folosit de mine şi a înregistrat tot traficul meu. Şi-a dat seama rapid că nu îmi verific e-mailul, ci îmi bag nasul în locuri în care nu am ce căuta. Am şters fişierele de logare, ca să nu las nicio urmă a incursiunilor mele, şi am încetat imediat să folosesc numărul de telefon celular pe care i-l dădusem.

M-a descurajat acest eveniment în eforturile de hackuit Sun-ul? Evident că nu. Pur şi simplu am revenit la accesul prin dial-up la Mountain View, ca să găsesc mai multe conexiuni la SWAN (reţeaua metropolitană a Sun), în caz că-mi taie intrarea. Voiam să stabilesc multiple puncte de acces, pentru a avea permanent alternative de intrare. Am luat în colimator toate birourile de vânzări ale Sun din Statele Unite şi Canada, pentru că fiecare avea propriile numere de dial-up astfel încât personalul propriu accesa SWAN fără să fie nevoit să efectueze apeluri scumpe pe distanţă mare la sediul companiei de la Mountain View. Compromiterea acestor birouri a fost floare la ureche.

Pe când exploram reţeaua de la Sun, m-am împiedicat efectiv de un server cu numele de „elmer”, care conţinea întreaga bază de date cu „bug”-uri (vulnerabilităţi), de la raportul iniţial de detectare până la numele inginerului care primise misiunea de a repara problema şi la noul cod specific implementat pentru rezolvarea problemei.

Un raport tipic de bug arăta astfel:

Manifestare: syslog poate fi folosit pentru a suprascrie orice sistem de fişiere
Cuvinte-cheie: securitate, parolă, syslog, suprascriere, sistem
Gravitate: 1
Prioritate: 1
Manager responsabil: kwd
Descriere:
*syslog şi syslogd ţinând de LOG_USER se pot folosi pentru a suprascrie *orice* sistem de fişiere. Violarea evidentă a securităţii are loc folosind syslog pentru a suprascrie / etc/passwd. Aceasta se poate efectua asupra sistemelor externe dacă LOGHOST nu este setat pe localhost.*
Brad. Powell: codul de decriptare înlăturat din motive de securitate
Dacă doriţi o copie a codului de penetrare, vedeţi Staci Way (contractor) (staciw@castello.corp)
Soluţie adaptivă: NICIUNA, cu excepţia dezinstalării lui syslog, ceea ce este inacceptabil
Listă de persoane de interes: brad.powell@corp, dan.farmer@ corp, mark.graff@corp
Comentarii: e o chestie foarte serioasă. Deja a fost utilizat sistemul Sun pentru a obţine drept de utilizator root şi este una dintre puţinele vulnerabilităţi de securitate care funcţionează atât pe 4.1. X, cât şi pe 2. X, adică pe ORICE versiune de sistem de operare produsă de Sun.

Ca să folosesc una dintre expresiile mele preferate, dădusem peste încă un Sfânt Graal. Acum aveam acces la toate vulnerabilităţile descoperite în interiorul organizaţiei Sun, dar şi la rapoartele venite din orice altă direcţie. Era ca şi cum aş fi pus o fisă de douăzeci şi cinci de cenţi într-o maşină cu fise şi aş fi câştigat marele premiu la prima tragere de manetă. Informaţia din această bază de date avea să intre în colecţia mea de trucuri. Am început să mă gândesc la melodia desenului animat *Felix Motanul,* aceea în care Felix, de câte ori avea o problemă, recurgea la geanta lui cu trucuri.

După ce administratorul lui Sun din Denver a raportat incidentul de securitate, compania a înţeles că are un spiriduş adânc îngropat în sistemele ei. Dan Farmer şi Brad Powell, principalii oameni de la securitatea lui Sun, au trimis e-mailuri circulare în întreaga companie, avertizând asupra atacurilor unor hackeri care foloseau şi „ingineria

socială”. Apoi au început să şteargă rapoartele de vulnerabilităţi din baza lor de date, în speranţa că le vor ascunde de mine. Dar eu le citeam e-mailurile interne. Multe din rapoartele de vulnerabilităţi conţineau afirmaţii ca aceea din mesajul de mai sus – aţi remarcat?

> Dacă doriţi o copie a codului de penetrare, vedeţi Staci Way (contractor) (staciw@castello.corp).

Probabil v-aţi dat deja seama ce am făcut după ce am văzut un mesaj ca acesta.

Corect: i-am trimis lui Staci un e-mail de la un cont intern de la Sun şi am determinat-o prin „inginerie socială” să-mi trimită vulnerabilitatea. Nu am dat greş niciodată.

Nici măcar o dată.

În ciuda reuşitei mele în privinţa pătrunderii în companie, anul următor Powell avea să primească un „premiu pentru merite deosebite” din partea directorului pentru informaţii al companiei Sun, „pentru rolul lui în protejarea firmei Sun şi în respingerea atacurilor lui Kevin Mitnick asupra SWAN”. Powell era aşa mândru de premiul primit, încât l-a băgat în CV-ul lui, pe care l-am descoperit pe internet.

După cam şase luni de navetă cu autobuzul dimineaţa şi seara, mi s-a părut o bună idee să mă mut ceva mai aproape de slujbă. Ar fi fost ideal să pot merge la birou pe jos. Plus să pot merge pe jos la mallul de pe Strada 16 din centrul Denverului, locul meu preferat pentru pierdut timpul în weekenduri. Un bloc în stil vechi, victorian, pe East 16th Street, avea un apartament liber la nivelul al cincilea şi am văzut cu încântare că e un loc minunat, spaţios, cu ferestre de jur împrejur şi avea până şi cutiile de tip vechi în care lăptarul lăsa sticlele cu lapte în fiecare dimineaţă. De data asta trebuia să mă supun verificării contului bancar, dar a fost uşor: am intrat în sistemul agenţiei de evaluare a creditului TRW şi am putut identifica mai mulţi Eric Weiss cu un credit acceptabil. Am folosit numărul de securitate socială al unuia dintre ei la cererea de închiriere a apartamentului (număr diferit de cel cu care m-am angajat). Toată hârţogăria s-a rezolvat fără probleme.

La doar cinci cvartale de noul meu apartament, cartierul turistic al Denverului oferea o mulţime de baruri şi restaurante excelente. Unul dintre ele a devenit preferatul meu, un restaurant mexican la colţul dintre Strada 16 şi Larimer, un loc în care se adunau o mulţime de fete foarte atrăgătoare. Încă evitam să intru într-o relaţie serioasă, dar să discut cu fete superbe la bar nu însemna să sar peste cal şi mă ajuta să mă simt şi eu om. Ocazional, o fată se aşeza lângă mine şi îmi permitea să-i cumpăr o băutură sau două. Uneori chiar îmi plătea o băutură. Asta te unge foarte serios pe suflet…

Atâtea restaurante în jur erau foarte atrăgătoare.

Aproape toate mesele le luam în oraş, nu-mi mai făceam acasă nici măcar fulgii de ovăz şi nici omleta cu şuncă.

Faptul că m-am instalat într-un apartament nou m-a făcut să mă simt şi mai bine că am ales Denverul, dar ştiam că nu pot să las garda jos nicio clipă. Având acces total la PacTel Cellular, încă puteam să urmăresc apelurile telefonice ale agenţilor FBI către Justin Petersen, zis şi Eric Heinz, şi în acelaşi timp urmăream dacă aceştia dădeau telefoane spre vreun număr din Denver. O verificare scurtă a liniei fixe a lui Justin mi-a arătat că serviciul lui interurban{28} era tot pe numele Joseph Wemle – ceea ce însemna că FBI-ul încă îi plăteşte angaralele. Toată turnătoria lui Justin nu a ajutat prea mult FBI-ul întru prinderea mea, dar evident că încă îl ţineau în lesă. M-am întrebat ce hackeri are el în vizor şi încearcă să trimită la închisoare, acum că pe mine nu mai avea cum să pună mâna.

Într-o zi, pe când lucram în sala de calcul împreună cu Darren şi Liz, am remarcat că Darren îşi întorsese terminalul la un unghi care nu mai permitea nimănui să vadă ce face, ceea ce, firesc, mi-a trezit bănuielile. Am dat imediat drumul unui program numit *„Watch”* („Monitorul”). După cum îi spunea numele, el îmi permitea să privesc tot ce are el pe ecran.

Nu-mi venea să cred ochilor. Intrase în directorul Departamentului de resurse umane al firmei şi trăsese fişierul cu salariile, afişând veniturile şi primele tuturor avocaţilor, asistenţilor, personalului auxiliar, recepţionerelor şi lucrătorilor de la IT, ca şi ale restului angajaţilor firmei, de la partenerul cel mai bine plătit până la cel mai prost plătit conţopist.

Omul a dat să ruleze lista în jos, până când a dat de informaţia căutată:

WEISS, ERIC Operator de sistem $28.000,00 04/29/93

Ce tupeu pe individ, să se uite la salariul meu! Dar cum să mă plâng? Ştiam că mă spionează pentru că şi *eu* îl spionam pe *el!*

CAPITOLUL 28
VÂNĂTORUL DE TROFEE

Phtm zvvvkci sw mhx Fmtvr VOX Ycmrt
Emki vqimgv vowx hzh L cgf Ecbst ysi?{28}

Intrasem într-o foarte confortabilă rutină, în calitate de proaspăt cetăţean al Denverului. Ziua mergeam la muncă la firma de avocatură, într-un schimb normal, de la ora 9 la ora 18. După aceea, mergeam la sală pentru câteva ore, îmbucam ceva la un restaurant local şi apoi mă îndreptam spre casă sau înapoi la firmă şi îmi petreceam timpul până la culcare cu ştiţi deja ce.

Hackingul era modul meu de a mă distra. Poţi spune că este un fel de evadare într-o realitate alternativă – ca şi cum ai juca un joc video. Dar ca să practic jocul meu preferat, trebuia să fiu tot timpul în gardă. Un moment de neatenţie, o greşeală cât de mică şi FBI-ul poate să-ţi bată la uşă. Nu soldaţi simulaţi, nu vrăjitorii negri din *Dungeons and Dragons,* ci nişte băieţi cu ochi albaştri din jocul te-am-prins-te-leg-te-închid-şi-arunc-cheia.

La vremea aceea, eram preocupat cu descoperirea de noi sisteme informatice şi cu metode de a-i păcăli pe experţii în securitate, pe administratorii de reţele şi de sistem şi pe programatorii deştepţi pe care i-am tot întâlnit în realitatea mea alternativă. Totul era pentru senzaţia aceea de palpitaţie.

Dat fiind că nu aveam cu cine să împărtăşesc aventurile, m-am limitat la a obţine codul-sursă al unor lucruri care mă interesau, cum ar fi sistemele de operare şi telefoanele celulare. Dacă obţineam codul, acesta devenea trofeul meu. Devenisem atât de bun în această activitate, încât uneori mi se părea prea uşor.

Acum, că îmi reglasem toate aspectele vieţii, tăind toate legăturile cu viaţa anterioară, nu mai aveam nimic de pierdut. Eram plin de energie şi de voinţă. Cum să ridic ştacheta? Ce aş putea să fac astfel încât toate „spargerile” de dinainte să pară un joc de copii?

Principalele companii din domeniul tehnologiei mondiale aveau, se presupunea, cea mai bună securitate din lume. Dacă chiar voiam trofee demne de acest nume, trebuia să încerc să intru la acestea şi să le iau codurile.

Deja mă bucurasem de reuşită cu Sun. Acum luasem în vizor Novell, care, am descoperit, folosea pentru protecţia prin firewall şi gateway un server care rula sistemul de operare SunOS. Am exploatat o vulnerabilitate dintr-un program numit „sendmail”, care era folosit, între altele, pentru primirea e-mailului din exterior. Scopul meu era să obţin codul-sursă al principalului sistem de operare în reţea din lume, NetWare al lui Novell.

Eram în stare să creez orice fişier, cu orice conţinut doream, prin exploatarea unei fisuri în securitate din programul pentru e-mailuri. Mă conectam prin reţea la programul „sendmail” şi băteam câteva comenzi, cum ar fi:

```
mail from: bin
rcpt to: /bin/.rhosts
[text omis]
.
mail from: bin
rcpt to: /bin/.rhosts
data
+ +
.
quit
```

Aceste comenzi determinau programul „sendmail” să creeze un fişier .rhosts, care permite accesul la sistem fără să mai foloseşti o parolă.

(Pentru cititorii cu cunoştinţe tehnice, am fost în măsură să creez un fişier .rhosts în contul bin, configurat să-mi permită logarea fără a fi nevoit să furnizez o parolă. Un fişier .rhosts este un fişier de configurare folosit pentru anumite programe vechi, încă folosite, cunoscute sub numele comun de „R-services”, care se folosesc pentru logări sau pentru executarea de comenzi pe un computer exterior. De exemplu, un fişier .rhosts poate fi configurat să-i permită utilizatorului „kevin” de pe calculatorul „condor” să se logheze fără a furniza o parolă. În exemplul de mai sus, cele două semne plus separate de un blanc înlocuiesc atât utilizatorul, cât şi numele computerului-gazdă – ceea ce înseamnă că utilizatorul se poate loga în cont sau poate executa comenzi. Deoarece contul bin are dreptul de a scrie în directorul „/etc”, am putut să înlocuiesc fişierul cu parole cu propria mea versiune codificată, care mi-a permis şi să obţin drepturi de root.)

După aceea, am instalat o versiune hackuită a lui „tel-netd”, care capta şi înmagazina parolele tuturor celor care se logau la calculatorul de legătură *(gateway)* al Novell. În timp ce mă instalam comod în reţeaua firmei Novell, am descoperit că mai erau logaţi doi utilizatori, care erau activi. Dacă întâmplător îşi dădeau seama că s-a logat cineva din afară, înţelegeau pe loc că firma a fost hackuită. De aceea am luat nişte măsuri care să mă facă invizibil: dacă un administrator de sistem dădea comanda de listare a utilizatorilor curenţi, eu nu apăream în ea.

Am continuat să urmăresc situaţia până când unul dintre administratori s-a logat pe gateway. Am putut astfel să aflu parola lui pentru contul root. Parola era „4kids=$$”. Drăguţ.

Nu mi-a luat mult ca să intru în alt sistem, numit „ithaca”, care era unul dintre sistemele Grupului Tehnic din Sandy, Utah. După ce am compromis acel sistem, am fost în măsură să recuperez fişierul încriptat cu parole al întregului Grup Tehnic şi să descifrez parolele unui mare număr de utilizatori.

Am căutat în e-mailul administratorilor cuvinte-cheie cum ar fi „modem”, „dial-up” şi „dial-in” în diverse combinaţii – singular, plural, cu sau fără liniuţă după „dial” şi aşa mai departe, ceea ce m-a condus la mesajele de răspuns la întrebările angajaţilor de tipul „ce număr folosesc pentru dial-in?”. Foarte folositor.

După ce am aflat numărul de dial-up, am început să accesez reţeaua folosind telefonul, mai degrabă decât să tot intru prin calculatorul de legătură spre internet al Novell.

Pentru început, mi-am dorit să aflu care este sistemul ce conţinea codul-sursă al sistemului de operare NetWare. Am început prin a căuta prin arhivele e-mail ale programatorilor de sistem, căutând anumite cuvinte care mă puteau eventual conduce la procesul folosit pentru aducerea la zi a sistemului şi deci la sursă. În cele din urmă, am descoperit numele unui calculator: „ATM”. Nu, nu era prescurtarea de la *„automated teller machine”* (automat bancar), dar pentru mine era mult mai preţios decât banii. Apoi am căutat în e-mailuri cuvântul ATM şi am descoperit numele câtorva angajaţi care se ocupau de sistem.

Am petrecut ore întregi încercând să mă loghez la ATM folosind toate numele şi parolele pe care le interceptasem, dar nu aveam drepturi de acces la depozitarul codului-sursă. Venise momentul pentru metoda mea de rezervă: „ingineria socială”. Am format numărul unei doamne care lucra la întreţinerea ATM. Folosind numele unui inginer a cărui parolă o spărsesem, i-am spus că lucrez la un proiect şi că am nevoie de acces la codul-sursă de client pentru NetWare 3.12. Instinctul îmi spunea că ceva nu e în regulă, dar doamna nu a părut să ezite deloc.

A revenit la telefon şi mi-a spus că mi-a dat drepturile solicitate şi am simţit familiara creştere a nivelului adrenalinei în sânge. Dar după doar cincisprezece minute sesiunea mea era deconectată şi nu m-am putut reconecta. Eram blocat. Peste doar câteva momente, inginerul şi-a schimbat parola. Aşa deci. Nu mi-a trebuit mult timp ca să înţeleg. Ulterior, am aflat că doamna mai discutase cu inginerul pe care îl întruchipam şi şi-a dat seama că vocea lui sună altfel. A ştiut că sunt un impostor. La naiba! Mă rog, mai ai şi eşecuri, e inevitabil.

Am sunat la alt administrator, care de asemenea se ocupa de întreţinerea sistemului ATM, şi l-am convins să-mi dea drepturi de acces la alte conturi pe care le compromisesem, dar am fost din nou blocat. Am plasat în acelaşi timp *backdoor-uri* (moduri secrete de

acces) la numeroase sisteme, pentru a captura elementele de autentificare a cât mai multor utilizatori, pe măsură ce aceştia se logau.

Lucram deja la proiect de câteva zile. Căutarea prin e-mailuri era o metodă rapidă de a descoperi unde aş putea găsi informaţiile suculente – acele informaţii care ar conduce la noi căi de a pătrunde în reţea sau poate la vulnerabilităţi ale programului sau ale codului-sursă care mă interesa.

Acum, că ştiam că vor urmări îndeaproape situaţia şi nu vor pica în aceeaşi plasă din nou, mi-am schimbat şi eu tactica. Ce-ar fi dacă aş lua drept ţintă un producător de software cu acces total şi dacă l-aş păcăli să copieze totul pentru mine? Nici măcar nu ar trebui să intru eu însumi în sistemul ATM ca să obţin ceea ce îmi doream.

După ce am explorat reţeaua internă a Novell timp de câteva zile, am descoperit un utilitar accesibil tuturor angajaţilor de la Novell. Numit sugestiv „411”{29}, programul lista numele, numărul de telefon, numele de utilizator şi departamentul tuturor angajaţilor. Norocul începea să-mi surâdă. Am vărsat într-un fişier întreaga listă cu angajaţi, pentru o analiză ulterioară. Pe măsură ce mă uitam prin listă, îmi devenea clar că toţi creatorii externi de programe lucrau într-un grup numit „ENG SFT”. Mi-am închipuit că dezvoltarea sistemului de operare NetWare era probabil în sarcina celor de la sediul companiei, de la Provo, statul Utah.

Am efectuat o căutare în liste folosind aceste două criterii şi am ales la întâmplare un listing:

Nevarez, Art:801 429-3172:anevarez:ENG SFT

Aveam o ţintă acum; trebuia să mă dau cumva un angajat cinstit de la Novell. Voiam să aleg un contractor sau altă persoană care era foarte improbabil să fie cunoscută de ţinta mea. Directorul telefonic mai conţinea şi un departament numit Univel, care probabil fusese format atunci când a început colaborarea oficială între Novell şi Unix System Laboratories, aflat în posesia firmei AT&T, în 1991. Trebuia să găsesc un angajat care urma să lipsească din birou. Prima mea alegere a fost:

Nault, Gabe:801 568-8726:gabe:UNIVEL

L-am sunat şi am dat de mesajul de întâmpinare din căsuţa lui vocală, care mă anunţa, foarte convenabil, că va lipsi din birou câteva zile, fără acces la e-mail sau la căsuţa vocală. Din fişierul cu informaţiile despre angajaţi, am ales o doamnă care lucra la Departamentul telecomunicaţii şi am format numărul ei.

„Bună, Karen”, am spus eu. „Sunt Gabe Nault, te sun din Midvale. Mi-am schimbat aseară parola la căsuţa vocală, dar nu merge. Vrei să-i dai tu un reset de acolo?”

„Sigur, Gabe. Ce număr ai?”

I-am dat numărul lui Gabe.

„Bun, noua ta parolă e formată din ultimele cinci cifre ale numărului tău de telefon.”

I-am mulţumit politicos şi am format imediat numărul lui Gabe, am introdus cifrele noii parole şi am înregistrat un mesaj de întâmpinare cu vocea mea, adăugând: „Am câteva şedinţe azi, cel mai bine lăsaţi un mesaj vocal. Mulţumesc”. Eram acum un angajat al Novell autentificat, cu telefon interior propriu.

Am sunat la Art Nevarez şi i-am spus că sunt Gabe Nault de la tehnic, întrebându-l: „Lucrezi la NetWare? Eu sunt în Grupul Univel”.

„Da”, mi-a răspuns el.

„Minunat. Poţi să-mi faci un serviciu imens? Lucrez la NetWare, la Proiectul Unix, şi vreau să mut o copie a codului-sursă versiunea de client a lui NetWare 3.12 la una din cutiile noastre de aici din Sandy. Am să înfiinţez un cont special pentru tine pe serverul «enchilada», ca să poţi atribui o unitate şi să transferi codul.”

„S-a făcut. Ce număr ai? Te sun să-ţi spun când este gata”, mi-a spus el.

După ce a închis, eram în al şaptelea cer. Nu fusese nevoie să capăt acces la sistemul ATM – doar am manipulat pe cineva care avea deja cheia de la intrare.

M-am dus la sala de sport, verificând în pauză căsuţa vocală a lui Gabe. Art lăsase un mesaj cum că a terminat treaba. Formidabil! Acum aveam şi încredere, şi credibilitate. De ce să nu forţez puţin lucrurile şi să mai cer un *mic* serviciu? Proaspăt întors de la sală, l-am sunat pe Navarez din nou şi i-am spus: „Mulţumesc, Art. Hei, nu te supăra, dar tocmai mi-am dat seama că am nevoie şi de utilitarele pentru clientul lui 4.0”.

Mi-a spus cam iritat: „Sunt o grămadă de fişiere pe serverul ăla şi nu mai e destul spaţiu”.

„Uite cum facem: le scot de pe «enchilada» ca să fac loc. Îţi comunic când am terminat.”

După ce am terminat lucrul, m-am dus acasă, m-am conectat şi am transferat fişierele într-un cont pe care îl creasem pentru mine la Colorado Supernet, cel mai mare furnizor de servicii din Denver. A doua zi, Navarez a transferat restul fişierelor, o operaţiune care i-a luat o grămadă de timp, pentru că era mult cod de mutat.

Ulterior, când i-am cerut să transfere şi codul-sursă al părţii de server, a devenit bănuitor şi a început să se răstească. Îndată ce i-am liniştit bănuielile, am format căsuţa vocală a lui Gabe şi am resetat-o

pe mesajul de întâmpinare standard, aşa că mesajul meu a fost şters. Evident, nu voiam ca vocea mea înregistrată să devină proba nr. 1 a procuraturii în vreun proces viitor.

Nu m-am pierdut cu firea. Mi-am spus că *întotdeauna există lucruri mai serioase şi mai plăcute de hackuit.*

La vremea aceea, telefoanele celulare se micşoraseră vizibil faţă de primele modele, care mai degrabă aduceau a serviete. Dar tot erau mari cam cât un pantof şi de câteva ori mai grele decât acesta. Apoi Motorola a făcut un salt şi le-a luat-o tuturor din branşă înainte, cu primul telefon mic, ultrauşor şi bine proiectat, MicroTAC Ultra Lite. Parcă era unul din acele dispozitive din *Star Trek*, acelea folosite de căpitanul Kirk când dădea ordinul „teleportează-mă, Scotty!”. Iar dacă aspectul fizic al telefoanelor era atât de diferit, puteam să pariez că softul era la fel de inovator.

Încă foloseam un aparat Novatel PTR-825. Era cel pentru care obţinusem, cu viclenie, acele chipuri speciale prin care îmi schimbam din tastatură seria de înregistrare a aparatului. Doar că acesta era, ca aspect, cu mult în urma lui MicroTAC Ultra Lite. Poate că sosise vremea să-mi schimb telefonul. Asta dacă găseam o metodă de a obţine aceeaşi flexibilitate pe care o aveam cu Novatelul. Cumva trebuia să obţin codul-sursă pentru Motorola. Cât de greu putea să fie? Problema constituia o provocare foarte interesantă.

Eram atât de obsedat de idee, încât am rugat-o pe Elaine, şefa mea de la firma de avocatură, să mă lase să plec mai devreme, pentru că aveam o problemă personală. A spus OK şi am plecat pe la ora trei. În lunga cursă cu liftul la patruzeci şi cinci de etaje în jos, câţiva din asociaţii firmei glumeau despre un caz barosan la care lucrau: firma îl apăra pe Michael Jackson. Am zâmbit în sinea mea, gândindu-mă la vremea când lucram la Fromin’s Delicatessen. Familia Jackson avea o casă mare pe aceeaşi stradă şi din când în când se oprea la restaurantul nostru ca să ia masa de prânz sau cina. Şi iată-mă acum, la mii de kilometri depărtare, fugind de FBI şi de şerifii federali, angajat de o prestigioasă firmă de avocatură care îl reprezenta pe cel mai cunoscut muzician din lume.

Am pornit-o pe jos spre apartamentul meu printr-un început de ninsoare. Pe drum am sunat la informaţiile gratuite şi am cerut numărul de la Motorola, apoi am sunat acel număr şi recepţionerei care mi-a răspuns i-am spus că vreau să discut cu managerul de proiect pentru MicroTAC Ultra Lite.

„Ah, Grupul nostru pentru Abonamente în Reţeaua Celulară are sediul la Schaumburg, Illinois. Doriţi numărul?” m-a întrebat ea. Normal că-l voiam.

Am sunat la Schaumburg şi am spus: „Salut, sunt Rick de la Motorola din Arlington Heights. Încerc să dau de managerul de proiect

al MicroTAC Ultra Lite”. După ce m-au transferat la mai multe persoane, am ajuns în final să discut cu un vicepreşedinte de la cercetare-dezvoltare. I-am servit aceeaşi deschidere cum că sunt de la Arlington Heights şi că trebuie să dau de managerul de proiect al lui MicroTAC.

Îmi era teamă ca nu cumva mahărul să devină bănuitor, pentru că se auzea traficul rutier, cu ocazionalele claxoane apăsate de şoferii care voiau să ajungă mai repede acasă înainte să se depună prea multă zăpadă, dar nu s-a întâmplat nimic. El mi-a spus: „E vorba de Pam, lucrează pentru mine”.

Şi mi-a dat interiorul lui Pam. Căsuţa vocală a lui Pam m-a anunţat că e plecată într-o vacanţă de două săptămâni, după care dădea o indicaţie: „Dacă aveţi nevoie de ajutor în orice privinţă, vă rog să o sunaţi pe Alisa”. Şi dădea interiorul Alisei.

Am sunat la numărul cu pricina şi am spus: „Bună, Alisa. Sunt Rick de la cercetare-dezvoltare din Arlington Heights. Am vorbit cu Pam săptămâna trecută şi mi-a zis că pleacă în vacanţă. A plecat deja?”.

Evident, Alisa mi-a răspuns afirmativ.

„Bun”, i-am spus eu, „trebuia să-mi trimită codul-sursă pentru MicroTAC Ultra Lite. Dar a zis că dacă nu apucă să-l trimită înainte să plece, să te sun pe tine, că o să mă ajuţi.”

Răspunsul ei a fost: „Ce versiune doreşti?”.

Am zâmbit.

Minunat, nici măcar nu mi-a pus la îndoială identitatea şi e dispusă să mă ajute. Dar, evident, habar nu aveam ce versiune este cea curentă şi nici măcar ce sistem de numerotare foloseau. Aşa că i-am spus, bombastic: „Ce zici de cea mai nouă şi mai frumoasă?”.

„Bun, stai să verific”, mi-a spus ea.

Mă târam prin zăpada care începuse să se cam adune sub tălpi. Aveam peste o ureche clapeta căciulii de schi şi la cealaltă ureche ţineam telefonul meu celular bolovănos, încercând fără succes să-mi încălzesc urechea apăsând puternic telefonul pe ea. Alisa tot bătea la tastatură şi am căutat o clădire în care să mă refugiez ca să nu dau de bănuit cu zgomotele traficului, dar nu am găsit niciuna. Şi minutele treceau…

În fine, mi-a spus: „Am găsit în directorul lui Pam un script care îmi permite să extrag orice versiune soft pentru Ultra Lite. Ce vrei, «doc» sau «doc2»?”.

„«doc2»”, am zis eu, în ideea că este versiunea cea mai recentă.

„O clipă. Extrag într-un director temporar”, mi-a spus ea. Apoi: „Rick, avem o problemă”. *Ghinionul meu.* „Am o grămadă de fişiere într-o mulţime de directoare. Ce vrei să fac?”

După cum arătau lucrurile, venise vremea pentru ceva arhivare şi comprimare{30}. „Ştii cum să foloseşti «tar» şi «gzip»?” Nu, nu ştia. Aşa

că am întrebat-o: „Nu vrei să înveţi?”.

Mi-a spus că ar fi încântată să înveţe ceva nou, aşa că am devenit profesorul ei pentru o clipă, trecând-o pas cu pas prin procesul de arhivare şi comprimare a codului-sursă într-un singur fişier.

Maşinile începuseră să cam derapeze pe străzile lunecoase şi se auzeau chiar şi mai multe claxoane. Am început să calculez: *din clipă în clipă o să audă claxoanele şi o să înceapă să pună întrebări.* Dar dacă a auzit ceva, probabil că a crezut că e traficul care se aude prin fereastra biroului meu; nu a scos un cuvânt în privinţa asta. La sfârşitul lecţiei, aveam un fişier de trei megaocteţi care conţinea nu numai ultimul cod-sursă, ci şi o copie a directorului „/etc” al serverului, care conţinea, între altele, o copie a fişierului cu parole, cu fiecare codificare a parolelor utilizatorilor. Am întrebat-o pe Alisa dacă ştie cum se foloseşte FTP-ul.

„Programul de transfer al fişierelor?”, a răspuns ea.

Deja înţelesese că FTP-ul îi va permite să transfere fişiere între sistemele de computere.

În clipa asta, îmi venea să-mi dau palme că nu mă pregătisem mai bine. Nu mă aşteptasem să ajung atât de departe în atât de scurt timp. Acum, că Alisa găsise ultima versiune a codului-sursă şi o comprimase într-un singur fişier, trebuia să o îndrum prin etapele necesare pentru a-mi trimite fişierul. Dar nu puteam să-i dau niciunul din numele serverelor de care mă foloseam eu şi evident că nu aveam niciun calculator care să se termine în mot.com, care era domeniul de atunci al Motorola. Am descoperit o cale ocolită. Slavă Domnului, ţin minte numere şi ştiam adresa IP a unuia dintre serverele lui Colorado Supernet, un anume „teal”. (Fiecare computer sau dispozitiv dintr-o reţea TEP/IP are propria lui adresă, de pildă „128.138.213.21”.)

I-am cerut să bată „FTP”, apoi adresa IP. Asta ar fi trebuit să conducă la o conexiune cu Colorado Supernet. Dar legătura se tot lăsa aşteptată, deşi a încercat de mai multe ori.

Ea a spus: „Cred că e o chestie de securitate. Stai să verific cu managerul meu pentru securitate dacă e în regulă ce-mi ceri să fac”.

„Nu, stai, stai, stai”, am spus eu, serios disperat. Prea târziu, mă pusese pe aşteptare.

După câteva minute, am început să fiu neliniştit. Dacă au conectat un reportofon şi au început să mă înregistreze? Când a revenit la telefon Alisa, peste câteva minute, aveam braţul înţepenit de atâta ţinut telefonul la ureche.

„Rick, tocmai am discutat cu managerul de securitate. Adresa IP pe care mi-ai dat-o este în afara companiei Motorola”, mi-a spus ea.

Nu voiam să spun mai mult decât era necesar; nu ştii niciodată.

„A-ha”, i-am zis.

„Aşa că managerul meu de securitate mi-a spus că trebuie să

folosesc un server proxy special ca să-ţi trimit fişierul, din motive de securitate.”

Am început să simt cum se strecoară în mine dezamăgirea. Credeam că *s-a zis cu mica mea incursiune.*

Dar ea a continuat: „Partea bună e că mi-a dat userul şi parola lui pentru serverul proxy, aşa că pot să-ţi trimit fişierul”. Incredibil! Nu-mi venea să cred. I-am mulţumit din tot sufletul şi i-am spus că s-ar putea să o mai sun dacă mai aveam nevoie de ajutor.

Când am ajuns la apartamentul meu, mă aştepta codul-sursă complet al ultimului răcnet produs de Motorola. În timpul cât mi-a luat să merg prin zăpadă, o convinsesem pe Alisa să-mi dea unul dintre secretele comerciale cel mai bine păzite ale firmei ei.

Am sunat-o de mai multe ori în următoarele câteva zile, pentru a obţine diverse versiuni ale codului-sursă al MicroTAC. Era ca şi cum CIA ar fi avut o „cârtiţă” în ambasada iraniană, care nici măcar nu-şi dădea seama că transferă informaţii unui inamic.

Dacă obţinerea codului-sursă al unui telefon celular a fost atât de simplă, m-am gândit eu, poate că voi reuşi cumva să intru în serverele pentru dezvoltarea produsului de la Motorola, ca să pot copia toate codurile-sursă pe care le voiam, fără să mai recurg la ajutorul Alisei sau al altui angajat săritor. Alisa menţionase numele serverului pe care era stocat codul-sursă: „lc16”.

Am încercat marea cu degetul: am verificat cum e vremea în Schaumburg, Illionis, unde îşi avea sediul Grupul pentru Abonamente în Reţeaua Celulară al companiei Motorola. Iată ce am obţinut: „Ninsoarea care a început ieri va continua la noapte şi mâine, cu rafale de vânt care vor atinge cincizeci de kilometri pe oră”.

Perfect.

Aveam numărul de telefon de la centrul lor pentru operaţiuni în reţea (NOC). Din cercetările mele, ştiam că politica de securitate de la Motorola privind angajaţii care se conectau prin modem din alte locuri presupunea mai mult decât obişnuitul user plus parolă.

Cereau o autentificare în dublă formă – în acest caz, asta includea numărul de securitate SecurID descris mai sus, un produs al unei companii numite Security Dynamics. Toţi angajaţii care aveau nevoie să se conecteze din afară primeau câte un PIN secret, plus un dispozitiv de mărimea unui card de credit, pe care să-l aibă permanent asupra lor şi care afişa pe un ecran un cod de şase cifre. Acel cod se schimba o dată la şaizeci de secunde. Ideea era ca un intrus să nu aibă nicio şansă de a ghici secvenţa. Ori de câte ori un utilizator din afară suna un număr de modem al companiei de la Motorola, el trebuia să introducă un PIN urmat de parola afişată de dispozitivul lor SecurID.

Am sunat la Centrul pentru Operaţiuni în Reţea şi am dat de un ins pe nume Ed Walsh. „Bună”, i-am spus. „Sunt Earl Roberts de la Grupul

pentru Abonamente în Reţeaua Celulară” – şi am dat numele unei echipe şi al unui angajat autentic.

Ed m-a întrebat cum merge treaba şi i-am spus: „Deh, nu prea bine. Nu pot să intru în birou din cauza ninsorii. Şi problema e că trebuie să-mi accesez staţia de lucru de acasă, dar mi-am lăsat pe birou SecurID-ul. Poţi să mi-l ridici tu? Sau oricine altcineva? Şi să-mi citeşti codul când am nevoie de el? Echipa mea are o predare importantă şi nu pot să-mi termin treaba. Şi nu am cum să merg la birou, şoselele sunt prea periculoase”.

El mi-a spus: „Nu pot să plec de la NOC”.

Am sărit imediat: „Ai cumva un SecurID pentru Grupul Operaţiuni?”.

„Avem unul aici, la NOC”, mi-a spus el. „Ţinem unul la îndemână, pentru operatori, în caz de urgenţă.”

„Uite ce e”, i-am spus, „vrei să-mi faci un serviciu imens? Când vreau să formez modemul, poţi să-mi citeşti codul de pe SecurID-ul vostru? Doar până voi putea să merg din nou cu maşina până la birou.”

„Mai spune-mi o dată, cine eşti tu?”, m-a întrebat el.

„Earl Roberts.”

„Pentru cine lucrezi?”

„Pentru Pam Dillard.”

„A, da, o cunosc.”

Când e posibil să dea de probleme serioase, un bun „inginer social” cercetează lucrurile mult mai în profunzime decât în mod normal. „Sunt la nivelul al doilea”, am continuat eu. „Lângă Steve Littig.”

Cunoştea şi numele lui Steve. Am revenit la manipulările mele: „Mi-ar fi mult mai uşor dacă ai merge la pupitrul meu şi ai lua SecurID-ul meu”.

Walsh nu voia să refuze un ins care avea nevoie de ajutor, dar nici nu voia să spună da. Aşa că a evitat răspunderea: „Am să-l întreb pe şeful. Stai pe fir”. A pus telefonul jos şi am auzit cum ridică alt telefon, formează un număr şi explică cererea mea. Walsh a făcut apoi ceva inexplicabil: i-a spus şefului lui: „Îl cunosc, lucrează pentru Pam Dillard. Putem să-l lăsăm să folosească temporar SecurID-ul nostru? Îi spunem codul prin telefon”.

Efectiv garanta pentru mine! Uimitor!

După alte câteva clipe, Walsh a revenit la telefon şi mi-a spus: „Şeful meu vrea să vorbească cu tine personal” şi mi-a dat numele şi telefonul celular ale individului.

L-am sunat pe şeful lui Ed şi am trecut din nou prin întreaga poveste, adăugând câteva detalii despre proiectul la care lucram şi subliniind că echipa mea trebuia să dea la timp o lucrare foarte importantă. „Mi-ar fi mult mai uşor dacă cineva s-ar duce pur şi

simplu şi ar lua SecurID-ul meu”, am spus. „Biroul meu nu e încuiat, trebuie să fie undeva în sertarul din stânga-sus.”

„Bun”, mi-a spus şeful, „doar pentru weekend, cred că putem să te lăsăm să foloseşti SecurID-ul din NOC. Am să le spun băieţilor din tură că atunci când suni e în regulă să-ţi dea codul” şi mi-a dat PIN-ul necesar pentru folosirea ID-ului.

De-a lungul întregului sfârşit de săptămână, de câte ori voiam să formez în reţeaua internă de la Motorola, nu trebuia decât să sun la Centrul pentru Operaţiuni în Reţea şi să rog persoana care răspundea să-mi citească cele şase cifre afişate pe SecurID.

Dar încă nu ajunsesem la liman. Când intram în serverul pentru terminale de la Motorola, sistemele la care încercam eu să ajung, de la Grupul pentru Abonamente în Reţeaua Celulară, nu erau disponibile. Trebuia să descopăr o altă metodă de pătrundere.

Următorul pas necesita un oarecare ştaif. L-am sunat din nou pe Walsh la NOC şi m-am plâns: „Niciunul din sistemele noastre nu poate fi contactat de la serverul pentru terminale dial-up, deci nu mă pot conecta. Poţi să-mi faci un cont la unul dintre computerele din NOC, ca să mă pot lega la staţia mea de lucru?”.

Managerul lui Ed spusese deja că e în regulă să-mi dea codul-parolă afişat pe SecurID, aşa că noua cerere era destul de rezonabilă. Walsh a modificat temporar parola de la propriul lui cont de la unul dintre computerele NOC şi mi-a spus cum să mă conectez, după care mi-a spus: „Sună-mă când nu mai ai nevoie de el, ca să-mi schimb parola la loc”.

Am încercat să mă conectez la fiecare sistem în parte din Grupul pentru Abonamente în Reţeaua Celulară, dar eram tot timpul blocat: se pare că aveau un firewall. Tot tatonând prin reţeaua de la Motorola, am ajuns în fine la un sistem care permitea accesul cu utilizatorul „guest”, adică porţile erau larg deschise şi mă puteam conecta. (Am avut o surpriză: sistemul era o staţie de lucru NeXT, produsă de compania cu viaţă scurtă înfiinţată de Steve Jobs înainte de a se întoarce la Apple.) Am tras fişierul cu parole şi am spart parola cuiva care avea acces la maşină, un ins pe nume Steve Urbanski. Programul meu de spart parole nu a lucrat prea mult: numele de utilizator ales de el era „steveu” şi parola era „mary”.

Am încercat imediat să mă loghez de pe computerul NeXT pe serverul „lc16” de la Grupul pentru Abonamente în Reţeaua Celulară”, dar parola nu a funcţionat. Mare dezamăgire!

Asta este. Elementele de identificare ale lui Urbanski vor fi folositoare mai târziu. Dar ce-mi trebuia nu erau userul şi parola lui de pe NeXT, ci parola şi userul lui de pe serverele Grupului pentru Abonamente, care m-ar fi condus la codul-sursă dorit.

Am obţinut numărul de telefon de acasă al lui Urbanski şi l-am

sunat. M-am dat drept unul de la „NOC” şi l-am anunţat: „Am suferit o serioasă cădere de hard-disk. Aveţi pe acolo fişiere de rezervă?”.

Normal că avea!

„Păi putem s-o rezolvăm joi”, i-am spus. A o lăsa pe joi însemna că omul rămâne fără fişierele cu care lucrează trei zile întregi. Am depărtat telefonul de ureche atunci când am avut parte de aşteptata explozie de furie.

„Da, înţeleg”, i-am spus cu înţelegere. „Cred că pot face o excepţie; te pun în fruntea listei, dacă nu mă dai de gol. Resetăm serverul pe o maşină nou-nouţă şi va trebui să-ţi refac contul de utilizator pe noul sistem. Userul tău este «steveu», corect?”

„Da”, mi-a confirmat el.

„Bun, Steve, alege o parolă nouă care-ţi place.” Apoi, ca şi cum mi-ar fi venit o idee mai bună, am continuat: „Nu, lasă, doar spune-mi-o pe cea curentă şi îl setez pentru aia”.

Evident, omul a devenit brusc bănuitor. „Mai spune-mi o dată cine eşti”, a vrut el să ştie. „Pentru cine ziceai că lucrezi?”

Am repetat tot ce-i spusesem, de parcă asta făceam zi de zi.

Am întrebat dacă are SecurID. După cum mă aşteptam, a răspuns că da, aşa că i-am spus: „Stai să scot cererea ta de SecurID”. Era o cacealma. Ştiam că probabil a completat o cerere cu mult timp în urmă şi că poate nu-şi amintea dacă ceruse să i se seteze o parolă. Şi pentru că aveam deja una din parolele lui, „mary”, mi-am închipuit că asta o să-i sune familiar şi că s-ar putea să creadă că a folosit-o în cererea de SecurID.

Am făcut câţiva paşi, am deschis un sertar, l-am închis la loc, m-am întors la telefon şi am început să foşnesc paginile.

„Bun, uite-o… ai folosit parola «mary».”

„Da, corect”, mi-a spus el, satisfăcut. După o uşoară ezitare, a izbucnit: „Bun, parola mea este «bebop1».”

Căzuse cu totul în mrejele mele.

M-am conectat imediat la serverul despre care îmi vorbise Alisa, lc16, şi m-am logat cu „steveu” şi „bebop1”. Intrasem!

Nu mi-a luat mult să descopăr câteva versiuni ale codului-sursă al lui MicroTAC Ultra Lite; am arhivat şi comprimat totul cu „tar” şi „gzip” şi le-am transferat la Colorado Supernet. Apoi am avut grijă să şterg istoricul tuturor activităţilor Alisei, care arătau clar ce o rugasem eu să facă. E întotdeauna o bună idee să-ţi ştergi urmele.

Am petrecut restul weekendului băgându-mi nasul peste tot. Luni dimineaţa am încetat să mai sun la NOC ca să cer parolele SecurID. Fusese o acţiune pe cinste, dar nu avea rost să-mi forţez norocul.

Cred că în tot timpul acesta zâmbetul nu mi s-a şters de pe faţă. Încă o dată nu mi-a venit să cred ce simplu fusese, fără să mi se fi ridicat în faţă nicio barieră serioasă. Aveam o puternică senzaţie de satisfacţie,

ca aceea din liga de baseball pentru juniori, atunci când înscriam vreun punct decisiv.

Dar în aceeaşi zi mi-am dat seama (fir-ar al dracului!) că nu mă gândisem să copiez şi un compilator – programul care traduce codul-sursă scris de programator în „cod-maşină”, acele şiruri de zero şi unu pe care un computer sau procesorul unui telefon mobil le poate înţelege.

Aşa că asta a devenit următoarea mea misiune. Oare Motorola a produs propriul compilator pentru procesorul 68HC11 din MicroTac sau cumpărase un compilator de la alt producător de software? Şi cum fac rost de el?

Spre sfârşitul lui octombrie, obişnuitele incursiuni prin Westlaw şi LexisNexis m-au pus în faţa unui articol despre cea mai recentă aventură a lui Justin Petersen. Uneori FBI-ul închide ochii atunci când unul dintre informatorii lor nu respectă strict litera legii, dar există şi limite. A reieşit că asociatul lui Kevin Poulsen, Ron Austin, căruia Justin Petersen îi organizase un flagrant delict, începuse o cruciadă personală pentru a se răzbuna pe turnător şi a-l trimite la închisoare. Austin a aflat unde locuieşte Justin – la aceeaşi adresă din Laurel Canyon Boulevard unde mă duseseră şi pe mine căutările prin facturile telefonice detaliate de la McGuire. Justin se cam lăsase pe tânjeală: nu a efectuat obişnuita fărâmiţare a hârtiilor înainte de a le arunca la gunoi. Aşa că Austin a comis un clasic plonjon în ghena casei şi a descoperit dovezi că Justin nu o terminase cu frauda pe cărţi de credit. Şi a informat FBI-ul despre descoperirea lui.

Îndată ce a avut suficiente dovezi, David Schindler, adjunctul procurorului federal districtual, l-a convocat pe Justin (cu tot cu avocat) la Tribunalul Federal din Los Angeles. Luat la întrebări de procuratură şi persoanele care se ocupau de el de la FBI, Justin şi-a dat seama că soarta i-a fost pecetluită.

La un moment dat, în timpul întâlnirii, Justin a spus că vrea o discuţie între patru ochi cu avocatul lui. Au ieşit amândoi din sală. Peste câteva minute, avocatul intră în sală şi anunţă spăşit că i-a dispărut clientul. Judecătorul a emis pe loc un mandat de arestare fără cauţiune pe numele lui Justin.

Deci turnătorul care a încercat să ajute la trimiterea mea în închisoare era acum în aceeaşi barcă cu mine. Umbla, mai precis fugea, pe aceleaşi cărări.

Zâmbeam cu gura până la urechi. Principalul informator pe linie de hackeri al guvernului dispăruse. Şi chiar dacă puneau din nou mâna pe el, credibilitatea lui se redusese la zero. Guvernul nu va mai fi niciodată în măsură să-l folosească drept martor împotriva mea.

Ulterior, aveam să citesc despre tentativa lui Justin de a înşela o bancă în timp ce era fugar. Intrase în computerele lui Heller Financial

şi obţinuse codurile necesare pentru executarea unui transfer telegrafic din acea bancă într-un cont de la altă bancă. Apoi a telefonat la Heller Financial şi a spus că au o bombă în sediu. În timp ce clădirea era evacuată, Petersen a efectuat un transfer de 150.000 de dolari de la Heller Financial la Union Bank, redirecţionat prin Mellon Bank. Din fericire pentru Heller Financial, transferul a fost descoperit înainte ca Petersen să poată scoate banii de la Union.

M-a amuzat să aflu că a fost prins şi în acelaşi timp m-a surprins că a încercat un transfer bancar fictiv. Asta arăta că e într-adevăr un tip venal şi un escroc chiar mai mare decât crezusem iniţial.

CAPITOLUL 29
DIGRESIUNE

126 147 172 163 040 166 172 162 040 154 170 040 157 172 162 162 166 156 161 143 040 145 156 161 040 163 147 144 040 115 156 165 144 153 153 040 163 144 161 154 150 155 172 153 040 162 144 161 165 144 161 040 150 155 040 122 172 155 040 111 156 162 144 077{29}

Firma de avocatură a organizat anuala petrecere de Crăciun la mijlocul lui decembrie. M-am dus doar pentru că nu voiam să se întrebe colegii de ce nu sunt acolo. Am ciugulit câte ceva din mâncărurile alea cu fason, dar m-am ţinut departe de băutura care curgea în valuri, de teamă că s-ar putea să-mi dau drumul la gură. Oricum nu îmi plăcea să beau; tăria mea consta în şiruri de zero şi unu.

Orice ilegalist serios îşi apără spatele luând măsuri de contrasupraveghere, ca să se asigure că adversarul nu îi calcă pe urme. În tot timpul cât am folosit reţeaua Colorado Supernet – adică opt luni, încă de la sosirea mea în Denver – am supravegheat electronic situaţia, privind mereu peste umerii administratorilor de sistem, ca să fiu sigur că nu s-au prins de modul în care folosesc serverele lor pe post de magazie gratuită, dar şi ca rampă de lansare pentru atacurile în alte sisteme. Asta însemna că trebuia să-i observ în timp ce lucrează; uneori, mă logam la un server de terminale folosit de ei şi monitorizam sesiunile lor online timp de câteva ore. De asemenea, verificam dacă nu cumva supraveghează conturile folosite de mine.

Într-o seară, m-am hotărât să iau drept ţintă staţia de lucru personală a principalului administrator, ca să văd dacă activitatea mea a fost remarcată cumva. Am căutat prin e-mailul lui folosind cuvinte-cheie care să indice că e conştient de problemele curente de securitate.

Am dat de un mesaj care mi-a atras atenţia. Administratorul îi trimitea cuiva înregistrările de logare din timpul pătrunderii mele la Novell. Cu câteva săptămâni mai înainte, folosisem un cont numit „rod” pentru a depozita codul-sursă al NetWare pe unul dintre serverele de la Colorado Supernet. Pătrundere care se pare că nu a rămas nedescoperită.

> Evidenţa logărilor lui „rod” în perioada în care băieţii de la Novell au raportat atacuri şi conexiuni DINSPRE Novell în acelaşi timp. De remarcat faptul că unele dintre acestea îşi au originea în dial-up-ul de la Colorado Springs (719 575-0200).

Am început să scotocesc înnebunit prin e-mailurile

administratorului.

Şi iată scrisoarea, dublu mascată: un e-mail de la administrator, folosind un cont din domeniul lui personal, „xor.com”, mai degrabă decât contul lui de la Colorado Supernet. E-mailul fusese trimis cuiva care nu avea adresă la un domeniu guvernamental, dar care totuşi primea evidenţa logărilor mele, care includeau şi conexiunile mele spre Colorado Supernet din reţeaua Novell şi transferarea de fişiere în ambele sensuri.

Am sunat la biroul FBI din Denver, am dat numele adresantului e-mailului şi mi s-a spus că nu există niciun agent FBI cu acest nume la biroul din Denver. Telefonista mi-a sugerat să încerc la biroul din Colorado Springs. Aşa că am sunat acolo şi, fir-ar să fie, individul era într-adevăr agent FBI.

Rahaaaat!!!

Era cazul să-mi apăr cumva şoriciul. Şi încă repede. Dar cum?

Bun, trebuie să recunosc că planul cu care am venit s-ar putea să nu fie tocmai discret şi nici strict apărător de şorici, deşi ştiam că trebuie să fiu foarte, foarte atent.

Am trimis un fişier fals de logări din contul administratorului către agentul FBI, spunându-i că „noi” am găsit mai multe fişiere de logare cu detalii despre activităţile hackerului. Speram că le va investiga şi va ajunge să vâneze fantome, în timp ce eu continuam să lucrez la proiectele mele de hacking.

Această tactică se numeşte „dezinformare”.

Dar faptul că ştiam că FBI-ul este pe urmele unui hacker ce atacase Novell nu era suficient să mă facă să încetez activitatea.

Art Nevarez devenise bănuitor, aşa că am presupus că echipa de securitate de la Novell o să formeze o poteră, încercând să-şi dea seama ce s-a întâmplat şi cât din codul-sursă fusese compromis. Am schimbat ţinta şi m-am concentrat asupra birourilor lui Novell din San Jose, căutând numere de dial-up din California. Mai multe telefoane în care am folosit „ingineria socială” m-au condus la un individ numit Shawn Nunley.

„Salut, Shawn, sunt Gabe Nault de la tehnic din Sandy. Mă duc mâine la San Jose şi am nevoie de un număr de dial-up de acces la reţea”, i-am spus.

După mai multe replici, Shawn m-a întrebat: „Bun, ce nume de utilizator ai?”.

„«g-n-a-u-l-t»”, i-am spus literă cu literă.

Shawn mi-a dat numărul de dial-up la serverul de terminale 3Com, 800-37-TCP-IP. „Gabe”, mi-a zis el, „fă-mi un serviciu. Sună la numărul meu cu căsuţă vocală de la birou şi lasă-mi un mesaj cu parola pe care o vrei.” Mi-a dat numărul şi am lăsat mesajul pe care mi-l ceruse: „Bună, Shawn, sunt Gabe Nault. Te rog să-mi setezi parola

«snowbird». Mulţumesc încă o dată”, suna mesajul.

Evident, nu aveam nici cea mai mică intenţie să fac dial-up pe numărul gratuit cu 800 dat de Shawn: când suni un astfel de număr gratuit, numărul de la care suni este înregistrat automat. Am făcut altfel: am sunat la Pacific Bell şi prin „inginerie socială” am obţinut de la POTS (serviciul pentru asignarea numerelor) numărul perechii-fantomă asociate cu numărul dat de Shawn. Era 408 955-9515. Am sunat la serverul de terminale 3Com şi am încercat să mă loghez în contul „gnault”. A mers. Perfect.

Am început să folosesc serverul de terminale 3Com pe post de punct de acces în reţea. Când mi-am amintit că Novell a cumpărat Unix System Laboratories de la AT&T, mi-am propus să obţin codul de la UnixWare, pe care îl descoperisem cu ani în urmă pe serverele din New Jersey. Mai înainte, pătrunsesem la AT&T ca să capăt acces la SCSS (Sistemul Central de Control al Comutaţiei) şi am intrat pentru scurt timp la Grupul de Dezvoltare Unix al AT&T din Cherry Hill, New Jersey. La ora actuală, era deja un soi de *déjà vu* pentru mine, pentru că toate sistemele de dezvoltare rămăseseră aceleaşi. Am arhivat şi comprimat ultimul cod-sursă şi l-am mutat pe un sistem din Provo, Utah, iar peste weekend am transferat uriaşa arhivă la propriul meu „depozit” de la Colorado Supernet. Nu-mi venea să cred cât de mult spaţiu de disc foloseam. A trebuit adesea să caut conturi nefolosite, în care să ascund toată prada.

Într-un rând, după ce am format numărul lui 3Com, am căpătat o stranie senzaţie că am în spate pe cineva care se uită la tot ce bat pe tastatură. Un al şaselea simţ, un instinct oarecare, mi-a spus că administratorii de la Novell mi se uită peste umăr.

Am bătut:

Hei, ştiu că mă urmăreşti, dar n-o să mă prinzi niciodată!

(Acum o vreme am discutat cu Shawn Nunley. El mi-a spus că în momentul acela într-adevăr mă urmăreau şi au început să râdă, întrebându-se *„de unde naiba ştie?”.)*

Cu toate acestea, am continuat să intru în numeroase sisteme interne ale Novell, unde am plasat utilitare de furat parole şi am interceptat traficul în reţea, ca să-mi pot extinde accesul în şi mai multe sisteme Novell.

Peste câteva zile, am devenit puţin cam neliniştit. Am sunat la REMAC (Dispeceratul pentru Intervenţii Tehnice) al Pacific Bell şi am discutat cu funcţionara care se ocupa de primirea ordinelor privitoare la centrala din San Jose. I-am cerut să măsoare linia de dial-up din circuitul de comutaţie şi să-mi spună exact mesajul dat de circuit. Când mi-a spus, mi-am dat seama că numărul avea asociată o

procedură „capcană-urmărire”. Fir-ar al dracului! De cât timp era acolo? Am sunat la Centrul pentru Controlul Comutaţiei pentru zona respectivă, dându-mă de la serviciul de securitate de la Pacific Bell, şi am fost transferat la un ins care putea să urmărească informaţia legată de sistemul „capcană-urmărire”.

„A intrat în funcţiune pe douăzeci şi doi ianuarie”, mi-a spus el. Doar de trei zile. Totuşi, se apropiaseră prea mult ca să mă simt în largul meu. Din fericire, nu sunasem de prea multe ori în perioada respectivă; Pacific Bell ar fi fost capabilă să-mi traseze apelurile doar până la furnizorul de servicii interurbane, dar nu şi până la mine.

Am răsuflat uşurat şi am decis să las Novell în pace. Lucrurile deveniseră prea periculoase.

Peste ani şi ani, mesajul vocal lăsat lui Shawn Nunley avea să revină în prim-plan şi să mă muşte rău de fund. Dintr-un motiv oarecare, Shawn a înregistrat mesajul meu şi când i l-a pus unui ins de la securitate de la Novell care era în vizită, omul l-a predat la Unitatea Avansată de Infracţiuni Tehnologie din San Jose. Sticleţii nu au putut să lege vocea de niciun suspect anume. Dar peste mai multe luni au trimis banda la FBI, la Los Angeles, ca să vadă dacă băieţii federali pot face ceva cu ea. În cele din urmă, banda a ajuns pe biroul agentei speciale Kathleen Carson. Ea a introdus-o în casetofonul de pe birou, a apăsat play şi a ascultat. S-a prins pe loc: *acesta este Kevin Mitnick, hackerul pe care îl căutăm!*

Kathleen a sunat la serviciul de securitate al Novell şi a spus: „Am veşti bune şi veşti proaste. Vestea bună este că avem identitatea hackerului vostru – este Kevin Mitnick. Vestea proastă este că habar nu avem cum să dăm de el.”

La multă vreme după aceea, m-am întâlnit cu Shawn Nunley şi am devenit buni prieteni. Sunt bucuros că azi putem să ne amintim râzând de întregul episod.

Deci am terminat cu hackuitul la Novell, aşa că am decis să mă ocup de unul dintre cei mai mari producători de telefoane, Nokia.

Am sunat la Nokia Mobile Phones din Salo, Finlanda, dându-mă drept inginer de la Nokia USA din San Diego.

Am fost transferat în final la un domn numit Taipo. Omul se arăta a fi un tip drăguţ şi m-am simţit jenat să aplic pe pielea lui „ingineria socială”. Dar am lăsat deoparte sentimentalismul şi i-am spus că am nevoie de ultimul cod-sursă pentru telefonul celular Nokia 121. Omul a extras ultima versiune dintr-un director temporar din contul lui de utilizator şi apoi l-am făcut să-l transfere (prin FTP) la Colorado Supernet. La sfârşitul convorbirii, nu avea nici cea mai mică bănuială şi chiar m-a invitat să-l sun din nou dacă mai am nevoie de ceva.

A mers totul atât de uşor, încât am crezut că merită să încerc să capăt acces direct la reţeaua Nokia din Salo. Am sunat un ins de acolo

de la IT, dar convorbirea a devenit absolut penibilă, pentru că engleza lui nu era prea bună. Poate că vreo sucursală Nokia dintr-o ţară anglofonă se va dovedi mai de folos. Am detectat existenţa unei filiale Nokia Mobile Phones în oraşul Camberley din Anglia. Am vorbit cu o doamnă de la IT, cu un delicios accent britanic, dar care folosea atât de mult un jargon care îmi era necunoscut, încât a trebuit să mă concentrez serios ca să o înţeleg bine.

Am invocat scuza mea standard („probleme cu legătura prin reţea între Finlanda şi State şi un transfer de fişiere ce trebuia realizat de urgenţă”). Compania nu are numere de dial-up directe, mi-a spus ea, dar poate să-mi dea numărul de dial-up şi parola pentru „Dial-Plus”, care avea să mă lege la sistemul VMS din Camberley printr-o legătură X25 de comutaţie de pachete. Mi-a furnizat adresa de abonat X25 – 234222300195 – şi mi-a spus că am nevoie de un cont pe VAX, cont pe care mi l-a înfiinţat tot ea.

În momentul acela eram gata să explodez de entuziasm, pentru că eram foarte sigur că o să ajung la ţinta mea, „Mobira”, unul dintre sistemele VMS folosite de Grupul Nokia pentru Inginerie Celulară. M-am logat în cont şi am exploatat imediat una dintre vulnerabilităţi, care mi-a conferit privilegii absolute, după care am dat un „show user”, comandă care mă lăsa să văd care utilizatori sunt logaţi în acel moment. Iată o parte din respectivul afişaj:

Username ProcessName PID Terminal

CONBOY
CONBOY
0000C261
NTY3:
(comboy.uk.tele.nokia.fi)
EBSWORTH
EBSWORTH
0000A419
NTY6:
(ebsworth.uk.tele.nokia.fi)
FIELDING
JOHN FIELDING
0000C128
NTY8:
(dylan.uk.tele.nokia.fi)
LOVE
PETER LOVE
0000C7D4
NTY2:
([131.228.133.203])
OGILVIE
DAVID OGILVIE
0000C232
NVA10:
(PSS.23420300326500)
PELKONEN
HEIKKI PELKONEN

0000C160
NTY1:
(scooby.uk.tele.nokia.fi)
TUXWORTH
TUXWORTH
0000B52E
NTY12:
([131.228.133.85])

Sarah nu era logată. Minunat. Asta însemna că nu se uită la ce fac eu pe sistem.

După aceea am instalat modificarea făcută de mine la patch-ul făcut de Chaos Computer Club pentru programul Loginout al VMS, care îmi permitea să mă loghez în contul oricui, folosind o anumită parolă. Mai întâi am verificat contul lui Sarah, ca să văd dacă ea are acces la Mobira din Salo. Am rulat un test simplu şi mi-am dat seama că am acces la contul ei printr-un protocol de reţea numit DECNET şi că nu aveam nevoie de niciun fel de parolă: Mobira era configurat să aibă încredere în sistemul VMS din Marea Britanie. Pur şi simplu am transferat un script pentru rularea comenzilor mele de sub contul lui Sarah.

O să intru! Eram într-o stare de extaz.

Am folosit o vulnerabilitate de securitate ca să obţin privilegii complete în sistem şi apoi am creat propriul meu cont cu privilegii absolute – totul în cam cinci minute. În cam o oră, am fost în măsură să extrag codul-sursă pentru toate telefoanele mobile Nokia care erau în curs de dezvoltare. Am transferat la Colorado Supernet câteva versiuni ale codului-sursă pentru sistemele aparatelor Nokia 191 şi Nokia 121. După aceea, am decis să văd cât de vigilenţi sunt administratorii. A reieşit că aveau în funcţiune programele de verificare pentru evenimente cum ar fi crearea de conturi şi adăugarea de privilegii pentru conturile existente. Era doar un mic hop în acţiunea mea de obţinere a codului.

Am instalat un programel VAX Macro care a păcălit sistemul de operare şi mi-a permis să dezactivez toate alarmele de securitate fără a fi detectat, un timp suficient de lung ca să schimb parole şi să adaug privilegii unor conturi inactive – probabil aparţinând unor angajaţi concediaţi – în caz că aveam nevoie să revin acolo.

Se pare totuşi că unul dintre administratorii de sistem a remarcat alarmele care fuseseră declanşate atunci când am creat contul iniţial pentru mine, înainte să fi dezactivat alarmele. Aşa că data viitoare când am încercat să intru în sistemul VMS de la Camberley m-am trezit blocat. Am sunat-o pe Sarah, ca să văd dacă pot afla ceva. Ea mi-a spus: „Hannu a dezactivat accesul din afară, e de la nişte *hackăruire*”.

„Hackăruire” – aşa îi spun englezoii?

Am schimbat vitezele şi am decis să obţin o copie a codului-sursă pentru un produs care avea desemnarea internă „HD760": primul telefon digital Nokia, care era în curs de dezvoltare chiar atunci. Am ajuns să discut cu principalul programator al produsului, Markku, din Oulu, Finlanda, pe care l-am convins să extragă şi să comprime pentru mine ultima versiune a codului-sursă.

L-am rugat să transfere fişierul printr-o conexiune FTP pe un server din State, dar Nokia tocmai blocase toate transferurile spre exterior, din cauza compromiterii securităţii la Mobira.

Nu putea să încarce totul pe o bandă? Markku nu avea unitate de bandă. Am început să sun altă lume din Oulu, căutând o unitate de bandă. În cele din urmă, am localizat un ins de la IT care era foarte prietenos şi care avea un bun simţ al umorului şi, chiar mai important, avea unitate de bandă. L-am determinat pe Markku să-i transfere fişierul arhivat cu codul dorit de mine şi apoi am discutat cu el cum să-mi transmită banda, după ce s-a copiat codul pe ea, la biroul Nokia USA din Largo, Florida. A fost nevoie de o mulţime de aranjamente, dar în cele din urmă totul a fost pus la punct.

În jurul datei în care aşteptam sosirea pachetului, am început să sun la biroul de mesagerie de la Largo, ca să văd dacă ajunsese. În timpul ultimelor mele câteva telefoane, am fost pus în aşteptare un timp lung. Doamna a revenit la telefon şi s-a scuzat, spunând că departamentul se mută în alte birouri şi că va trebui să „caute mai bine" pachetul meu. Da, sigur: instinctul meu îmi spunea că vor să mă găbjească.

Peste câteva zile, am recurs la ajutorul lui Lewis De Payne, care era şi el entuziasmat de ideea de a obţine codul-sursă al acelui telefon ultranou. El a efectuat nişte săpături superficiale şi a aflat că preşedintele companiei Nokia USA este un anume Kari-Pekka (zis şi „K-P") Wilska. Dintr-un motiv absolut tembel, Lewis a decis să se dea drept Wilska, un finlandez, şi să sune la biroul din Largo sub această identitate, ca să ceară retrimiterea pachetului.

Mult mai târziu, aveam să aflăm că agenţii FBI fuseseră avertizaţi şi că merseseră la biroul din Largo, unde au instalat un dispozitiv de înregistrare a oricărui apel făcut de vreunul din noi.

Lewis a sunat, dându-se din nou drept Wilska. A aflat că pachetul a sosit şi a cerut să îi fie trimis la un hotel din reţeaua Ramada de lângă biroul lui. Am sunat la hotel ca să fac o rezervare pe numele lui Wilska, ştiind că recepţia o să reţină un pachet destinat unui oaspete care făcuse o rezervare.

În după-amiaza următoare, am sunat la hotel ca să mă asigur că pachetul poate fi ridicat. Doamna cu care am discutat părea cam jenată şi apoi a revenit la telefon şi a spus că da, pachetul e acolo. I-am cerut să-mi spună cât de mare este. Mi-a spus: „Îl au băieţii de la comisioane. Mă duc să văd".

M-a pus din nou pe aşteptare şi a lipsit *multă* vreme. Am devenit neliniştit, apoi chiar am intrat puţin în panică. Era o alarmă serioasă.

În fine, a revenit la telefon şi mi-a descris mărimea pachetului, care într-adevăr suna ca şi cum ar fi fost o bandă de computer.

Dar deja începusem să mă simt nu prea în largul meu. Chiar aveau banda la comisioane sau era o înscenare, o capcană? Am întrebat: „A fost trimis prin poştă sau UPS?”. Mi-a spus că o să se uite şi m-a pus din nou în aşteptare. Trei minute. Cinci. Au trecut cam opt minute până să-i aud din nou glasul, care mi-a spus: „Pin poştă”.

„Perfect”, am spus. „Ai pachetul în faţă?”

„Da.”

„Bun, spune-mi, te rog, ce număr de înregistrare are coletul.”

Dar ea m-a pus din nou în aşteptare.

Nu e nevoie să fii un geniu ca să-ţi dai seama că situaţia era foarte gravă.

Am bătut pasul pe loc cam o jumătate de oră, întrebându-mă ce să fac. Unica opţiune de bun-simţ, evident, era să las totul baltă şi să uit întreaga afacere. Dar trecusem prin prea multe în dorinţa de a avea codul-sursă, prea îl voiam. „Bunul-simţ” nu părea să intre în ecuaţie.

După o jumătate de oră, am sunat la hotel încă o dată şi am cerut să discut cu şeful de tură.

Când acesta a venit la telefon, am spus: „Sunt agentul special Wilson de la FBI. Sunteţi la curent cu situaţia de la sediul dumneavoastră?”. Mă aşteptam pe jumătate să-mi spună că habar nu are despre ce vorbesc.

Totuşi, el mi-a răspuns: „Evident că sunt! Poliţia a plasat întregul loc sub supraveghere!”.

Cuvintele lui m-au izbit ca un robinet în dinţi.

Mi-a spus că unul dintre poliţişti tocmai intrase în birou pe când vorbeam şi am cerut să vorbesc cu el.

Poliţistul a venit la telefon. I-am cerut, luându-mi un ton autoritar, să-şi dea numele. Mi l-a dat.

Am spus că sunt agentul special Jim Wilson de la Echipa Infracţiuni Intelectuale. „Ce se mai întâmplă pe acolo?”, l-am întrebat.

Poliţistul mi-a spus: „Omul nostru încă nu a apărut”.

I-am spus: „Bun, mulţumesc pentru noutăţi” şi am închis.

Mult prea periculos ca să mă simt bine.

L-am sunat pe Lewis. El tocmai ieşea pe uşă ca să meargă să culeagă pachetul. Am urlat practic în telefon: „Stai! E o capcană!”.

Dar nu puteam lăsa lucrurile aşa. Am sunat la alt hotel şi am făcut o rezervare pe numele K-P Wilska, apoi am sunat din nou la doamna de la hotelul Ramada şi i-am spus: „Vă rog să retrimiteţi pachetul la alt hotel. M-am răzgândit, rămân aici seara asta, ca să ajung la o şedinţă mâine, devreme”. I-am dat numele şi adresa noului hotel.

Mi-am închipuit că nu ar strica să trimit FBI-ul să vâneze cai verzi pe pereţi măcar o vreme.

Când am văzut o reclamă la cel mai nou telefon NEC, nu mi-a păsat prea mult de telefonul în sine; doar mi-am dorit să am codul-sursă. Nu conta că deja înhăţasem codul-sursă pentru mai multe alte telefoane nou-nouţe: acesta urma să fie noul meu trofeu.

Ştiam că NEC, firmă subsidiară a NEC Electronics, avea un cont la furnizorul de servicii de internet (ISP) numit Netcom. Acest ISP devenise una dintre principalele mele rute pentru accesarea internetului, în parte pentru că oferea convenabile numere dial-up în practic toate oraşele mari.

Am sunat la sediul NEC din Statele Unite, din Irving, Texas, obţinând informaţia că firma îşi produce toate programele pentru telefoanele celulare în Fukuoka, Japonia. Am sunat de câteva ori la NEC Fukuoka şi am ajuns la Divizia de Comunicaţii Radio Mobile, unde o recepţioneră a găsit pe cineva care ştia englezeşte ca să mă ajute ca interpret. O asemenea situaţie este întotdeauna în avantajul meu, pentru că traducătorul conferă parţial autenticitate: este în aceeaşi clădire şi vorbeşte limba ţintei tale. Persoana de la capătul liniei are tendinţa să creadă că ai fost deja verificat. Iar în acest caz a ajutat şi faptul că în cultura japoneză nivelul încrederii implicite este foarte înalt.

Traducătoarea a găsit un individ care să mă ajute, pe care mi l-a prezentat drept unul dintre principalii ingineri de software ai grupului. I-am cerut să-i spună: „Sunt de la Divizia de Comunicaţii Radio Mobile din Irving, Texas. Avem o criză aici. Am avut o defecţiune catastrofală a hard disckului şi am pierdut cele mai noi versiuni ale codului-sursă pentru mai multe telefoane mobile".

El mi-a răspuns: „Dar de ce nu intraţi în «mrdbolt»?".

Hm, asta ce-o mai fi?

Am făcut o încercare: „Nu putem să intrăm pe server din cauza defecţiunii". Am trecut testul: „mrdbolt" era evident numele serverului folosit de grupul acesta de programatori.

I-am cerut inginerului să transmită prin FTP fişierele la contul de la Netcom al NEC Electronics. Dar am primit un refuz, pentru că asta însemna să trimită informaţii importante unui sistem din afara companiei.

Ce mai era de făcut? Ca să câştig ceva timp, i-am spus traducătoarei că trebuie să răspund la un telefon şi că o să sun din nou peste câteva minute.

Creierul meu a căutat o cale ocolită, care părea să rezolve problema: puteam folosi pe post de intermediar Divizia Transmisiuni a NEC, din sectorul auto al companiei, unde probabil că personalul nu se prea ocupa cu materiale confidenţiale ale companiei şi deci va fi mult mai

puţin preocupat de securitate. În plus, nici măcar nu le-aş fi cerut vreo informaţie.

I-am spus individului de la Grupul Auto: „Avem probleme în transferul dintre NEC Japonia şi reţeaua noastră din Texas” şi i-am cerut să creeze un cont temporar pentru a-i putea transfera lui un fişier prin FTP. Omul nu a părut să aibă nicio obiecţie. Cât am aşteptat eu la telefon, a înfiinţat un cont şi mi-a dat numele serverului NEC, ca şi elementele de conectare.

Am sunat din nou în Japonia şi i-am dat traducătoarei informaţia, ca să o dea mai departe. Acum ar fi avut de transferat codul-sursă la altă sucursală a NEC, lucru care i-a liniştit. Au avut nevoie de cam cinci minute ca să transfere fişierul. Când l-am sunat din nou pe insul de la Divizia transmisiuni, el mi-a confirmat sosirea fişierului. Dat fiind modul în care am pus problema, el a presupus, firesc, că eu am trimis fişierul. I-am dat instrucţiuni să transfere fişierul la contul NEC Electronics de la Netcom.

Apoi m-am dus la Netcom şi am transferat codul-sursă pe unul dintre serverele de la USC pe care le foloseam eu pentru stocare.

Comisesem o piraterie formidabilă, dar fusese prea uşor. Unde mai era satisfacţia?

Aşa că mi-am propus pentru data viitoare o sarcină şi mai mare: să pătrund în reţeaua de la NEC şi să trag codul-sursă pentru toate telefoanele celulare folosite în Statele Unite. Şi dacă tot eram acolo, să fac acelaşi lucru şi pentru Anglia şi Australia; dacă o să mă hotărăsc vreodată să locuiesc într-una din aceste ţări?

Matt Ranney, de la NEC din Dallas, era dispus să-mi creeze un cont, bazat pe povestea mea cum că sunt în vizită de la sediul NEC din San Jose, California, şi aveam nevoie de o conexiune locală – dar mai întâi a trebuit să-l conving şi pe şeful lui. După ce m-am logat, mi-a fost uşor să devin utilizator root, folosind un *exploit,* un cod care profita de vulnerabilităţile sistemului, descoperit în ofensivele mele anterioare asupra sistemelor de la Sun. Am adăugat o cale secretă de acces *(backdoor)* la programul de log-in. Mi-am ales pentru mine o parolă secretă – „.hackman” – care mi-a permis să mă loghez în contul oricărui utilizator, chiar şi în contul de utilizator root. Alt utilitar din trusa mea de hacker m-a ajutat să păcălesc „sumele de control”, astfel încât versiunea cu *backdoor* a lui log-in să fie mai dificil de detectat.

Pe vremea aceea, un administrator de sistem efectua o „sumă de control” pe un program de sistem, cum ar fi cel de „log-in”, ca să vadă dacă fusese cumva modificat. După ce am compilat noua versiune a lui „log-in”, am modificat suma de control la valoarea ei iniţială, astfel încât chiar dacă programul conţinea un *backdoor,* orice verificare să îl valideze.

Comanda Unix *„finger”* (literal: „deget”) mi-a dat numele tuturor

utilizatorilor logaţi în acel moment la „mrdbolt”.

Unul dintre ei era Jeff Lankford; listarea mi-a dat numărul telefonului lui interior şi mi-a arătat că bătuse la tastatură până cu două minute înainte.

L-am sunat pe Jeff, dându-mă drept „Rob de la Departamentul IT” şi l-am întrebat: „Bill Puknat e acolo?”, dându-i numele unui alt inginer din Divizia de Comunicaţii Radio Mobile. Nu, Bill nu era în birou.

„La naiba. M-a sunat că are probleme, zicea că nu poate crea fişiere care încep cu un punct. Aveţi asemenea probleme?”

Nu avea.

„Aveţi un fişier numit .rshost?”

„Ce e aia?”

Aha! Asta-i muzica ce-mi place! Parcă eram un clovn de carnaval care face un semn cu creta pe spatele cuiva ca să le arate complicilor că omul e un fraier sau un „nebun”, un *„pezzo”,* cum zic italienii.

„Bun, aşa deci”, am spus. „Ai câteva clipe ca să faci un test, ca să văd cum se rezolvă problema?”

„Desigur.”

I-am spus să tasteze următoarele:

echo „+ +” >~.rhosts

Da, o variantă a hackingului cu .rshost. I-am dat o explicaţie plauzibilă pentru fiecare pas, vorbindu-i calm, astfel încât să creadă că a înţeles ce se întâmplă.

Apoi i-am cerut să bată o comandă „ls- al”, ca să obţin o listă a tuturor fişierelor lui.

Pe măsură ce fişierele lui erau listate pe staţia lui de lucru, am bătut

rlogin lankforj@mrdbolt

comandă care m-a logat în contul lui, „lankforj”, de pe serverul mrdbolt.

Intrasem în contul lui fără să am nevoie de parolă.

I-am cerut lui Jeff să-mi spună dacă vede fişierul .rhosts pe care tocmai îl creaserăm şi el mi-a confirmat. „Minunat”, am spus. „Acum pot să rezolv problema. Mulţumesc pentru timpul acordat pentru teste.”

Apoi l-am rugat să şteargă fişierul, ca să pară că totul s-a întors la starea de dinainte.

Eram foarte emoţionat. Îndată ce am terminat convorbirea, am obţinut rapid acces la root şi am stabilit un *backdoor* pe serverul mrdbolt. Am început să bat cu o viteză ameţitoare; eram atât de prins, că nu-mi puteam opri degetele.

Ipoteza mea fusese corectă: mrdbolt era filonul suprem, era legătura folosită pentru a disemina rezultatele echipei de dezvoltare în Divizia de Comunicaţii Radio Mobile, NEC USA şi NEC Japonia. Am descoperit mai multe versiuni ale codului-sursă pentru câteva telefoane mobile NEC. Dar codul-sursă pe care mi-l doream, cel al NEC P7, nu era online. Fir-ar să fie! Atâta muncă degeaba!

Dacă tot eram în reţeaua interioară, poate că voi obţine codul de la NEC din Japonia. În următoarele câteva săptămâni, aveam să capăt fără mari probleme acces la toate serverele folosite de Divizia de Comunicaţii Radio Mobile din Yokohama.

Am continuat să caut coduri-sursă pentru telefoane celulare, dar am descoperit că informaţia este cumplit de redundantă: compania producea telefoane pentru diferite pieţe, între care Marea Britanie, alte ţări europene şi Australia. Gata cu joaca: trebuia să adopt o abordare mai simplă.

Am verificat pe serverul mrdbolt cine este logat. Acest Jeff Lankford părea să fie împătimit de munca lui: omul încă era online, mult timp după terminarea programului de lucru.

Pentru ce aveam de gând, era nevoie de puţină intimitate. Darren şi Liz deja plecaseră acasă; Ginger era în schimbul II, deci încă se afla acolo, dar biroul ei era în partea cealaltă a sălii de calcul. Am închis parţial uşa spaţiului pe care îl împărţeam cu colegii mei de serviciu, lăsând-o doar puţin întredeschisă, ca să văd dacă vine cineva.

Ceea ce urma să fac cerea ceva curaj. Nu sunt prea talentat când e vorba de accente, dar urma să încerc să mă dau drept Takada-san, de la Divizia de Comunicaţii Radio Mobile a NEC Japonia.

L-am sunat pe Lankford la serviciu. A ridicat receptorul şi m-am lansat direct:

„Misterrrrr, ahhh, Lahngfor, eu Takada-san… Japonia din.” Cunoştea numele şi m-a întrebat cu ce-mi poate fi de folos.

„Misterrrrr Lahng… for – noi nu găsit versiune trei zerro cinci pentru Proiect Hotdog” – am folosit numele pe care îl culesesem pe parcurs al codului-sursă al lui NEC P7. „Poţi să trimiteţi, puneţi pe mrdbolt?”

M-a asigurat că are versiunea 3.05 pe dischetă şi că poate să o ridice pe server.

„Ahhh, mulţu-mesc Mister Jeff. Eu verific mrdbolt curând. Bye.”

Tocmai când dădeam să închei conversaţia cu accentul meu se pare destul de reuşit, uşa s-a deschis brusc şi larg şi în prag apăru Ginger.

„Eric… Ce naiba *faci?”,* m-a întrebat ea.

Moment foarte prost ales.

„Nimic, îi joc o festă unui amic”, i-am spus eu.

S-a uitat la mine cam chiorâş, apoi s-a întors şi a plecat.

Mamă! Cât pe-aci!

M-am logat pe mrdbolt şi am aşteptat ca Jeff să termine încărcarea codului, pe care apoi l-am transferat pe loc pe un sistem de la USC (Universitatea din California de Sud), pentru pus la păstrare.

În această perioadă, verificam continuu toate e-mailurile administratorilor de la NEC, căutând anumite cuvinte-cheie, între care „FBI", „urmă", „hacker", „gregg" (numele de utilizator folosit de mine), „capcană" şi „securitate".

Într-o zi, am dat de un mesaj care m-a îngheţat:

> A sunat FBI pentru că un cod-sursă a apărut pe un server pe care îl monitorizează ei în LA. Pe 10 mai fişierele au fost transmise prin FTP de pe serverul netcom7 pe serverul din LA. 5 fişiere, conţinând în total cam un mega de diverse. 1210-29.lzh p74428.lzh v3625dr.lzh v3625uss.lzh v4428us.scr. Kathleen l-a sunat pe Bill Puknat.

Puknat – al cărui nume îl folosisem în prima mea convorbire cu Jeff Lankford – era programatorul-şef al Diviziei de Comunicaţii Radio Mobile din Statele Unite. „Kathleen" trebuie să fi fost Kathleen Carson, de la agenţia FBI din Los Angeles. Iar „serverul pe care îl monitorizează ei în LA" însemna că FBI-ul urmăreşte sistemele în care îmi stocam fişierele NEC: USC. Trebuie că au urmărit cele mai multe din transferurile mele către USC, dacă nu pe toate.

Rahat!

Trebuia să aflu cum mă urmăresc şi de cât timp o fac.

Am examinat sistemele pe care intrasem la USC şi am descoperit că fusese instalat un program de monitorizare, pentru a-mi spiona activităţile. Am putut chiar să identific administratorul de sistem de la USC care îl pusese acolo, un anume Asbed Bedrossian. Gândindu-mă că un hoţ merită un hoţ şi jumătate, am localizat serverul pe care el şi alţi administratori de sistem de la USC îşi primeau poşta electronică – sol.usc.edu –, am căpătat acces de root şi am scotocit prin e-mailurile lui Asbed, căutând în special cuvântul „FBI". Iată ce am găsit:

> Fiţi atenţi! Avem o problemă de securitate. Avem două conturi supravegheate de FBI şi de administratorul de sistem ASBED. Conturile au fost compromise. Dacă primiţi vreun telefon de la ASBED, vă rog să cooperaţi, prin capturare şi copiere de fişiere. Mulţumesc.

Parcă nu era destul că indivizii găsiseră un cont folosit de mine; acum ştiam că l-au descoperit şi pe al doilea. Eram îngrijorat, dar în acelaşi timp şi cam furios că nu-i prinsesem mai din vreme.

Mi-am închipuit că probabil Asbed a remarcat că o cotă imensă din

disc este folosită fără ca el să ştie pentru ce.

Atunci când a aruncat un ochi, şi-a dat seama pe loc că un hacker îşi stochează acolo softul furat. Dat fiind că folosisem sistemele USC pentru stocarea unor coduri-sursă în timpul atacului meu de la DEC din 1988, am presupus că sunt în fruntea listei suspecţilor.

Ulterior am aflat că FBI-ul începuse să se uite prin fişiere şi să sune la diverse companii, anunţându-le că din sistemele lor fuseseră furate coduri patentate, care acum se găseau pe un server de la USC.

Jonathan Littman a scris în cartea lui *The Fugitive Game* despre o întâlnire de pe la începutul lui 1994, convocată, după spusele lui, de procurorul David Schindler şi care a avut loc la sediul FBI din Los Angeles. De faţă erau, „jenaţi şi alarmaţi”, reprezentanţi ai principalilor producători de telefoane celulare pe care îi hackuisem. Nimeni nu voia să se afle că firma lor fusese victima unui hacker – nici măcar într-o sală plină cu alte victime. Littman spune că Schindler i-a spus: „A trebuit să le dau nume fictive: insul A de la firma B şi aşa mai departe. Altfel nu au vrut să coopereze”.

„Toată lumea îl suspecta pe Mitnick”, scrie Littman, adăugând că Schindler s-a întrebat cu voce tare: „Care este scopul adunării tuturor acestor coduri? Lucrează în numele cuiva? Le vinde? Ce pagube poate provoca cu ele?”.

Se pare că nu le-a trecut prin cap niciunuia dintre ei că pur şi simplu o făcem ca să-mi pun forţa la încercare. Schindler şi ceilalţi erau blocaţi în ceea ce am putea numi „paradigma Ivan Boesky”: pentru ei, a fi hacker nu avea nicio noimă dacă nu făceai bani din asta.

CAPITOLUL 30
EXACT CÂND NU TE-AŞTEPŢI

Ouop lqeg gs zkds ulv V deds
zq lus DS urqstsn't wwiaps?{30}

Spre sfârşitul primăverii lui 1994, încă mă foloseam de numele Eric Weiss şi încă lucram la firma de avocatură din Denver. Nu era deloc neobişnuit să-mi petrec întreaga pauză de prânz pe telefonul celular. Asta se întâmpla mult înainte ca peisajul să fie poluat de toţi acei inşi care profită de posibilitatea de a bate câmpii fără fir. Pe vremea aceea, un minut pe mobil încă te costa un dolar întreg. Acum, în retrospectivă, sunt sigur că păream extrem de suspect că petrec atât de mult timp cu un telefon celular, mai ales că făceam doar 28.000 de dolari pe an.

Într-o zi, am fost invitaţi toţi cei de la Departamentul IT să luăm masa de prânz cu Elaine şi cu şeful ei, Howard Jenkins. Am pălăvrăgit verzi şi uscate, când Jenkins mă întreabă: „Eric, tu ai făcut colegiul în Washington. Cât de departe erai de Seattle?".

Credeam că mi-am făcut bine lecţiile ca să mă acopăr, memorasem numele profesorilor care au predat la Ellensburg în anii potriviţi, ca să se potrivească cu CV-ul meu şi aşa mai departe. Dar la întrebarea asta nu aveam nicio idee cum să răspund. M-am făcut că am un acces de tuse, am dat din mână a scuză şi m-am grăbit spre toaletă.

Am intrat într-un separeu şi am sunat la Universitatea Centrală a Statului Washington de pe telefonul meu celular, la oficiul de înscrieri, şi le-am spus că mă gândesc să mă înscriu la ei şi mă întrebam cam cât ia cu maşina până la Seattle. „Cam două ore", mi-a spus doamna, „dacă nu e oră de vârf".

M-am întors la masă, cerându-mi scuze pentru dispariţie (le-am spus că nişte mâncare a ajuns pe partea cealaltă). Howard s-a uitat la mine şi i-am spus: „Îmi pare rău, cred că m-aţi întrebat ceva mai devreme.").

El a repetat întrebarea.

„A, cam două ore dacă nu te prinde în trafic", i-am răspuns. Am zâmbit şi l-am întrebat dacă a fost vreodată în Seattle. Tot restul prânzului, nimeni nu mi-a mai adresat întrebări precise.

Dacă las deoparte grijile legate de identitatea mea, slujba mergea relativ bine de mai mult de un an. Apoi am fost izbit de unde nu mă aşteptam. Căutam nişte hârtii pe biroul lui Elaine într-o seară şi am dat de un dosar deschis care conţinea un anunţ: angajăm specialist IT. Specificaţiile slujbei se potriveau perfect cu postul lui Darren. Sau cu al meu.

A fost ca un duş rece. Elaine nu menţionase niciodată că firma ar

vrea să mai angajeze pe cineva, ceea ce însemna un singur lucru: ea şi şefii ei se pregăteau să concedieze pe unul din noi. Dar pe care dintre noi îl aştepta butucul?

Am început imediat să sap ca să aflu răspunsul. Cu cât descopeream mai multe, cu atât mai complex devenea acest cuţit înfipt în spate. Ştiam deja că Elaine e supărată rău de tot pe Darren, pentru că îl prinsese dând consultaţii unui client exterior în timpul serviciului. Apoi am mai descoperit un indiciu flagrant, într-un e-mail trimis de Ginger către Elaine, care, printre altele, spunea: „Eric e aici tot timpul, lucrează intens la ceva, dar nu ştiu la ce".

Aveam nevoie de mai multe informaţii. După orele de lucru, am coborât la biroul şefului de la personal, la etajul 41. Făcusem recunoaşterea cu câteva zile mai înainte. Personalul de curăţenie îşi începea activitatea prin descuierea tuturor uşilor: perfect. Am intrat în birou, cu speranţa că încă am îndemânarea în desfacerea de lacăte.

Lacătul în straturi de la fişierul de dosare al directorului s-a deschis cu un clic la a doua încercare – minunat. Am tras dosarul meu de personal şi am descoperit că luaseră deja decizia: când urma să ne întoarcem la muncă după Ziua Eroilor, mi se va spune că sunt concediat.

Motivul? Elaine era convinsă că fac muncă independentă, dând consultaţii clienţilor pe timpul firmei. Ironia sorţii: era probabil unica activitate nu tocmai cuşer pe care *nu* o comiteam la vremea aceea. Probabil că îşi baza concluziile pe timpul petrecut de mine vorbind la telefonul celular în pauza de prânz sau în alte momente libere. Era total pe dinafară.

Că tot eram acolo, am scos şi dosarul lui Darren şi am descoperit că şi el urma să fie concediat. Doar că în cazul lui aveau dovezi concrete că într-adevăr făcuse consultanţă pentru alţi clienţi. Mai rău, o făcuse consumând din timpul firmei de avocatură. Ştiau că a încălcat regulile şi au presupus, chiar şi fără dovezi concrete, că şi eu fac la fel.

A doua zi, pescuind pentru informaţii, am atacat-o direct pe Ginger: „Umblă vorba că se caută un nou angajat pentru IT. Cine o să fie concediat?". Peste câteva minute, ea retransmitea întrebarea mea şi lui Elaine şi nu a trecut nicio jumătate de oră şi mi s-a spus că Howard Jenkins a trimis pe cineva să-mi spună că vrea să discute cu mine imediat în biroul doamnei de la personal Maggie Lane. *Ce tâmpit!* mi-am spus. *Eu, cu gura mea mare!*

Dacă ştiam că asta o să urmeze, mi-aş fi petrecut întregul weekend acoperindu-mi urmele, ştergând de pe computerul meu (şi aveam acolo o mulţime de fişiere) tot ce m-ar fi putut incrimina. Acum trebuia să improvizez în condiţii de criză. Am aruncat toate benzile, dischetele şi tot ce mi-a mai trecut prin cap într-un sac de plastic pentru gunoi, pe care l-am aruncat în bena din parcarea de peste

drum.

Când m-am întors, Elaine era furioasă. „Te aşteaptă!”, mi-a spus ea. I-am spus că mi se făcuse rău de la stomac şi că o să mă duc acolo imediat.

Toate încercările mele de a face pe prostul când m-au acuzat că muncesc pe lângă pe banii companiei au fost în zadar. Am încercat o abordare de tipul „nu consult pe nimeni, ce dovezi aveţi?”, dar nu m-au crezut. Am fost concediat scurt.

Dintr-odată, eram şomer şi fără niciun venit. Mai rău, mă temeam ca nu cumva firma de avocatură să-mi fi verificat identitatea sau poate Fiscul să fi descoperit că SSN-ul folosit de mine îi aparţine adevăratului Eric Weiss.

Mi-a fost frică să dorm la mine în apartament peste noapte şi am găsit un motel lângă Cherry Creek, partea mea preferată din Denver. În dimineaţa următoare, am închiriat o dubă de patru metri, mi-am încărcat în ea toate angaralele şi în drum spre motel am oprit la locul de unde închiriasem mobila; le-am servit o poveste cu urgenţă în familie, am dat cheia apartamentului, am plătit toate restanţele şi i-am lăsat să-mi ridice patul, masa, noptiera, televizorul şi aşa mai departe.

Am tras la motel, dar nu mi-am dat seama că duba mea e prea înaltă pentru intrarea în parcare şi am lovit-o. De teamă că vor chema poliţia, care va face raport de accident, m-am oferit să plătesc pe loc pagubele. Omul a spus cinci sute de parai; poate că era preţul corect sau poate nu, dar am plătit oricum, chiar dacă nu era momentul potrivit să arunc banii pe fereastră, bani necesari pentru supravieţuire – dar era preţul neglijenţei şi de asemenea preţul dorinţei mele de a nu risca o discuţie cu un poliţist.

Evident, următoarea mea misiune a fost să fac curăţenie-lună pe computerul pe care îl folosisem la firmă. Dar cum dacă nu mai lucram acolo?

Două săptămâni mai târziu, Elaine a spus că-mi permite să vin să-mi transfer fişierele „personale” pe dischete, ceea ce însemna să recuperez toate comorile constând în coduri-sursă din ultimele hackuiri. A stat alături de mine cât timp am făcut asta şi s-a arătat foarte iritată când am şters fiecare fişier după ce l-am salvat pe o dischetă. Ca să o induc în eroare, am creat pe computer un director „Eric” şi am mutat acolo toate fişierele, în loc să le şterg. Ulterior, aveam să mă conectez din exterior la computer şi să şterg toate fişierele din acel director.

Nu mult după aceea, m-am recules şi am decis să o sun pe Ginger, sub pretextul că „ţinem legătura”, dar de fapt cu speranţa că o să capăt ceva informaţii utile. În timpul convorbirii, ea a menţionat că ar avea probleme cu sistemul „BSDI”, care făcea legătura dintre firma de avocatură şi internet, pe care îl instalasem şi pe care îl administrasem eu.

I-am spus că o pot ajuta prin telefon. Am condus-o pas cu pas prin rezolvarea problemei şi la un moment dat i-am spus să tasteze:

nc-l-p 53-e/bin/sh &

Nu a recunoscut comanda, care îmi dădea acces complet la sistemul informatic al firmei. După ce ea a bătut comanda, eu am rulat un program numit „netcat”, care a stabilit o intrare pentru root pe portul 53, astfel încât am putut să mă conectez la portul respectiv cu un program intermediar, care nu cerea nicio parolă. Ginger nu şi-a dat seama că a instalat pentru mine o cale secretă de acces complet.

Îndată ce am intrat, m-am conectat la sistemul AViiON Data General, care rula aplicaţia de contabilitate telefonică a firmei şi pe care îmi stabilisem sistemul de avertizare timpurie. M-am conectat mai întâi la AViiON ca măsură de siguranţă: dacă după ce mă concediaseră şefii se deciseseră să schimbe parola la grupul de servere VMS – care erau principalele computere ale firmei –, atunci orice tentativă a mea de a mă lega la grupul VMS cu o parolă greşită ar fi declanşat alarma de logare eşuată din partea sistemului care acţiona ca o interfaţă între internet şi firmă. Accesând însă grupul VMS prin intermediul lui AViiON, mă asiguram că parola incorectă figura mai degrabă ca fiind o tentativă comisă din interiorul firmei. Deci alarma nu mai venea din exterior; dacă venea prin „poarta de intrare” *(gateway),* era clar că eu sunt vinovatul, pentru că eram singura persoană care avusese acces la *gateway.*

M-am logat cu succes pe sistemul VMS şi m-am conectat din afară la harddiscul fostei mele staţii de lucru. Aşa am putut să-mi accesez fişierele şi să rad toate posibilele dovezi.

Am căutat în e-mailul Elainei menţionarea numelui meu şi am aflat că firma încerca să adune fapte ca să se apere de un eventual proces pentru terminarea ilegală a contractului – ceea ce aveam tot dreptul să fac, dar evident nu aveam de gând să risc. Lui Liz i s-a cerut să scrie tot ce observase dubios şi ar fi putut susţine acuzaţia lor de consultanţă exterioară în timpul orelor de lucru. Iată răspunsul ei:

> Apropo de consultanţa exterioară a lui Eric, nu ştiu nimic precis… era întotdeauna foarte ocupat, dar nu am nici cea mai mică idee despre ce făcea. Era o grămadă de timp la telefonul lui celular şi lucra o grămadă la PE-ul lui.

Asta e tot ce a putut scoate managementul firmei de la toţi angajaţii ca justificare a concedierii mele. Dar descoperirea era fantastică: foştii mei şefi nu se prinseseră deloc cum e cu mine.

În următoarele luni, am continuat să verific e-mailurile firmei, ca să

mă asigur că nu s-a ivit nimic care să conţină numele meu. Nu a apărut nimic important.

Dar mi-am menţinut statutul de fost coleg de birou şi am rămas în legătură cu Ginger, sunând-o din când în când, ca să aflu ultimele bârfe din cadrul companiei. După ce i-am spus că s-ar putea să mă înscriu la ajutorul de şomaj, ea a recunoscut că firma era îngrijorată că aş putea-o da în judecată pentru concediere ilegală.

Se pare că după ce m-au concediat au început să verifice dacă nu cumva vor găsi un motiv legal pentru concediere.

Nu mi s-a mai părut necesar să plătesc căsuţa vocală falsă a lui Green Valley Systems de la Las Vegas, aşa că atunci când au încercat să verifice din nou istoricul angajărilor mele, au descoperit că nu există nicio Green Valley Systems. Au început să urmărească alte filiere.

Când am sunat-o din nou, Ginger şi-a închipuit că o să mă doboare cu vestea nemaipomenită: „Firma a făcut nişte verificări. Şi, Eric… tu nu exişti!”.

Aşa, deci. S-a zis cu a doua viaţă a lui Eric Weiss.

Nu mai aveam nimic de pierdut, aşa că i-am spus lui Ginger că sunt de fapt un detectiv particular, angajat să culeg informaţii împotriva firmei. Şi că „nu am libertatea să discut subiectul”.

Şi i-am dat înainte: „Dar pot să-ţi spun un lucru. Peste tot sunt microfoane. Dispozitive de ascultat în biroul lui Elaine şi sub podeaua supraînălţată din sala de calcul”. Mi-am închipuit că o să meargă – nu, o să alerge – în biroul lui Elaine, ca să îi dea vestea. Speram ca această tactică de dezinformare să dea naştere la bănuieli apropo de ce-i spusesem lui Ginger înainte – deci firma să nu mai ştie ce să creadă.

Verificam zilnic contul de la Netcom al lui De Payne, căutând mesajele lăsate de el pentru mine. Ne protejam comunicaţiile cu un program de încriptare numit „PGP” (prescurtare de la Pretty Good Privacy).

Într-o zi, am găsit un mesaj care, după ce l-am desci- frat, spunea: „LITTMAN A FOST VIZITAT DE DOI AGENŢI FBI!!!”. Asta m-a speriat, pentru că stătusem la telefon cu Littman o grămadă de timp; la vremea aceea, Littman scria un articol în *Playboy* despre mine. (De fapt, asta e ce mi-a spus iniţial; pe parcurs, omul a semnat un contract pentru o carte întreagă despre viaţa mea, fără să mi-o spună. Nu aveam nimic împotrivă să discut cu el pentru un articol în *Playboy*. Dar Littman nu mi-a spus că scrie o carte despre viaţa mea decât după ce am fost arestat la Raleigh. Anterior, refuzasem să cooperez la o carte cu John Markoff şi cu soţia lui, Katie Hafner. Nu aş fi acceptat niciodată să discut cu Littman dacă mi-ar fi spus că scrie o carte despre viaţa mea.)

Mi-a plăcut foarte mult Denverul. Noua mea identitate permanentă,

sub numele de Brian Merrill, era deja gata să intre în vigoare, iar o vreme am rumegat ideea să schimb totul – slujbă, apartament, mobilă, firmă de închiriat maşina şi tot restul – şi să prind rădăcini în Denver. Mi-ar fi plăcut imens să rămân acolo. Ideea era să mă mut în cealaltă parte a oraşului şi să o iau de la capăt, cu o identitate nou-nouţă.

Dar apoi m-am închipuit în vreun restaurant cu vreun coleg nou, poate o iubită, poate o soţie, iar cineva venind la masa mea cu un zâmbet larg şi cu mâna întinsă, spunând:

„Ce mai faci, Eric?”. Poate că prima oară puteam să invoc o confuzie de persoane, dar dacă se întâmpla încă o dată… Nu, nu voiam să-mi asum un asemenea risc.

Peste câteva zile, având hainele şi restul posesiunilor mele încă încărcate în dubă, am ieşit din Denver, îndreptându-mă spre sud-vest, spre Las Vegas, ca să-mi vizitez mama şi bunica şi ca să-mi planific următoarele mişcări.

Am luat un apartament ieftin la Budget Harbor Suites, cu o senzaţie feerică de *déjà vu.* Aceeaşi senzaţie mi-a dat-o şi statul de unul singur într-o cameră, scufundat în căutarea unui nou loc în care să trăiesc.

Eram permanent cu garda sus. Nu aveam voie să uit cât de periculos este Las Vegasul pentru mine. Cât am stat în închisoare, am avut senzaţia că toţi inşii de acolo, până la unul, fuseseră turnaţi de o prietenă sau de o nevastă; iar dacă nu, fuseseră prinşi în timp ce îşi vizitau soţia, mama, un alt membru apropiat al familiei sau un prieten. Dar nu puteam să fiu în oraş şi să nu le văd pe mama sau pe „Buni” – ele erau întreaga mea raţiune de a veni la Las Vegas, în ciuda pericolului permanent.

Eram înarmat cu obişnuitul meu sistem de avertizare timpurie, adică un receptor de amatori pe care l-am modificat cu uşurinţă ca să poată recepţiona şi transmite pe toate frecvenţele folosite de diversele agenţii federale de impunere a legii.

Faptul că traficul respectivelor agenţii era codat mă supăra rău de tot. Evident, puteam afla ori de câte ori unul dintre agenţii lor era pe aproape, dar nu aş fi avut nicio idee dacă discută despre mine sau despre altcineva. Am încercat să sun la biroul local al lui Motorola, dându-mă drept agent FBI, pentru a afla dacă se poate să obţin vreo cheie de codificare. Niciun rezultat: tipul de la Motorola mi-a spus că nu poate să facă nimic pentru mine prin telefon. „Dar dacă veniţi aici cu cupla de cheie…”

Da, vezi să nu. Adică să intru la sediul local al Motorola şi să le spun că sunt de la FBI şi… poftim? „Mi-am uitat legitimaţia.” Nu ţine.

Dar cum să descifrez codul folosit de FBI? După ce am meditat o vreme asupra subiectului, am venit cu un plan de rezervă.

Pentru a le permite agenţilor să comunice pe distanţe mari, guvernul instalase „repetoare” pe diverse înălţimi, ca să funcţioneze ca

relee de semnal. Radiourile agenţilor transmiteau pe o frecvenţă şi recepţionau pe alta. Repetoarele aveau frecvenţa de intrare pe frecvenţa de emisie a agenţilor şi frecvenţa de ieşire pe frecvenţa de recepţie a agenţilor. Dacă voiam să ştiu dacă e vreun agent pe aproape, pur şi simplu urmăream puterea emisiei de pe frecvenţa de ieşire a repetorului.

Acest sistem mi-a permis să pun în practică un mic joc. De câte ori auzeam fâşâit de comunicaţii, ţineam apăsat butonul de transmisie de la radioul meu. Astfel, trimiteam un semnal radio pe exact aceeaşi frecvenţă, deci le bruiam comunicaţiile.

Aşa că al doilea agent nu putea să-l înţeleagă pe primul. După o tentativă-două, agenţii deveneau frustraţi.

Îmi închipuiam că unul îi va spune celuilalt ceva la modul: „Emiţătorul are ceva; hai să vorbim în sistemul necriptat”.

Deci basculau comutatorul de codare, iar eu puteam să aud ambele părţi ale discuţiei! Până şi azi mă amuz cât de uşor mi-a fost să scap de acea codificare, fără măcar să sparg codul.

Dacă aş fi auzit pe careva spunând „Mitnick” sau orice mi-ar fi indicat că sunt ţinta unui filaj în curs, aş fi dispărut în grabă. Dar nu s-a întâmplat niciodată.

Am folosit acest truc ori de câte ori m-am dus la Las Vegas. Vă puteţi închipui cât de mult mi-a mărit senzaţia de confort. Iar FBI-ul nu s-a prins niciodată. Parcă îi vedeam plângându-se unul altuia despre codificarea de mizerie de la radiourile lor. Îmi cer iertare, Motorola, probabil că pe tine dădeau vina.

În întreg timpul cât am fost la Las Vegas, nu am încetat să mă întreb: *ce fac mai departe?* Voiam să merg într-un loc în care se găseau din plin slujbe în domeniul tehnologiei, dar de Silicon Valley nici nu se punea problema, pentru că orice revenire în California ar fi însemnat să o caut cu lumânarea.

Cercetările mele indicau că la Seattle, deşi ploua o grămadă, rarele zile însorite erau minunate, în special în jurul Lacului Washington. În plus, oraşul oferea din plin restaurante thailandeze şi cafenele. S-ar putea să vă pară un criteriu cam aiurea pentru o asemenea alegere, dar la vremea aceea eram foarte mare amator de mâncare thailandeză şi băutor de cafea; de fapt, sunt şi acum.

Ca să nu mai spun că acolo era campusul lui Microsoft, la Redmont, care e lipit de Seattle, deci oraşul era un pivot al tehnologiei. Având în vedere toate acestea, mi s-a părut că oraşul îmi satisface toate necesităţile. Deci Seattle scria pe mine.

Am cumpărat un bilet de tren, mi-am îmbrăţişat mama şi bunica de rămas-bun, am urcat în vagon şi două zile mai târziu eram în gara din King Street, Seattle. Noua mea trusă de identitate includea un permis de conducere, un card de la Securitatea Socială şi obişnuitele mele

instrumente de stabilire a identităţii – toate pe noul meu nume de Brian Merrill. Am găsit un motel şi m-am cazat acolo sub noua mea identitate.

Iniţial am avut de gând să ard documentele de identitate ale lui Eric Weiss, dar în final m-am decis să le păstrez pe post de rezervă, dacă trebuia, dintr-un motiv oarecare, să abandonez personajul Brian Merrill. Le-am băgat într-un ciorap şi le-am pus în fundul geamantanului.

Viaţa la Denver fusese frumoasă, cu excepţia ultimului capitol, care s-a sfârşit. Ei bine, ultimul capitol de la Seattle avea să fie şi mai şi.

CAPITOLUL 31
URMĂRIT DIN CERURI

Alex B25 rixasvo hmh M ywi xs gsrrigx xs xli HQZ qemrjveqi?{31}

În prima mea zi petrecută la Seattle, pagerul a sunat fix la 6 dimineaţa şi m-a speriat de moarte. Numărul meu de pager nu-l aveau decât mama şi De Payne, iar Lewis ştia bine că nu e cazul să mă trezească aşa devreme. Orice ar fi fost, nu erau veşti bune.

Cu ochii cârpiţi de somn, am întins mâna, am luat pagerul de pe noptieră şi m-am uitat la ecran. Zicea „3859123-3". Primul şir de cifre îl ştiam pe de rost: numărul de telefon de la hotelul-cazinou Showboat.

Iar „3"-ul final era codul care însemna URGENŢĂ.

Mi-am înhăţat telefonul celular, programat, ca de obicei, pe un nou număr clonat care nu putea fi asociat cu mine, şi am sunat la hotel, cerându-i telefonistei să o cheme din hotel pe o anume „Mary Schultz". Probabil că mama stătea lângă telefoanele hotelului, aşteptând anunţul, pentru că a venit în mai puţin de un minut.

„Ce s-a întâmplat?", am întrebat eu.

„Kevin, cumpără un *New York Times* imediat. Trebuie să o faci *acum.*"

„Ce se întâmplă?"

„Eşti pe prima pagină!"

„La dracu'! Au şi fotografie?"

„Da, dar e veche. Nu seamănă deloc cu tine."

Am decis că nu e chiar atât de rău.

M-am culcat la loc, gândindu-mă că *nu are nicio noimă. Nu am furat milioane de dolari din bancă pe cale electronică, precum Stanley Rifkin. Nu am stricat computerele niciunei companii sau agenţii guvernamentale. Nu am furat cărţi de credit şi nu am umflat facturile nimănui. Nu sunt pe lista celor mai căutaţi 10 infractori. Ce treabă are ziarul cel mai prestigios al ţării să scrie un articol despre mine?*

M-am trezit din nou pe la 9:00 şi am mers să găsesc un loc în care vindeau *New York Times* – treabă deloc uşoară în acea parte din Seattle în care se afla motelul meu. Când, în sfârşit, am văzut ziarul, am înlemnit. Pe prima pagină îţi sărea în ochi un titlu mare:

Cel mai căutat răufăcător din ciberspaţiu:
hackerul care se sustrage urmăririi FBI

Am început să citesc articolul şi nu-mi venea să cred ce văd. Doar prima frază din întreg articolul era de bun augur pentru mine, recunoscându-mi „vrăjitoriile tehnice". Dar mai departe, John

Markoff, reporterul de la *Times* care a scris articolul, continua prin a spune că „oficialităţile legale nu par să fie în stare să-l prindă”. Altfel spus, i-a iritat pe agentul Ken McGuire şi pe colegii lui şi le-a pus în cap superiorii, care s-au simţit penibil. Rezultatul a fost că *i-a determinat să se ocupe mai serios de mine*.

Acel articol fals, defăimător susţinea mai departe că interceptasem convorbirile FBI-ului (ceea ce nu am făcut). Şi că, precum în filmul *Jocuri de război* din 1983, aş fi pătruns în computerele de la NORAD (Apărarea Strategică Aerospaţială a Americii de Nord) – nu numai că nu am făcut niciodată aşa ceva, dar e o acţiune aproape imposibilă pentru oricine, pentru că respectiva agenţie are calculatoare de proces absolut esenţiale, care *nu* sunt conectate la restul lumii şi sunt astfel imune la activitatea oricărui hacker din afară.

Markoff mi-a pus ştampila de „cel mai căutat răufăcător din ciberspaţiu” şi aceea de „unul dintre cei mai căutaţi infractori informatici”.

Şi toate astea de Ziua Independenţei, când americanii neaoşi se simt mai patrioţi decât în orice altă zi a anului. Probabil că groaza lor de computere şi tehnologie a dat în clocot când, în vreme ce îşi mâncau fulgii de cereale, citeau despre un puşti care ameninţa siguranţa şi securitatea oricărui american.

Aveam să aflu mai târziu că una din sursele acestor minciuni sfruntate era un hacker de telefoane deloc de încredere, Steve Rhoades, care îmi fusese pe vremuri prieten.

Îmi amintesc că am fost într-o stare de semişoc după citirea articolului, încercând să aprofundez afirmaţie după afirmaţie, toate mincinoase. Cu acest articol, Markoff a creat, dintr-odată, „mitul lui Kevin Mitnick” – un mit care avea să jeneze FBI-ul şi să-l determine să transforme prinderea mea într-o prioritate absolută, care a furnizat o imagine total eronată a mea şi care avea să influenţeze procurorii şi judecătorii în tratarea mea drept o ameninţare la adresa securităţii naţionale. Nu puteam să nu-mi amintesc că refuzasem cu cinci ani înainte să particip la scrierea unei cărţi pe care voiau să o scoată Markoff şi soţia lui de atunci, Katie Hafner, tematica fiind eu şi alţi hackeri, pentru că voiau să facă bani din povestea vieţii mele, în timp ce eu personal nu aş fi obţinut niciun ban. De asemenea, îmi aminteam cum, într-o convorbire telefonică, John Markoff îmi spusese că dacă nu sunt de acord să dau un interviu, orice ar spune alte persoane despre mine ar fi considerat ca adevărat, de vreme ce nu dădeam replica.

Era îngrozitor să-ţi dai seama că ai devenit brusc o importantă ţintă a FBI-ului.

Fotografia, pe de altă parte, mă avantaja. *Times* a folosit o copie a fotografiei care mi se făcuse în 1988, atunci când am fost deţinut timp

de trei zile la Închisoarea Federală Terminal Island, fără un duş, fără să mă rad, fără să-mi schimb hainele – cu părul în debandadă, arătând ca un vagabond soios, ca un om care trăieşte pe stradă. Individul care se uita la mine din fotografia de pe prima pagină avea o faţă buhăită şi cântărea probabil cu treizeci-patruzeci de kilograme mai mult decât aveam eu în acea zi de 4 iulie.

Chiar şi aşa, articolul mi-a alimentat puternic paranoia. Am început să port cu religiozitate ochelari de soare, chiar şi înăuntru. Dacă mă întreba careva ce e cu parbrizul meu fumuriu, îi spuneam că ochii mei dobândiseră o puternică fotofobie.

După ce am parcurs rapid anunţurile cu apartamente de închiriat dintr-un ziar local, am decis să caut ceva în „Cartierul universitar", lângă Universitatea Statului Washington, aşteptându-mă la ceva plăcut, plin de viaţă, ca zona Westwood de lângă Universitatea California din Los Angeles. M-am instalat într-un apartament la demisol, spunându-mi că, deşi era mai mizerabil decât motelul în care stătusem, era firesc să stau acolo o vreme, pentru că era ieftin. Clădirea avea un proprietar persoană fizică, un anume Egon Drews, manager fiind fiul lui, David. Din fericire, Egon era un suflet încrezător şi nu s-a obosit cu verificarea contului bancar, cum ar fi cerut o administraţie serioasă.

Cartierul s-a dovedit a fi o alegere nu tocmai bună. Nu era plăcutul şi însoritul Westwood, ci o zonă săracă şi cenuşie, cu străzi pline de cerşetori. Poate că aveam să o duc mai bine dacă găseam o slujbă stabilă. Dar bine măcar că aveam în apropiere un centru de tineret şi puteam să-mi fac zilnicele exerciţii fizice.

Unul dintre puţinele puncte bune ale cartierului universitar, pentru mine, a fost un restaurant thailandez ieftin şi curat, cu mâncare gustoasă şi cu o chelneriţă thailandeză drăguţă foc. Era prietenoasă, avea un zâmbet cald şi am ieşit de câteva ori împreună. Dar vechea mea teamă – să mă apropii prea mult de o femeie sau să mă laud după câteva minute de pasiune, scăpând ceva care să mă trădeze – nu m-a lăsat niciodată în pace. Am continuat să mănânc la acel restaurant, dar fetei i-am spus că sunt prea ocupat pentru o relaţie serioasă.

Indiferent ce altceva făceam, mereu mă ocupam de hacking, ca să-mi ţin mintea ocupată. Aşa am aflat că Neill Clift, care descoperise vulnerabilităţile din sistemul de operare VMS de la DEC, folosea un cont de e-mail pe un sistem numit Hicom, la Universitatea Loughborough din Anglia.

Interesant! Aproape că renunţasem să mă mai gândesc la Clift, pentru că descoperisem că DEC îi dăduse o staţie de lucru Vacs 4000 şi îi plătea anual 1.200 de lire sterline (adică foarte puţin) ca să găsească pe aceasta alte „bug"-uri. După aceea, nu mă mai aşteptam ca el să folosească alte sisteme, poate cu excepţia celui de la lucru sau

de acasă, pentru e-mail. Poate că aici era norocul meu.

Am făcut nişte săpături şi am aflat că Hicom era un sistem cu acces public şi că oricine putea să ceară un cont. După ce am avut contul propriu, am exploatat o fisură în securitate, de care evident că Neill nu avea habar, şi am obţinut control total asupra sistemului, cu aceleaşi drepturi şi privilegii ca ale unui administrator de sistem. Eram entuziasmat, dar nu credeam că voi găsi prea multe, pentru că mă îndoiam că o să fie atât de neglijent încât să trimită la DEC rapoarte de securitate de pe un sistem public.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să trag o copie a directorului de e-mail al lui Neill şi să mă uit atent prin toate fişierele. La naiba! Nimic interesant – niciun „bug”! Eram dezamăgit. Atât de aproape şi totuşi atât de departe. Apoi mi-a venit o idee: poate că trimitea e-mailuri şi apoi ştergea mesajele imediat după aceea. Aşa că am cercetat jurnalele *(logs)* sistemului de e-mail.

Şi îndată mi-au strălucit ochii: fişierele de evidenţă arătau că Neill trimitea mesaje unui ins numit Dave Hutchins de la DEC, cam de două sau de trei ori într-o săptămână. La dracu'! Chiar voiam să ştiu ce conţin acele mesaje. Mai întâi mi-am închipuit că voi reuşi ceva dacă studiez toate spaţiile şterse de pe discul sistemului. Dar apoi am adoptat un plan mai bun.

Am reconfigurat fişierul de administrare a e-mailului de la Hicom, pe care l-am aranjat astfel încât ori de câte ori Neill trimitea un mesaj oricărei adrese de la DEC, acesta să fie redirecţionat spre un cont hackuit de mine la USC. Era de parcă aş fi adăugat o funcţie de redirecţionare a apelului telefonic trimis spre toate adresele „dec.com” către contul meu de la USC. Aşa că urma să capturez toate e-mailurile trimise spre orice adresă dec.com de către *oricine* avea cont în Hicom.

Următorul „proiect” a fost să descopăr o metodă efectivă de a falsifica nişte e-mailuri către Clift, astfel încât să pară că au venit de la DEC. În loc să modific mesajele venite prin internet – pe care Neill le-ar fi descoperit dacă se uita cu atenţie la headere –, am scris un program care falsifica totul pe sistemul local, deci puteam să modific şi headerele; falsurile deveneau practic nedetectabile.

De câte ori Neill trimitea un raport despre o fisură în securitate către Dave Hutchins de la DEC, e-mailul era redirecţionat către mine (şi numai către mine). Eu îl puricam de toate detaliile şi apoi trimiteam înapoi un mesaj de mulţumiri, care apărea de parcă ar fi fost scris de Hutchins. Frumuseţea acestui tip anume de hackuit – cunoscut sub numele de „atac prin accesarea unui punct intermediar” *(man-in-the-middle attack)* – era că adevăratul Hutchins – şi deci şi DEC – nu avea să primească niciodată informaţia trimisă de Neill. Era foarte palpitant, pentru că asta însemna că DEC nu va petici fisurile în securitatea proprie prea curând, pentru că echipa de soft de dezvoltare

nu va cunoaşte problemele – cel puţin, nu de la Neill.

După ce am petrecut câteva săptămâni aşteptând ca Neill să se ocupe de vânătoarea lui de vulnerabilităţi, am devenit nerăbdător. Cum rămânea cu „bug”-urile pe care le ratasem? Voiam să le am pe toate, până la ultimul. Tentativele de a pătrunde pe sistemul lui prin dial-up probabil că ar fi eşuat, pentru că nu puteam obţine decât un prompt de login, dar parolele trebuia ghicite, sau poate trebuia să găsesc o gaură în programul de login însuşi, iar el mai mult ca sigur că avea alarme puse pe orice accesare eşuată.

Un atac prin „ingineria socială” pe telefon era exclus, pentru că ştiam că Neill îmi va recunoaşte vocea; discutaserăm cu nişte ani înainte. Dar trimiterea unor e-mailuri false, dar verosimile putea să-mi aducă credibilitatea şi încrederea dorite. Evident, era un risc aici: dacă se prindea, pierdeam accesul la toate „bug”-urile descoperite de el ulterior, pentru că în mod sigur ar fi înţeles că l-am atacat prin Hicom.

Dar, la naiba, eram un om care-şi asuma riscuri. Voiam să văd dacă pot să o fac şi pe asta.

I-am trimis lui Neill un mesaj fals ca de la Dave Hutchins, în care îi spuneam că Derrell Piper de la VMS Engineering – acelaşi individ care pretinsesem a fi atunci când l-am sunat ultima oară – voia să comunice cu el prin e-mail. VMS Engineering îşi îmbunătăţea procesele de securitate, scriam eu, iar Derrell urma să fie şef de proiect.

Neill chiar avusese un schimb de mesaje cu adevăratul Derrell Piper cu câteva luni mai înainte, aşa că cererea suna destul de plauzibil.

Apoi i-am trimis un alt e-mail fals, ca din partea lui Derrell, ale cărui e-mailuri le-am imitat perfect. După ce am schimbat câteva mesaje banale, i-am spus lui Neill că „eu” fac o compilaţie, o bază de date în care se adună toate problemele de securitate soft ale DEC, pentru a accelera procesul de rezolvare.

Pentru a-i câştiga şi mai mult încrederea, chiar i-am sugerat lui Neill că am putea folosi codarea prin PGP, pentru că nu voiam ca vreun Mitnick să ne citească e-mailurile! Curând, schimbam chei PGP, pentru a ne încripta comunicaţiile prin e-mail{31}.

La început, i-am cerut lui Neill să-mi trimită doar o *listă* a tuturor găurilor în securitate pe care le trimisese la DEC în ultimii doi ani. I-am spus că vreau să trec în revistă lista şi să le marchez pe cele care îmi lipsesc. I-am explicat că VMS Engineering avea nişte date haotic organizate – „bug”-urile fuseseră trimise la diverşi programatori şi multe e-mailuri fuseseră şterse –, dar noua noastră bază de date de securitate îşi va organiza eforturile pentru rezolvarea acestor probleme.

Neill mi-a trimis lista cerută cu vulnerabilităţi, dar am cerut detalii doar pentru unul sau două rapoarte de „bug” la un moment dat, ca să

nu-i trezesc bănuielile.

În efortul de a deveni mai credibil, i-am spus lui Neill că voiam să împărtăşesc cu el unele informaţii esenţiale privind vulnerabilităţile, pentru că ne fusese atât de util. I-am dat detalii despre o fisură în securitate descoperită de alt britanic şi raportată cu oarece timp în urmă la DEC. „Bug"-ul făcuse valuri mari în domeniu, iar DEC trimisese panicat soluţii de peticire tuturor clienţilor VMS. Eu îl găsisem pe individul care descoperise fisura şi îl convinsesem să-mi trimită detaliile.

Acum i-am trimis aceste detalii lui Clift, amintindu-i că trebuie să ţină totul pentru el, pentru că era o informaţie aflată în proprietatea lui DEC. Ba i-am pus şi capac şi i-am mai trimis două „bug"-uri, care exploatau alte fisuri în securitate despre care el nu ştia.

Peste câteva zile, i-am cerut să facă şi el la fel. (Evident, nu i-am cerut direct să procedeze ca mine, dar contam puternic pe reciprocitate ca fiind o puternică tehnică de influenţare.) I-am explicat că mi-ar face viaţa mult mai uşoară dacă, pe lângă listă, mi-ar putea trimite şi toate detaliile rapoartelor de „bug" pe care le trimisese la DEC în ultimii doi ani. Atunci, i-am spus eu, le-aş putea adăuga în baza de date în ordinea lor cronologică. Era o cerere foarte riscantă. Îi ceream lui Neill să-mi dea tot ce poseda; dacă asta nu-i trezea bănuielile, atunci nimic nu i le mai trezea. Am aşteptat câteva zile ca pe ace, apoi am văzut un e-mail de la el, forwardat de la căsuţa mea poştală de la USC. L-am deschis nerăbdător, aşteptându-mă pe jumătate să primesc un mesaj de genul „bună treabă, Kevin". Dar conţinea totul! Tocmai câştigasem la loto „bug"-urile VMS!

După ce am obţinut o copie a bazei lui de date cu „bug"-uri, l-am rugat pe Neill să se uite mai cu atenţie la programul de log-in al VMS-ului, Loginout. Neill ştia deja că Derrell era cel care crease programul Loginout şi eram curios să văd dacă va găsi vreo fisură în el.

Neill mi-a trimis prin e-mail nişte întrebări privind Polinomul Purdy, algoritmul folosit pentru codificarea parolelor VMS. Îşi petrecuse luni întregi încercând să bată algoritmul de încriptare – de fapt, pentru optimizarea codului lui de spart parole VMS. Una dintre întrebările lui cerea un răspuns da/nu legat de matematica pe care se bazează algoritmul lui Purdy. În loc să studiez problema, am ghicit răspunsul – de ce nu? Aveam cincizeci la sută şanse să ghicesc corect. Din păcate, am ghicit greşit. Lenea mea avea să-mi trădeze înşelăciunea.

Dar Neill, în loc să mă acuze direct, mi-a trimis un e-mail în care spunea că a găsit *cea mai mare* spărtură în securitate – chiar în programul de log-in al VMS-ului, pe care i-l dădusem eu spre analiză. Mi-a mărturisit că e atât de serioasă, încât nu o putea trimite decât *prin poştă.*

Domnule, dar prost mă mai credea. Am răspuns cu adevărata adresă a lui Derrell de la DEC, ştiind că toată povestea s-a fâsâit.

La următoarea mea logare la Hicom, când voiam să verific ce se mai întâmplase, mi-a sărit în faţă pe ecran un mesaj:

Amice, sună-mă.
Neill.

Asta m-a făcut să zâmbesc. Dar, la naiba! Mi-am închipuit că deja ştie că a fost tras pe sfoară, aşa că nu aveam nimic de pierdut.

Aşa că l-am sunat.

„Salut, Neill, ce mai faci?"

„Salut, amice." Nu tu supărare, ameninţări sau ostilitate. Parcă am fi fost doi prieteni vechi.

Am stat multe ore la telefon cu el şi i-am dat toate detaliile complexe ale modului în care l-am hackuit de-a lungul anilor. Am decis să-i spun toate astea pentru că era foarte puţin probabil să-l mai „prelucrez" vreodată.

Am devenit prieteni de telefon, uneori vorbind câteva ore pe zi, asta zile la rând. La urma urmei, aveam interese comune: lui Neill îi plăcea la nebunie să găsească găuri în securitatea sistemelor, iar mie îmi plăcea să le folosesc. Mi-a spus că Poliţia Naţională din Finlanda îl contactase apropo de pătrunderea mea le Nokia. S-a oferit să mă înveţe unele dintre tehnicile lui foarte inteligente de vânat „bug"-uri, deşi pentru asta a trebuit să învăţ mai bine măruntaiele sistemului VMS, adică detaliile subtile ale funcţionării lucrurilor „de sub capotă". Mi-a spus că am petrecut prea mult timp cu activitatea mea de hacker, în loc să mă instruiesc în aceste detalii „de bucătărie". Uluitor: chiar mi-a dat teme pentru acasă, exerciţii care să mă înveţe aceste detalii, apoi mi-a trecut în revistă rezolvările şi mi le-a criticat. Vânătorul de „bug"-uri în VMS îl antrena pe hacker – vă vine să credeţi?

Ulterior, aveam să interceptez un e-mail pe care bănuiam că Neill l-a trimis la FBI. Iată ce spunea:

Kathleen,
În fişierul de evidenţă de mail pentru nyx am găsit un singur element:
Sep 18 23:25:49 nyxsendmail [15975]: AA15975: message-id=<00984B0F.85F46A00.9@hicom.lut.ac.uk>
Sep 18 23:25:50 nyxsendmail [15975]: AA15975: from=<kevin@hicom.lut.ac.uk>, size=67370, class=0
Sep 18 23:26:12 nyxsendmail [16068]: AA15975: to=<srush@nyx.cs.du.edu>, delay=00:01:15, stat=Sent
Sper să te ajute.

Jurnalul cu pricina conţinea datele şi orele la care am trimis eu e-mailuri de pe contul meu de la Hicom către unul dintre conturile pe care le aveam la sistemul cu acces public din Denver numit „nyx". Şi cine era acea „Kathleen" căreia îi era adresat mesajul? După părerea mea, era 99 la sută probabil ca ea să fie, din nou, Kathleen Carson, agenta specială.

Mesajul prin e-mail era o dovadă clară că Neill colabora cu FBI-ul. Nu m-am mirat: la urma urmei, eu trăsesem primele focuri şi probabil că-mi meritam soarta. M-am bucurat imens de discuţiile noastre şi de cele învăţate de la el; eram dezamăgit să aflu că pentru el fusese doar un joc, în speranţa că poate o să-i ajute pe sticleţii federali să mă prindă. Chiar dacă mi-am luat toate măsurile de precauţie atunci când l-am sunat, am decis că e cel mai bine să întrerup orice legătură, ca să evit să le ofer celor de la FBI indicii suplimentare.

Probabil că ştiţi că în cadrul instrumentării unui caz penal la nivel federal procuratura este obligată să-i arate acuzatului toate dovezile pe care le posedă. Între documentele care mi-au fost transmise ulterior se găsea şi unul care dovedea cât de amplă era cooperarea lui Neill şi cât de important era el pentru FBI. La prima mea lectură a acestei scrisori, am fost surprins.

Ministerul de Justiţie al Statelor Unite
Biroul Federal de Investigaţii
11000 Wilshire Boulevard #1700
Los Angeles, CA 90014
22 septembrie 1994

Către D. Neill Clift
Loughborough University

Dragă Neill,

Cred că e frustrant să stai acolo şi să te tot întrebi dacă FBI sau agenţiile britanice de interne vor face vreodată ceva ca să-l captureze pe „prietenul" nostru KDM. Nu pot decât să te asigur că toate detaliile, oricât de mici, privindu-l pe Kevin care îmi ajung pe mână vor fi urmărite cu multă atenţie.

De fapt, tocmai am verificat informaţiile furnizate de tine. (...) Categoric, sistemul respectiv de computere pare a fi accesat şi compromis de Kevin. Totuşi, dilema noastră este că administratorul de la „NYX" nu este la fel de cooperant cu oamenii legii pe cât eşti tu; în plus, suntem oarecum limitaţi de procedurile legale americane în urmărirea acestui cont.

Am vrut să-ţi arăt în această scrisoare cât de mult apreciază FBI-ul cooperarea ta. Orice contact telefonic între tine şi Kevin este important – cel puţin pentru mine.

(...) Îţi pot spune că tu (şi numai tu) eşti legătura pe care o avem cu

Kevin în afara lumii computerelor. *Nu cred că vom fi în măsură să-l mai descoperim prin monitorizarea telefonică, prin conexiunile telnet sau FTP şi/sau alte metode tehnologice. Numai prin legături personale directe (sau, în cazul tău, telefonice) vom fi în stare să aflăm ceva despre activităţile şi intenţiile lui. Ajutorul tău este crucial pentru această investigaţie.*

(...) Încă o dată, te asigur că eforturile tale în „vânarea” lui Kevin sunt apreciate. (...) Dacă vei alege să continui cooperarea cu FBI furnizându-mi informaţii privind discuţiile cu Kevin, îţi promit că, într-o zi, toate aceste detalii minuscule care ajung până la mine se vor acumula şi vor conduce la un terminal de computer la care îl voi găsi pe Kevin, pe care îl voi pune imediat în cătuşe (...).

Încă o dată, mulţumesc, Neill.

A ta, cu sinceritate,
Kathleen Carson, Agent special
Biroul Federal de Investigaţii

Acum, când recitesc această scrisoare, mă izbeşte frustrarea pe care o emană agenta Carson, incapabilă să mă prindă – şi dispusă să o recunoască în scris.

Tot căutând o slujbă la Seattle, am descoperit o reclamă într-un ziar: se căuta un programator de sistem pentru serviciul de relaţii cu clienţii de la Centrul Medical Virginia Mason. Am mers la interviul de angajare, care a durat cam două ore şi care a condus, peste câteva zile, la o ofertă de slujbă. Nu era nici pe departe la fel de palpitantă pe cât fusese cea de la firma de avocatură din Denver. Dar apartamentul meu era deprimant şi nu voiam să mă angajez în alt loc mai bun înainte să am un venit şi nici înainte de a şti în ce parte a oraşului vreau să locuiesc. Aşa că am luat slujba, deşi prezenta multe dezavantaje.

Am mers la serviciul resurse umane să ridic hârtiile pentru noii angajaţi şi am descoperit că în cererea de angajare scrie că trebuie să furnizez şi amprenta degetului arătător.

Proastă veste. Dacă toate acele amprente sunt trimise spre verificare la FBI? Am comis încă unul din telefoanele mele false, de data asta la Poliţia de Stat din Washington, prefăcându-mă că sunt de la Divizia Identificări de la Poliţia de Stat din Oregon.

„Departamentul nostru pune la punct un program care să ajute angajaţii municipalităţii şi ai comitatelor prin verificarea cazierelor solicitanţilor de slujbe”, am spus eu. „Aşa că vrem nişte sfaturi. Voi luaţi amprente?”

„Da, luăm.”

„Le comparaţi cu fişierele de arhivă sau le trimiteţi la FBI?”

„Nu le trimitem la nicio agenţie din afara statului”, mi-a spus insul

de la celălalt capăt al liniei. „Le comparăm doar cu arhiva de stat."

Perfect! Nu aveam niciun fel de cazier penal în statul Washington, aşa că ştiam că pot înmâna fără probleme cererea de angajare care conţinea amprenta mea.

Am început lucrul peste câteva zile, împărţind un birou cu un tip obsedat de detalii, pe nume Charlie Hudson, şi cu un alt coleg. Jobul era cam anost: aveam datoria să răspund la întrebările diverşilor doctori şi ale altor angajaţi ai spitalului şi nu puteam să nu-mi amintesc de toate glumele acelea despre utilizatorii inepţi ai tehnicii de calcul; de pildă, aceea în care cineva încearcă să copieze o dischetă la xerox.

De pildă, practic toţi angajaţii locului foloseau numărul dat de Securitatea Socială pentru a-şi reseta parolele pe computer. Am încercat să-mi conving şeful că e o metodă foarte nesigură, dar nu m-a luat în serios. Pentru o clipă, mi-a trecut prin cap să-i fac o mică demonstraţie apropo de cât de uşor era să obţii numărul SSN al cuiva. Dar mi-am dat seama pe loc că ar fi o idee foarte proastă. Când am început să scriu programele de interfaţă pentru VMS care să rezolve unele dintre problemele cu clienţii, mi s-a spus că proiectul depăşeşte specificaţiile postului meu şi că ar trebui să abandonez acest demers.

Atitudinea mea mentală înclina spre optimism. În tot timpul cât am fost pe fugă, nu am avut niciodată evenimente care să mă alerteze şi care să-mi ameninţe siguranţa. Dar nu puteam să las garda jos complet. Într-o zi, am ieşit din apartament şi am văzut un Jeep Cherokee parcat vizavi. Ceea ce mi-a atras atenţia a fost că la ora aceea practic nu era nicio maşină parcată pe trotuar, în vreme ce aceasta oprise într-un loc care nu era convenabil nici pentru vreo casă şi nici pentru intratul în vreun bloc de apartamente. Iar în maşină era un om. Într-un soi de provocare, m-am uitat intens la el. Ne-am privit în ochi o clipă, apoi el şi-a îndreptat privirea în altă parte; nu părea interesat. Nu-i rău să fii prudent, dar am decis că de data asta eram puţin cam paranoic, aşa că mi-am continuat drumul.

La cam două luni după ce m-am mutat la Seattle, Lewis m-a pus în legătură cu Ron Austin, colegul de pe vremuri în ale hackuitului al lui Poulsen. Subiectul principal de discuţie între mine şi Ron a fost Justin Petersen, care prin turnatul lui ne afectase vieţile mie, lui Ron şi lui Poulsen. Eu şi Austin am început să ţinem o legătură intensă. El mi-a furnizat o listă cu numere de telefon public din zona de vest a Los Angelesului, iar eu îi comunicam la ce număr o să-l sun şi la ce oră.

Îmi direcţionam apelurile din Seattle prin centrale din Denver, Portland, Sioux Falls şi Salt Lake City şi mai adăugasem un nivel de protecţie prin manipularea softului de comutaţie, astfel încât i-ar fi luat cumplit de mult timp oricui ar fi încercat să-mi urmărească apelurile. Nu aveam încredere absolută în Austin, dar mă simţeam în

siguranţă să discut cu el, pentru că foloseam extrem de multe telefoane publice, de fiecare dată un altul.

Mai aveam un motiv să mă simt în siguranţă vorbind cu el: mi-a împărtăşit o metodă de investigaţie foarte puternică, pe care o aflase de la Justin. Printr-o bizară coincidenţă, Justin – mult înainte să fac eu cunoştinţă cu el – se strecurase într-o clădire cu care eram familiarizat: cea din bulevardul Wilshire nr. 5120, locul în care îşi avea biroul Dave Harrison. Justin era interesat de furtul de informaţii de pe cărţile de credit, necesare pentru verificarea autenticităţii plăţii, astfel încât el avea în vizor exact aceeaşi reţea a GTE Telenet în care intrasem şi eu. Dar cu alte intenţii.

Atunci când Justin a început să reproducă tonurile de modem printr-un circuit care le transforma în text pe ecranul computerului, el şi-a dat seama că între toate acele informaţii există şi datele de autentificare pentru o agenţie care avea acces la dosarele Direcţiei de Permise de Conducere (DMV) din California. El sau oricare alt hacker putea folosi aceste elemente pentru a scoate orice informaţie dorea de la DMV. Incredibil! Parcă-l văd pe Justin cum i-a căzut falca de mirare. Probabil că nu şi-a putut crede ochilor ce baftă are şi a început să folosească elementele de acreditare el însuşi, pentru a verifica numere de maşină şi permise de conducere.

Ron nu numai că mi-a spus o poveste interesantă despre Justin. În fapt, mi-a împărtăşit şi detaliile: „Adresa GTE Telenet este 916268.05. De îndată ce ecranul devine negru, baţi «DGS». Parola este «LU6». Şi gata, ai intrat în sistem!”. Imediat ce-am încheiat convorbirea, am încercat şi eu şmecheria. Şi chiar mergea!

Din acel moment, nu am mai avut niciodată nevoie să apelez la „ingineria socială” pentru a afla informaţii de la DMV. Obţineam tot ce-mi doream rapid, curat şi sigur.

Această dezvăluire a lui Austin mi-a liniştit temerile că ar putea fi vreun turnător care încearcă să stoarcă de la mine informaţii care să-i ajute pe agenţii federali să mă înhaţe. Dacă ar fi fost informator, FBI-ul nu i-ar fi permis în ruptul capului să-mi furnizeze acces la dosarele protejate ale DMV. Mă convinsesem că e sigur să interacţionez cu el.

Cât timp l-am investigat pe Eric, am petrecut nenumărate ore online şi la telefon cu un bine cunoscut hacker olandez, care avea indicativul „RGB” şi care încerca să găsească tot felul de „bug”-uri şi de metode de intrare în diverse sisteme. Omul a fost arestat în 1992 la casa lui din Utrecht, de agenţi guvernamentali care se dăduseră drept comis-voiajori ai unei companii de computere – o echipă combinată, formată din poliţişti locali şi echipa PILOT, un grup de oameni ai legii înfiinţat pentru contracararea activităţii hackerilor. „RGB” avea să-mi spună, mai târziu, că poliţia avea sute de pagini ale transcrierilor convorbirilor telefonice dintre noi doi.

Atunci când a ieşit din închisoare, am continuat să hackuim împreună. „RGB” a început să tatoneze sistemele de la Universitatea Carnegie Mellon şi să urmărească traficul lor printr-un program numit „tcpdump”. După câteva săptămâni de săpături, a interceptat în fine o parolă a unui membru al CERT. Îndată ce s-a convins că parola merge, m-a contactat, absolut entuziasmat, cerându-mi să-l ajut să găsească orice ar prezenta interes, în special orice vulnerabilitate de securitate raportată, care să ne ajute în hackuit.

CERT era Echipa Informatică de Intervenţie Urgentă şi îşi avea baza la Universitatea Carnegie Mellon din Pittsburgh.

Era un centru de cercetare-dezvoltare finanţat prin bani de la guvernul federal, înfiinţat în noiembrie 1988, după ce viermele Morris{32} reuşise să blocheze cam 10 la sută din tot internetul. CERT avea menirea să împiedice incidente majore de securitate prin înfiinţarea unui Centru de Operaţiuni în Reţea pentru comunicarea între experţii în ale securităţii. Centrul a creat un program de anunţare a vulnerabilităţilor, a cărui misiune era să trimită anunţuri despre vulnerabilităţile în securitatea sistemelor, de obicei după ce producătorul softului crea un *„patch”* (un program de corecţie) sau o modalitate de evitare, pentru atenuarea riscurilor date de fisura din securitate. Profesioniştii în ale securităţii se bazau pe CERT pentru protejarea împotriva intruşilor a sistemelor şi a reţelelor clienţilor lor. (Funcţiunile CERT au fost preluate în 2004 de Departamentul de Stat pentru Antiterorism.)

Gândiţi-vă o clipă la treaba asta: dacă cineva descoperea şi raporta o gaură în securitatea IT, CERT emitea o circulară. Cele mai multe circulare CERT se concentrau asupra „serviciilor de reţea expuse” – elemente ale sistemului de operare care pot fi accesate din afară –, dar de asemenea raportau şi vulnerabilităţi de securitate care pot fi exploatate de „utilizatorii locali”, persoane care au deja conturi în sistem. Vulnerabilităţile erau în general asociate cu sistemele de operare bazate pe Unix – inclusiv SunOS, Solaris, Irix, Ultrix şi altele –, care pe vremea aceea constituiau majoritatea calculatoarelor din internet.

Noile „bug”-uri raportate erau adesea trimise către CERT. Uneori în e-mailuri necodificate. Acestea erau „bug”-urile după care umblam eu şi cu „RGB”, vulnerabilităţi noi, pe care le puteam folosi pentru a intra în sisteme, practic echivalente cu nişte chei universale pentru servere. Scopul nostru era să profităm de „ferestrele de expunere”, adică de timpul până când producătorul softului venea cu o soluţie şi companiile apucau să o instaleze. Asemenea fisuri în securitate au un timp de viaţă foarte limitat: trebuia să le folosim înainte de a fi rezolvate sau anihilate cumva.

Cunoşteam planul lui „RGB”, dar mă îndoiam că vom putea captura

elementele de acreditare ale contului vreunui membru al CERT. Şi totuşi, el le-a obţinut, într-un timp scurt. Am fost uluit, dar bucuros să împart cu el prada. Am intrat, în echipă, în staţiile de lucru ale mai multor membri ai personalului de la CERT şi am înhăţat toate directoarele care conţineau e-mailuri. Şi am dat de comoară; multe dintre aceste e-mailuri conţineau mesaje necodificate în care se deconspirau aşa-numitele vulnerabilităţi din „ziua-zero” – adică cele descoperite proaspăt, pentru care producătorii de soft încă nu creaseră şi nici nu distribuiseră soluţii.

Atunci când RGB şi cu mine am descoperit că în cea mai mare parte erau trimise „în clar” – necriptate –, abia dacă ne-am putut stăpâni bucuria.

Cum am spus, toate acestea se întâmplaseră cu câţiva ani în urmă. Dar acum eram în septembrie 1994 şi brusc am primit un mesaj de la „RGB”, care mi-a atras din nou atenţia în direcţia CERT:

Bună, iată ceva pentru tine:

există un sistem vax/vms la adresa 145.89.38.7, cu nume de utilizator: ope/nocomm. ar putea fi şi acces x.25, dar nu sunt sigur, în reţeaua de acolo există un server numit hutsur, acest server are sigur acces x.25.

poate te vei întreba de ce trebuie să rămână un secret, dar încep din nou să hackuiesc şi nu vreau să afle nimic poliţia despre asta. pentru a reîncepe, am nevoie de un serviciu din partea ta. poţi să-mi dai nişte numere de servere de terminale de pe teritoriul statelor unite? le voi apela inter-continental şi de pe aceste servere de terminale voi intra în internet.

de data asta, voi aranja toate lucrurile astfel încât să nu se observe nimic. pregătirile pentru întreaga acţiune vor lua cam o lună, după care voi fi de găsit cu regularitate în internet şi îţi voi furniza oarece informaţii despre proiectele la care lucrez. mă ocup din nou cu tentative de acces la CERT şi am diverse parole pentru sistemele cmu, pe care le voi folosi mai târziu.

Mulţumesc,

P.S.)

Ţi-am ataşat cheia mea pgp.

Voia să intre din nou în reţeaua CERT!

Într-o zi de la începutul lui octombrie 1994, nu cu mult timp după e-mailul lui „RGB”, am ieşit în pauza de prânz cu un mic pachet, care conţinea un telefon celular OKI 900 defect, pe care voiam să-l trimit înapoi la magazin în ziua aceea. Ca aproape de fiecare dată când mergeam pe jos, vorbeam la telefonul meu mobil. Am pornit pe

Brooklyn Avenue spre centrul cartierului universitar U. Când am traversat Strada 52, la cam două străzi de apartamentul meu, am auzit sunetul îndepărtat al unui elicopter.

Sunetul a crescut treptat în intensitate, apoi a devenit brusc foarte puternic şi se auzea exact de deasupra mea. Era un elicopter care zbura foarte jos, evident îndreptându-se spre un loc de aterizare de la o şcoală din vecinătate.

Dar nu a aterizat.

Pe măsură ce mergeam, stătea deasupra capului meu şi părea să coboare. *Ce dracu se întâmplă?* Am început să mă gândesc febril. *Dar dacă acest elicopter mă caută pe mine?* Am simţit cum îmi transpiră palmele şi cum îmi bate inima tot mai tare. Îmi fierbea sângele a nelinişte.

Am alergat în curtea unui complex de apartamente, unde speram ca nişte copaci înalţi să mă ascundă de elicopter. Am aruncat pachetul în tufişuri şi am început să fug din răsputeri, încheind convorbirea în goană. Încă o dată s-au dovedit utile exerciţiile mele fizice pe care le repetam zilnic la banda de alergat.

În timp ce goneam, calculam o rută de evadare. Să ajung la alee, să virez la stânga, apoi să alerg ca nebunul două străzi, să traversez Strada 50 şi să intru în cartierul comercial.

Mi-am închipuit că aveau şi echipe la sol care erau pe drum şi mă aşteptam să aud dintr-o clipă în alta sunetul sirenei poliţiei.

Am virat pe alee. Am alergat pe partea stângă a aleii, pe lângă complexurile de apartamente, care îmi ofereau o bună acoperire.

Aveam în faţă Strada 50. Trafic intens.

Funcţionam cu adrenalină pură.

Am alergat în stradă, evitând maşinile în timp ce traversam.

La dracu'! Aproape m-a lovit una. Cât pe ce.

Am intrat în goană într-o farmacie Walgreen. Începeam să simt valuri de greaţă. Inima îmi bubuia şi pe faţă îmi curgea un şiroi de sudoare.

Apoi am ieşit din farmacie şi am intrat în altă alee.

Niciun elicopter pe cer – ce uşurare! Dar am continuat să alerg uşurel spre University Avenue.

În final, simţindu-mă în siguranţă, m-am pitit într-un magazin şi am sunat din nou de pe mobil.

Nu au trecut nici cinci minute şi am auzit din nou uruitul elicopterului, tot mai puternic.

A venit în zbor şi a rămas suspendat deasupra magazinului. M-am simţit ca dr. Richard Kimble din *Evadatul.* Îmi simţeam din nou stomacul cum mi se întoarce pe dos din cauza fricii care mă cuprinsese din nou. Trebuia să fug iarăşi.

Am ieşit din magazin pe uşa din spate. Am alergat două străzi şi m-

am ascuns în alt magazin.

De câte ori îmi porneam celularul şi sunam, nenorocitul acela de elicopter apărea din nou. Să dea toţi dracii!

Am închis telefonul şi am fugit.

Cu telefonul închis, elicopterul nu m-a mai urmărit. Atunci a devenit totul limpede. Nu încăpea îndoială: mă urmăreau după transmisiunile mele celulare.

M-am oprit sub un copac şi m-am rezemat de trunchiul lui solid ca să-mi recapăt răsuflarea. Lumea trecea pe lângă mine cu suspiciunea întipărită pe feţe.

După câteva minute fără elicopter, am început să mă liniştesc.

Am găsit un telefon public şi l-am sunat pe tata. „Mergi la telefonul cu fise de la Ralph's", i-am spus eu, dându-i numele supermarketului de lângă apartamentul lui. Din nou mi-a fost de ajutor memoria mea fără greş pentru numere de telefon.

Când am luat legătura cu el, i-am spus povestea cu elicopterul care mă vânase. Aveam nevoie de cineva care să-mi arate înţelegere şi susţinere.

Dar ce am căpătat a fost altceva:

„Kevin, dacă tu crezi că cineva te vânează din elicopter, înseamnă că nu eşti întreg la minte."

CAPITOLUL 32
NOPŢI ALBE ÎN SEATLE{33}

Caem alw Ymek Xptq'd tnwlchvw xz lrv lkkzxv?{32}

Dacă sticleţii federali aveau o problemă cu activitatea mea de hacker, oare vor avea aceeaşi problemă şi dacă urma să hackuiesc alt hacker?

Un ins pe nume Mark Lottor, care era pus sub acuzaţie şi îşi aştepta procesul în calitate de complice al lui Kevin Poulsen, avea o companie numită Network Wizards, care pusese în vânzare ceea ce se numea „Trusa experimentatorului în telefonia celulară”. Aceasta fusese proiectată astfel încât să le permită hackerilor de telefoane şi diverşilor infractori să controleze mobilele OKI 900 şi OKI 1150 de pe calculatoarele lor personale. Unii erau convinşi că Lottor posedă codul-sursă pentru OKI 900; alţii credeau că reuşise să decompileze codul-maşină şi astfel îşi produsese „trusa”. Orice ar fi avut – cod-sursă sau cod reconstituit –, voiam şi eu o copie.

Am făcut cercetări şi am aflat numele prietenei lui Mark: Lile Elam. Şi ce să vezi? Lucra la Sun! Perfect, cum nu se putea mai bine. Încă aveam acces la reţeaua internă a lui Sun prin unele dintre sistemele pe care le hackuisem în Canada şi pe această cale nu mi-a fost greu să intru în staţia de lucru a lui Lile. Am pus în funcţiune un „sniffer” – un program care capturează („adulmecă”) tot traficul în reţea al staţiei – şi am aşteptat cu răbdare să se conecteze fie la calculatorul lui Mark, fie la calculatorul ei de acasă. În cele din urmă, am obţinut ce voiam.

PATH: Sun.COM (2600) = > art.net (telnet)
STAT: Thu Oct 6 12:08:45, 120 pkts, 89 bytes [IDLE TIMEOUT]
DATA:
lile
m00n$@earth

Ultimele două rânduri conţineau numele ei de utilizator, urmat de parola ei. Ele mi-au permis să mă loghez în contul ei de pe serverul de acasă şi, folosind o fisură încă nepeticită, să obţin privilegii de root.

Am pus un alt „sniffer” pe sistemul ei de acasă, „art.net”, şi după alte câteva zile ea s-a logat de acolo pe sistemul lui Mark, dându-mi userul şi parola pentru a intra pe serverul lui. Am aşteptat până în zori, m-am logat şi am obţinut drepturi de root exploatând aceeaşi fisură în securitate folosită şi pentru a accesa staţia ei de lucru.

Am căutat imediat în sistemul de fişiere al lui Mark cuvintele „*oki*”; (un asterisc este un simbol care în cazul de faţă înseamnă, „caută toate fişierele care conţin secvenţa «oki»”). O examinare a

fişierelor a arătat că Mark nu are codul-sursă al lui OKI 900, dar că într-adevăr reuşise să-l reproducă prin reconstituire – şi că era ajutat de un alt hacker.

Şi cine îl ajuta pe Lottor în acest proiect? Mare surpriză: din cât e lumea asta de mare, era tocmai Tsutomu Shimomura, acel expert în securitatea computerelor cu o uriaşă reputaţie şi o mândrie şi mai mare, care lucra la San Diego Supercomputer Center. Foarte ciudat: la vremea aceea, Lottor era pus sub acuzaţie federală în legătură cu cazul lui Kevin Poulsen şi uite cu ce se ocupa, primind ajutor chiar din partea unui expert în securitatea computerelor, care făcea pe bune o muncă sub contract *pentru guvern.* Ce se întâmpla oare?

Îl întâlnisem pe Shimomura fără ca el să fi aflat. Cu un an înainte, în septembrie 1993, după ce am intrat în reţeaua lui Sun, am aflat că omul descoperise în SunOS, produsul principal al lui Sun, divese vulnerabilităţi de securitate, pe care le-a raportat. Voiam informaţia, aşa că am luat în vizor serverul lui. Am pătruns într-un server numit „euler" de la Universitatea California din San Diego (UCSD) şi am obţinut acolo drepturi de root, instalând un „sniffer" de reţea.

Cred că s-au aliniat planetele ca să mă ajute. În doar câteva ore, am interceptat un utilizator, „david", care se loga în „ariel", unul dintre serverele lui Shimomura. Am capturat parola lui „david" folosind interceptorul meu de reţea, am accesat sistemul lui Shimomura şi abia după câteva zile am fost descoperit şi dat afară din sistem. În cele din urmă, Shimomura şi-a dat seama că „david" fusese hackuit şi a încercat să mă descopere, dar a dat de o fundătură. Acum, când mă gândesc la ce a fost, probabil că Shimomura şi-a pus şi el un „sniffer" de reţea şi a văzut ce se petrece.

Înainte să fiu dat afară din sistem, am fost în stare să fur o mulţime de fişiere. Cea mai mare parte din materialul interesant mi-a scăpat, dar ştiam că nu va trece mult şi mă voi întoarce. Acum interesul tocmai reînviase, mulţumită lui Lottor.

Pe când căutam prin sistemul lui Lottor, am descoperit un fişier care conţinea instrucţiunile pentru schimbarea ESN-ului (seriei de fabricaţie) de la tastatura unui telefon OKI.

pentru setarea esn, intraţi în modul „depanare". comanda este #49 NN SSSSSSSS <SND>
NN este 01 sau 02
SSSSSSSS este noul ESN# în hexazecimal
puneţi codul de securitate 000000 pentru un acces mai uşor!

Se părea că Lottor şi Shimomura reconstituiseră o versiune specială a *firmware-ului,* care îi permitea utilizatorului telefonului să schimbe ESN-ul de la tastatură. Faci aşa ceva cu un singur ţel în minte: să

clonezi un alt număr de telefon celular. Nu mi-am putut reţine un zâmbet şi un clătinat din cap. De ce ar vrea un hacker pus sub acuzaţie de procuratura federală şi un expert în securitate să cloneze telefoane celulare? Iată un lucru pe care niciodată nu am reuşit să mi-l lămuresc.

Oricum ar fi fost, nu făcusem nimic în direcţia adevăratului meu obiectiv: să găsesc codul-sursă al producătorului OKI. Tot căutând prin fişierele lui Lottor, am descoperit că Shimomura scrisese un program de „dezasamblare" pentru microprocesorul 8051, pe care Lottor îl folosea pentru decompilarea codului-maşină al telefonului. De asemenea, am citit numeroase e-mailuri dintre Lottor şi Shimomura, în care aceştia discutau proiectul lor de reconstituire a codului-maşină. Într-un interesant e-mail, Lottor îi trimitea lui Shimomura o aplicaţie consolă numită „modesn.exe".

OKI ESN Modifier. Copyright (C) 1994 Network Wizards.

Numele spunea totul: programul era menit să modifice ESN-ul telefonului celular OKI. Foarte interesant. Din nou, nu mă puteam gândi decât la o singură posibilă utilizare: frauda.

Am arhivat şi am comprimat toate fişierele legate de telefoanele celulare, inclusiv e-mailurile cu Shimomura. Dar procesul a durat prea mult. În timpul transferului fişierelor, legătura s-a întrerupt brusc. Probabil că Lottor venise acasă şi văzuse că ceva nu e în regulă. Bănuiesc că a smuls cablul de reţea, întrerupând transferul. La naiba! Şi-a scos maşina de tot din internet.

A doua zi, după ce a schimbat toate parolele de pe server, maşina era din nou online. Nu am disperat. Am căutat altă cale de a pătrunde şi am descoperit că el asigură întreţinerea câtorva servere de la „pagesat.com", un serviciu de ştiri de mare viteză. Mi-a luat mai puţin de o zi ca să obţin drept de root şi să instalez un „sniffer".

Am continuat să supraveghez „snifferul". În doar câteva ore, Mark s-a logat la „pagesat" şi de acolo s-a logat la propriul lui computer. „Snifferul" meu a înhăţat toate elementele de autentificare.

Aveam tot ce-mi trebuia. Am aşteptat cu nerăbdare ora 6:00, oră la care mi-am închipuit că probabil adormise. M-am conectat la serverul lui şi am început să lucrez din nou. Incredibil: fişierul pe care încercasem să-l transfer în ziua anterioară *încă era acolo.* Peste treizeci de minute, îl aveam transferat la unul dintre conturile hackuite de mine la Netcom.

Din e-mailurile şi schimbul de fişiere dintre ei, se părea că Lottor este „şeful de proiect", iar Shimomura lucra din plăcere. Era clar că Tsutomu avea şi el codul lui OKI pe maşina lui şi poate avea chiar şi mai multă informaţie decât fusesem eu capabil să înhaţ de la Lottor.

Eram hotărât să aflu adevărul. La un moment dat, trebuia să intru din nou în computerele lui Shimomura.

Cred că uneori nu sunt prea bun în a ascunde ceea ce simt. După ce am lucrat trei luni la Serviciul clienţi de la Virginia Mason Medical Center, şeful mi-a spus într-o zi: „Ştim că te plictiseşti aici”.

„Da, ai dreptate”, i-am răspuns. „O să găsesc altceva.”

Chiar dacă asta mă făcea direct şomer şi fără vreun venit, eram bucuros că n-o să mă mai plictisesc atât de tare zi de zi. Ştiţi cum se spune: viaţa e prea scurtă.

Aşa că am mers iarăşi la un centru de copiere, ca să întocmesc alte câteva CV-uri false. Adusesem cu mine scanerul Radioshack Pro-43, în care băgasem frecvenţele folosite de FBI, DEA, Biroul Închisorilor, Serviciul Şerifilor, ca şi Serviciul Secret, pentru că, după cum am spus mai sus, FBI-ul „împrumută” ocazional frecvenţele altor agenţii dacă bănuiesc că suspectul lor i-ar putea asculta. Sensibilitatea detectorului era aranjată astfel încât să se prindă doar discuţiile din imediata apropiere.

Noile CV-uri tocmai prinseseră formă, când am auzit în radio nişte voci bâzâind. Am deschis puţin geanta şi am aşteptat. În câteva clipe, au început să se audă schimburi radio pe una din frecvenţele Serviciului Secret.

„Ceva activitate?”

„Aici, nimic.”

Foarte interesant. O agenţie federală comitea o activitate de filare. Am mărit volumul şi am proptit scanerul pe computer, ca să am recepţie mai bună.

Curând, scanerul a început să colcăie de voci: parcă era punctul culminant al unui film serial poliţist. Evident, se punea la cale un raid.

„Aici, nicio activitate”, a spus o voce.

„Suntem în alee, tăiem retragerea”, veni alt răspuns.

O fată care lucra pe un PC m-a întrebat ce ascult. Am zâmbit şi i-am spus că e Serviciul Secret în acţiune, apoi am râs, adăugând: „Sună de parcă ar fi nişte inşi care au avut o noapte urâtă”. A râs şi ea. Am ascultat amândoi cu atenţie, ca să vedem ce se va întâmpla.

„Ar putea fi la magazinul de computere?”, s-a auzit un bolborosit în radio.

Acum chiar că devenea *ciudat.* „Magazin de computere”? Oare ţinta lor lucra la un magazin de tehnică de calcul, sau era un client?

Niciun răspuns.

Am început să devin puţin cam neliniştit şi îngrijorat. Dacă pe mine mă aşteptau? Am încetat să mai lucrez la computer şi mi-am concentrat atenţia asupra receptorului.

Dar apoi am auzit: „Ce fel de maşină conduce omul nostru?”.

Deci nu pe urmele mele erau: eu foloseam doar transportul în

comun. Totuşi, mă intriga în continuare treaba cu „magazinul de computere”.

Au mai trecut douăzeci de minute, apoi: „Intrăm acum”.

Şi apoi radioul a amuţit.

Am continuat să muncesc din greu şi am produs cam cincisprezece CV-uri, pentru tot atâtea firme din regiunea Seattle, aranjându-le ca de obicei, ca să acopere cam 90 la sută din cerinţele din anunţ, adică cea mai bună şansă de a obţine un interviu de angajare.

Radioul tot nu spunea nimic. Fata de lângă mine s-a ridicat, mi-a zâmbit şi mi-a urat noapte bună. Ne-am uitat amândoi la scaner, întrebându-ne ce s-a întâmplat cu individul urmărit de sticleţi.

Puţin după miezul nopţii, am terminat toate CV-urile şi scrisorile de intenţie aferente. Am aşteptat la o coadă lungă, formată în principal din studenţi, ca să-mi printez CV-urile pe hârtie de calitate superioară. Apoi, când mi-a venit rândul, într-un sfârşit, mi s-a spus că toate comenzile date imprimantei se vor încheia abia dimineaţa. La naiba! Voiam să le pun la poştă imediat. Funcţionara mi-a spus să încerc la alt centru de copiere, la câteva străzi mai încolo. Am mers până la celălalt xerox, dar şi acolo aceeaşi poveste: „Vom avea printurile abia mâine-dimineaţă”. Fie. Am spus că le iau dimineaţa, dar ştiam că probabil o să stau în reţea toată noaptea şi că o să ajung la centru cândva după-amiaza.

Dar nu a fost aşa.

În drum spre casă, m-am oprit la un supermarket deschis nonstop şi am cumpărat câteva legume plus un sandvici cu carne de curcan şi nişte fulgi de cartofi, pentru o cină târzie.

Am ajuns acasă puţin după ora 1:00 noaptea. Operaţiunea Serviciului Secret mă lăsase puţin cam tulburat. Ca un personaj din romanele acelea de spionaj, mi-am luat o măsură de precauţie: am mers pe trotuarul de vizavi, ca să văd dacă nu sunt nişte maşini suspecte prin zonă şi ca să mă asigur că luminile din apartamentul meu sunt tot aprinse.

Dar nu erau. Apartamentul era întunecat. Nu e bine.

Eu las întotdeauna luminile aprinse. Pe stradă era parcată o dubă roşie, iar în faţă erau două personaje: un bărbat şi o femeie, care se sărutau. Asta mi-a ridicat o dilemă amuzantă: să fie doi agenţi federali care se smotoceau ca să mă inducă în eroare? Puţin probabil, dar faptul m-a mai liniştit.

Am mers direct la maşină şi am întrebat persoana de pe locul mortului: „Îmi cer iertare că vă întrerup, dar trebuia să mă întâlnesc aici cu prietenul meu. Aţi văzut pe cineva aşteptând pe aici?”.

„Nu, dar erau nişte inşi care au tot cărat cutii din apartamentul de acolo” – şi fata a arătat cu degetul chiar spre apartamentul *meu*. Cum paştele…? I-am mulţumit fetei şi i-am spus că prietenul meu nu

locuieşte acolo.

Am ajuns pe furiş la apartamentul administratorului clădirii, David, şi am sunat la uşa lui, chiar dacă ştiam că îl voi trezi. Mi-a răspuns un glas somnoros: *„Cine e acolo?”*. Nu am răspuns şi David a crăpat puţin uşa. „A, bună, Brian”, mi-a spus el buimac şi cam iritat.

Am încercat să-mi ascund neliniştea cum am putut mai bine. „Ai lăsat pe careva în apartamentul meu?”

Răspunsul lui m-a izbit în plin. Nu m-aş fi aşteptat:

„Nu, dar poliţaii de la Serviciul Secret au dărâmat uşa. Poliţia din Seattle a lăsat un mandat de percheziţie şi o carte de vizită, zicând că să-i suni imediat”.

Omul se mai trezise şi acum era chiar supărat, aşa că a adăugat: „O să-mi plăteşti uşa spartă, *corect?”*.

„Da, sigur.”

I-am spus că mă duc să-i sun pe loc.

Năduşeam şi aveam în gură un gust amar de panică, iar stomacul parcă mi se întorcea pe dos. Am luat-o în jos pe scări şi apoi pe alee, căutând semne ale unor eventuale ameninţări – o maşină fără număr, oarece mişcări pe acoperiş, orice.

Nimic. Nimeni.

O uşoară alinare: era poliţia din Seattle, nu FBI-ul, aşa că îl căutau pe Brian Merrill, care făcuse apeluri telefonice neautorizate, nu pe hackerul Kevin Mitnick, care fugea de braţul legii.

Drews spusese că poliţia din Seattle şi Serviciul Secret mi-au percheziţionat apartamentul şi apoi s-au dus. Evident, nu erau chiar proşti şi probabil că rămăseseră prin zonă, ca să mă aresteze.

M-am îndepărtat rapid de locul acela, ştiind că nu era bine să alerg şi fiind sigur că administratorul deja sunase la poliţie sau la FBI ca să raporteze că am apărut şi apoi am şters-o.

Aveam cu mine servieta pe care, slavă Domnului, o luasem cu mine când am ieşit din casă, cu câteva ore mai înainte – conţinea toate actele noii mele identităţi. Tot timpul mă aşteptam să văd o maşină de poliţie sau una fără număr de înmatriculare. Mi-am aruncat cumpărăturile în bena de gunoi a cuiva.

Inima îmi bătea tot mai tare. Am mers cât am putut de repede, fără să o iau la goană, ocolind străzile principale, până când am ajuns la câteva cvartale de apartamentul meu. Mă tot gândeam la materialele din servieta mea, între care şi acele certificate de naştere, necompletate, dar corect ştanţate, din Dakota de Sud.

Dar nu puteam să arunc aceste documente. Probabil că acum aveam nevoie de ele mai mult ca oricând. Noua mea identitate „permanentă” tocmai zburase pe fereastră, compromisă definitiv. Aşa că m-am agăţat de geantă. Eram sigur că o echipă de poliţai federali bântuia prin zonă, aşteptându-mă. Într-una din maşinile parcate? În spatele unor

copaci? La intrarea unei clădiri de lângă a mea?

Mi se uscase gura rău de tot, de parcă nu aş fi băut apă de câteva zile. Aveam emoţii atât de puternice, încât începeam să mă simt ameţit. Iar faţa îmi era leoarcă de sudoare.

Am ajuns pufăind şi icnind la un bar, unde făceam notă foarte discordantă cu cei de faţă, care petreceau, beau, se distrau. M-am ascuns într-o cabină de la toaleta bărbaţilor. Voiam să o sun pe mama, dar nu îndrăzneam să folosesc telefonul celular, aşa că am stat acolo, încercând să-mi dau seama ce opţiuni am. Să sun un taxi şi să plec dracului din zonă? Dar Serviciul Secret putea să aibă maşini prin jur şi să mă caute. Nu voiam decât să mă topesc în mulţime.

Când am considerat că m-am odihnit destul şi mi-am recăpătat răsuflarea, am luat-o din nou pe trotuar, căutând un taxi care să mă ducă departe de zonă. Pe lângă mine a trecut un autobuz.

Un autobuz! Biletul meu de ieşire din cartier!

Am alergat ca nebunul ca să-l prind la staţia aflată la o stradă mai încolo. Nu avea importanţă unde merge. Doar să mă ducă departe de acolo.

Am rămas în autobuz cam o oră, ajungând la capătul liniei. Am coborât şi am luat-o la pas în aerul rece al nopţii, ca să-mi limpezesc gândurile.

Am intrat într-un nonstop, unde am găsit un telefon cu fise. Am sunat pagerul mamei, transmiţând codul 3 – „Urgenţă". Am aşteptat până când s-a îmbrăcat, a condus maşina până la cazinou şi mi-a trimis un mesaj de răspuns prin pager, ca să ştiu unde se află. După cam patruzeci de minute, pagerul meu a bâzâit şi am citit pe ecran numărul de la Caesar's Palace. Am sunat la hotel şi am chemat-o la telefon, aşteptând cu nerăbdare să ridice receptorul.

Vă puteţi închipui că nu mi-a fost uşor să-i spun cât de aproape am fost de arestare şi că nu îndrăznesc să mă întorc în apartament. Eram deprimat, dar putea fi mult mai rău, am subliniat eu: puteam să zac acum într-o celulă de închisoare.

După ce am încheiat, am ales un motel din Paginile Aurii, undeva în centrul oraşului Seattle, lângă Pike Place Market, locul în care s-a deschis prima cafenea Starbucks. Am sunat un taxi şi l-am rugat pe şofer să mă ducă la un automat bancar, de unde am scos suma maxim admisă, 500 de dolari.

M-am cazat la motel sub numele de Eric Weiss, vechea mea identitate, ale cărui acte încă le aveam în geantă.

În dimineaţa următoare voi fi plecat din Seattle, fără să fi lăsat vreo urmă – sau cel puţin aşa speram.

M-am culcat cu o puternică senzaţie că am pierdut ceva. Tot ce mai aveam erau hainele de pe mine, câteva lucruri lăsate la curăţătoria chimică şi o servietă plină cu documente de identitate. Tot restul se

găsea încă în apartament.

M-am trezit dimineaţa, devreme.

Fusese un raid de noapte. Speram că FBI-ul se dusese de acolo după ce a întocmit actele şi a clasat dovezile materiale – fără să se fi obosit să se uite prin computer sau prin hârtiile mele, unde ar fi găsit chitanţa de la curăţătorie sau carnetul de cecuri, care arăta unde îmi ţin banii.

Prima oprire, pentru că deschidea devreme, a fost curăţătoria, unde am cules singurul rând de haine pe care îl mai aveam în afara blugilor şi a hainei de piele neagră (plus un tricou cu o trupă de hard-rock) pe care le aveam pe mine.

Banca deschidea la ora 9 dimineaţa şi aţi ghicit cine a fost primul client care a intrat. Mi-am lichidat contul curent, în care aveam doar cam patru mii de dolari. Dar aveam nevoie şi de ultimul cent pentru următoarea mea dispariţie.

Poliţaii locali îmi confiscaseră laptopul, dischetele, al doilea scaner radio, perifericele de computer şi benzile de rezervă, pe care nu le încriptasem. În doar câteva zile, aveau să-şi dea seama că Brian Merrill, individul care clona telefoane, era de fapt Kevin Mitnick, declarat de FBI cel mai căutat hacker.

Dar dacă ştiau deja…?

Orice „inginer social” suficient de isteţ va găsi relativ uşor un răspuns la această întrebare.

Am sunat la biroul procurorului districtual din Seattle şi am cerut numele procurorului care se ocupă de fraude electronice.

„Ivan Orton”, mi s-a spus.

Am sunat-o pe secretara lui Orton, căreia i-am spus: „Sunt Robert Terrance, agent special la Serviciul Secret. Aveţi o copie a mandatului de percheziţie şi permisul de intercepţie pentru cazul cu telefonul celular de noaptea trecută?

„Nu, trebuie să sunaţi la Înregistrări”, şi mi-a dictat numărul.

Doamna de la Înregistrări mi-a cerut să-i dau adresa la care se făcuse percheziţia. I-am spus-o şi mi-a răspuns: „A, da, o am chiar aici”.

„Minunat. Sunt pe teren, puteţi să-mi trimiteţi prin fax o copie?”

„Îmi pare rău, nu avem maşină fax la Înregistrări.”

Nu m-a descurajat. „Nicio problemă”, i-am spus. „Vă sun din nou.”

Birou de înregistrări fără fax? De necrezut. Eram în anul 1994; *toată lumea* avea fax. Dar nu – am sunat în mai multe birouri din aceeaşi clădire şi am aflat că bugetul primăriei pentru faxuri era foarte mic.

În fine, am descoperit un fax la Biblioteca de Drept.

Când am terminat toate aranjamentele, doamna de la Biblioteca de Drept pornise deja spre Biroul înregistrări ca să preia o copie xerox pe care să o trimită prin fax la „agentul Serviciului Secret” care avea

nevoie de ea. Am făcut-o să trimită prin fax la un centru de copiere de pe Bellevue, am aşteptat până când am considerat că au primit faxul şi apoi am folosit metoda mea obişnuită de „spălare” a faxurilor.

Am cules faxul peste câteva minute de la al doilea xerox – totul într-un interval atât de scurt, încât nici poliţia şi nici Serviciul Secret nu s-ar fi putut prinde la timp.

M-am aşezat într-o cafenea şi am trecut prin declaraţia oficială, sorbind fiecare cuvânt. Am aflat că doi anchetatori de la fraude prin telefonie celulară mă urmăriseră timp de câteva săptămâni. Mi-a străfulgerat prin memorie un jeep parcat de partea cealaltă a străzii, având înăuntru un bărbat. Să dea dracii! Deci intuiţia nu mă înşelase – era unul dintre anchetatori. Declaraţia justificativă conţinută în mandatul de percheziţie arăta că aceşti indivizi trăgeau de săptămâni cu urechea la convorbirile mele. M-am gândit la telefoanele pe care i le dădeam mamei de câteva ori pe săptămână. Uneori, ea îmi spunea pe nume atunci când ridica receptorul din cazinou. Evident, nu avea cum să le scape asta. Probabil că ştiau sau cel puţin bănuiau că nu sunt doar un puşti care foloseşte un telefon celular clonat; dar nu aveau nicio idee despre adevărata mea identitate. Dacă ar fi bănuit că sunt mult-căutatul Kevin Mitnick, ar fi pândit la apartament şi ar fi aşteptat toată noaptea să mă întorc acasă.

Eram îngrijorat că îmi înregistraseră convorbirile şi probabil chiar mă fotografiaseră. Ştiind că îmi auziseră vocea, l-am sunat pe Lewis, ca să rumege puţin situaţia împreună cu mine şi să mă ajute să evaluez pagubele. Am născocit un plan. Lewis urma să sune unul dintre detectivii particulari şi să vadă dacă poate scoate ceva de la el. Trebuia neapărat să ştiu dacă aveau benzi audio sau fotografii.

Eram pe fir, ascultând, dar cu microfonul celularului meu pus pe mut. Lewis l-a sunat pe detectivul Kevin Pazaski şi s-a dat drept procurorul Ivan Orton.

Pazaski i-a spus: „Păi nu avem mâine şedinţă în biroul dvs.?”.

Lewis a prins din zbor ocazia şi i-a răspuns: „Da, şedinţa a rămas ca înainte, dar am nevoie urgent de nişte informaţii.” L-a întrebat dacă are vreo bandă audio. Pazaski a spus că nu – doar urmăriseră convorbirile şi făcuseră însemnări, dar benzi, nu.

Dumnezeule, ce uşurare pe mine! Apoi, Lewis l-a întrebat dacă au vreo fotografie a suspectului. Din nou i s-a spus că nu. Slavă Domnului! Lewis a pus atunci cireaşa pe tort: „Bun, Kevin, restul de întrebări le las pentru şedinţa noastră de mâine. Ne vedem atunci”.

Deşi încă eram peste măsură de stresat, şi eu şi Lewis am izbucnit în hohote de râs după ce a încheiat discuţia, închipuindu-ne reacţia individului la şedinţa cea mare de a doua zi, când va înţelege că a fost tras pe sfoară. Dar la vremea aceea ar fi fost prea târziu ca să mai poată face ceva. Aveam deja informaţia dorită.

Meritase efortul. Din documente, am putut confirma faptul că raidul fusese făcut pentru prinderea unei persoane care efectuase o mulţime de convorbiri celulare neautorizate. Niciun cuvânt despre Kevin Mitnick.

De asta agenţii doar au lăsat o carte de vizită, cu mesajul să sun la poliţia din Seattle. Poliţiştii nu credeau că merită să mai zăbovească pe acolo doar ca să prindă un amărât de student care găsise şi el o metodă de a suna gratis de pe un telefon celular.

În alte condiţii, m-aş fi simţit chiar uşurat.

Am plecat din Seattle cu un autobuz de cursă lungă care mergea la Tacoma. Acolo am urcat într-un tren pentru Portland. Restul călătoriei până la Los Angeles l-am făcut cu avionul.

Pe drum, l-am sunat pe Ron Austin şi i-am spus că fusesem victima unui raid. A reieşit că nu am avut o idee foarte fericită când l-am sunat pe Ron. Ca şi Petersen, devenise şi el informator, în speranţa că i se va reduce sentinţa. El a înregistrat convorbirile noastre şi a trimis toate benzile la FBI, jucând la două capete: era prieten cu mine şi mi-a dat accesul la DMV-ul din California… iar în acelaşi timp coopera cu FBI-ul. Ieşise din închisoare, eliberat condiţionat, şi acum culegea informaţii despre mine şi despre Lewis pentru agentul special FBI McGuire şi pentru colegii lui. Trebuie să recunosc că a făcut o treabă foarte inteligentă când mi-a câştigat încrederea prin informaţia despre baza de date a DMV-ului.

El şi-a sunat omul de legătură de la FBI şi l-a anunţat că tipul pe care îl călcase Serviciul Secret pentru clonare de telefoane era de fapt Kevin Mitnick. Nu-i spusesem în ce oraş s-a întâmplat, dar sunt sigur că Serviciului Secret i-a fost uşor să pună toate lucrurile cap la cap.

(Într-o discuţie pe care am avut-o în timp ce scriam cartea de faţă, Austin mi-a mărturisit şi alt detaliu interesant: FBI-ul îi clonase pagerul şi aştepta apelurile mele ca să meargă la un telefon public, de la care să urmărească sursa următorului meu apel. Nu-şi dăduseră seama că am acces complet la toate centralele de comutaţie care controlau numerele pe care le sunam – şi că verificam dacă era vreo capcană, urmărind toate circuitele de comutaţie pentru mesaje care să indice o trasă în timp real. Trebuia să fiu prudent, în special cu un hacker talentat ca Austin. Contramăsurile mele s-au dovedit evident eficiente: FBI-ul nu mi-a bătut niciodată la uşă.)

Ajuns la Los Angeles, am ales un hotel convenabil de lângă gara centrală. M-am trezit în miez de noapte, am aprins lumina şi am văzut zeci de gândaci târându-se pe podea. *Câhhhh!* A trebuit să-mi pun pantofii doar ca să pot să merg la baie, câţiva paşi, după ce mai întâi am scuturat fiecare pantof, ca să nu fi intrat cumva vreun gândac. Îmi urcau fiori cumpliţi pe şira spinării. Am şters-o de acolo imediat. Peste cincisprezece minute, trăgeam într-un loc numit Metro Plaza Hotel, pe

care l-am ales pentru că avea o semnificaţie specială pentru mine: pe când eram închis la izolare în Centrul Federal Metropolitan pentru Detenţie din LA, camera mea dădea spre acest hotel. Atât de des mi-am dorit să fiu acolo în locul camerei mele de trei metri pe doi jumătate, cu salteaua ei tare ca piatra!

Nu-mi mai văzusem de mult tatăl. El m-a ascultat povestind cum era gata-gata să fiu prins şi cum poliţiştii habar nu aveau că ar fi putut aresta un individ vânat de doi ani de FBI. Nu mi-a zis nimic, de parcă îmi spunea „n-am ce-ţi face". Parcă îi povesteam o scenă de film sau ceva izvorât din imaginaţia mea exaltată.

Am sunat-o pe Bonnie şi i-am spus că sunt în LA şi că aş vrea să o văd. De ce am sunat-o? Păi nu prea erau mulţi cei cu care puteam discuta despre necazurile mele. Tovarăşii mei hackeri se dovediseră, unul după altul, nedemni de încredere. Nu mai era picior de om în care să am încredere în tot Los Angelesul.

Ea avea la rândul ei motive să vrea să mă vadă. De Payne ştia că la Seattle mi se confiscaseră computerul, benzile şi dischetele şi voia să ştie cât au descoperit poliţiştii din corespondenţa noastră – şi cât de mult îl incrimina pe el. Bonnie probabil servea interesele iubitului ei, sperând să obţină de la mine oarece asigurări că poliţia din Seattle şi Serviciul Secret nu vor putea folosi informaţia din fişierele mele pentru a-i face lui necazuri.

Ne-am întâlnit şi i-am spus că am pierdut totul şi că trebuie să o iau de la capăt. Fişierele din computerul meu erau încriptate, dar făcusem backup pe cartuşe de bandă necodificate, pe care urma să le bag în cutia mea de valori de la bancă. Dar nu am mai ajuns cu benzile la bancă, ceea ce însemna că fie FBI-ul, fie poliţia din Seattle poseda acea informaţie necodificată.

Bonnie vedea cum mă cuprinde disperarea. A încercat să mă liniştească şi să-mi ofere sfaturi, dar ştiam amândoi că unica mea alegere este să mă predau şi să sufăr luni de zile – dacă nu cumva ani – de închisoare la izolare, sau să continui cu jocul de-a „prinde-mă, dacă poţi". Deja optasem pentru a doua variantă, iar acum miza era şi mai mare, pentru că nu mai eram acuzat de o simplă încălcare a eliberării condiţionate: cu probele capturate la Seattle, FBI-ul avea acum o mulţime de dovezi că sunt un hacker.

Simţeam ceea ce intuia şi Bonnie. Ea era sigură că prinderea mea e doar o chestiune de timp şi era îngrijorată pentru mine. Dar trebuia să mă lupt din răsputeri şi să mă ocup ulterior de consecinţe. A fost plăcut să o văd pentru prima oară după ce devenisem un fugar, dar era fosta mea soţie şi trăia cu cel mai bun partener de hacking pe care l-am avut, aşa că era firesc să păstrăm distanţa.

Peste o săptămână, când am ajuns la Vegas, mama şi „Buni" se mai liniştiseră după panica iscată de incidentul din Seattle. Le-am văzut şi

m-am scăldat în potopul iubirii şi grijii lor.

Aveam o nevoie disperată de o nouă identitate şi ştiam că ar fi fost periculos să folosesc numele din lista din Dakota de Sud, pentru că toată informaţia respectivă se găsea neîncriptată pe benzile de backup pe care le înhăţaseră poliţiştii în raidul de la Seattle, aşa că am luat în vizor cea mai mare instituţie de învăţământ superior din Oregon, Universitatea de Stat din Portland.

Am intrat pe serverul de la Biroul de admiteri şi am sunat administratorul bazei de date. „Sunt nou la Biroul de admiteri", i-am spus. „Şi trebuie să mă uit la..." şi apoi i-am descris parametrii după care făceam căutarea: era vorba despre persoane care primiseră diplomele universitare între 1985 şi 1992. Omul a petrecut patruzeci şi cinci de minute întregi discutând cu mine la telefon, explicându-mi cum sunt organizate dosarele şi care erau comenzile de care aveam nevoie pentru a extrage datele tuturor studenţilor care au absolvit în perioada dorită de mine. Mi-a fost de folos, oferindu-mi chiar mai multe detalii decât cerusem.

Când am terminat convorbirea, aveam acces la dosarele a 13.595 de studenţi, conţinând fiecare numele complet, data naşterii, tipul diplomei, anul conferirii diplomei, numărul de la Securitatea Socială şi adresa de acasă.

Pentru moment, aveam nevoie doar de unul dintre miile de nume. Voi deveni Michael David Stanfill.

Începuse bâlciul. FBI-ul probabil că deja se prinsese că le scăpasem din nou printre degete. De data asta, excursia mea la Vegas va fi scurtă, suficient cât să-mi stabilesc o nouă identitate – deci două sau trei săptămâni. Apoi trebuia să o iau din loc, pentru eventualitatea că FBI-ul devenea suficient de disperat ca să înceapă să-mi urmărească mama, pe prietenul ei sau pe bunica mea.

Trebuia să avansez rapid în crearea noii mele identităţi ca Michael Stanfill. Pentru permisul de conducere, după obişnuitele etape de obţinere a unei copii legalizate după certificatul de naştere şi de completare a unui formular fals cu declaraţia de venit, am depus o cerere de permis temporar de conducere, oferindu-i doamnei de la Direcţia de Permise de Conducere (DMV) obişnuita mea explicaţie, cum că am nevoie de câteva lecţii, pentru că am locuit o vreme la Londra, unde am condus pe partea stângă a drumului.

Obţinusem cu doar doi ani în urmă permisul de conducere pentru Eric Weiss de la DMV-ul din Las Vegas, aşa că eram puţin cam neliniştit – în special pentru că ştiam că FBI-ul ar putea fi acum în alertă, ştiind că încerc să-mi fabric o nouă identitate. Cel mai apropiat sediu al DMV din afara Las Vegasului se găsea în oraşul Pahrump din deşert, care este celebru pentru două lucruri: acolo locuia popularul realizator de emisiuni radio pe teme paranormale Art Bell şi tot acolo

se găsea Chicken Ranch, celebrul bordel legal. În conformitate cu legile statului Nevada, în acea regiune este permisă prostituţia.

Am căutat în Paginile Aurii o şcoală de conducere în Pahrump. Nu am găsit niciuna şi am început să sun în diverse locuri din Las Vegas (dar am evitat cu grijă locul folosit cu doi ani în urmă, când mă dădeam Eric Weiss), întrebând dacă pot folosi maşinile lor pentru a-mi da testul de conducere la Pahrump. După ce mi s-a spus de mai multe ori „ne pare rău, nu ne trimitem oamenii la Pahrump", am dat în fine de o şcoală care îmi furniza maşină şi îmi oferea şi o lecţie de o oră pentru un ins „tocmai întors din Londra şi în mare nevoie să-şi împrospăteze condusul pe partea dreaptă a şoselei". Instructorul urma să mă aştepte în timpul cât îmi dădeam examenul. Toate astea pentru două sute de dolari. Două sute de parai sunt foarte puţin pentru o nouă identitate.

Până la Pahrump, preţ de o oră cu maşina, m-a dus „Buni". I-am cerut să mă aştepte la un restaurant de la şosea, pentru că ar fi fost prea riscant pentru amândoi dacă se întâmpla ceva rău, ca atunci, la centrul de copiere, în acel Ajun de Crăciun de tristă amintire.

Am ajuns la faţa locului cu douăzeci de minute mai devreme şi am rămas în sediul minuscul al DMV, pe un scaun ieftin de plastic, aşteptând nerăbdător să apară maşina şcolii, pe care urma să o conduc. În mai puţin de două ore, aveam să plec de acolo cu identitatea mea nou-nouţă, pe numele lui Michael David Stanfill.

Am ridicat privirea; în prag se afla instructorul de la şcoală. Al dracului!!! Era *chiar insul* care mă pregătise cu doi ani în urmă, pe când identitatea mea era cea a lui Eric Weiss. Probabil că a schimbat şcolile. Ce noroc puteam să am!

Este remarcabil cât de rapid poate intra în acţiune subconştientul, producând într-o clipă un plan salvator. Am deschis gura şi ce a ieşit din ea? „Hei, te cunosc! Unde îţi faci cumpărăturile?"

„La Smith, pe Maryland Parkway", mi-a răspuns el, încercând să-şi dea seama de unde mă ştie.

„Da, corect", i-am spus. „Acolo te-am văzut. Îmi fac cumpărăturile acolo tot timpul."

„Da, ştiam eu că te-am mai văzut undeva", mi-a spus el, satisfăcut de explicaţie.

Acum trebuia să-mi schimb povestea, pentru că data trecută folosisem tot „Londra". De data asta, i-am spus că am fost în Uganda, cu forţele de menţinere a păcii, şi nu mai condusesem o maşină de cinci ani întregi.

A mers perfect. A fost mulţumit de rapiditatea cu care mi-am regăsit îndemânarea de şofer.

Am trecut fără probleme testul şi am plecat de acolo cu un permis de conducere pe numele de Michael Stanfill.

PARTEA A PATRA

UN SFÂRŞIT ŞI UN NOU ÎNCEPUT

CAPITOLUL 33
UN SAMURAI HACKUIT

Ozg ojglw lzw hshwj gf AH Khggxafy lzsl BKR skcwv ew stgml?{33}

Având acum în regulă actele de identitate, era timpul să plec din Las Vegas, înainte să-mi pierd norocul. Venea sezonul de vacanţă de Crăciun/Anul Nou şi nu am putut rezista ideii de a face o vizită în Denver, un oraş de care efectiv mă îndrăgostisem. Mi-am făcut bagajele şi am luat cu mine şi o jachetă veche de schi, gândindu-mă că poate o să am puţin timp şi pentru a coborî pantele în timpul sărbătorilor.

Dar îndată ce am ajuns la Denver şi m-am aranjat într-un hotel atrăgător şi cu preţuri modice, două persoane pe care nu le mai întâlnisem niciodată – arogantul expert americano-japonez în securitatea calculatoarelor al cărui server îl hackuisem cu un an în urmă, iar celălalt un hacker de computere extraordinar de talentat din Israel – vor deveni actori în drama care avea să-mi schimbe tot restul vieţii.

Tocmai dădusem peste un israelian cunoscut sub iniţialele „JSZ”. Ne-am întâlnit prin IRC (Internet Relay Chat), un serviciu online pentru descoperirea şi discuţia cu străini care au aceleaşi pasiuni ca ale tale. În cazul nostru, interesul comun era hackuitul.

Într-un târziu, el mi-a spus că a compromis majoritatea firmelor de software (dacă nu chiar pe toate) care produceau sisteme de operare – Sun, Silicon Graphics, IBM, SCO şi aşa mai departe. Avea o copie a codului-sursă al tuturor, luate de pe sistemele pe care fuseseră dezvoltate. Era o realizare remarcabilă, foarte impresionantă.

Am început să ne împărtăşim unul altuia succesele în ale hackuitului şi informaţii despre noi fisuri, sisteme de *backdoor,* clonarea telefoanelor celulare, obţinerea de coduri-sursă şi compromiterea sistemelor analiştilor de vulnerabilităţi.

În timpul uneia dintre convorbirile noastre, m-a întrebat dacă am citit „lucrarea lui Morris privind simularea IP-ului”, care a pus în evidenţă o importantă vulnerabilitate în însuşi miezul protocolului internetului.

Robert T. Morris, copil-minune al computerelor, descoperise o fisură în securitate care putea fi exploatată printr-o tehnică numită „simularea adresei de IP *(Internet Protocol)”* pentru a ocoli procesul de autentificare care se bazează pe adresa IP a utilizatorului. La zece ani după publicarea lucrării lui Morris, un grup de hackeri, între care şi JSZ din Israel, a creat un utilitar pentru exploatarea ei. Dat fiind că la vremea aceea vulnerabilitatea era considerată mai mult o chestiune teoretică, nimeni nu se gândise serios la o contramăsură.

Pentru cititorii cu cunoştinţe avansate: această tehnică, numită *„spoofing”,* este un atac care se bazează pe o tehnologie mai veche, cunoscută sub numele de „servicii la distanţă”, care necesita reconfigurarea fiecărui sistem computerizat astfel încât să accepte conexiunile de încredere, ceea ce însemna că un utilizator putea să se logheze într-un cont – în funcţie de configuraţie – fără să mai furnizeze o parolă. Astfel, un administrator de sistem putea configura un server să aibă încredere în alte computere atunci când era vorba de autentificare. Un exemplu este atunci când un administrator de sistem gestionează mai multe maşini; atunci când el se loghează la alte maşini, acestea nu îi vor cere parole, pentru că au încredere în server.

Atacul prin *„spoofing”* începe printr-un prim pas: hackerul trebuie să caute alte sisteme care probabil sunt de încredere pentru contul root al serverului-ţintă. Aceasta înseamnă că un utilizator logat ca root pe un sistem de încredere va putea mai apoi accesa serverul-ţintă tot ca root, fără să furnizeze vreo parolă.

În acest caz, nu era prea dificil. Folosind comanda *„finger”,* atacatorul era în măsură să afle că victima sa era conectată la sistemul-ţintă de pe alt calculator, situat în aceeaşi reţea locală. Era foarte probabil ca aceste două sisteme să aibă încredere unul în altul pentru accesul ca utilizator root. Următorul pas este să stabileşti o conexiune la sistemul-ţintă prin falsificarea adresei IP a computerului în care ţinta are încredere.

Aici lucrurile încep să devină puţin cam complicate. Atunci când două sisteme stabilesc o conexiune iniţială prin protocolul TCP, între ele este un du-te-vino de pachete, care stabilesc o „sesiune”. Aceasta este numită „confirmare triplă” *(three-way handshake).* În timpul *handshake*-ului, sistemul-ţintă transmite spre maşina care iniţiază conexiunea un pachet, încercând să stabilească o comunicare. Dat fiind că serverul-ţintă crede că răspunde la cererea de conectare a unui sistem *real,* procesul de confirmare eşuează, pentru că sistemul-ţintă nu mai primeşte niciodată înapoi pachetul care ar trebui să încheie „confirmarea triplă”.

Aici intră în joc secvenţa de numere TCP. Protocolul foloseşte un şir de numere pentru a anunţa că a primit informaţiile. Dacă atacatorul va putea prezice secvenţa de numere din pachetul trimis de sistemul-ţintă către serverul *real* în timpul „*handshake*”-ului iniţial, atunci el va putea să completeze procesul, trimiţându-i un pachet de confirmare (cu secvenţa corectă de numere), stabilind o conexiune care pare a fi de la maşina autentificată.

Acest lucru stabileşte efectiv o sesiune, prin ghicirea secvenţei TCP de cifre. Deoarece sistemul-ţintă este păcălit, crezând că stabileşte o legătură cu maşina considerată sigură, el îi permite atacatorului să profite de relaţia de încredere dintre calculatoare, ocolind problema

parolei şi obţinând acces total la maşină. În acest moment, atacatorul poate să editeze fişierul curent .rhosts de pe maşina-ţintă, permiţând oricui să acceseze contul root, fără parolă.

Pe scurt, atacul se bazează pe capacitatea atacatorului de a prezice numărul TCP din pachetul trimis de computerul-ţintă la momentul contactului iniţial. Dacă un atacator reuşeşte să prevadă corect secvenţa TCP folosită de ţintă în timpul procesului de *„handshake”*, atunci el poate să se dea drept computerul de încredere, ocolind toate mecanismele de securitate care se bazează pe IP-ul utilizatorului.

I-am spus lui JSZ că am citit articolul. „Dar este pur teoretic. Nimeni nu a făcut-o încă.”

„Ei bine, prietene, mandea şi alţii am făcut-o. Deja am creat utilitarul. Şi funcţionează – uluitor de bine!”, mi-a spus el, referindu-se la progrămelul pe care îl construiseră el şi câţiva asociaţi de-ai lui risipiţi prin Europa.

„Nu se poate! Glumeşti!”

„Nu glumesc.”

I-am cerut să-mi dea şi mie o copie, dacă se poate.

„Poate mai târziu”, mi-a spus el. Dar îl voi rula pentru tine de câte ori vei vrea. Dă-mi o ţintă.

I-am împărtăşit lui JSZ detaliile pătrunderii mele pe serverul lui Mark Lottor şi interesanta legătură dintre acesta şi Tsutomu Shimomura, pentru care avea chiar o poreclă. I-am arătat cum intrasem la Universitatea California din San Diego şi cum am băgat acolo un sniffer, care a surprins un anume „ariel” legându-se la serverul lui Shimomura, după care am putut să intru şi eu. „Shimmy şi-a dat seama cumva că unul din cei care au acces la computerul lui fusese hackuit şi m-a scos din sistem după câteva zile”, i-am spus.

Aveam câteva din vulnerabilităţile de securitate pe care Shimmy le raportase la Sun şi la DEC şi fusesem impresionat de talentul lui în a găsi „bug”-uri. Cu timpul, aveam să aflu că omul are un păr lins, negru şi care îi curgea pe umeri, preferă să se prezinte la slujbă în sandale şi cu nişte blugi rupţi în fund şi are o pasiune pentru schi fond. Era genul perfect al insului căruia i te-ai adresa cu un „hai, salut frăţică!”.

I-am spus lui JSZ că Shimmy ar putea avea codul-sursă al lui OKI sau poate detalii ale eforturilor lui de reconstituire a codului, ca să nu mai zic de noile „bug”-uri în securitate probabil descoperite de el.

În ziua de Crăciun a lui 1994, după ce am ieşit de la un film de la Tivoli Center din centrul Denverului, mi-am pornit telefonul celular şi l-am sunat pe JSZ, ca să-i urez, în glumă, un fericit Crăciun evreiesc.

„Mă bucur că ai sunat”, mi-a spus el. Cu o voce calmă, detaşată, mi-a spus: „Am un cadou de Crăciun pentru tine. Prietene, am instalat un *backdoor”*. Şi mi-a dat numărul portului pentru care instalase

programul de acces secret. „După ce te conectezi, nu ai niciun prompt. Doar baţi «.shimmy» şi apoi ai acces complet.”

„Nu se poate!”

Pentru mine, ăsta era cel mai formidabil cadou de Crăciun. Îmi doream de multă vreme să intru din nou pe computerul lui Shimmy, ca să aflu ce mai pun la cale el şi Mark Lottor cu proiectul celular OKI şi voiam să ştiu dacă vreunul din ei pusese mâna pe codul-sursă. Oricum ar fi fost, urma să înhaţ orice informaţie puteam găsi pe serverul lui privind telefoanele celulare OKI 900 şi 1150.

În comunitatea hackerilor era un lucru cunoscut că Shimmy avea un comportament arogant – se considera mai deştept decât oricine i-ar fi stat prin preajmă. Am decis să-i mai tăiem din nas şi să-l aducem cu picioarele pe pământ – nu de alta, dar puteam.

Cât am condus maşina închiriată până la hotelul meu, mi s-a părut cea mai lungă perioadă de douăzeci de minute din viaţa mea. Dar nu am îndrăznit să rulez mai rapid decât fluxul traficului. Dacă mă trăgea pe dreapta vreun poliţist şi găsea ceva dubios în permisul meu de conducere, ajungeam în faţa unui calculator mult mai târziu decât cele douăzeci de minute. Răbdare, răbdare, răbdare.

Cum am intrat în camera mea de hotel, am pornit laptopul şi am intrat prin dial-up pe Colorado Supernet, mascându-mi ca de obicei apelurile folosind telefonul celular clonat după cel al unui ins din Denver ales la întâmplare.

Am pornit un program de comunicaţie prin reţea care făcea legătura direct la computerul lui JSZ din Israel, ca să putem comunica într-o fereastră, în timp ce în alta îl hackuiam pe Shimmy. M-am conectat la computerul lui Shimmy folosind backdoor-ul lui JSZ. Bingo! Eram logat, cu privilegii de root.

Incredibil! Ce senzaţie! Probabil aşa se simte un puşti care a ajuns la ultimul nivel al unui joc video la care se chinuise luni întregi. Sau ca atunci când urci pe vârful Everest. Eram entuziasmat. L-am felicitat pe JSZ pentru că făcuse o treabă pe cinste.

Pentru început, eu şi JSZ am căutat în sistemul lui Shimmy cea mai preţioasă informaţie: tot ce se leagă de „bug”-uri, e-mailul lui şi orice fişiere care conţineau în nume secvenţa „oki”. Avea o grămadă de fişiere. Pe când eu arhivam şi comprimam tot ce se potrivea cu criteriile mele, JSZ căuta orice altceva ar fi putut fi util. Amândoi ne temeam că Shimmy o să se logheze ca să-şi vadă e-mailurile cu felicitările de Crăciun şi o să descopere că e hackuit. Voiam să scoatem marfa de acolo înainte să se prindă. Îmi era frică să nu scoată pur şi simplu cablul de reţea din mufă, cum făcuse Lottor cu câteva luni mai înainte.

Lucram rapid, ca să scoatem informaţia de pe maşina lui Shimmy. Pluteam pe o mare de endorfine.

După ce am căutat, am arhivat şi am comprimat, am avut nevoie de un loc în care să stochez codul în siguranţă. Nicio problemă: aveam deja acces de root pe toate serverele de la Whole Earth ’Lectronic Link, cunoscut sub numele abreviat de „the Well”. Firma era înfiinţată de Steward Brand şi un partener al lui şi avea între utilizatori toată crema internetului, dar nu mă interesa statutul de celebritate. Unica mea grijă era să am destul spaţiu pe disc şi să pot ascunde fişierele suficient de bine, astfel încât administratorii de sistem să nu le descopere. De fapt, petrecusem mai multă vreme în acea reţea. La câteva zile după ce a apărut în *New York Times* acel articol de primă pagină despre mine, am descoperit că autorul, John Markoff, are un cont la firma „the Well”. Ţintă uşoară: din ziua aceea i-am citit toate e-mailurile, căutând orice era privitor la mine.

După ce am terminat mutarea informaţiei specifice căutate, am decis să luăm *tot* ce este conţinut în directorul „home” al lui Shimmy. JSZ a arhivat şi comprimat întregul director într-un fişier unic, care ajungea la 140 de megabytes.

Am stat cu inima în gât până când fişierul s-a transferat cu succes şi apoi ne-am felicitat prin programul de chat.

JSZ a mutat o copie a fişierului pe un sistem din Europa, pentru cazul în care vreun administrator de sistem de la „the Well” va descoperi un fişier uriaş şi îl va şterge. De asemenea, şi eu am copiat fişierul şi în alte câteva locuri.

JSZ a insistat că descoperirea acelui *backdoor* improvizat pe care îl instalase el pentru uzul meu ar putea fi o sarcină uşoară pentru unul ca Shimmy. Eram de acord. Era prea uşor de găsit. I-am sugerat să purcedem la instalarea unui *backdoor* mai sofisticat, în sistemul de operare ca atare.

„O să-l găsească”, m-a contracarat JSZ.

„Dar ne putem întoarce oricând pe aceeaşi cale”, am spus eu.

Am ieşit din sistem, lăsându-l pe JSZ să facă curăţenie, adică să înlăture backdoor-ul şi să şteargă din jurnale toată activitatea noastră.

A fost un moment de serioase palpitaţii. Intrasem în serverul expertului în securitate pentru a doua oară pe parcursul unui an şi ceva. Eu şi JSZ am decis să examinăm independent fişierele lui Shimmy şi apoi să ne raportăm unul altuia ce a descoperit fiecare.

Dar, oricât de mare grijă am avut să ne ştergem urmele, am considerat că Shimmy se va izbi aproape sigur de vreun detaliu pe care noi probabil l-am omis.

Tot parcurgând e-mailurile mai vechi ale lui Shimmy, am dat de nişte mesaje dintre el şi duşmanul meu, scribălăul pe teme de tehnologie de la *New York Times* John Markoff. Cei doi aveau un schimb de e-mailuri care data încă de la începutul lui 1991, pe tema mea – comunicându-şi informaţii despre intenţiile mele. De exemplu,

dintr-un schimb de e-mailuri de la începutul lui 1992 reieşea cum Shimmy făcuse eforturi serioase, cercetând online licenţa mea de radioamator, cu indicativul N6NHG. El l-a întrebat prin e-mail pe Markoff dacă o persoană condamnată pentru infracţiuni federale mai are dreptul la o licenţă de radioamator emisă de autoritatea în comunicaţii.

Încă era un mister pentru mine de ce aceşti doi inşi erau atât de interesaţi de persoana mea. Nu-l întâlnisem niciodată pe Shimmy, nu interacţionasem de nicio culoare cu el, exceptând recentele mele atacuri asupra sistemului lui.

Atunci de ce se interesau atâta de ce aveam de gând să fac?

Am avut dreptate într-o privinţă: Shimmy şi-a dat seama foarte curând de pătrunderea noastră. Şi eu, şi JSZ eram prea concentraţi în copierea fişierelor lui şi am omis faptul că el rulează „tcpdump”, un utilitar de supraveghere a reţelei, care captura tot traficul din reţea. De asemenea, nu am remarcat nici faptul că un program numit „cron” trimite periodic e-mailuri conţinând evidenţele de sistem lui Andrew Gross, asistentul lui Shimmy. Gross şi-a dat seama că jurnalele deveniseră mai mici şi l-a anunţat pe Shimmy că se întâmplă ceva suspect. Îndată ce a văzut jurnalele, Shimmy şi-a dat seama că a fost hackuit.

Nu că ar fi avut vreo importanţă. Aveam fişierele lui şi urma să petrecem zile şi săptămâni examinându-le cu atenţie.

De ce rula Shimmy un utilitar de monitorizare a reţelei? Paranoia? Sau maşina aceea era doar o momeală? Fiind atât de faimos în lumea securităţii pe computere, ştia că e doar o chestiune de timp până când cineva o să-i dea peste nas cu un atac nou şi inteligent. Mi-am închipuit că probabil este o maşină-momeală, lăsată accesibilă astfel încât să poată monitoriza toate atacurile din afară şi să analizeze metodele de penetrare. Dar în acest caz, de ce şi-ar fi lăsat toate fişierele pe maşina cu pricina, inclusiv un utilitar de înregistrare a întregii activităţi de reţea numit „bpf” – de la Berkeley Packet Filter – pe care îl crease el pentru Forţele Aeriene ale Statelor Unite şi care se putea insera într-un sistem de operare fără a fi necesară o reiniţializare *(reboot)?*

Poate că pur şi simplu şi-a subestimat adversarii şi a presupus că nimeni n-o să pătrundă acolo. Încă este un mister pentru mine.

Mulţi mi-au atribuit mie onoarea descoperirii programului folosit pentru hackuitul serverelor lui Shimmy, folosind atacul prin simularea adresei de IP *(spoofing)*. Aş fi mândru să fiu unul dintre cei care au reuşit acest tur de forţă formidabil şi cu bucurie mi-aş recunoaşte fapta. Dar meritul nu-mi aparţine. Îi aparţine acelui individ deosebit de inteligent JSZ, care a participat la crearea utilitarului şi care l-a folosit pentru intrarea noastră din ziua de Crăciun pe serverul lui

Shimmy.

Pentru mine, vacanţa de la Denver a fost foarte plăcută, în special pentru că am putut intra pe sistemul lui Shimmy. Dar vacanţa s-a terminat. Trebuia să părăsesc acel oraş minunat şi să pornesc spre următoarea destinaţie.

Încă eram entuziasmat pentru succesul cu hackuirea (şi totodată „hăcuirea”) lui Shimmy. Dar aveam să-mi regret amarnic fapta. Acele câteva ore vor ajunge să-mi decidă soarta. Am călcat pe coadă un vânător de hackeri, care nu se va opri de la nimic pentru a egala scorul.

CAPITOLUL 34
ASCUNS PRINTRE SUDIŞTI

Nvbx nte hyv bqgs pj gaabv jmjmwdi whd hyv UVT'g Giuxdoc Gctcwd Hvyqbuvz hycoij?{34}

Închipuie-ţi că eşti într-un oraş ciudat, unde nu ai prieteni apropiaţi, de încredere. Îţi eviţi colocatarii din clădire, pentru că fotografia ta a fost pusă la loc de cinste în tabloidele care se vând la supermarket, ca şi în revistele săptămânale. Eşti vânat de FBI, de şerifii federali şi de Serviciul Secret, aşa că îţi e frică să devii prea prietenos cu oricine. Iar forma de distracţie cea mai bună pentru tine este exact lucrul pentru care eşti vânat.

Nu crezusem că o să plec din Seattle atât de rapid, dar mă gândisem destul de mult la noua mea destinaţie dacă trebuia vreodată să plec de acolo. Mă gândisem la Austin, oraş cunoscut pentru industria tehnologică. Şi la Manhattan, pentru că era… mă rog, Manhattan. Dar, ca şi atunci când am ales Denverul, m-am bazat pe revista *Money,* mai precis pe lista ei anuală cu „cele mai bune zece oraşe din America". Iar anul acela pe primul loc era Raleigh, din Carolina de Nord. Descrierea oraşului era ispititoare: oameni plăcuţi şi foarte relaxaţi, zonă înconjurătoare rurală şi munţi în depărtare.

Zborul cu avionul m-a stresat întotdeauna, aşa că am decis să iau şi de data asta trenul. Ar fi fost frumos să văd cum arată restul ţării. După popasul meu de Crăciun la Denver şi raidul prin serverele lui Shimmy, am urcat într-un tren în ajunul anului nou, pentru călătoria de trei zile până la Raleigh, sub identitatea lui Michael Stanfill. Vagonul de dormit era mai scump decât avionul, dar peisajul american desfăşurat în faţa ochilor s-a dovedit o experienţă fantastică.

Oamenii pe care i-am întâlnit în tren mi-au dat ocazia perfectă de a-mi prezenta povestea ticluită, în care am dat detalii despre viaţa şi întâmplările lui Stanfill. La sosirea mea în Carolina de Nord, trebuia să am o identitate care să mi se potrivească ca o mănuşă.

Trenul a tras în gara Raleigh după căderea nopţii. Auzisem o grămadă despre Sud, despre cultura şi oamenii diferiţi de acolo, despre cum fac ei totul într-un ritm mai lent. Poate că reputaţia respectivă e o rămăşiţă dintr-o vreme apusă. Eram curios să văd cu ochii mei.

În seara aceea, m-am plimbat prin zona de nord a oraşului Raleigh, ca să-i prind pulsul. Îmi închipuisem că Sudul are o climă caldă, plăcută. Dar simţeam un frig ca la Denver. Aveam să descopăr că iarna temperatura de la Raleigh este cam la fel cu cea din „Oraşul de la o Milă".

Totuşi am continuat plimbarea, ca să-mi fac o idee despre acel loc.

Am ochit un restaurant familiar mie, unul din lanţul Boston Market. Nu tocmai sudic, dar am intrat acolo ca să-mi iau cina.

Chelneriţa era o frumuseţe de douăzeci şi ceva de ani, cu păr lung şi negru, cu un zâmbet care te topea şi cu o voce tărăgănată, sudică, lascivă, care credeam că nu mai există. M-a întâmpinat cu un „bună, cum merge?”.

I-am citit numele pe ecuson şi i-am răspuns: „Bună, Cheryl, îmi merge minunat. Tocmai am sosit în oraş – prima oară în Carolina de Nord”. Mi-a luat comanda şi apoi i-am spus: „Am să caut un apartament. Poate îmi spui care parte a oraşului este bună ca să te aşezi”. Ea mi-a zâmbit şi mi-a spus că revine imediat.

Când mi-a servit mâncarea, ea şi alte două colege s-au aşezat să discute cu mine, în timp ce mâncam. Nu mi-aş fi putut închipui aşa ceva la Los Angeles. Sau la Seattle. Sau chiar în plăcutul Denver. Fetele mi-au spus: „Vrem doar să-ţi ţinem de urât”. Am fost bulversat de prima mea întâlnire cu ospitalitatea sudică, de această prietenie mai plăcută decât orice întâlnisem până atunci. Fetele mi-au vorbit despre viaţa din Raleigh. Mi-au spus despre diversele zone ale oraşului, unde să locuieşti, ce poţi să faci. Încă era o regiune dedicată culturii tutunului, dar se orientase şi spre tehnica modernă, cu companiile axate pe tehnologie din Research Triangle Park. Acestea îi confereau oraşului un dinamism pe care eu l-am considerat de bun augur, un semn că acolo trebuie să fiu.

La doar o săptămână de la sosirea mea, am găsit un minunat apartament în nord-vestul oraşului Raleigh, într-un complex sofisticat numit „The Lakes”, un nume potrivit, pentru că se întindea pe patruzeci de hectare, care includeau şi ţărmurile a două lacuri separate. Locul avea, pe lângă un bazin olimpic de înot, terenuri de tenis şi de squash, şi două terenuri de volei: managementul adusese o grămadă de nisip pentru a crea un soi de plajă. La Lakes se organizau în fiecare weekend petreceri la care erau invitaţi toţi chiriaşii. Aceste petreceri mi-au fost descrise ca fiind nişte chestii pline de viaţă, zgomotoase, înghesuite şi pline cu o mulţime de fete frumoase şi zâmbitoare ale Sudului. Aveam un apartament mic, dar cui îi păsa? Mă simţeam de parcă trăiam într-un vis.

Am oprit la U-Save Auto Rental, firmă compusă dintr-un singur om, patronul, unul din acele locuri în care patronul se uită serios la nou-veniţi, de parcă ar cântări dacă îi vor aduce maşina înapoi. Omul s-a uitat la mine cu o expresie de îndoială, dar i-am răspuns prieteneşte, am tăifăsuit cu el fără să mă grăbesc şi s-a mai încălzit.

„Tocmai am ieşit dintr-un divorţ urât”, i-am spus. „Am venit la Raleigh pentru că e departe de Vegas, mă înţelegi?” Era tentativa mea de a-i explica de ce îi plătesc bani-gheaţă. În aceeaşi idee, i-am înmânat cartea de vizită a companiei la care, chipurile, aş fi lucrat în

Vegas – aceeaşi companie închipuită pe care o creasem ca să mă angajez la firma de avocatură din Denver.

Când am fost gata să urc în rabla mea temporară, omul m-a lăsat să plec la volanul ei fără măcar să-mi verifice actele.

Am continuat să mă gândesc la pasul care îmi mai rămânea de făcut în hackuirea companiei Motorola: să pun mâna pe un compilator care să traducă acel cod-sursă într-o formă pe care să o înţeleagă procesorul din interiorul telefonului celular. Posesia compilatorului mi-ar fi permis să fac schimbări în codul-sursă şi să compilez o nouă versiune a firmware-ului, permiţându-mi să basculez modul în care telefonul meu mobil comunică cu reţeaua de telefonie mobilă, pentru a dezactiva urmărirea, sau adăugând funcţiuni care mi-ar fi făcut mai facilă schimbarea ESN-ului (seria de fabricaţie) de la tastatura telefonului, ca să-l pot clona mai uşor pe numărul oricărui abonat al reţelei.

Îndată ce am reînceput să fac eforturi în această direcţie, o scurtă căutare mi-a arătat că Motorola foloseşte un compilator produs de o companie numită Intermetrics, care a urcat imediat în vârful listei mele de ţinte de hacking. Am identificat un computer numit „blackhole.inmet.com” care era în reţeaua internă a Intermetrics şi în acelaşi timp direct accesibil din internet.

Când mi-am dat seama că sistemele companiei fuseseră „peticite” împotriva ultimelor vulnerabilităţi cunoscute, am schimbat rapid tactica. Foarte convenabil, „blackhole” s-a dovedit a fi vulnerabil la atacul prin simularea IP-ului pe care îl folosiserăm eu şi JSZ pe pielea lui Shimmy.

Am intrat în sistem şi am văzut că erau logaţi doi administratori de sistem şi că lucrau din greu, aparent. Decât să risc să fiu descoperit dacă vreunul din ei verifica toate conexiunile curente în reţea, am căutat metode alternative de acces din afară în companie, fără să fiu detectat cu uşurinţă. Poate că voi găsi un număr de dial-up şi mă voi conecta prin modem.

Între fişierele unuia dintre administratorii de sistem, ale lui Annie Oryell, am descoperit unul cu un nume promiţător: „modem”. DA! Fişierul conţinea textul unui e-mail trimis de ea altor angajaţi, prin care îi informa care sunt numerele de dial-up. Iată e-mailul, în parte:

> La ora aceasta, avem două grupuri de redistribuire pentru dial-up. Grupul 661-1940 constă în opt modemuri Telebit de 9600 bps, care fac o conexiune direct la serverul de terminale Annex. Grupul de redistribuire 661-4611 are opt modemuri Zoom de 2400 bps, care conectează actualmente userii la serverul de terminal.

Bingo: „661-1940” şi „661-4611” erau numerele de dial-up pe care le căutam. Am schimbat parola câtorva conturi care păreau să fie abandonate din serverul de terminale Annex şi am intrat prin dial-up, ca să evit detectarea pe oricare dintre sistemele folosite pentru internet.

Administratoarea de sistem Oryell părea să folosească serverul „blackhole” pe post de staţie de lucru personală. Mi-am închipuit că foloseşte şi privilegii de root, ca să efectueze operaţiuni curente administrative, şi că va folosi comanda Unix de trecere pe root, „su”, aşa că m-am pregătit să-i capturez parola de root pentru această eventualitate. (Pentru cititorul specializat: folosind codul-sursă obţinut de la Sun Microsystems, am adăugat nişte linii în programul numit „su” şi l-am recompilat, astfel încât atunci când ea a dat comanda „su”, programul a înregistrat pe neştiute parola ei într-un fişier ascuns de pe staţia ei de lucru.)

A mers exact cum mă aşteptam. Parola de root era „OMGna!”. Oh, my God – deci nu sunt în ea niciun fel de cuvinte de dicţionar, iar semnul exclamării face ghicirea şi mai dificilă.

Aceeaşi parolă de root a funcţionat şi pe toate celelalte servere pentru care am încercat-o. Aveam parola şi parcă aveam mâna fetei şi toată împărăţia, cel puţin împărăţia reţelei locale a lui Intermetrics.

În această fază, m-am logat în „inmet.com”, care era domeniul folosit de companie pentru primirea de e-mail din afară. Am tras o copie a fişierului master de parole (care conţinea şi criptările parolelor), ca să încerc o spargere offline a tuturor parolelor.

Acum puteam deja căuta prin e-mailuri după toţi cei care fuseseră în contact cu Motorola. Primul indiciu a fost un e-mail destinat unui inginer de la Intermetrics, pe nume Marty Stolz, care a primit un mesaj de la un ins de la Motorola care îi explica ce probleme au acolo cu compilatorul. Am intrat pe staţia de lucru a lui Stolz şi i-am examinat aşa-numita „shell history”, adică lista comenzilor bătute de el în ultima vreme. Omul rulase un anume program, un „shell script” numit „makeprod”, pe care îl folosea pentru a construi programele de compilare produse de companie. În cazul de faţă, voiam compilatorul 68HC11, ca să pot compila codul-sursă al telefonului MicroTAC Ultra Lite al Motorola.

Inginerul care a scris scriptul a inclus şi instrucţiuni detaliate în codul-sursă, care m-au condus la localizarea diverselor variante de compilatoare pentru produsele Motorola şi pentru diverse sisteme de operare.

Pe parcurs, am aflat şi că Intermetrics produce compilatorul respectiv în versiuni separate pentru diverse platforme, inclusiv Apollo, SunOS, VMS şi Unix. Dar când am examinat serverul pe care trebuia să se găsească toate aceste versiuni de compilator, nu am găsit

niciunul. Am petrecut multe ore încercând alte servere de fişiere şi staţii de lucru ale programatorilor de la dezvoltare, dar compilatoarele nu erau acolo, nici sub formă de cod-sursă, nici sub formă de cod binar. Foarte straniu.

Am cercetat fişierul „aliases", care lista unde se redirecţionau e-mailurile pentru anumiţi indivizi şi pentru anumite grupuri de lucru. Examinând acest fişier, am fost în măsură să identific care angajaţi erau asociaţi cu care departamente şi am aflat numele unui angajat al companiei care lucra la Washington, un anume David Burton.

Venise vremea pentru puţină „inginerie socială". L-am sunat pe Marty Stolz, m-am prezentat drept David şi am spus: „Am un client important mâine-dimineaţă pentru un demo şi nu pot găsi compilatorul pentru 68HC11 pe serverul în care sunt ultimele versiuni ale produsului. Am deja o versiune veche, dar am nevoie şi de ultima".

Omul mi-a pus câteva întrebări – la ce departament lucrez în ce birou, numele şefului şi aşa mai departe. Apoi a spus: „Uite cum facem, îţi spun un lucru, dar rămâne între noi!".

Ce Dumnezeu avea să-mi spună?

„Promit să nu spun nimănui."

Pe jumătate şoptind, mi-a zis: „Ne-a sunat FBI-ul şi ne-a spus că e un ins care probabil ne-a luat în vizor – un superhacker care a pătruns la Motorola şi i-a furat codul-sursă. FBI-ul crede că individul vrea un compilator pentru codul de la Motorola şi că noi suntem următoarea ţintă!".

Deci sticleţii federali îşi închipuiseră că o să vreau un compilator şi au sunat preventiv la Intermetrics. Trebuie să le recunosc meritele: foarte bună gândire.

„A intrat la CIA şi a intrat până la accesul de nivel trei", şi-a continuat Marty povestea. „Nimeni nu-l poate opri pe individul ăsta! E mereu cu un pas înaintea FBI-ului."

„Incredibil – sigur nu glumeşti? Parcă ar fi puştiul ăla din *Jocuri de război."*

„Ascultă la mine. FBI-ul ne-a spus că ar fi bine să scoatem în offline compilatoarele alea, altfel sigur ni le suflă."

Am strâns tare din ochi. După ce am pus mâna pe codul de la Motorola, am avut nevoie de câteva zile ca să-mi vină ideea. Iar FBI-ul s-a gândit la treaba asta înaintea mea? Asta chiar era de necrezut.

„Dumnezeule, trebuie să-mi testez demoul noaptea asta, ca să-l prezint dimineaţa clientului? Ce mă fac? E vreo cale să-mi dai tu o copie?"

Marty s-a gândit puţin. „Păi… uite cum facem", mi-a zis el. „Pun compilatorul pe staţia mea de lucru destul cât să-l tragi tu."

„Minunat. Îndată ce-l trag, îl transfer pe un mediu mobil, ca să nu-l am nici eu pe staţia de lucru. Apoi te sun imediat ce am terminat", i-

am spus. „Şi, Marty."

„Da?"

„Promit să păstrez secretul."

Marty mi-a dat numele staţiei lui de lucru şi am putut să trag fişierul prin FTP. Spre mirarea mea, activase opţiunea de FTP anonim, aşa că nu a trebuit nici măcar să mă loghez.

Simplu, floare la ureche.

Din câte îmi dau seama, Marty nu a ştiut niciodată că a fost păcălit şi probabil va afla doar dacă citeşte rândurile de faţă.

Încă exaltat de succesul obţinerii compilatorului, m-am trezit că telefonul meu e mort. Comisesem o tâmpenie care mi-a pus serios libertatea în pericol.

Nevrând să risc să dau nişte telefoane de serviciu asociate cu noua mea identitate de pe un telefon clonat, m-am îmbrăcat şi m-am dus la cel mai apropiat telefon public şi am sunat compania de telefonie mobilă Southern Bell, ca să aflu de ce nu-mi merge telefonul. După ce m-au ţinut o veşnicie în aşteptare, a venit la telefon o supervizoare care a început să-mi pună o mulţime de întrebări. Apoi mi-a spus: „Un domn Michael Stanfill ne-a sunat din Portland şi ne-a spus că vă folosiţi de identitatea lui".

„Trebuie să fie o greşeală", am protestat eu. „Vă trimit mâine un fax cu permisul meu de conducere ca să-mi dovedesc identitatea."

Brusc, mi-am dat seama ce s-a întâmplat. Carolina Power & Light, compania de electricitate din Raleigh, solicita un depozit mare în avans. Dacă aveai referinţe de la fosta ta companie de utilităţi, puteai evita plata acestui depozit, aşa că sunasem compania de electricitate folosită de Michael Stanfill în Oregon – Portland General Electric – şi îi cerusem să trimită prin fax o scrisoare de referinţe. I-am spus doamnei de la celălalt capăt al liniei că vreau să mai păstrez o vreme contul din Oregon, dar că voi cumpăra o proprietate în Raleigh. Când mi-au trimis scrisoarea, au trimis o copie (de curtoazie) şi adevăratului Stanfill. M-am simţit ca un idiot. Am încercat să economisesc 400 de dolari şi mi-am distrus întreaga identitate falsă.

Acum trebuia iarăşi să mă mut.

Trebuia să-mi fac *imediat* o nouă identitate.

Trebuia să plec (acum!) din apartamentul meu.

Şi nu am avut nicio şansă să particip la vreuna din acele petreceri cu toţi locatarii şi nici să întâlnesc o fată nostimă.

Evident, una dintre priorităţile mele fusese găsirea unei slujbe. Trimisesem CV-uri şi scrisori de intenţie sub numele de Michael Stanfill în mai mult de douăzeci de locuri – cei mai mulţi fiind posibili angajatori din zonă. Acum, cu telefonul deconectat niciunul dintre aceşti posibili angajatori nu mă putea contacta! Mai rău, era prea riscant să încep acelaşi proces sub un alt nume. Eram într-o situaţie

extrem de dezavantajoasă.

Semnasem un contract pe şase luni pentru apartament, aşa că i-am spus doamnei cu faţă rotundă de la oficiul de închirieri: „Îmi place nespus locul ăsta, dar am o urgenţă medicală în familie şi trebuie să plec”.

Ea mi-a zis: „Dacă este o urgenţă, compania vă va elibera de contract. Dar nu vă va da înapoi chiria pe săptămâna asta”. Parcă-mi venea să-i zic: „Uite ce e, nu vreau banii înapoi, consideră-i o mită: când vine FBI-ul să pună întrebări, prefă-te că nici nu am fost aici!”.

A doua zi, am închiriat o cameră în cealaltă parte a oraşului, la Friendship Inn, pentru perioada cât aveam să caut un nou apartament. Chiar şi cu puţinele mele posesiuni, a fost nevoie de câteva ture, frustrante şi foarte tensionate, în maşina mea mică închiriată, ca să mut totul în noul meu bârlog temporar. Necesitatea presantă a găsirii unei slujbe noi şi a creării unei noi identităţi atârna greu asupra mea.

Şi habar nu aveam că mă aşteptau probleme chiar mai serioase. Nici nu puteam să-mi imaginez cât de mult începuse să se strângă plasa în jurul meu.

După ce m-am instalat la Friendship Inn, am ales un alt nume temporar, Glenn Thomas Case, folosind fişierul de la Universitatea de Stat din Portland. Pentru că şi acesta, ca şi Stanfill, era în viaţă şi deci era riscant să-i împrumut identitatea, am decis să mă declar G. Thomas Case, ca să schimb puţin lucrurile.

Peste trei zile, certificatul de naştere solicitat de mine a sosit în proaspăt închiriata mea cutie poştală. Am mers la DMV şi am ieşit de acolo cu permisul provizoriu, dar încă aveam o mulţime de lucruri de făcut ca să-mi asigur noile acte de identitate de care aveam nevoie.

În ziua de după cea în care am luat permisul provizoriu, am găsit o garsonieră într-un complex numit Players Club, care era potrivită, dar în niciun caz la fel de tentantă ca apartamentul anterior. Era mică, dar intimă; nu-mi permiteam luxul să fac nazuri. Chiria era 510 dolari pe lună, ceea ce însemna că aveam şase luni până să mi se topească rezervele. Dacă nu întâmpinam mari probleme în găsirea unei slujbe, era un risc acceptabil.

Cam în aceeaşi vreme, ziarele începeau să publice noi articole despre hackerul Kevin Poulsen. Acesta fusese transferat din închisoarea din California de Nord şi acum era închis într-un loc mult prea cunoscut de mine: Centrul Federal Metropolitan pentru Detenţie din Los Angeles. Era acuzat de acţiuni de hacking şi de culegerea de informaţii privind securitatea naţională, plus fapte de spionaj.

Eram hotărât să vorbesc cu el – o ambiţie în perfect acord cu dorinţa mea de o viaţă de a realiza lucruri imposibile. Nimic nu-mi plăcea mai mult decât să-mi asum o misiune pe care nu credeam că o pot duce la îndeplinire şi apoi să văd dacă o pot totuşi realiza.

Evident, vizitarea lui Poulsen era exclusă. Pentru mine, Centrul Federal Metropolitan pentru Detenţie era ca hotelul California din vechiul cântec al trupei Eagles: poţi să predai cheia când vrei, dar de plecat nu vei pleca niciodată.

Deci nu puteam conversa cu el decât prin telefon. Dar deţinuţii nu puteau primi telefoane; în plus, toate convorbirile lor erau urmărite sau înregistrate. Date fiind acuzaţiile la adresa lui Poulsen, probabil că personalul închisorii îl etichetase deja drept periculos şi îl ţinea din scurt.

Totuşi, mi-am spus eu, există *întotdeauna o* soluţie.

Fiecare aripă a centrului de detenţie avea un „telefon al avocatului de asistenţă judiciară”, un telefon cu ceea ce companiile de telefonie numesc „conexiune directă”: când un deţinut ridică receptorul, i se face legătura direct la Biroul Federal de Asistenţă Judiciară. Ştiam că acestea erau unicele telefoane la îndemâna deţinuţilor care nu erau urmărite, datorită clauzei de confidenţialitate a relaţiei dintre avocat şi client. Dar erau programate într-un circuit de comutaţie al companiei de telefonie ca să nu poată fi folosite pentru apeluri spre exterior („apel-refuzat”, în jargonul telecom) şi nu se puteau conecta decât la numărul Biroului de Asistenţă Judiciară. O să mă ocup de asta când o să ajung acolo.

Mai întâi trebuia să fac rost de numere. După doar douăzeci de minute de „inginerie socială” aplicată pe pielea companiei Pacific Bell, am aflat cele zece numere de serviciu corespunzătoare telefoanelor cu conexiune directă din închisoare.

Apoi am sunat la REMAC (Centrul pentru Autorizarea Schimbărilor Recent Înregistrate). Am spus că sun de la Pacific Bell, de la biroul comercial, şi am cerut să fie imediat scos serviciul „apel-refuzat” de pe cele zece numere. Iar funcţionarul de la REMAC s-a executat cu plăcere.

Am inspirat adânc şi am sunat la Biroul de Primiri şi Eliberări de la închisoarea însăşi.

„Aici Taylor, manager de unitate la Terminal Island”, am spus, încercând să-mi trag un glas plictisit şi frustrat de trântor de închisoare. Apoi, folosind numele sistemului de operare al computerului principal de la Biroul Închisorilor şi numărul de înregistrare al deţinutului Poulsen, am continuat: „Sistemul nostru de operare «Sentry» a căzut. Poţi să-mi verifici numărul de registru 95596-012?”.

Individul de la închisoare s-a uitat la numărul lui Poulsen. L-am întrebat în ce aripă e. „Şase Sud”, mi-a răspuns.

Deci redusesem posibilităţile, dar tot nu ştiam care dintre numerele telefonice era situat în Şase Sud.

Am înregistrat pe minicasetofonul meu cam un minut din sunetul pe

care îl face telefonul atunci când suni pe cineva. Asta funcţiona doar dacă un deţinut ridica receptorul ca să-şi sune apărătorul public în timpul celor două-trei minute cât apelam eu telefonul. Încă una din acele situaţii în care trebuie să ai răbdare şi o hotărâre de fier.

Când s-a întâmplat ca un deţinut să ridice receptorul, am lăsat să se mai deruleze câteva piuituri de pe minicasetofonul meu, după care am încetat şi am spus: „Biroul de Asistenţă Judiciară, cu ce vă pot fi de ajutor?”.

Iar când insul voia să discute cu avocatul lui, spuneam: „Să văd dacă e disponibil”, apoi mă prefăceam că plec de la telefon pentru puţin timp. Reveneam, îi spuneam că avocatul lui nu e în sediu în clipa aceea şi îi ceream numele. Apoi, nonşalant, ca şi cum asta era informaţia pe care se presupunea că trebuie să o aflu, întrebam în ce aripă se află.

Apoi spuneam: „Încercaţi să sunaţi într-o oră sau două”, pentru ca nimeni să nu remarce faptul că o mulţime de asistenţi juridici par să nu-şi fi primit mesajele vocale. De câte ori răspundea un deţinut, identificam aripa şi tăiam numărul respectiv de pe listă. Marcând detaliile pe un blocnotes, am construit încet-încet o hartă a corespondenţei dintre numerele telefonice şi aripile care găzduiau deţinuţii. În fine, după câteva zile de încercat numere de telefon, am dat de un deţinut din aripa Şase Sud.

Îmi aminteam interiorul de la Şase Sud din vremea în care fusesem închis în acelaşi centru de detenţie, la izolare. Unul dintre multele lucruri pe care le-am făcut atunci ca să-mi menţin o minte activă şi ca să nu înnebunesc a fost să ascult anunţurile din sistemul audio al închisorii şi să memorez toate telefoanele interioare pe care le auzeam. Dacă un anunţ spunea „gardianul Douglas să-l sune pe managerul de unitate Chapman la 427”, reţineam numele şi numărul de interior. Cum am spus, se pare că am o memorie ciudată, care reţine toate numerele de telefon. Chiar şi azi, după atâta amar de ani, încă ştiu multe din numerele de telefon din închisoarea aceea, ca şi multe zeci, dacă nu sute de numere ale prietenilor, ale birourilor din companiile de telefonie şi altele pe care probabil nu le voi mai folosi niciodată, dar care oricum mi s-au întipărit în creier.

După aceea aveam nevoie de un lucru aparent imposibil. Trebuia să găsesc o metodă de a suna la închisoare şi de a face aranjamentele pentru o discuţie telefonică cu Kevin Poulsen. O convorbire care să nu fie monitorizată.

Iată cum am procedat: am sunat la numărul principal al închisorii, m-am identificat drept „manager de unitate la TI” (adică la Închisoarea Federală Terminal Island) şi am cerut interiorul 366, numărul gardianului de serviciu de la Şase Sud. Telefonista mi-a făcut legătura.

Mi-a răspuns un gardian: „Şase Sud, la telefon Agee".

Pe acest individ îl cunoşteam din timpul cât am fost deţinut acolo. Îşi dăduse toată silinţa să-mi facă viaţa un calvar. Dar a trebuit să-mi stăpânesc mânia. I-am spus: „Sunt Marcus, de la R&D (adică primiri şi eliberări de deţinuţi). Aveţi acolo un deţinut numit Poulsen?".

„Da."

„Avem nişte efecte personale ale lui şi vrem să scăpăm de ele. Vreau să ştiu unde le expediem."

„Poulsen!", a zbierat gardianul, mult mai tare decât ar fi fost cazul.

A venit la telefon şi i-am spus: „Kevin, comportă-te ca şi cum ai discuta cu cineva de la R&D".

„Da", mi-a răspuns el cu un ton perfect neutru.

„Sunt Kevin", i-am spus. Nu ne întâlniserăm niciodată, dar îl cunoşteam după reputaţie şi mi-am închipuit că şi el aflase de mine pe aceeaşi cale. Şi mi-am închipuit că îşi va da seama că nu există alt Kevin care să-l sune la închisoare!

I-am spus: „Prezintă-te la telefonul pentru Asistenţă Judiciară la exact ora unu. Ridică receptorul, dar apasă furca o dată la cincisprezece secunde, până când mă voi conecta eu". (Soneria respectivului telefon fusese scoasă de tot, deci nu avea cum să ştie momentul exact în care aveam să sun.) „Acum, dă-mi adresa ta de acasă, ca să audă Agee. I-am spus că îţi trimitem nişte efecte acolo." După toate necazurile pe care mi le făcuse Agee, era plăcut să ştiu că l-am păcălit să mi-l aducă pe Poulsen la telefon.

La ora unu fix, am sunat la telefonul cu pricina din aripa Şase Sud. Poulsen nu-mi vorbise prea mult la prima noastră discuţie, aşa că nu eram familiarizat cu vocea lui, de aceea, am vrut să mă asigur că el este cel care mi-a răspuns; l-am verificat. „În limbajul C, dă-mi sintaxa pentru creşterea unei variabile."

Mi-a dat cu uşurinţă răspunsul corect şi am discutat după pofta inimii, fără să ne pese că agenţii federali ar putea să ne asculte. Îmi făcea o deosebită plăcere gândul că, în timp ce fugeam de FBI, penetrasem securitatea unei închisori ca să discut cu un deţinut acuzat de spionaj.

Pe 27 ianuarie, norocul le-a furnizat lui Shimmy şi echipei lui primul ochi din plasa pe care aveau să o întindă în speranţa că mă vor prinde în ea. Compania „the Well" avea un program automat, un aşa-numit „disk hog" („mâncătorul de spaţiu"), care trimitea periodic e-mailuri tuturor utilizatorilor care foloseau prea mult din spaţiul de disc. Unul dintre aceste mesaje i-a parvenit lui Bruce Koball, care juca un important rol în organizarea conferinţei anuale de politici publice, numită Conferinţa despre Computere, Libertate şi Dreptul la Intimitate (CFP).

Mesajul prin e-mail îi spunea că în contul conferinţei de pe serverele

companiei „the Well” se adunaseră peste 150 de megabytes. Koball a verificat contul şi a descoperit că niciunul din acele fişiere nu ţinea de CFP. S-a uitat prin fişierele care conţineau e-mailuri şi a văzut că toate erau trimise pe adresa tsutomu@sdsc.com.

În seara aceea, Koball s-a uitat pe ediţia din ziua următoare a lui *New York Times* şi a văzut pe prima pagină din secţiunea business un articol semnat de John Markoff, cu titlul „Omul care a pus la suflet atacul prin computer”. Iată un citat:

> Era ca şi cum hoţii, ca să-şi dovedească măiestria, ar fi dat lovitura chiar în casa lăcătuşului. Iată de ce Tsutomu Shimomura, care în cazul de faţă era chiar păstrătorul cheilor, a luat această incursiune drept un afront personal. Şi iată de ce el consideră că rezolvarea acestui caz de infracţiune este o chestiune de onoare.
>
> Dl Shimomura, unul dintre cei mai buni experţi în securitatea computerelor, este persoana care lunea asta i-a cerut agenţiei guvernamentale care se ocupă de computere să emită un avertisment serios. Intruşi necunoscuţi, ne avertizează agenţia, au folosit o tehnică sofisticată pentru a pătrunde în computerul puternic protejat de acasă al domnului Shimomura, de unde au furat fişiere.

A doua zi, Koball l-a sunat pe Markoff, care l-a pus în legătură cu Shimmy. Peste puţin timp, s-a adeverit faptul că misterioasele fişiere din contul CFP proveneau din atacul din ziua de Crăciun de pe computerele lui Shimmy. Era un prim indiciu. Acum avea un fir pe care îl putea urmări.

Cam în aceeaşi vreme, vărul meu Mark Mitnick, de care ajunsesem să fiu foarte ataşat, urma să plece în vacanţă la Hilton Head, Carolina de Sud, împreună cu tatăl său. Mark m-a invitat să merg şi eu cu ei.

Mark conducea o companie din Sacramento, numită Ad Works, şi s-a oferit să mă ajute să înfiinţez pe Coasta de Est o companie folosind acelaşi model de afaceri. El le furniza gratuit unor companii cum ar fi marile supermarketuri benzi de hârtie pentru maşinile de la casă; aceste benzi aveau tipărite pe verso diverse anunţuri publicitare; Mark îşi câştiga banii găsind firme dispuse să plătească pentru a avea reclame pe spatele tuturor bonurilor de casă. Aveam nevoie de un venit constant şi ideea de a-l avea pe vărul Mark drept ajutor ca să-mi pornesc propria firmă suna foarte atrăgător, deşi nu avea nici în clin, nici în mânecă cu computerele.

Ne-am întâlnit la Raleigh şi am mers cu maşina prin câteva oraşe, până am ajuns la Hilton Head, pentru ca el să poată face nişte vizite de afaceri. M-a invitat să văd, ca să învăţ dedesubturile afacerii. Îmi plăcea ideea de a fi mereu în mişcare, pentru că astfel eram mai greu

de găsit.

Călătoria mi-ar fi plăcut mai mult dacă la una din verificările mele online de rutină nu ar fi survenit un element care mi-a arătat că FBI-ul era tot mai aproape. În toată mass-media apăruse declaraţia de presă proaspăt emisă de Ministerul Justiţiei al SUA. Unul dintre articole spunea: „Statele Unite vânează maestrul în spart computere”. Iată o parte din acest articol:

> WASHINGTON, DC, U.S.A., 1995 26 IAN (NB) – Departamentul Şerifilor Federali este pe urmele unui hacker care a dispărut după ce a fost condamnat pentru o infracţiune electronică şi acuzat pentru o alta. Autorităţile spun că încearcă să îl localizeze pe Kevin David Mitnick, 31 de ani, născut în Sepulveda, California. Adjunctul şerifului federal Kathleen Cunningham a declarat pentru publicaţia Newsbytes că Serviciul Şerifilor are un mandat de arestare pentru încălcarea regulilor pentru eliberarea condiţionată a lui Mitnick încă din noiembrie 1992 şi că aproape l-au prins în Seattle în octombrie trecut. Cunningham spune că Mitnick este un pasionat radioamator şi că se bănuieşte că el foloseşte un scaner pentru a urmări activitatea poliţiei din zona în care se ascunde. „Poliţia locală nu a folosit transmisii codificate şi astfel el a dispărut îndată ce adresa lui a fost menţionată prin radio. Pur şi simplu a abandonat tot ce avea.” Mitnick este considerat un expert în obţinerea controlului asupra computerelor şi în supravegherea şi utilizarea reţelelor de comunicaţii şi ştie cum să-şi creeze identităţi false folosindu-se de computere.

Parcă m-ar fi lovit o tonă de cărămizi. Eram surprins, şocat şi aproape intrasem în panică. FBI-ul şi mass-media transformaseră o banală încălcare a eliberării condiţionate într-o vânătoare generalizată. Nu puteam părăsi ţara nici să fi vrut – bănuiesc că FBI-ul deja ceruse Interpolului să emită un „cod roşu”, lansând o urmărire mondială a mea. Iar unicul meu paşaport, pe care îl ascunsesem, nefolosit, era pe numele de Mitnick.

Când Mark şi tatăl lui au revenit la hotel după un meci de golf, le-am arătat reportajul. Amândoi s-au arătat şocaţi. M-am speriat; dacă am făcut rău să le arăt materialul de presă? Dacă îmi vor spune să-mi iau tălpăşiţa, pentru că îi pun în pericol? Din fericire, ei nu au menţionat niciodată subiectul, însă paranoia mea urcase cu câteva grade. Eforturile pentru prinderea mea se amplificaseră puternic. Oare FBI-ul bănuia că eu l-am hackuit pe Shimmy?

Pe 29 ianuarie, în duminica Super Bowlului, cei de la San Francisco 49ers jucau finala cu San Diego Chargers. Mark şi tatăl lui erau entuziasmaţi de meciul televizat, dar mie nu-mi păsa de el. Aveam o

grămadă de probleme pe umeri şi nu voiam decât să mă liniştesc. În loc să mă întorc în cameră, pentru oarece activităţi online, am decis să mă plimb pe plajă şi să respir puţin aer proaspăt.

Am decis să-l sun pe Jon Littman. „Sunt pe plajă, mă relaxez”, i-am spus.

„Pe plajă? Eşti pe plajă, pe bune?”

„Da. Te las, sunt sigur că te pregăteşti pentru meci.”

Littman mi-a spus că meciul nu a început încă. M-a întrebat: „Cum sunt valurile?”.

De ce îmi pune asemenea întrebări stupide? Doar nu aveam să-i dau informaţii despre valurile care se sparg şi să-i dau indicaţii despre poziţia mea curentă.

I-am spus: „Aş putea să ţi le descriu, dar poţi să le auzi în persoană”. Şi am ţinut telefonul celular ridicat.

L-am întrebat dacă auzise de declaraţia Şerifilor Federali, în care publicul era îndemnat să ajute la prinderea mea. M-am plâns că articolul e plin de porcării, între care şi vechiul mit scos de Markoff cum că aş fi intrat în computerele NORAD.

Littman m-a întrebat dacă am citit articolul lui Markoff din ziua precedentă. Când i-am spus că nu, mi l-a citit prin telefon. Presupun că voia să-mi vadă reacţia. Am remarcat faptul că cererea de ajutor a Şerifilor Federali fusese publicată la o zi după articolul lui Markoff despre atacul de la Shimmy din ziua de Crăciun. Mie nu prea îmi mirosea a coincidenţă. „Am impresia că face parte dintr-o strategie de a folosi împotriva mea temerile publicului apropo de ciber- spaţiu”, i-am spus.

„Markoff a pus o mulţime de întrebări despre tine”, a spus Littman. „Şi îşi închipuie că ştie unde te ascunzi.” L-am bătut la cap să-mi spună mai mult, dar a rămas de neclintit. Am schimbat tactica şi i-am cerut să ghicească el unde aş putea fi.

„Eşti undeva în Vestul Mijlociu?”

Din fericire, nici pe departe. Totuşi se părea că Markoff avea nişte informaţii importante ce mă puteau afecta. Trebuia să mă gândesc la o cale de a afla cât de multe ştie.

Peste câteva zile, mi-a trecut prin cap că dacă FBI-ul încearcă atât de tare să mă găsească, probabil că a pus sub urmărire telefonul bunicii mele din Las Vegas. Eu aşa aş fi procedat.

Grupul de Asignare de Numere al Centel avea informaţii despre toate telefoanele din Las Vegas. Cunoşteam pe de rost numărul. M-am dat drept un tehnician aflat pe teren şi i-am cerut uneia dintre funcţionare să vadă pe ecranul computerului cum e cu numărul bunicii mele. I-am cerut să-mi citească „informaţia de cablare” şi, după cum bănuisem, la linia ei fusese conectat de curând un „echipament special”.

Funcţionara mi-a spus că ordinul de serviciu fusese dat cu câteva zile în urmă de un agent de la securitatea Centel, numit Sal Luca. Am simţit că trebuie să inversez rolurile cu Luca şi să-i urmăresc *eu* telefonul, dar ştiam că nu voi obţine astfel nicio informaţie utilă. Apoi următorul gând a fost să le furnizez urmăritorilor nişte informaţii false, sunând-o pe bunica şi spunându-i o poveste ticluită, cum că eram în Canada. Dar nu voiam să o stresez câtuşi de puţin, era şi aşa destul de tracasată cu ce avea pe cap.

În vreme ce mă gândeam la următoarea mea mutare, a trebuit să continui să-mi creez o nouă identitate. Pe 2 februarie, aveam examenul de conducere auto care să-mi transforme licenţa temporară de conducere a maşinii într-un permis permanent sub numele de G. Thomas Case. Dar pentru asta aveam nevoie de o maşină care nu avea nicio legătură cu vreunul din numele mele anterioare.

Am oprit un taxi. „Vrei să pui mâna uşor pe o sută de dolari?”, l-am întrebat pe şofer. El mi-a răspuns cu un rânjet care i-a pus în evidenţă dinţii lipsă şi mi-a răspuns cu ceva care suna cam ca „tiik, tiikuh”, după care pe englezeşte: „Da, cum să nu?”. Cuvintele din limba străină s-au dovedit a fi în hindi, însemnând mai mult sau mai puţin acelaşi lucru. (La dracu’, ar fi trebuit să-i ofer doar cincizeci de parai!) Am convenit să mă ridice a doua zi şi mi-a dat numărul lui de pager.

A doua zi, la DMV, examinatorul a văzut că o să dau testul într-un taxi şi s-a uitat suspicios la mine. Am intrat în maşină şi am pornit aparatul taxiului, spunându-i: „O să-ţi iau bani pentru cursă”. Să-i fi văzut faţa! O imagine nepreţuită. Dar a văzut că râd şi a început şi el să râdă. O pornisem bine.

CAPITOLUL 35
GAME OVER

2B 2T W 2X 2Z 36 36 2P 36 2V 3C W 3A 32 39 38 2Z W 3D 33 31
382V 36 3D W 2R 2Z 3C 2Z W 3E 3C 2V 2X 2Z 2Y W 3E 39 W 2R 32
2V3E W 2V 3A 2V 3C 3E 37 2Z 38 3E W 2X 39 37 3A 36 2Z 2S 1R{35}

Pe 7 februarie, într-o marţi, începuse formarea poterei care avea sarcina să mă prindă. Cazul a fost preluat de asistentul procurorului federal Kent Walker, care s-a întâlnit cu Shimmy şi cu prietena acestuia, Julia Menapace, cu asistentul lui Shimmy, Andrew Gross, cu doi agenţi FBI şi cu vicepreşedintele (şi administratorul de sistem) de la „the Well”, ca şi cu avocatul acestuia, John Mendez, care în încăperea aceea avea o influenţă considerabilă, pentru că anterior lucrase la Biroul Procuraturii Federale şi fusese şeful lui Walker.

Walker îşi avea sediul în California de Nord şi nu avusese anterior nicio legătură cu cazul meu. Dosarul arată clar că Walker va încălca regulamentul şi îşi va depăşi prerogativele, conferindu-i lui Shimmy un rol extraordinar în zilele care aveau să urmeze. Era ca o poteră din Vestul Sălbatic de odinioară, în care un şerif federal transformă nişte civili în ajutoare de şerif pentru prinderea unui răufăcător.

Se pare că Walker a făcut un aranjament secret pentru a-i da lui Shimmy informaţii rezultate din interceptările telefonice, ca şi informaţii confidenţiale provenind din dosarele FBI referitoare la mine. Shimmy avea dreptul de a-mi intercepta comunicaţiile fără un mandat eliberat de un judecător, dar nu sub pretextul că ajuta guvernul, ci pentru că ar lucra pentru companiile furnizoare de servicii de internet. (FBI-ul nu mă va acuza niciodată de hackuirea calculatorului lui Shimomura; cred că asta din cauză că nu-şi permiteau să facă publică crasa lor ignorare a legii, care se pare că încălca statutele federale privind interceptările comunicaţiilor.)

Se pare că Shimmy era conducătorul acţiunii, devenind de facto un agent federal. Era o măsură fără precedent. Poate că FBI-ul şi-a închipuit că nu mă va prinde niciodată fără insistenţa de hăitaş a lui Shimmy.

Nu-mi ieşea din cap discuţia cu Littman. După ce vorbise cu Markoff, Littman credea că acesta ştie în ce parte a ţării mă ascund. Era timpul să accesez e-mailul lui Markoff, ca să aflu ce ştie.

Urmărirea firului era simplă: toate e-mailurile pe adresa lui de la „nyt.com” erau trimise prin Internex, un mic furnizor de servicii de internet din California de Nord. După ce am tatonat scurt timp serverul Solaris al Internex, am răsuflat uşurat. Idiotul care administra sistemul exportase toate directoarele home ale utilizatorilor (folosind sistemul de fişiere în reţea al Sun) la îndemâna oricui din internet,

adică puteam să adaug directorul home al oricărui utilizator direct în sistemul meu local. Am „urcat" un fişier .rhosts în directorul unui utilizator oarecare, pe care l-am configurat să primească orice conexiune, de la orice calculator, altfel spus putând să mă leg în contul acela la orice oră fără să am nevoie de o parolă. Odată logat, am putut exploata o altă vulnerabilitate, cu care am căpătat privilegii de root. Mi-a luat cu totul zece minute. Aproape că-mi venea să-i trimit administratorului de sistem o scrisoare de mulţumire pentru că îşi lăsase uşile larg deschise.

La fel de uşor, am căpătat acces la e-mailurile lui Markoff. Din păcate, acesta îşi setase clientul de e-mail să şteargă mesajele de pe server după ce le trăgea la el. Câteva mesaje încă se mai găseau pe server, dar nu conţineau nicio informaţie privitoare la mine.

Am făcut o mică modificare în fişierul de configurare, astfel încât orice e-mail trimis către Markoff urma să fie înaintat şi spre altă adresă de e-mail, aflată sub controlul meu. Speram să-i descopăr sursele – acei oameni care îi spuseseră unde credeau că mă aflu. De asemenea, abia aşteptam să văd cât de mult se implicase în cazul meu.

Am aflat ulterior că, în timp ce eu făceam toate astea, Shimmy şi echipa lui mă urmăreau. Ei monitorizaseră pasiv traficul de la „the Well" şi de la Netcom. Le era foarte uşor, pentru că furnizorii de servicii de internet îi dăduseră echipei acces total la reţelele lor.

După ce a pus la punct supravegherea lui Netcom, în jurul lui 7 februarie Shimmy i-a cerut unuia dintre administratori să verifice conturile lui Netcom, căutând toţi utilizatorii care se logaseră la vremea în care conturile de la „the Well" fuseseră accesate fără permisiune de un utilizator al Netcom. Administratorul a verificat înregistrările, comparând orele de log-in şi de log-out cu cele ale incursiunilor, fiind în cele din urmă în măsură să mă descopere: eram unul dintre conturile care accesau „the Well" dinspre reţeaua Netcom. Era contul „gkremen" şi era accesat în special prin dial-up, prin modemurile companiei din Denver şi Raleigh.

A doua zi, pe când căutam în e-mailul lui Markoff orice se referea la mine, am dat o căutare după secvenţa „itni" (pentru că dacă dădeam „Mitnick", mă dădeam de gol). Dar Shimmy şi echipa lui mă urmăreau în timp real şi au văzut căutarea dată de mine, care le-a confirmat bănuielile că eu sunt intrusul.

Shimmy l-a contactat pe Kent Walker şi i-a spus că ştie că intrusul vine dinspre modemuri de dial-up din Denver şi Raleigh. Shimmy i-a cerut lui Walker să pună sub supraveghere linia telefonică a modemurilor Netcom din Denver folosite de mine. (Încă o dată, o cerere foarte neobişnuită din partea unui civil la adresa unui asistent de procuror federal: în mod normal, doar agenţiile federale de interne au dreptul la asemenea cereri.)

Walker a contactat FBI-ul din Denver, iar Denverul a cerut permisiunea de la biroul FBI din Los Angeles. Dar biroul din LA voia ca Denverul să nu se bage. În cadrul unui soi de rivalitate interagenţii, un agent de la biroul din LA le-a spus celor de la Denver că nu e nevoie să dea o mână de ajutor la interceptare. Toţi voiau să pună *ei* mâna pe mine. Dacă aş fi ştiut de aceste neînţelegeri din timp, probabil că aş fi putut să le folosesc în avantajul meu.

Îndată ce „gkremen” a dat log-off din Raleigh, Shimmy şi echipa lui i-au cerut unui agent FBI să ia legătura cu General Telephone, compania de telefonie asigurând dial-up-ul din Research Triangle Park, cerând ca orice legătură să fie urmărită în timp real. După câteva tentative, tehnicienii de la General Telephone au obţinut o trasă completă. Au transmis numărul FBI-ului şi au spus că el aparţine reţelei celulare Sprint.

Dar această informaţie nu i-a condus nicăieri pe urmăritorii mei. Îmi asigurasem un nivel suplimentar de protecţie: înfiinţasem ceea ce aş numi un „număr despicat”. Prima parte a procesului a presupus intrarea într-un circuit de comutaţie al unei companii de telefonie, descoperirea unui număr nefolosit şi adăugarea serviciului de redirecţionare a liniei corespunzătoare. Apoi am asociat liniei un alt număr de facturare, astfel încât orice apeluri venind dinspre acel număr figurau ca şi cum ar fi fost de la numărul de facturare, nu de pe numărul real. De ce? Pentru că descoperisem o defecţiune în softul de comutaţie: acesta uneori raporta nu numărul real, ci numărul de facturare. Dacă tehnicienii companiei telefonice ar fi încercat să pună o trasă pe convorbirile mele, nu puteau descoperi pe loc numărul meu despicat – numărul prin care îmi direcţionam convorbirile –, ci ar fi dat de un număr de facturare al unui client ales la întâmplare de mine. Ştiam că unii tehnicieni de la circuitele de comutaţie nici măcar nu ştiau că o trasă poate să raporteze de fapt numărul de facturare, iar asta îmi conferea o foarte puternică protecţie suplimentară. În orice caz, companiile de telefonie nu şi-au dat niciodată seama că folosesc acest procedeu al numărului despicat, pentru că nu le-a trecut niciodată prin minte că un individ ar putea să le „spargă” circuitele de comutaţie.

Cu câteva săptămâni mai înainte, JSZ înfiinţase pentru mine un cont la „escape.com” (care era proprietatea amicului lui, Ramon Kazan), aşa că puteam comunica direct prin acel sistem. Devenise locul din care accesam adesea internetul. Dat fiind că aveam acces de root, am pus acolo numeroase utilitare de hacking, coduri ce exploatau vulnerabilităţile şi coduri-sursă ale diverselor companii pe care le atacasem recent. (Contul meu de la escape.com se numea „marty”, în cinstea personajului din filmul cu fraude informatice *Cutia neagră.)*

De câte ori mă logam în contul meu de la escape.com, întotdeauna

îmi apăreau data şi ora logării mele anterioare.

Primul lucru pe care îl făceam de fiecare dată era să scot logarea din jurnalul de operaţiuni, ca să elimin orice urmă a intrărilor şi ieşirilor. Dar de data asta, îndată ce m-am logat, mi-am dat seama că cineva se mai logase în contul meu… venind dinspre „the Well”. Ce mama dracului?

Am mers imediat la the Well şi am început să cercetez. Dar nu am găsit nimic care să mă conducă la misteriosul spion.

M-am deconectat imediat, simţind că sunt cumva supravegheat.

Între timp, un inginer de la Sprint încerca să înţeleagă cum e cu numărul de mobil trasat de compania de telefonie fixă ca provenind de la Sprint. A verificat baza de date cu clienţi de la Sprint şi nu a găsit numărul, ceea ce i s-a părut straniu. Dar apoi inginerul şi-a dat seama că nu e un număr de Sprint – de fapt, nici măcar nu avea prefix de celular. Shimmy i-a cerut FBI-ului să creeze o legătură, astfel încât să poată discuta această ciudăţenie direct cu inginerul de la Sprint. Apoi s-a hotărât să încerce el însuşi numărul, să vadă dacă răspunde cineva. Îndată ce s-a făcut legătura, a început să audă un bârâit care s-a atenuat, până când legătura a încetat. Asta i-a bulversat şi pe el, şi pe ingineri. Aparent, găsisem o metodă de a împiedica orice urmărire a mea prin telefon şi se întrebau cum am reuşit să reprogramez circuitul de comutaţie.

Folosind reţeaua celulară a Sprint pentru a face dial-up în Netcom prin numărul despicat, am reuşit să dau impresia că numărul despicat îşi are originea în Sprint, când de fapt nu era de acolo. Asta pentru că atât numărul despicat, cât şi numărul de dial-up al Netcom erau în acelaşi circuit de comutaţie. Inginerul de la Sprint a decis acum să schimbe tactica şi să efectueze o cercetare dinspre celălalt capăt al firului. În loc să caute convorbiri iniţiate de acel număr, el s-a uitat după apeluri către acel număr, căutând abonatul care făcea asta.

Nu peste mult timp, a avut noroc. Căutarea lui prin facturile detaliate i-a arătat că numărul cu pricina fusese apelat de nenumărate ori de la un telefon celular Sprint – sau mai degrabă de la un număr de telefon celular, cel pe care îl foloseam eu ca să intru prin dial-up la Netcom. Era un telefon cu un prefix corespunzând zonei Raleigh…

Tehnicianul a remarcat că apelurile erau de obicei direcţionate prin acelaşi releu celular. Asta însemna că telefonul de la celălalt capăt al liniei avea o poziţie relativ fixă. Aşa că ştia unde mă aflu: la Raleigh.

Îndată ce inginerul i-a spus lui Shimmy ce aflase, Shimmy a şi sărit într-un avion cu destinaţia Raleigh.

Am încercat de câteva ori să-l sun sau să-i scriu prin e-mail lui JSZ în Israel, ca să elimin şansa ca el să fi intrat în contul meu de pe „escape.com” dinspre „the Well”. Duminică după-amiaza, în timp ce Shimmy zbura spre Raleigh, JSZ mi-a trimis un mesaj care m-a făcut

să sar din scaun:

Salut,

Dimineaţa asta, tatăl meu a avut un grav atac de inimă şi este în spital aici; am stat toată ziua în spital şi probabil voi fi acolo şi mâine; nu te aştepta să fiu în reţea în următoarele 3-4 zile – sper că mă înţelegi.

Sal,

Jonathan

Eram tot mai neliniştit şi m-am logat imediat la circuitul de comutaţie al companiei care procesa numerele de dialup către Netcom prin Research Triangle Park – una dintre rutele folosite de mine în Raleigh pentru accesul la internet.

Era de fapt calea mea preferată, pentru că apelurile celulare directe spre Netcom din Denver şi de aiurea nu ofereau o bună calitate pentru sesiunile de dial-up.

Am examinat numărul de dial-up al lui Netcom din circuitul de comutaţie şi acesta arăta că avea activată opţiunea de supraveghere! Acum chiar că eram îngrijorat.

Urmăritorii mei se apropiaseră prea mult. Cât de mult aflaseră?

Trebuia să ştiu dacă supravegherea este suficient de veche ca să-mi urmărească toate convorbirile.

General Telephone are Centrul pentru Operaţiuni în Reţea în Texas, acesta ocupându-se de supravegherile în afara orelor obişnuite de lucru. Am sunat şi m-am prefăcut că sunt de la securitatea GTE. Am cerut să fiu transferat la persoana care se ocupă de circuitul de comutaţie din Durham Parkwood din Raleigh. La telefon a venit o doamnă.

„Doamnă, lucrez la un caz de sinucidere”, i-am spus. „Numărul este 558-8900. La ce oră s-a iniţiat supravegherea?”

Ea mi-a spus că se duce să vadă. Şi am aşteptat. Şi am tot aşteptat. Şi am aşteptat şi mai mult, devenind tot mai neliniştit. În fine, după cam cinci minute, vine altă persoană, nu aceeaşi doamnă, ci un bărbat.

L-am întrebat: „Avem vreo informaţie?”.

El a început să-mi pună o serie de întrebări: ce număr de contact am, pentru cine lucrez etc. Îmi făcusem lecţiile şi am dat răspunsurile adecvate.

„Spune-ţi-i managerului dumneavoastră să mă sune”, mi-a spus el.

„Nu vine decât mâine-dimineaţă”, i-am răspuns. „Îi las un mesaj să vă sune.”

Acum devenisem extrem de bănuitor: fuseseră avertizaţi că poate vor fi sunaţi. Asta mirosea de departe a anchetă la nivel naţional. Oare

erau pe cale să-mi afle poziţia precisă?

Ca măsură de precauţie, am clonat telefonul celular imediat pe alt furnizor de servicii – Cellular One – pentru eventualitatea în care într-adevăr reuşiseră să mă localizeze.

Îndată ce a sosit la Raleigh, Shimmy a fost cules de un tehnician de la Sprint, care l-a dus până la locul în care era turnul celular. Acolo, tehnicienii aveau un Cellscope2000 pentru radiogoniometrie, acelaşi tip de dispozitiv pentru detectarea de radioemiţătoare pe care îl folosiseră investigatorii de la Seattle pentru a mă localiza. Tehnicienii de la Cellular One fuseseră deja alertaţi să se aştepte la activităţi stranii în reţeaua lor. Când am plasat un apel către Netcom, Cellular One a identificat un apel de date în curs de desfăşurare şi a informat potera. Care poteră a sărit într-o maşină şi a început să meargă, urmărind direcţia dată de Cellscope 2000, ca să găsească originea semnalului radio al mobilului meu. În câteva minute, Shimmy şi alţi membri ai echipei conduceau prin zona de lângă Players Club, căutând apartamente cu luminile încă aprinse la acea oră din zori.

Puţin mai târziu, a avut loc o întâmplare norocoasă pentru urmăritori. Un tehnician de la Sprint, care se ocupa de echipamentul de supraveghere, a surprins o conversaţie. John Markoff, care tocmai sosise la Raleigh ca să se alăture vânătorii, a recunoscut una dintre voci. Era bine cunoscutul fondator al revistei trimestriale *2600: The Hacker Quarterly* Eric Corley (deşi acesta prefera să i se spună Emmanuel Goldstein, după personajul din romanul *1984)*. După câteva clipe, peste fâşâitul şi pârâiturile de fond şi prin recepţia intermitentă, au auzit vocea de la celălalt capăt al conversaţiei. Markoff a recunoscut-o şi pe aceea.

„El este!”, a strigat Markoff. „E *Mitnick!”*

CAPITOLUL 36
CU FBI-UL DE ZIUA ÎNDRĂGOSTIŢILOR

Lsar JSA cryoi ergiu lq wipz tnrs dq dccfunaqi
zf oj uqpctkiel dpzpgp I jstcgo cu dy hgq?{36}

Sfântul Valentin, 14 februarie. Am mai scris câteva CV-uri şi scrisori de intenţie, apoi, în aceeaşi seară, am început să-mi bag din nou nasul prin conturile tuturor administratorilor de sistem de la „the Well”. Căutam orice dovadă că aş fi urmărit sau că softul depozitat de mine acolo ar fi fost descoperit. Nimic care să sune alarma.

Am simţit nevoia unei pauze pe la ora 9 seara. M-am dus la sala de gimnastică şi am fugit cam o oră pe bandă şi apoi încă o oră am tras de fiare. După un duş lung şi relaxant, am mers să mănânc la un restaurant nonstop.

La vremea aceea, eram vegetarian, iar ce aveau ei acolo nu era prea atrăgător, dar era unicul local deschis atât de târziu.

Puţin după miezul nopţii, am tras în parcajul de la Players Club. În cele mai multe din apartamente, lumina era deja stinsă. Habar nu aveam de plasa întinsă de FBI câtă vreme lipsisem de acasă.

M-am logat la „the Well” ca să mai arunc o privire în jur. Am schimbat parolele câtorva conturi abandonate, aşa, ca să fiu sigur, dar aveam din nou acea senzaţie neplăcută că mă urmăreşte cineva. Am decis să intru parţial în „modul curăţenie”, dar mai întâi voiam să mă asigur că am creat copii ale tuturor fişierelor pe care le mutasem la „the Well”. Dat fiind că nu aveam alt loc sigur de stocare în afara sistemelor folosite în ultimele săptămâni, am decis să copiez fişierele în diverse conturi abandonate de la „the Well”. Îndată ce am pus fişierele la loc sigur, urma să caut un alt loc în care să le mut.

Apoi am remarcat că unele dintre *backdoor*-urile folosite de mine pentru a accesa diverse sisteme dispăruseră ca prin farmec.

FBI-ul lucra foarte lent. Chiar dacă trasa o convorbire telefonică de-a mea, avea să îi ia zile întregi, dacă nu săptămâni, ca să efectueze ancheta. Se părea că cineva îmi suflă în ceafă, dar încă aveam suficient timp. Cel puţin, aşa credeam.

În timp ce mă ocupam de mutarea fişierelor, aveam o senzaţie foarte neplăcută, ca un gol în stomac, ce mă anunţa că e pe cale să se întâmple ceva. Poate că eram paranoic. Cine se logase la contul meu de la escape.com? De ce se puseseră capcane pe liniile de dial-up ale Netcom? Depusese Netcom o plângere de hacking la FBI? Prin minte mi se derulau câteva scenarii posibile.

Peste o oră, încă fierbeam în suc propriu. Credeam că devenisem cam sărit de pe fix, dar instinctul îmi spunea că ceva nu e în regulă. Nimeni nu ştia unde locuiesc, dar nu-mi puteam stăpâni senzaţia că

pericolul pândeşte pe undeva pe aproape.

Trebuia să mă conving personal că greşesc, că nu făceam decât să mă sperii de unul singur. Uşa apartamentului meu se deschidea spre un coridor şi de acolo vedeam bine tot parcajul. Am deschis uşa şi m-am zgâit, trecând în revistă perimetrul. Nimic. Am închis uşa şi m-am întors la computer.

Această ocheadă aruncată prin uşă avea să mă piardă. Agenţii FBI care îmi goniometraseră telefonul îmi urmăriseră semnalul până la Players Club la începutul serii, dar trăseseră concluzia incorectă că semnalele provin dintr-un apartament din celălalt capăt al complexului. Când m-am întors acasă după cină, am mers de la maşină până în apartament prin plasa întinsă de FBI. Dar atunci când am scos capul pe uşă, un ajutor de şerif m-a zărit şi i s-a părut suspect că atât de târziu în noapte scot capul, mă uit în jur şi apoi dispar din nou înăuntru.

Peste treizeci de minute, în jurul orei 1:30, am auzit o bătaie în uşă. Fără să-mi dau seama cât de târziu este, am strigat automat: „Cine este?”.

„FBI.”

Am îngheţat. Încă o bătaie. Am strigat: „Pe cine căutaţi?”.

„Kevin Mitnick. Sunteţi Kevin Mitnick?”

„Nu”, am răspuns, încercând să par iritat. „Uitaţi-vă la cutiile poştale.”

Se face linişte. Încep să mă întreb dacă au trimis pe careva să verifice cutiile poştale. Oare chiar cred că am o cutie poştală cu eticheta „MITNICK”?

Asta nu e bine! Evident, am subestimat timpul necesar FBI-ului pentru a mă detecta. Am căutat o cale de scăpare. Ies pe balcon şi nu văd pe nimeni afară supraveghind spatele clădirii. Mă uit prin casă după ceva din care să improvizez o funie. Aşternuturile? Nu, mi-ar lua prea mult ca să le înnod. În plus, dacă unul dintre agenţi încearcă să mă împuşte când cobor?

Alte bătăi.

Am sunat-o pe mama acasă. Nu mai era timp pentru jocul de-a „du-te la cazinou”. „Sunt în Raleigh, Carolina de Nord”, îi spun mamei. „Am FBI-ul la uşă. Nu ştiu dacă mă vor sălta sau nu.” Discutăm câteva minute, încercăm să ne liniştim unul pe celălalt. Ea este peste măsură de speriată, este disperată, ştiind că mă întorc înapoi la închisoare. Îi spun să-i transmită lui „Buni” toată dragostea mea şi o rog să se ţină tare, pentru că într-o zi toate astea vor fi rămas în urmă.

Pe când vorbesc la telefon, mă agit prin micul meu apartament, încercând să ascund toate obiectele care mi-ar putea face probleme. Opresc computerul şi îl scot din priză. Nu am timp să şterg hardul. Iar laptopul este cald încă, fiind folosit de curând. Îmi ascund unul dintre

telefoanele celulare sub pat, iar pe celălalt în geanta de mers la sală. Mama îmi spune să o sun pe mătuşa Chickie, să văd ce îmi recomandă ea.

Chickie îmi dă numărul de telefon al avocatului John Yzurdiaga, cel cu care lucrasem în timpul anchetei din Calabasas.

Bătăile în uşă încep din nou, cu cereri de a deschide.

Zbier la ei: „Dorm – ce vreţi?”.

Vocea îmi răspunde: „Vrem să vă punem câteva întrebări”.

Încerc să par cât de indignat îmi pot permite şi strig: *„Veniţi mâine, când sunt treaz!”*.

Nu au de gând să plece. E vreo şansă să-i conving că nu sunt individul pe care îl caută?

Peste câteva minute, o sun din nou pe mama şi îi spun:

„O să deschid uşa. Stai la telefon cu mine”.

Deschid uşa puţin. Individul care vorbise cu mine are spre patruzeci de ani, e negru şi are o barbă care a început să încărunţească.

E miezul nopţii şi omul poartă un costum. Îmi închipui că omul e de la FBI. La timpul potrivit, aveam să aflu că este Levord Bums, agentul care comanda întreaga operaţiune.

Uşa e doar puţin crăpată, dar e suficient ca el să bage un picior şi să mă împiedice să o închid. În spatele lui sunt alţii, care se împing în cameră.

„Sunteţi Kevin Mitnick?”

„V-am spus deja că nu.”

Un alt agent, Daniel Glasgow, începe să mă prelucreze.

Un ins mai în vârstă, solid, cu păr cărunt. „Închide telefonul”, îmi spune el.

Îi spun mamei că trebuie să închid.

Câţiva dintre indivizi încep să percheziţioneze camera.

Îi întreb: „Aveţi mandat de percheziţie?”.

„Dacă sunteţi Kevin Mitnick, avem un mandat de arestare”, îmi spune Bums.

Îi spun: „Vreau să-mi chem avocatul”.

Agenţii nu fac niciun gest să mă oprească.

Îl sun pe Yzurdiaga. „Salut, John, sunt Thomas Case, sunt în Raleigh, Carolina de Nord. Tocmai mi-a intrat FBI-ul pe uşă. Cred că sunt un anume Mitnick şi îmi cotrobăie prin apartament, dar nu mi-au arătat niciun mandat de percheziţie. Poţi să vorbeşti cu ei?”

Îi pasez telefonul agentului care îmi stă în faţă, Glasgow. El ia telefonul şi începe să întrebe cine este la celălalt capăt al liniei. Cred că Yzurdiaga nu vrea să se identifice, pentru că ştie că folosesc un nume fals şi asta ar putea ridica probleme etice pentru el.

Glasgow îi pasează telefonul lui Bums. Acum ştiu cine e şeful.

Aud cum Yzurdiaga îi spune acestuia: „Dacă îi arătaţi clientului meu

un mandat de percheziţie valabil, sunteţi liberi să-l percheziţionaţi”.

Convorbirea se încheie. Toţi îmi caută prin apartament.

Bums îmi cere un act de identitate. Scot din portofel permisul de conducere pe numele G. Thomas Case şi i-l arăt.

Un agent vine în cameră şi-i arată lui Bums telefonul celular pe care l-a găsit sub pat.

Între timp, Bums îşi bagă mâna în geanta mea pentru sală şi, în fine, scoate de acolo celălalt telefon celular. La vremea aceea, vorbitul la telefonul celular te costa un dolar minutul, deci faptul că aveam două telefoane nu putea decât să pară cu atât mai suspect.

Bums îmi cere numărul de telefon celular. Nu spun nimic. Sper că o să pornească telefonul. Este o capcană pe care am pregătit-o pentru această eventualitate: dacă nu introduci un cod secret în şaizeci de secunde de la pornirea telefonului, toată memoria acestuia, inclusiv numerele programate şi seria aparatului, se va şterge. Puf! Şi adio dovezi.

La naiba! Îi dă telefonul unui alt agent, fără să-l pornească.

Întreb din nou: „Unde este mandatul de percheziţie?”.

Bums scoate un dosar şi-mi întinde o hârtie.

Arunc o privire şi spun: „Acest mandat nu este valid. Nu are adresă”. Din lecturarea cărţilor de drept, ştiu că în Statele Unite Constituţia interzice percheziţiile nelocalizate. Un mandat de percheziţie este valid numai dacă este specific şi precis apropo de adresa care trebuie investigată.

Dar ei continuă căutările. Ca un actor, mă pun în pielea unei persoane ale cărei drepturi sunt încălcate. Strig tare: „Nu aveţi niciun drept să fiţi aici. Ieşiţi din apartamentul meu! Nu aveţi mandat de percheziţie. Afară din apartamentul meu, ACUM!”.

Câţiva agenţi formează un cerc în jurul meu, iar unul dintre agenţi îmi arată o foaie de hârtie. Îmi spune: „Nu arată ca tine?”.

Nu pot să nu zâmbesc în sinea mea. Serviciul Şerifilor Federali comandase un afiş cu chipul meu. Incredibil!

Afişul spune:

URMĂRIT PENTRU ÎNCĂLCAREA LEGII
ÎN TIMPUL ELIBERĂRII CONDIŢIONATE

Dar fotografia este veche de mai bine de şase ani, luată la sediul FBI din Los Angeles, aceeaşi fotografie folosită de *New York Times,* cu un individ mult mai gras şi mai lăieţ, pentru că nu făcusem duş şi nu mă răsesem de trei zile.

Îi spun agentului: „Ăsta nu seamănă deloc cu mine”.

Îmi trece prin minte că *nu sunt siguri. Poate că ies basma curată din treaba asta.*

Bums iese din apartament.

Doi inşi continuă căutările. Cealaltă pereche stă şi se uită. La întrebarea mea, îmi spun că sunt localnici, de la Echipa Raleigh-Durham pentru Recuperarea Evadaţilor. Poftim? FBI-ul se îndoia că trei agenţi de-ai lor vor putea pune la pământ un amărât de hacker nonviolent?

Agentul Glasgow a pus mâna pe servieta mea. Este plină cu hârtii care arătau toate diversele mele identităţi, cu certificate de naştere necompletate şi tot tacâmul. Un bilet fără întoarcere spre închisoare. O pune pe mica masă de sufragerie şi o deschide.

Strig la el: *„Hei”* şi în momentul în care ridică privirea trântesc capacul şi apăs încuietoarea, dând de rotiţele care pun în funcţiune codul secret.

El zbiară la mine: *„Ai face bine să o deschizi!”*.

Nu îi acord nicio atenţie. El merge în bucătărie, deschide nişte sertare, apucă un cuţit mare de tăiat carnea şi revine.

Faţa lui a căpătat o nuanţă de roşu întunecat.

Vrea să înfigă cuţitul în servietă, ca să o taie. Alt agent, Lathell Thomas, îi prinde mâna. Toţi ceilalţi din cameră ştiu că dacă Glasgow va tăia geanta în absenţa unui mandat de percheziţie valabil, tot ce se va găsi în ea nu va fi admis ca probă.

Agentul Bums a lipsit cam o jumătate de oră. Acum a revenit şi mi-a întins un alt mandat, bătut la maşină şi semnat de un judecător federal, dar cu adresa mea scrisă de mână. Ceilalţi doi agenţi deja îmi percheziţionaseră – ilegal – casa vreme de peste două ore.

Agentul Thomas a început cu dulapul meu. Încerc să strig la el să se oprească, dar el mă ignoră şi deschide uşa. După o vreme, revine cu un portofel.

„Ca să vezi… Ce avem aici…?!”, îmi spune el cu o voce tărăgănată, specifică Sudului.

Începe să scoată permise de conducere pe toate numele pe care le posedasem anterior. Ceilalţi s-au oprit din ce făceau şi au venit să arunce o privire.

„Cine este Eric Weiss?”, mă întreabă el. „Cine este Michael Stanfill?”

Vreau să-i înhaţ toate cele din mâini, dar îmi e teamă să nu fie interpretat drept atac – o idee nu tocmai bună într-o cameră plină cu inşi care au pistoale.

Acum ştiu că nu sunt un cetăţean cinstit şi care îşi câştigă pâinea muncind din greu. Dar ei au venit aici ca să-l aresteze pe Kevin Mitnick şi în acel portofel nu există nimic care să facă legătura dintre mine şi acel nume.

Evident, mi-am jucat rolul atât de convingător – cetăţeanul particular care este furios că este hărţuit fără motiv –, încât ei discută acum dacă să mă ducă la secţie şi să-mi ia amprentele, ca să vadă dacă

sunt într-adevăr Mitnick şi dacă încerc să-i păcălesc.

Le spun: „Iată o bună idee. La ce oră vreţi să vin la secţie dimineaţa?”.

Mă ignoră. Acum toţi cei trei agenţi ai FBI-ului au reînceput percheziţia.

Până acum, norocul nu m-a părăsit.

Apoi survine dezastrul: Thomas ia la puricat toate hainele din dulap. Cercetează vechea mea haină de schi.

Dintr-un buzunar interior cu fermoar, el scoate o bucată de hârtie.

„O foaie de salariu”, anunţă el. „Eliberată pe numele Kevin Mitnick.”

Agentul Thomas urlă: *„Eşti în stare de arest”.*

Nu e ca la televiziune: nimeni nu se oboseşte să-mi citească drepturile Miranda{34}.

Am fost atât de grijuliu în toate privinţele şi acum o fiţuică de salariu, emisă de o companie la care am lucrat scurt timp după ce am plecat de la Beit T’Shuvah, ascunsă ani de zile într-un buzunar de jachetă de schi îmi face felul.

Simt cum îmi urcă în gât bila şi nu am la îndemână nicio chiuvetă în care să o scuip. Le spun agenţilor că trebuie să-mi iau medicamentul pentru reflux gastric. Agenţii se uită la etichetă şi văd că e un medicament prescris de un doctor. Dar refuză să mă lase să înghit vreo pilulă.

Incredibil, îi ţinusem la respect trei ore şi jumătate. Mă ascunsesem în plină vedere timp de aproape trei ani, deşi eram căutat de FBI, Serviciul Şerifilor Federali şi Serviciul Secret.

Dar acum totul se terminase.

Agentul Thomas rânjeşte triumfător şi îmi spune: „Mitnick, s-a zis cu joaca!”.

În loc să-mi pună doar nişte cătuşe la spate, ajutorul de şerif federal îmi mai pune un lanţ în jurul mijlocului şi nişte fiare la picioare. Mă scot pe uşă. În acel moment îmi dau seama că mă duc într-un loc unde voi poposi multă vreme.

CAPITOLUL 37
FERICITUL CÂŞTIGĂTOR AL PREMIULUI „ŢAPUL ISPĂŞITOR”

V2hhdCBGQkkgYWdlbnQgYXNrZWQgU3
VuIE1pY3Jvc3lzdGVtcyB0byBjbGFpbSB0a
GV5IGxvc3QgODAgbWlsbGlvbiBkb2xsYXJzPw== {37}

Noul meu domiciliu urma să fie Închisoarea Comitatului Wake, din centrul oraşului Raleigh, care oferea o formă cu totul diferită a ospitalităţii sudice. Pe când mi se făceau formele, agenţii federali au ordonat în mod repetat să nu fiu lăsat în niciun caz în apropierea vreunui telefon.

Le-am cerut tuturor persoanelor în uniformă care treceau pe lângă celula mea să-mi dea telefonul meu celular, ca să-mi pot suna familia. Parcă toţi deveniseră surzi.

Dar o femeie-gardian a părut să fie ceva mai omenoasă. I-am spus că trebuie să-mi sun familia ca să aranjez cauţiunea. I s-a făcut milă de mine şi după un scurt timp a revenit în celulă cu un telefon.

Primul telefon a fost către mama; venise şi „Buni” cu maşina, aşa că acum îşi făceau griji împreună pentru mine. Erau într-un hal de nedescris, supărate şi disperate. De câte ori le-am tot făcut asta, aducându-le suferinţă pentru că fiul/nepotul urma să intre la închisoare, poate pentru un timp foarte lung…

După aceea, l-am sunat pe De Payne. Dat fiind că telefoanele date din închisoare sunt supravegheate, nu am putut să-i transmit mare lucru.

„Da?”, mi-a răspuns un Lewis De Payne adormit. În California era cam ora 1 noaptea; începuse ziua de 15 februarie 1995.

„Convorbirea este cu taxă inversă”, a spus centralista. „Domnule apelant, cum vă numiţi?”

„Kevin.”

„Acceptaţi taxa?”

„Da”, a spus De Payne.

„FBI-ul m-a arestat noaptea asta. Sunt în închisoarea din Raleigh, Carolina de Nord. Am vrut să ştii”, i-am spus tovarăşului meu de uneltiri.

Nu a fost nevoie să-mi spună că va intra imediat în modul „curăţenie totală”.

A doua zi dimineaţă, am fost dus la tribunal, pentru prima înfăţişare, tot în treningul negru pe care îl purtasem la sală cu douăsprezece ore în urmă, în ultima mea seară de libertate.

Sunt uluit de zumzetul cu care mă întâmpină sala de judecată, care

este plină-ochi, până la ultimul scaun. Se pare că jumătate din cei de aici sunt reporteri sau fotoreporteri. Este un circ media. Ai fi zis că FBI-ul l-a capturat pe Manuel Noriega.

Privirea îmi cade asupra unui individ aşezat în rândurile din faţă. Nu l-am văzut în viaţa mea, dar l-am recunoscut imediat: Tsutomu Shimomura. Probabil că FBI-ul nu m-ar fi prins niciodată dacă nu l-aş fi iritat pe omul ăsta prin pătrunderea pe serverele lui, ceea ce l-a făcut să lase baltă orice altă activitate şi să conducă eforturile pentru prinderea mea.

El se uită triumfător la mine.

El şi prietena lui se uită la mine cu ochi de vultur, în special femeia. John Markoff începe să scrie ceva.

Înfăţişarea durează doar câteva minute şi se termină cu ordinul judecătorului de a fi închis fără cauţiune. Şi, din nou, să fiu deţinut fără acces la niciun telefon.

Nu pot să sufăr ideea că voi ajunge din nou la izolare.

Sunt pus din nou în cătuşe şi trec pe lângă Shimmy. M-a bătut; m-a bătut pe bune. Fac un gest de jos pălăria şi îi spun că îi respect îndemânarea.

El îmi întoarce gestul.

Ies din tribunal în lanţuri şi aud strigăte de genul: *„Hei, Kev!”*. Ridic privirea spre balcon, unde probabil o sută de paparazzi au camerele îndreptate spre mine şi tot atâtea bliţuri se aprind. *Dumnezeule,* mă gândesc, *iată o chestie mai amplă decât credeam.* Parcă-mi vine să mă umflu în pene. Cum de am ajuns atât de important?

Evident, nu am mai apucat să citesc articolul publicat a doua zi de Markoff în *New York Times.* Era chiar mai lung decât cel din Ziua Independenţei de anul trecut şi ajunsese din nou pe prima pagină – articol menit să întărească în conştiinţa publicului imaginea de Usama bin Mitnick. Markoff îl citează pe Kent Walker, asistent al procurorului federal din San Francisco, care spune: „Mitnick a fost probabil cel mai vânat hacker din lume. Este acuzat că ar fi furat secrete în valoare de miliarde de dolari. A constituit o serioasă ameninţare”.

Când apăruse primul articol al lui Markoff, cel de pe 4 iulie, eram căutat doar pentru încălcarea regulamentului eliberării condiţionate, şi totuşi articolul i-a lăsat cititorului impresia că aş fi un superrăufăcător, o ameninţare la adresa oricărui american. Articolul de după arestarea mea a aprins focul sub cazanele mass-mediei. Subiectul a fost preluat de ştirile de la NBC, de matinalul de la ABC *(Good Morning America)* şi de Dumnezeu mai ştie câte emisiuni importante. Capturarea mea a invadat ştirile trei zile întregi.

Iată un titlu tipic despre acest subiect, publicat în numărul de pe 27 februarie 1995 al revistei *Time.*

Avocatul alocat din oficiu de tribunalul din Raleigh a venit cu nişte veşti proaste. Mi se pregătiseră douăzeci şi trei de capete de acuzare pentru acces fraudulos la diverse dispozitive. Între acestea, douăzeci şi unu se refereau la apeluri telefonice făcute când telefonul meu era clonat pe numărul altcuiva. Celelalte două capete de acuzare erau pentru furtul de informaţii necesare clonării (serii de aparat şi numere de telefon). Sentinţa maximă era de douăzeci de ani de închisoare pentru fiecare telefon dat gratis. Douăzeci de ani pentru un apel! Mă păşteau, în cel mai rău caz, 460 de ani de închisoare!

Lucrurile se anunţau urâte de tot. 460 de ani păreau cam greu de dus. Nu-mi plăcea deloc ideea de a-mi petrece restul vieţii în închisoare, incapabil să am o viaţă fericită şi productivă şi mai ales fără să pot petrece clipe fericite cu mama şi bunica mea. M-au acuzat pur şi simplu pentru clonarea de telefoane celulare (seriile acestora erau considerate, conform legii federale, entităţi inviolabile). De asemenea, era adevărat că încălcasem termenii eliberării mele condiţionate din 1989, prin pătrunderea în căsuţa vocală a anchetatorului securităţii de la Pacific Bell, Darrell Santos, pentru a căpăta informaţii despre cazul Teltec, ca şi prin asocierea cu „hackeri de computere”. Dar 460 de ani pentru aceste acţiuni „malefice”? Chiar s-a golit lumea de criminali de război?

Evident, FBI-ul găsise în computerul meu şi baza de date cu clienţii de la Netcom, care conţinea peste 20.000 de numere de cărţi de credit, dar nu încercasem niciodată să mă folosesc de ele; niciun procuror nu va fi vreodată în stare să mă acuze pentru aşa ceva. Trebuie să recunosc, îmi plăcea ideea că la o adică *aş putea* folosi o carte de credit pe zi tot restul vieţii mele, fără să le epuizez. Dar nu am avut niciodată intenţia de a cumpăra ceva cu ele. Nu ar fi fost corect. Trofeul meu era însăşi baza de date cu clienţii de la Netcom. Ce era atât de greu de înţeles? Hackerii şi gamerii ştiu asta instinctiv. Oricine iubeşte şahul ştie că e suficient să-ţi învingi adversarul. Nu e nevoie să-i jefuieşti regatul sau să-i furi toate posesiunile ca să merite să duci la capăt jocul.

Întotdeauna mi s-a părut ciudat faptul că persoanele care m-au capturat nu pot înţelege ce satisfacţie profundă se poate găsi într-un joc al inteligenţei. Uneori, nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva li se pare de neconceput exact fiindcă pentru ei tentaţia acelor cărţi de credit ar fi fost imposibil de respins…

Până şi Markoff, în articolul lui din *New York Times,* a recunoscut că este evident că nu mă interesează perspectiva unui câştig financiar. Iar amploarea lucrurilor care nu mi-au făcut cu ochiul le-a fost

comunicată cititorilor prin afirmaţia lui Kent Walker cum că aş fi avut „acces la secrete comerciale corporatiste în valoare de miliarde de dolari”. Dar nu aveam să folosesc acele informaţii şi nici să le vând, valoarea lor mă lăsa rece. Atunci care era natura infracţiunii mele? Doar că „aş fi putut să.”?

Acum, că fusesem prins în sfârşit, procurorii din câteva circumscripţii federale întocmeau cu febrilitate liste cu tot felul de capete de acuzare născocite cu care să mă lovească, dar încă aveam motive să sper. În ciuda indiciilor existente, guvernul nu avea dovezi beton. Mai întâi trebuia să rezolve multele contradicţii legale. De pildă, Shimmy lucrase în secret ca agent guvernamental *de facto,* interceptându-mi comunicaţiile fără vreun mandat, ceea ce puţea de departe a încălcare a legii chiar de către guvern. Avocatul meu a depus şi o moţiune prin care afirma că mandatul de percheziţie prezentat de guvern nu este valabil. Dacă tribunalul soluţiona moţiunea în favoarea mea, dovezile confiscate în Carolina de Nord ar fi devenit inacceptabile nu doar în Raleigh, ci în tot restul lumii.

Lui John Bowler, tânărul asistent de procuror federal în plină ascensiune, cazul meu i se părea o adevărată mină de aur. Dacă putea obţine o condamnare pentru toate cele douăzeci şi trei de capete de acuzare şi dacă îl convingea pe judecător să-mi aplice binemeritata sentinţă punitivă, atenţia de care s-ar fi bucurat din partea mass-mediei l-ar fi propulsat departe în carieră. Dar realitatea era că reglementările privind darea sentinţelor îi cereau judecătorului să îşi întemeieze sentinţa pe baza pierderilor minuscule suferite de companiile telefonice atunci când am efectuat gratis acele convorbiri telefonice.

După prima mea apariţie în instanţă, când am fost transferat la Închisoarea Comitatului Johnston din Smithfield, Carolina de Nord, şerifii federali le-au ordonat gardienilor să mă plaseze în locul de care mă temeam cel mai mult: celula de izolare sau „gheţarul”.

Nu-mi venea să cred că mi se întâmplă una ca asta. Am rezistat pas cu pas în timp ce mă împingeau spre uşa aceea. Parcă timpul se oprise în loc. Ştiam că lucrul care mă ţinuse în starea aceea de fugă timp de trei ani era groaza de acel loc. Nu credeam că voi mai putea supravieţui la aşa ceva. Iar acum aceşti gardieni mă împingeau direct în miezul coşmarului meu şi nu era nimic care să-i oprească.

Ultima oară fusesem băgat la celula de izolare pentru mai bine de opt luni, ca să scoată de la mine ce voiau. Îndată ce am semnat acordul impus de ei, cu recunoaşterea vinei, m-au băgat la loc în celulele normale. Iar de data asta guvernul nu mă băga în „gheţar” ca să protejeze publicul de mine sau ca să mă protejeze pe mine de restul deţinuţilor. Era pur şi simplu presiune, coerciţie. Mesajul era clar: trebuia să fiu de acord cu tot ce spune procurorul şi să renunţ la

anumite drepturi, să fiu de acord să-mi sun doar familia şi avocatul, iar ei vor fi mai mult decât fericiţi să mă mute înapoi, împreună cu deţinuţii „la comun”.

Aş vrea să vă pot descrie senzaţia de prăbuşire pe care am avut-o când am păşit în celula de izolare. După ce am trăit ani de zile cu groaza de „gheţar”, a trebuit să fac apel la toate resursele mele psihice ca să nu înnebunesc atunci când au încuiat uşa după mine. Eram dispus să stau mai degrabă într-o celulă în compania unui traficant de droguri tatuat şi agresiv, decât să mai stau vreodată închis aşa, singur.

Se spune despre noi, pasionaţii de computere, că petrecem ore fără şir în camere mici şi întunecate, cocârjaţi asupra ecranelor strălucitoare ale laptopurilor, fără să ştim dacă afară e zi sau noapte. Unui ins care merge la birou de la nouă la cinci probabil că asta i se pare o viaţă la mititica. Dar nu e aşa.

E o diferenţă uriaşă între a petrece timp de unul singur şi a fi aruncat într-un adevărat coşciug dezgustător şi murdar, care va fi domiciliul tău azi, mâine, luna viitoare, fără vreo luminiţă la capăt de tunel, controlat de oameni care se străduiesc din răsputeri să-ţi facă zile cât mai fripte. Nu contează cât de mult încerci să-ţi schimbi perspectiva asupra acestor lucruri; faptul că eşti în „gheţar” este un asalt asupra sănătăţii tale mintale, dus 24 de ore din 24, şapte zile pe săptămână. În mai toată lumea, izolarea este considerată o formă de tortură. Chiar în zilele noastre, Naţiunile Unite intenţionează să declare inumană folosirea recluziunii.

Mulţi experţi spun că o recluziune prelungită este mult mai rea decât tortura cu apă (înecarea simulată) sau alte forme de tortură fizică. În „gheţar”, deţinuţii încep să sufere de letargie, disperare, furie, de o puternică deprimare şi de alte forme de boală psihică. Izolarea, nemişcarea şi lipsa oricărei structuri în mediul tău încep să-ţi lucreze asupra minţii. Fără să ai pe cineva în jur, nu ai nicio modalitate de a-ţi stăpâni gândurile sau de a menţine o perspectivă lucidă asupra vieţii. Este un coşmar mult mai urât decât orice ţi-ai putea închipui.

Iată de ce toate studiile arată că o izolare punitivă de peste şaizeci de zile prezintă efecte psihologice devastatoare. Iar acestea uneori devin permanente. De asta îmi era frică. Ultima oară fusesem la izolare cu mai bine de şase ani în urmă şi încă mă bântuia acea perioadă. Voiam să ies de acolo cât puteam de repede.

La o săptămână după ce am fost aruncat în „gheţar”, procurorii federali s-au oferit să mă mute înapoi „la comun” dacă renunţ la drepturile mele şi cad de acord:

– să nu cer înfăţişare pentru cauţiune.
– să nu cer înfăţişare preliminară.
– să nu sun decât avocatul şi foarte puţini membri ai familiei.

Semnează acordul, mi-au spus ei, şi ieşi de la izolare. Am semnat.

M-au ajutat în acest acord avocatul meu din Los Angeles John Yzurdiaga împreună cu partenerul lui, Richard Steingard. După arestarea mea la Raleigh, ambii avocaţi şi-au donat cu bunăvoinţă din timpul lor pentru cazul meu. John se oferise să mă reprezinte gratis încă din 1992, când agenţii FBI îmi percheziţionaseră apartamentul din Calabasas.

Îndată ce am revenit „la comun”, am vorbit la telefon cu John Yzurdiaga şi Richard Steingard. În glasul lui John era o tensiune pe care nu o mai întâlnisem vreodată. Spre surprinderea mea, amândoi au început să mă bombardeze cu întrebări despre secrete de stat. „Spune exact ce fel de secrete confidenţiale ai accesat. Ai pătruns în agenţiile de informaţii ale SUA?”

Când mi-am dat seama unde vor să ajungă, am izbucnit în râs.

„Da, sigur. Adică sunt spion şi m-am angajat să iscodesc pentru cine ştie cine!”, le-am spus.

Dar niciunul dintre ei nu a râs.

„Kevin, nu ne minţi!”, mi-a spus John. Şi suna alarmant de sincer. „E timpul să fii sincer.”

Am făcut ochii mari, nu-mi venea să cred. „Domnilor, glumiţi, nu?”

Apoi Richard a venit cu bomba: „Adjunctul procurorului federal Schindler cere să fii de acord să te interogheze CIA”.

Ce mama dracului se întâmplă aici? Sigur, am hack- uit cei mai populari producători de telefoane celulare din lume, toate companiile telefonice de sub umbrela celor de la Bell, plus producătorii de sisteme de operare de peste tot din State, dar nu încercasem *niciodată* să atac ţinte guvernamentale. De unde şi până unde a ajuns FBI-ul la aşa ceva? Acuzaţia era absolut nefondată.

„Nu am nimic de ascuns”, am spus eu cu un suspin. „Voi participa la orice interogare câtă vreme rămâne clar că nu voi da informaţii despre cunoscuţii mei.” Nu aveam nicio idee despre cineva care să fi hackuit sisteme guvernamentale sau militare, dar chiar şi aşa, era împotriva tuturor principiilor mele etice şi morale să devin un turnător în solda guvernului.

Dar nu a ieşit nimic din asta. Poate că Schindler sau poate Ministerul Justiţiei şi-a dat seama că pescuiesc în ape tulburi. M-am dus cu gândul la vremea când Marty Stolz de la Intermetrics mi-a spus în mare taină că superhackerul vânat de FBI pătrunsese la CIA. Iar eu am tratat totul ca pe un exemplu de mit scăpat de sub control.

În Evul Mediu, miturile care s-au ţesut în jurul vrăjitorilor le-au adus acestora o mulţime de necazuri. Uneori, aceste mituri şi superstiţii chiar le-au adus moartea. Un scamator itinerant îi va uimi pe sătenii locului cu trucuri şi mişcări fine ale mâinii. Ei nu au nicio idee cum face el trucurile, nu au cum să-i ghicească talentele. Pare să

fie în stare să facă lucrurile să dispară şi să apară după pofta inimii. Asta e ideea. Dar dacă ceva nu merge – mor nişte vaci, recoltele sunt distruse, micuţa Sarah s-a îmbolnăvit –, atunci e la fel de uşor să dai vina pe magician.

Dacă lucrurile ar fi stat altfel, m-aş fi bucurat în taină să mi se spună „cel mai căutat hacker din lume" şi aş fi râs când oamenii m-ar fi considerat un supergeniu în stare de absolut orice. Dar aveam senzaţia acută că asta o să mă coste – şi aşa a fost. „Mitul Kevin Mitnick" era pe cale să-mi facă viaţa mult mai grea.

Eram un deţinut celebru şi de aceea a trebuit să-l rog pe John Yzurdiaga să intervină din nou. Gardianul-şef îmi deschidea toate scrisorile, inclusiv cele de la avocaţi, ceea ce încălca legea relaţiei privilegiate dintre client şi avocat. I-am spus să înceteze, dar el a continuat. L-am avertizat că avocatul meu va obţine de la judecător ordinul de a înceta cenzura. M-a ignorat.

John a obţinut decizia judecătorească. Gardianul a trebuit să se supună, dar era furios. Aşa că a sunat la Şerifii Federali şi le-a spus să mă mute de acolo, ceea ce ei au şi făcut. Iar Johnson era un adevărat hotel de lux pe lângă Închisoarea Comitatului Vance…

Când m-au mutat, un ajutor de şerif federal cu un accent sudist atât de pregnant, încât parcă era scos dintr-un film parodic cu poliţai ţărănoi, a râs şi a spus: „Eşti singurul deţinut pe care l-am avut vreodată şi care a fost dat afară din închisoare!".

După ce am stat în închisoare cam cinci luni, avocatul public numit din oficiu de autorităţile din Raleigh, John Dusembury, mi-a recomandat să accept ceva numit „Regula 20". Asta însemna că voi pleda vinovat pentru un singur cap de acuzare de posesie ilegală a numărului de telefon şi a seriei aparatului, folosite pentru clonarea telefonului celular, în schimbul promisiunii că procuratura va recomanda o sentinţă de opt luni, deşi puteam în continuare să primesc 20 de ani dacă judecătorul nu voia să facă pe placul procuraturii. Totuşi, judecătorul Terrence Boyle a aprobat înţelegerea. Mai mult: cazul meu era acum mutat la Los Angeles pentru sentinţă şi pentru rezolvarea speţei încă nesoluţionate a eliberării condiţionate, ceea ce însemna că nu doar cazul urma să fie transferat, ci şi eu.

Mutarea de la Raleigh la Los Angeles a fost surprinzător de neplăcută. Închisorile federale sunt cunoscute pentru o formă de pedeapsă numită „terapie Diesel". Este atât de rea, încât deţinuţii o consideră unul dintre cele mai crude aspecte ale încarcerării. Ceea ce ar trebui să fie un simplu drum cu maşina este întins deliberat pe zile sau chiar săptămâni întregi. Pe drum, deţinuţii sunt supuşi tuturor neplăcerilor pe care şi le pot permite gardienii lor sadici.

Deţinuţii care trebuie să fie transportaţi sunt treziţi la ora 3:30 noaptea, sunt duşi într-o sală mare şi cercetaţi până la piele. Fiecărui

deţinut i se pune un lanţ în jurul mijlocului, strâns legat de cătuşe, astfel încât abia poate să-şi mişte braţele. I se încătuşează şi picioarele, aşa că abia poate să meargă. După aceea, el şi colegii lui sunt încărcaţi într-un autobuz care este condus opt ore pe zi, cu popasuri la întâmplare, în oraşele de pe parcurs, unde toţi ies din autobuz şi îşi petrec noaptea în altă celulă, fiind din nou treziţi cu noaptea în cap ca să treacă prin aceleaşi cazne şi ziua următoare. În cele din urmă, ajungi la destinaţie simţindu-te complet epuizat.

În timpul „terapiei Diesel" de pe drumul spre Los Angeles, m-au ţinut la Atlanta câteva săptămâni. Penitenciarul federal de acolo a fost de departe cea mai înspăimântătoare închisoare din câte am văzut în timpul detenţiei. Era clar că intri într-o temniţă. La fiecare intrare, uriaşe uşi şi porţi electronice. Cu cât intrai mai adânc în măruntaiele închisorii, cu atât înţelegeai mai bine că nu există ieşire de acolo.

Când, în sfârşit, m-au mutat de acolo, am fost dus cu avionul în câteva închisori din diferite state de-a lungul şi de-a latul ţării. Când am ajuns la Los Angeles, dispăruse din mine orice urmă de toleranţă. Când am coborât din avion, ajutorul de şerif federal m-a întâmpinat cu un zâmbet larg şi mi-a spus repezit: „Ia te uită, Mitnick! Deci şerifii federali te-au prins până la urmă! Totul ţine de o bună muncă de poliţist".

„Şerifii federali nu au nicio treabă", i-am răspuns eu. „M-a prins un civil deştept, care a lucrat pentru FBI."

Ajutorului de şerif i-a picat falca, iar ceilalţi deţinuţi din jurul meu au început să râdă.

În Los Angeles, am fost pus sub acuzare pentru încălcarea termenilor eliberării condiţionate, prin penetrarea căsuţei vocale a agentului de la serviciul de securitate al Pacific Bell, plus infracţiuni mai puţin grave, cum ar fi asocierea cu Lewis De Payne.

După zece luni, echipa mea de doi avocaţi lucrând voluntar a venit la mine cu o propunere de compromis oferită de procurorul federal Schindler. Nu-mi venea să cred urechilor: opt ani de închisoare… şi asta nici nu era partea cea mai rea. Era ceea ce se numea „pledoarie noncontractuală", adică judecătorul nu era obligat să accepte propunerea procuraturii, ci îşi rezerva dreptul de a da o sentinţă mult mai severă. Mai rău, trebuia să mă declar dispus să restitui *milioane de dolari,* o sumă pe care probabil nu aveam să o câştig în tot restul vieţii. Şi toate profiturile provenind din povestea mea de hacker ar fi urmat să le revină „victimelor" mele – Sun, Novell, Motorola şi aşa mai departe.

John Yzurdiaga şi Richard Steingard sunt doi avocaţi dedicaţi meseriei, care au cheltuit multe ore în apărarea mea, gratis. Dar mi se oferise un compromis nespus de dezavantajos. Era clar că fie voi avea nevoie de o apărare mai viguroasă la proces, fie trebuia să caut un

compromis mai avantajos cu autorităţile guvernamentale.

Problema era că nu eram în poziţia financiară de a angaja un avocat. Ironia sorţii: dacă *m-aş fi* înfruptat din cele 20.000 de cărţi de credit înainte de arestare, mi-aş fi putut permite un avocat în stare să aducă obiecţii semnificative pentru apărarea mea în proces sau care ar fi pus degetul pe multe erori judiciare, ca să obţină o înţelegere mai bună.

Cât timp mă întrebam ce să fac, a venit să mă viziteze Bonnie, care mi-a spus că avocatul lui Lewis De Payne, Richard Sherman, era dispus să mă apere gratis. Ea a spus că omul vrea să mă ajute pentru că avea impresia că procuratura nu a instrumentat corect cazul meu şi credea că am nevoie de un avocat mai agresiv.

Suna minunat, dar eram cam circumspect. Sherman nu era numai avocatul lui Lewis, ci şi prietenul lui. Şi totuşi a venit în persoană să mă vadă şi a vorbit cu convingere despre câştigarea procesului. După ce am cântărit toate opţiunile şi am discutat problema cu familia mea, am decis să accept propunerea lui Sherman.

Timp de câteva săptămâni, acesta nu a făcut absolut nimic pentru cazul meu, cu excepţia unei moţiuni către instanţă să îi fie acceptat un timp suplimentar pentru cercetări în biblioteca legală a închisorii, cerere care i-a fost respinsă pe loc. Apărarea agresivă pe care mi-o promisese nu s-a materializat niciodată. A luat cazul meu şi practic a stat degeaba.

Curând după ce a devenit avocatul meu oficial, am descoperit cât de adânc merge tot complotul. Când l-am sunat într-o zi pe Sherman ca să discutăm cazul, mi-a răspuns la telefon Ron Austin. I-am recunoscut vocea. Austin era turnătorul care înregistrase convorbirile mele pentru agentul FBI Ken McGuire.

Sherman s-a grăbit să mă asigure că Ron nu are acces la dosarele mele de caz, dar nu asta era problema. Oamenii aceştia nu erau de partea mea. Când mi-am dat seama, m-am înfuriat pe Sherman pentru promisiunea deşartă de a mă apăra cu vigoare, dar şi pe mine, că l-am crezut.

Spre deosebire de orice avocat rezonabil, Sherman, în loc să argumenteze pentru eliberarea mea, i-a recomandat guvernului să mă pună sub acuzare: „Dacă aveţi ceva împotriva clientului meu, puneţi-l sub acuzare şi să purcedem la proces”. Este strigător la cer ca un avocat al apărării să facă una ca asta. Şi exact asta a făcut procuratura.

Pe 26 septembrie 1996, după ce am fost deţinut timp de peste un an şi jumătate, am fost pus sub acuzare de un mare juriu din Los Angeles pentru douăzeci şi cinci de capete de acuzare, printre care fraudă pe computer şi prin cablu (copierea unor coduri-sursă cu drept de proprietate), posedarea ilegală de dispozitive de acces (parole de

computer), avarierea unor computere (instalarea de *backdoor*-uri) şi interceptarea de parole. Evident, acestea au fost *adăugate* acuzaţiilor iniţiale, de la Raleigh, pe linie de telefonie mobilă.

Dat fiind că eram un acuzat sărac, judecătorul putea fie să ordone desemnarea unui apărător din oficiu, fie să apeleze la aşa-numiţii „avocaţi ieftini". Aceştia erau avocaţi din firme private care preluau clienţi săraci pentru o fracţiune din tariful unui avocat cu renume (la vremea aceea, un asemenea avocat „ieftin" te taxa cu şaizeci de dolari pe oră). Un avocat „ieftin", Donald Randolph, a fost selectat să se ocupe de apărarea mea, iar noile acuzaţii au fost aduse în faţa judecătorului William Keller – care era poreclit „Killer (Ucigaşul) Keller", pentru că, spuneau obişnuiţii tribunalului, un acuzat suficient de ghinionist ca să fie condamnat în procesele lui, sau care doar pleda vinovat, se putea aştepta la un maxim de pedeapsă. „Killer Keller" era un judecător din Districtul Central California care efectiv tăia şi spânzura. Era coşmarul cel mai urât al oricărui acuzat.

Dar am avut un mare noroc. Celelalte cazuri au fost audiate în faţa judecătoarei Mariana Pfaelzer, aceeaşi judecătoare care mă ţinuse la izolare timp de peste opt luni, dar măcar aceasta nu avea reputaţia înspăimântătoare a lui Killer Keller. Aici chiar că am scăpat ieftin.

Avocatul Randolph i-a cerut judecătoarei Pfaelzer să transfere noul caz sub jurisdicţia ei, în virtutea „legii numerelor mici" (care permite comasarea cazurilor înrudite sub autoritatea judecătorului care are cazul cu numărul de ordine cel mai mic – altfel spus, cazul cel mai vechi). Cazurile fiind înrudite, judecătoarea a acceptat. La nouă luni după ce am fost pus sub acuzare (douăzeci şi cinci de capete de acuzare), cel mai puţin importante acuzaţii – cea de la Raleigh şi cea pentru încălcarea termenilor eliberării condiţionate – şi-au găsit un deznodământ. Am fost condamnat la douăzeci şi două de luni. Deja fusesem reţinut patru luni peste această perioadă. Avocatul Randolph a cerut imediat o audiere pe tema detenţiei, pentru că acum eram eligibil pentru eliberarea pe cauţiune. Curtea Supremă decisese că orice acuzat are dreptul la o audiere în care să ceară eliberarea pe cauţiune.

Când avocatul i-a spus judecătoarei Pfaelzer că a depus o cerere pentru audierea de cauţiune în săptămâna următoare, procurorul a obiectat, spunând că prezint „risc de evadare şi un pericol pentru comunitate". Iar Onorata Instanţă a spus: „Nu-i voi da posibilitatea ieşirii pe cauţiune, aşa că nu e nevoie de acea audiere… Scoateţi-o din calendar".

Faptul a fost considerat o încălcare flagrantă a drepturilor mele constituţionale. După spusele avocatului meu, nimeni în istoria Statelor Unite nu a fost privat de dreptul la o audiere pentru eliberarea pe cauţiune. Nici măcar celebrul impostor şi artist al

evadărilor Frank Abagnale Jr. Nici măcar asasinul în serie şi canibalul Jeffrey Dahmer. Nici măcar John Hinckley Jr., nebunul obsedat care a încercat să-l asasineze pe preşedintele Reagan.

Şi de parcă asta nu era destul, situaţia mea s-a înrăutăţit rapid. Un acuzat are dreptul să vadă dovezile pe care procuratura intenţionează să le prezinte în instanţă împotriva lui. Dar avocaţii guvernamentali au dat încontinuu tot felul de motive la audieri ca să nu-i prezinte dovezile avocatului meu. Cea mai mare parte din probatoriu era în format electronic – fişierele confiscate de pe calculatoarele mele, dischete şi benzile de backup neîncriptate.

Atunci avocatul meu i-a cerut judecătoarei să aducă un laptop în închisoare, în zona de vizite, ca să poată trece în revistă împreună cu mine dovezile. Judecătoarea Pfaelzer a respins şi această cerere, adăugând: „Pentru nimic în lume nu voi face una ca asta". Se pare că îşi imagina că dacă mă voi găsi în faţa computerului, chiar şi în prezenţa avocatului, voi produce cine ştie ce pagube. (În 1998 nu exista internet prin Wi-Fi, aşa că mi-ar fi fost imposibil să scot o conexiune internet din piatră seacă. Dar ea pur şi simplu nu ştia destul despre funcţionarea computerelor pentru a-şi da seama dacă pot sau nu să mă conectez la restul lumii.) În plus, procurorii o tot avertizau că aş fi putut accesa codul-sursă al victimelor sau că aş scrie un virus pentru calculatoare care o să iasă cumva în lume. Drept rezultat, nu am avut dreptul să examinăm niciuna dintre dovezile de natură electronică care constituiau piatra de temelie a acuzării. Atunci când avocatul meu i-a cerut judecătoarei să-i ordone guvernului să tipărească aceste fişiere, procurorul a spus că sunt prea multe, atât de multe, încât ar putea umple întreaga sală de judecată, iar judecătoarea a refuzat să le ordone oficialilor guvernamentali să se conformeze.

A început să se afle primprejur cât de injustă este tratarea mea. Eric Corley a organizat un grup de susţinători care au scris articole pe site-urile web, au răspândit informaţii în comunitatea online, au împărţit fluturaşi şi au oferit peste tot acele autocolante galbene de lipit pe bara de maşină cu mesajul: „Eliberaţi-l pe Kevin". Eric mi-a trimis câteva chiar şi mie, în închisoare.

Când am împlinit treizeci şi cinci de ani, închis fiind la Centrul Federal Metropolitan pentru Detenţie din Los Angeles, suporterii mei au venit să mă viziteze. Dar eram un deţinut aflat încă în faza preliminară a procesului, aşa că nu aveau voie să mă viziteze decât familia şi avocaţii.

Am vorbit cu Eric la telefon şi i-am spus că voi merge la biblioteca de drept de la etajul al treilea fix la ora 1:30. Eric şi membrii mişcării „Eliberaţi-l pe Kevin" au ochit imediat fereastra şi s-au plasat pe trotuarul de vizavi. Apoi, când gardienii se uitau în altă parte, am lipit autocolantul cu „Eliberaţi-l pe Kevin" pe sticla ferestrei. Eric a tras

imediat o poză, care poză a ajuns să fie folosită pe cutia DVD-ului cu documentarul despre cazul meu *Freedom Downtime (Libertate furată)*.

Puţin mai târziu, mulţimea a pornit o demonstraţie vizavi de intrarea în penitenciarul propriu-zis. M-am uitat pe fereastra camerei unui alt deţinut şi am văzut parada de pe strada de sub noi: un lanţ de oameni care ridicaseră un afiş mare, galben-negru, cu „Eliberaţi-l pe Kevin" şi mai multe afişe individuale cu acelaşi mesaj. Se pare că administraţia închisorii a trecut prin ceva emoţii. La scurt timp după aceea, penitenciarul a fost închis accesului, pentru „motive de securitate".

Lumea începea să afle tot mai multe despre cazul meu, iar la aproape doi ani după ce avocatul meu a cerut imperativ să i se dea dovezile, judecătoarea Pfaelzer a cedat în fine şi mi-a permis să folosesc un laptop pentru a vedea dovezile împreună cu avocatul meu. Nu am ştiut niciodată ce a făcut-o să se răzgândească. Poate că un alt judecător i-a spus că riscă să i se anuleze sentinţa la un eventual apel. Sau poate că i s-a explicat că un laptop care nu e conectat la un modem şi la o linie telefonică nu poate produce nicio pagubă.

Mi-am dat seama că de fiecare dată când eram în instanţă la o audiere, ajutoarele de şerif îşi întorceau insignele ori de câte ori se apropiau de mine. Eu şi avocatul meu ne-am tot întrebat ce înseamnă asta. Mai târziu, pe când mă vizita în arestul de la tribunal, avocatul a remarcat un text aproape şters pe un formular de vizită pe care trebuia să-l semneze. A ţinut hârtia în lumină şi a citit textul adâncit. A clătinat din cap şi mi-a spus: „N-o să-ţi vină să crezi!". După care mi-a citit textul şters:

> Vă rugăm să luaţi cunoştinţă că dacă Mitnick este arestat, el posedă o uimitoare capacitate de a tulbura viaţa personală a oricui prin cunoştinţele lui în materie de computere, de pildă furând date din rapoartele fiscale, manipulând servicii telefonice etc. Fiţi extrem de atenţi să nu aibă acces la niciun fel de informaţie despre dumneavoastră.

Incredibil! Am impresia că ei chiar credeau că am puteri magice.

Mitul „Kevin Mitnick" era pe cale să ia o întorsătură cu adevărat urâtă. Înainte ca procesul meu să ajungă pe rol, Markoff şi Shimmy profitau deja de povestea mea. Deja scriseseră o carte despre acest caz în 1996; apoi au vândut drepturile de ecranizare pentru cartea lor, filmul din 2000 numindu-se *Takedown (Hackerul)*.

Din fericire, una dintre costumierele care lucrau la film a trimis o copie a scenariului filmului *Takedown* la revista *2600*. Am citit scenariul; efectiv mi s-a întors stomacul pe dos. Scenariştii mă prezentau drept un tip malefic, scriind că am făcut lucruri pe care nu

le-am comis în viaţa mea, de pildă pătrunderea în reţelele spitalelor, unde aş fi pus în pericol viaţa pacienţilor prin modificarea fişierelor medicale. Eram îngrozit.

O scenă deosebit de tâmpită chiar mă prezenta atacându-l pe Shimmy: chipurile, am înhăţat un capac de coş de gunoi şi i-am dat în cap cu el. Sincer, nu mă vedeam nici pe mine, dar nu-l vedeam nici pe el într-o astfel de ipostază.

Când a văzut scenariul, Eric Corley a scris pe site că este „mult mai rău decât mi-aş fi putut închipui”. Eric a spus că dacă scenariul ajunge film, „Kevin va fi demonizat de-a pururi în ochii publicului”.

Kevin Poulsen avea să scrie într-un articol pentru revista postului ZDTV:

> Nimeni nu a putut să prevadă că scenariul, care oficial se baza pe o carte seacă, dar benignă cu acelaşi nume, va fi umplut cu asemenea fabricaţiuni. Nimeni nu se aştepta să-l vadă pe Kevin Mitnick transformat în cel mai detestat personaj de pe marele ecran de la Hannibal Lecter încoace.

Îngroziţi de modul în care mă zugrăvea scenariul de film, susţinătorii mei au pichetat Studiourile Miramax din New York pe 16 iulie 1998. Eric Corley a atras atenţia mass-mediei internaţionale asupra faptului că scenariul este plin cu minciuni sfruntate. Tot Eric este responsabil pentru faptul că a adus în vizor implicaţiile cazului meu pentru viitorul libertăţilor civile. Şi toţi eram îngrijoraţi că acest film va afecta negativ rezultatul procesului.

În timpul unei convorbiri telefonice din acea perioadă, când încă eram în detenţia din perioada prealabilă procesului, Alex Kasperavicius mi-a spus că Brad Weston, unul din producătorii lui *Takedown,* îşi dorea foarte mult să discute cu mine. Am fost de acord ca Alex să facă pe releul în discuţia cu Weston. Brad a spus că vrea ca eu să cooperez la film. De asemenea, a spus că Skeet Ulrich, care fusese distribuit în rolul meu, voia şi el să discute cu mine.

I-am spus lui Brad că am citit scenariul şi că îl consider defăimător şi fals în cel mai înalt grad. I-am spus că intenţionez să angajez un avocat. Brad mi-a spus că studioul cinematografic va prelua cu plăcere spezele avocatului meu; şi că preferă să se înţeleagă cu mine cât mai curând posibil, în loc să treacă prin riscurile legate de un proces civil, care ar putea întârzia apariţia filmului.

Doi bine-cunoscuţi avocaţi specializaţi în defăimare din Los Angeles, Barry Langberg şi Debbie Drooz, au făcut ca o parte din falsurile absurde – nu toate – să fie eliminate din scenariu. Tot ei mi-au asigurat şi o înţelegere financiară decentă, dar nu am voie să deconspir detaliile.

Dat fiind că înţelegerea a avut loc înainte de rezolvarea cazului meu penal, s-au ridicat temeri că judecătorul ar putea confisca banii pentru plăţile restitutorii. Avocatul meu a declarat venitul numai în faţa judecătorului, iar acesta a căzut de acord să păstreze discreţia asupra declaraţiei. Astfel încât procurorii nu au aflat niciodată că am primit bani de la producătorii filmului.

În cele din urmă, versiunea cinematografică a lui *Takedown* a ieşit atât de proastă, încât nu a fost niciodată distribuită în cinematografele din Statele Unite. Din câte înţeleg, după câteva tentative eşuate în sălile de cinema din Franţa, filmul a fost scos direct pe DVD.

Între timp, avocatul meu a depus apel în faţa Curţii 9 pentru Apeluri contra deciziei judecătoarei Pfaelzer de a nu-mi acorda o audiere pentru cauţiune. Decizia apelului, nepublicată, a fost că prezint risc crescut de evadare şi că sunt un pericol pentru comunitate, trecând complet peste prevederea legală ca procuratura să demonstreze acest lucru în cadrul unei audieri. Apoi am mers în faţa Curţii Supreme a Statelor Unite. Avocaţii mei au trimis un raport onorabilului John Paul Stevens. Acesta s-a interesat de caz şi a recomandat să mi se asculte păsul. Dar când a venit cu recomandarea de introducere a audierii în calendar, colegii lui au refuzat.

Nu a trecut mult şi am aflat alarmat că procurorii susţin că aş fi produs pagube evaluate la o sumă astronomică: peste 300 de milioane de dolari. Evident că nu aveau nicio bază pentru suma aceea. Avocatul meu a arătat imediat că toate corporaţiile au datoria, dictată de Comisia Valorilor Mobiliare şi a Burselor, de a le raporta acţionarilor pierderile, dar niciuna dintre companii nu a susţinut în raportul trimestrial sau anual că ar fi pierdut măcar vreun cent în urma activităţii mele de hacker.

La doar câteva săptămâni după arestarea mea, agentul special FBI Kathleen Carson începuse deja să lucreze la născocirea acestei sume exagerate. Un memorandum intern de la Sun Microsystems arată că ea i-a spus lui Lee Patch, vicepreşedinte al Departamentului Juridic de la Sun, că trebuie să evalueze codul-sursă al lui Solaris copiat de mine la 80 de milioane, iar asta ar fi condus la cea mai grea condamnare, conform codului pentru sentinţe emis de autorităţile federale. Aşa că nu e de mirare cum s-a ajuns la suma aceea.

Atunci când le-a cerut celor de la Sun să evalueze pagubele produse de intrarea mea la ei, ea i-a sfătuit să se bazeze pe valoarea codului-sursă.

E ca şi cum ai aresta pe careva pentru că a furat o cutie de coca-cola, cerându-i apoi să plătească toate costurile pentru formula secretă a băuturii!

Cineva de la FBI a decis că metoda cea mai bună de a umfla pagubele cerute este ca firmele să spună cât le-a costat să *dezvolte*

softul copiat de mine. Dar ei nu pierduseră softul, încă îl aveau. Nu au fost privaţi de el, aşa că nu se justifică cererea de a primi despăgubiri egale cu valoarea dezvoltării codului-sursă. O cifră rezonabilă ar fi fost valoarea unei *licenţe* pentru cod, care probabil era sub o mie de dolari.

Oricât de mult şi-ar fi dorit să mă pedepsească, ştiam cu toţii că de fapt companiile nu pierduseră mai nimic, oricum mult mai puţin decât susţineau. Practic, erau doar costurile în ore-om necesitate pentru investigarea intruziunilor mele, pentru reinstalarea sistemelor de operare şi a aplicaţiilor în toate sistemele compromise de mine, plus preţul pe care îl cereau clienţilor la cumpărarea unei licenţe.

Cererea de despăgubire de 300 de milioane de dolari era atât de strigătoare la cer, încât i-a determinat pe susţinătorii mei să amplifice mişcarea „Eliberaţi-l pe Kevin". De câte ori guvernul făcea ceva care puţea a nedreptate, numărul susţinătorilor mei creştea şi mai mult. „Eliberaţi-l pe Kevin" devenise o mişcare de masă şi se răspândise în toată ţara, ba ajunsese până şi în îndepărtata Rusie!

Atunci când Eric organiza un protest, televiziunile prezentau mulţimile care pichetau cu pancarte „Eliberaţi-l pe Kevin" în faţa tribunalelor federale din cincisprezece oraşe diferite, de la Portland şi Maine până în Los Angeles, de la Spokane la Atlanta şi chiar în Moscova, lângă Kremlin. Eric a făcut o recapitulare a nedreptăţilor în revista *2600*.

> Mitnick este deţinut în stare de arest preventiv încă din 15 februarie 1995, fără să i se permită audierea pentru cererea eliberării pe cauţiune, doar pentru că poseda programe în valoare de milioane de dolari. Dar companiile care susţin acest lucru nu şi-au demonstrat niciodată aserţiunile şi nici nu şi-au raportat „pierderile" în faţa acţionarilor, aşa cum cere legea. Experţii juridici şi cei în computere sunt mai toţi de acord că este foarte puţin probabil să se fi produs vreo pagubă, oricât de mică, şi că sumele cerute presupun că toate fişierele şi toate studiile efectuate ar fi fost şterse complet. De fapt, nu s-a raportat nicio asemenea pagubă. Şi totuşi, Mitnick rămâne întemniţat, de parcă exact aşa s-ar fi întâmplat.

Susţinătorii mei voiau ca guvernul să îmi respecte dreptul constituţional care presupune că eşti nevinovat până la proba contrarie. De asemenea, cereau un proces cinstit şi într-un timp rezonabil.

Din câte am înţeles, demonstranţii mişcării „Eliberaţi-l pe Kevin" din acele oraşe nu cereau neapărat retragerea tuturor acuzaţiilor şi nici să ies basma curată pe poarta închisorii. Dar ei obiectau la flagranta nedreptate a cazului: refuzul audierii pentru cauţiune;

percheziţia şi confiscarea ilegale; împiedicarea apărării de a vedea dovezile; refuzul tribunalului de a plăti tariful avocatului meu (numit chiar de instanţă), ceea ce m-a lăsat fără apărare juridică luni întregi; plus cererea de despăgubiri de sute de milioane de dolari pentru copierea codului-sursă.

Atunci când lumea a început să înţeleagă ce se întâmplă, mişcarea a luat amploare. Presa scria despre proteste. Cetăţenii au început să lipească pe barele maşinilor şi în vitrinele propriilor magazine autocolante cu „Eliberaţi-l pe Kevin". Ba unii purtau tricouri cu „Eliberaţi-l pe Kevin" şi insigne cu acelaşi mesaj.

În timpul protestelor din faţa tribunalului, m-am uitat pe fereastra îngustă a celulei mele şi am văzut cu ochii mei un avion care trăgea după el o pânză uriaşă cu „Eliberaţi-l pe Kevin". M-am ciupit să văd dacă nu visez. Nu-mi venea să cred că e posibil aşa ceva.

În cei patru ani de până atunci, a trebuit să mă războiesc cu reporteri mincinoşi, cu judecători care erau pe lângă, cu şerifi superstiţioşi, cu prieteni care complotau şi cu producători de film interesaţi să aţâţe mitul Kevin Mitnick pentru beneficiul lor. Ideea că există şi oameni care înţeleg prin ce trec eu mi-a adus multă alinare.

Susţinerea m-a încurajat atât de serios, încât m-a motivat să ies la luptă mai hotărât. Am găsit în biblioteca juridică a închisorii un caz recent, care m-a convins că aş putea să bat acuzaţiile cele mai grave.

Atunci când i-am spus avocatului Donald Randolph că am găsit un precedent legal care ar putea schimba totul, el mi-a spus: „Kevin, lasă asta în seama mea; eu sunt avocatul". Dar atunci când i-am arătat cazul a făcut ochii mari.

În 1992, un agent al Fiscului pe nume Richard Czubinski se folosise de accesul lui la computerele Fiscului pentru a arunca un ochi în declaraţiile fiscale depuse de diverşi politicieni, celebrităţi şi înalţi funcţionari guvernamentali. A făcut-o de curiozitate. Ca şi mine, a fost acuzat de fraude pe computer şi prin cablu şi condamnat în decembrie 1995. După ce a primit o sentinţă de şase luni de închisoare, a depus apel şi l-a câştigat. Curtea Federală de Apel a considerat că Czubinsky, ca şi mine, nu a intenţionat să folosească sau să dezvăluie informaţiile, ci pur şi simplu le accesase pentru propria curiozitate. A câştigat apelul, condamnarea a fost anulată şi nu a făcut nicio zi de închisoare.

Având un asemenea precedent legal limpede, credeam că aveam o şansă de a învinge dovezile procuraturii. I-am spus avocatului că abia aştept să se ajungă la judecată. Am propus următoarea strategie: recunosc hackuitul, dar susţin că nu sunt vinovat de fraudă pe computer sau prin cablu, pentru că, asemenea lui Czubinski, nu o făcusem decât pentru a-mi satisface curiozitatea.

Randolph a fost de acord că acest caz al lui Czubinski stabileşte un precedent ideal pentru apărarea mea. Dar exista o problemă mai mare.

Se vedea pe el că încearcă să o expună cu tact. Mi se părea că era cazul să spună ce îmi ascunsese până atunci.

Unul dintre procurorii guvernamentali îl bătea la cap de săptămâni întregi pe avocatul meu să mă convingă să accept o înţelegere. În ultimele câteva zile, chiar îi dăduse un ultimatum: dacă nu pledez vinovat şi nu semnez declaraţia de compromis, a avertizat el, guvernul mă va ţine într-o serie de procese penale, unul după altul. Dacă pierdeau într-o jurisdicţie, mă târau în alta; iar dacă ieşeau câştigători, exercitau presiuni pentru maximul de pedeapsă. Pentru ei, nu conta dacă vor obţine sau nu condamnări, pentru că oricum mă vor ţine tot acest timp într-o stare de detenţie, fără posibilitatea de ieşire pe cauţiune.

Eram dispus să mă bat. Dar acum propriul meu avocat, Randolph, îmi spunea, cu tot tactul de care era în stare: „Cred că ar trebui să accepţi înţelegerea”.

Apoi mi-a explicat: „Dacă ajungem la proces, va trebui să depui mărturie. Iar asta înseamnă că vei fi supus la un interogatoriu încrucişat şi pentru alte lucruri…”.

Acele „alte lucruri” erau toate poveştile acelea năroade despre anii mei de hacker, despre zvonurile că aş fi intrat la CIA, la FBI şi chiar la NORAD. Ca să nu mai spun de multe alte lucruri făcute de-a lungul carierei mele de hacker, dar pentru care nu fusesem acuzat: manipularea circuitelor de comutaţie ale companiilor de telefonie din toată America; obţinerea de informaţii de la DMV California; interceptarea convorbirilor telefonice ale unui informator al FBI-ului; ascultarea unor mesaje vocale ale agenţilor de securitate de la Pacific Bell. Şi multe altele…

Înţelegeam argumentul lui Randolph. În timpul unei examinări încrucişate, puteam să devin pasibil de alte acuzaţii, pentru că guvernul îmi putea cere să spun totul despre activitatea mea de hacker, dacă intram în boxa martorilor. Nu voiam să se ajungă acolo.

Aşa că am acceptat compromisul, în nişte termeni *mult mai buni* decât propunerea iniţială, oferită cu aproape trei ani în urmă.

În ce priveşte condiţiile eliberării condiţionate, timp de trei ani nu aveam voie să ating fără aprobarea expresă a ofiţerului meu supraveghetor niciun dispozitiv electronic (computer, telefon celular, fax, pager, maşină electronică de scris şi aşa mai departe). Mai rău, nu aveam voie să accesez computerul nici printr-o *terţă persoană*. Procuratura nu-mi permitea nici măcar să fac o rezervare de bilete de avion fără o permisiune specială. Atunci cum o să-mi găsesc de lucru, m-am întrebat eu. Nu voi putea nici măcar să fiu consultant în probleme legate de computer. Multele clauze puse pentru eliberarea mea condiţionată mi se păreau nerezonabil de aspre, iar unele dintre ele aveau termeni atât de vagi, încât mă temeam că o să le încalc fără

să ştiu.

Procuratura a stabilit aceste condiţii ambigue nu numai ca să mă pedepsească, ci şi pentru că încerca să mă împiedice să găsesc fisuri şi ocolişuri în jurul acestor restricţii.

În final, pe 16 martie 1999 am semnat acordul. Procuratura era dispusă de data asta să permită o înţelegere care o obliga pe judecătoarea Pfaelzer să dea sentinţa stabilită în termenii învoielii; altfel, eu aveam dreptul să-mi retrag semnătura şi să purced la proces. Am pledat vinovat pentru şapte capete de acuzare alese pe sprânceană de procurorii federali din California de Nord şi de Sud (voiau şi alte circumscripţii să se răfuiască cu mine), capete de acuzare care includeau fraudă prin cablu (adică „ingineria socială” aplicată persoanelor prin telefon, convingându-i să-mi trimită codul-sursă), fraudă prin computer (copierea codului- sursă), posesia ilegală de dispozitive de acces (parolele) şi interceptarea de comunicaţii de date (instalarea programelor *„sniffer”* pentru a captura parolele).

În timpul discuţiilor în jurul acestui acord, procurorii au cerut plata unor despăgubiri de 1,5 milioane de dolari. Din fericire, legea federală obliga instanţa să ia în calcul capacitatea mea de plată, astfel încât, deşi judecătoarea Pfaelzer chiar voia să mă desfiinţeze, a trebuit să ia în seamă doar veniturile mele potenţiale. Din cauza condiţiilor împovărătoare de eliberare, Biroul de Probaţiuni a calculat că voi fi capabil doar de slujbe cu salariul minim pe economie, adică să vând hamburgeri. Astfel încât judecătoarea Pfaelzer şi-a bazat suma de restituit pe proiecţia Biroului de Probaţiuni, pornind de la salariul minim pe trei ani. În locul milioanelor propuse anterior, am fost condamnat să plătesc 4.125 de dolari.

După eliberare, i-am cerut tatălui meu să vândă pe ebay în numele meu legitimaţia de deţinut de la Închisoarea Lompoc. Administratorii ebay-ului au anulat licitaţia, pe motiv că nu îndeplineşte „standardele de comunitate”; dar astfel mi-au făcut un mare serviciu. Faptul a generat o frenezie în mass-media. Povestea a fost suficient de aiurea ca să ajungă subiect de ştiri la CNN. Aşa că am pus legitimaţia pe Amazon, care a respins-o din aceleaşi motive (mulţumesc, Amazon!). În final, cardul a fost înhăţat de un tip din Europa, care a plătit 4.000 de dolari – mult mai mult decât sperasem să obţin.

Am dus banii de pe legitimaţie la Biroul Eliberări Condiţionate, împreună cu restul de 125 de dolari, zâmbind cu gura până la urechi. Am plătit ordinul de restituire. Îmi place să cred că acea legitimaţie a devenit un fel de „permis pentru ieşitul din închisoare”.

Procuratura s-a înfuriat pentru mica mea stratagemă. Biroul Închisorilor a declarat public că acel card era „proprietatea noastră” şi a încercat să găsească o modalitate de a reţine banii. Nu am mai primit nicio ştire în direcţia asta.

Pe 9 august 1999 am primit o sentinţă oficială de patruzeci şi şase de luni de închisoare, ce urma celor douăzeci şi două de luni pentru încălcarea termenilor eliberării condiţionate şi pentru hackuitul telefoanelor celulare. Petrecusem deja patru ani şi jumătate în închisori aşteptând procesul, aşa că nu mai aveam mult de ispăşit.

Peste câteva săptămâni, am fost transferat la Instituţia Corecţională Federală din Lompoc, unde am fost întâmpinat de un trio de bărbaţi în uniforme. Ulterior aveam să aflu că erau managerul închisorii, căpitanul (şeful securităţii închisorii) şi unul dintre gardieni. Ştiam că probabil asta nu i se întâmplă fiecărui deţinut nou-sosit.

A reieşit că erau acolo ca să mă avertizeze să stau departe de computere şi telefoane. Dacă încercam să mă apropii de echipament, au spus ei, „o să dai de dracu' ".

Apoi mi s-a spus că în şaptezeci şi două de ore trebuie să aleg una dintre meseriile disponibile în închisoare, iar de nu, îmi vor găsi ei una – „şi n-o să fie deloc plăcut".

O discuţie cu un alt arestat mi-a adus interesanta ştire că era un post liber pentru un deţinut la Departamentul telecomunicaţii.

„Mitnick, ai ceva experienţă cu telefoanele?", m-a întrebat supervizorul departamentului.

„Nu prea", am răspuns eu. „Ştiu doar cum să-l bag în priză. Dar nu vă faceţi griji, învăţ repede."

S-a oferit să mă şcolească.

Aşa că pentru două zile meseria mea din închisoarea Lompoc a fost să instalez şi să repar telefoanele închisorii.

În ziua a treia, s-a auzit tare în interfonul închisorii: „Mitnick, la biroul şefului de unitate. Mitnick să vină la biroul şefului de unitate".

Nu suna deloc bine. Am mers la birou şi acolo m-a întâmpinat acelaşi „comitet de primire". Erau livizi. Am încercat să subliniez faptul că ei mi-au ordonat să găsesc o slujbă, iar supervizorul de la telecomunicaţii mă luase sub aripa lui.

Erau supăraţi fleaşcă.

În următoarele câteva săptămâni, am avut o slujbă nouă, una dintre cele mai rele din închisoare: în bucătărie, la spălat de oale şi tingiri.

Pe 21 ianuarie 2000, dis-de-dimineaţă, am fost dus la Primiri şi Eliberări. Îmi ispăşisem sentinţa şi mă eliberau. Dar eram stresat.

Cu câteva luni înainte, un proces intentat de statul California împotriva mea, pentru tentativa de a păcăli DMV-ul ca să-mi trimită fotografiile lui Joseph Wemle, Joseph Ways şi Eric Heinz (zis şi Justin Petersen), fusese respins în instanţă. Totuşi, încă eram neliniştit din cauza asta. Aşteptam să fiu eliberat, îngrijorat că afară mă poate întâmpina o altă agenţie de stat sau federală, ca să mă aresteze. Auzisem că nişte deţinuţi fuseseră eliberaţi numai ca să fie săltaţi pentru altă infracţiune în momentul în care ieşeau pe poartă. Băteam

nervos celula de la un cap la altul. Aşteptam.

Când am ieşit, în fine, de la Lompoc, nu-mi venea să cred că sunt liber să merg unde vreau. Mama şi mătuşa Chickie au venit să mă ia de acolo. Tata a vrut şi el să vină, dar tocmai făcuse un uşor atac de cord şi operaţia de bypass triplu se soldase cu o serioasă infecţie cu stafilococ, aşa că nu a putut veni. La faţa locului erau şi mulţi reporteri şi echipe TV. Se aflau acolo şi Eric Corley împreună cu o mulţime entuziastă din mişcarea „Eliberaţi-l pe Kevin”. Cât timp am stat la o tacla cu el, închisoarea a trimis autoutilitarele de intervenţie ca să ne uşuiască din zona închisorii. Dar nu-mi păsa. Mă simţeam ca un om nou. Oare viitorul va fi o repetare a trecutului meu? Sau va fi ceva cu totul diferit?

A reieşit că mă aştepta o viaţă complet nouă. O viaţă cum nici nu îmi închipuisem vreodată.

CAPITOLUL 38
DUPĂ: SCHIMBĂTOARE, SOARTA…

100-1111-10-0 011-000-1-111 00-0100
1101-10-1110-000-101-11-0-10111-110-00-1001-1-101
111-0-11-0101-010-1-101 111-10-0100 11-00-11{38}

Îmi este foarte dificil să descriu viaţa mea de după ieşirea pe poarta închisorii, dar povestea mea nu ar fi completă fără această aducere la zi.

În martie 2000, la două luni după eliberare, am primit o scrisoare de la senatorul Fred Thompson, care îmi cerea să iau avionul până la Washington şi să depun mărturie în faţa Comitetului pentru afaceri guvernamentale al Senatului. Am fost surprins, încântat şi flatat că îmi recunoşteau şi îmi respectau talentele computeristice într-o asemenea măsură, încât să vrea să-mi asculte ideile despre cum să protejeze sistemele şi reţelele de computere guvernamentale. Trebuia să cer permisiunea ofiţerului meu supraveghetor ca să călătoresc la Washington DC; cred că am fost unul dintre foarte puţinii inşi de sub jurisdicţia oficiului care la rubrica „De ce solicitaţi permisiune de călătorie?” au răspuns „Depoziţie în faţa unui comitet al Senatului”.

Subiectul audierii era „Ciberatacurile: este guvernul în siguranţă?”. Prietenul meu apropiat şi susţinătorul meu Jack Biello m-a ajutat să schiţez depoziţia scrisă.

Am văzut cu toţii pe canalul TV C-SPAN şedinţele comitetului, dar să fii introdus şi să stai acolo, în faţa acelei platforme supraînălţate, cu toate feţele bine-cunoscute ale liderilor politici la nivel naţional care îşi apleacă privirea către tine, gata să-ţi soarbă vorbele – ei bine, este o experienţă magică.

Sala era plină-ochi. Eram martor principal într-o audiere prezidată de senatorul Fred Thompson, iar între cei prezenţi se numărau senatorii Joseph Lieberman şi John Edwards. Am avut emoţii mari la început, când mi-am citit depoziţia, dar am simţit cum îmi revine puternic încrederea în mine însumi când a început sesiunea de întrebări şi răspunsuri. Spre surpriza mea, se pare că am făcut o treabă impresionantă; chiar au râs la glumele mele. (Iată un link la textul remarcilor mele: http://hsgac.senate.gov/030200_mitnick.htm.)

După depoziţia mea, senatorul Lieberman a pus o întrebare privind viaţa mea de hacker. Am răspuns spunând că motivaţia mea fusese să învăţ, nu să fac profit şi nici să produc necazuri, menţionând cazul acelui agent fiscal Richard Czubinski, a cărui condamnare fusese anulată atunci când instanţa a acceptat argumentaţia lui că a accesat toată acea informaţie din curiozitate; nu intenţionase vreodată să dea publicităţii informaţia sau să se folosească de ea.

Lieberman, evident impresionat de depoziţia mea şi de referirea la un precedent legal descoperit chiar de mine, a spus că ar trebui să mă fac avocat.

„Cu condamnarea mea penală, e prea puţin probabil să intru în barou”, am spus eu. „Dar poate că într-o zi veţi fi într-un post din care să-mi oferiţi o graţiere!”

Ceea ce a produs un hohot de râs.

Parcă s-ar fi deschis o poartă magică. Lumea a început să-mi ceară să vorbesc în public. Condiţiile eliberării mele îmi lăsau foarte puţine alegeri profesionale; ajunsesem aproape de disperare. Iar acum, după depoziţia mea în Congres, brusc mi se deschidea posibilitatea unei cariere foarte profitabile de conferenţiar public.

Singura problemă era că aveam un trac teribil! Am luat mai multe lecţii decât îmi place să-mi amintesc şi i-am plătit mii de dolari unui profesor de oratorie, ca să mă ajute să-mi înfrâng frica.

În cadrul acestei tentative de a deveni vorbitor în public, am participat la cursurile secţiei locale a grupului Toastmasters{35}. Culmea, şedinţele grupului se ţineau la sediul companiei General Telephone din Thousand Oaks, locul în care am lucrat eu pentru scurt timp. Permisul meu de vizitator îmi dădea un acces neîngrădit la toate birourile din clădire. De câte ori intram acolo, nu puteam să nu zâmbesc. Dacă inşii de la serviciul de securitate ar fi ştiut, cred că s-ar fi speriat. Una dintre primele întrevederi care mi s-au solicitat a venit din partea Comisiei pentru Securitatea SUA în Secolul Douăzeci şi Unu, un grup de reflecţie care prezenta recomandări în domeniul apărării Congresului şi preşedintelui. Au venit în apartamentul meu din Thousand Oaks doi inşi de la Departamentul Apărării, reprezentanţi ai comisiei. Au stat cu mine două zile întregi, întrebând cum ar putea reţelele de computere guvernamentale şi militare să devină mai sigure.

Spre surprinderea mea, am fost invitat să apar şi în mai multe emisiuni de ştiri şi *talk show*-uri. Devenisem brusc o celebritate în mass-media, dând interviuri unor importante publicaţii internaţionale, cum ar fi *Washington Post, Forbes, Newsweek, Time, Wall Street Journal* şi *Guardian.* Site-ul online Brill’s Content mi-a cerut să susţin o rubrică lunară. Dar, cum nu aveam voie să ating niciun computer, băieţii de la Brill’s mi-au spus că sunt dispuşi să primească articolul scris de mână.

Între timp, am primit un potop de oferte de serviciu neobişnuite. O companie de securitate voia să intru în consiliul consultativ, iar Studiourile Paramount m-au invitat să fiu consultant pentru un nou serial.

Dar ofiţerul meu supraveghetor Larry Hawley a văzut aceste oferte şi m-a informat că nu am voie să scriu articole despre tehnologia informatică şi nici să particip la orice fel de activitate în care se

discuta respectivul subiect. Larry a insistat că Biroul de Eliberări Condiţionate considera toate acestea ca fiind „consultanţă în computere”, ceea ce nu aveam voie să comit decât cu aprobarea lui expresă. Am ripostat că scrierea despre un subiect nu te face automat un consultant. Articolele erau destinate publicului larg. Aş fi făcut în esenţă acelaşi lucru pe care îl făcea fostul hacker Kevin Poulsen în timpul eliberării lui condiţionate.

Nu m-am descurajat şi am cerut ajutorul unui avocat. Prietenul meu, avocatul Sherman Ellison a fost de acord să mă reprezinte *pro bono*. Evident, asta însemna să-mi pledez cauza în faţa judecătoarei Pfaelzer. Relaţia noastră juridică întinsă pe trei ani nu evoluase cu nimic în direcţia respectului reciproc. Niciunul dintre noi nu prea putea să-l înghită pe celălalt.

„Instanţa nu are nicio îndoială că se va întâlni din nou cu domnul Mitnick”, a spus judecătoarea Pfaelzer. Evident, ea insinua că ne vom întâlni când voi fi acuzat din nou de ceva sau pentru încălcarea termenilor eliberării mele. Dar în cele din urmă a spus clar că toate astea trebuie rezolvate de avocaţi şi că nu vrea să-mi mai vadă mutra în sala ei de judecată. Se săturase vădit de cazul Mitnick.

Ofiţerul supraveghetor a înţeles mesajul: „Fii ceva mai flexibil cu Mitnick, ca să nu ajungă din nou în calendarul de procese”. Ofiţerul supraveghetor a început să fie mai rezonabil şi mai înţelegător cu mine.

În toamna anului 2000, la scurt timp după ce am încheiat un interviu pentru foarte popularul program de dimineaţă al staţiei radio KFI-AM 640 din Los Angeles, am vorbit cu directorul de programe al staţiei David G. Hall. El mi-a explicat că Art Bell, care avea un talk-show propriu preluat în lumea întreagă, urma să se pensioneze în curând şi voia să mă recomande organizaţiei care *retransmitea* emisiunea Premier Radio Networks, pentru a-l înlocui, eventual. Pentru mine aceasta a constituit un compliment fantastic! Eram buimăcit. Am recunoscut că nu am niciun fel de experienţă în organizarea de emisiuni radio şi că eu personal nu prea ascultam acele emisiuni, dar am spus că sunt dispus să încerc.

Peste câteva zile, am dat o probă pentru postul de moderator-invitat la *Tim & Neil Show,* iar David mi-a oferit propria mea emisiune, care avea să se numească *Partea întunecată a internetului.* Ulterior, l-am adus în emisiune pe post de ajutor pe prietenul meu apropiat, Alex Kasperavicius. Am expus toate colţurile întunecate ale internetului, dând publicului sfaturi pentru protejarea intimităţii şi răspunzând la întrebările puse de ascultători legate de protejarea computerelor personale, discutând în acelaşi timp şi despre toate site-urile şi serviciile interesante apărute online.

David Hall, lider de necontestat în emisiunile radio, mi-a dat un sfat

constând din trei cuvinte: emisiunea trebuie să fie *distractivă*, *relevantă* şi *informativă*. Am invitat imediat personalităţi cum ar fi Steve Wozniak, John Draper şi chiar şi starul filmelor porno Danni Ashe, care şi-a scos sutienul în plin studio, ca să ne arate tuturor cât de atrăgătoare este. (Călcam pe urmele lui Howard Stern, realizatorul radio cu cele mai multe amenzi pentru limbaj indecent!)

Tot nu aveam voie să folosesc un computer, aşa că staţia a avut amabilitatea să-mi furnizeze un producător care îşi depăşea puţin atribuţiunile şi mă ajuta cu documentarea prin internet. Lungă de o oră, emisiunea era transmisă în fiecare duminică. În ora aceea, staţia urca de pe locul ei obişnuit, al paisprezecelea, pe locul doi în clasamentul audienţelor. Sfidând aşteptările judecătoarei Pfaelzer în calcularea sumei de restituit, am câştigat o mie de dolari pentru fiecare emisiune.

În timpul activităţii mele de prezentator de emisiune radio, m-a contactat J.J. Abrams, celebrul producător de film şi televiziune. El mi-a spus că era un suporter al meu şi că plasase chiar unul din acele autocolante cu „Eliberaţi-l pe Kevin” în studioul în care se filmase marele lui hit, serialul *Felicity*. După ce ne-am întâlnit la un studio din Burbank, el m-a invitat să joc un rol episodic, de agent FBI, în serialul lui *Alias,* desigur ca o glumă. S-a schimbat scenariul şi am ajuns să joc rolul agentului CIA care lupta împotriva trădătorilor din departamentul din Los Angeles al agenţiei.

Guvernul federal a refuzat să-mi permită să scriu la un computer adevărat în scena respectivă, aşa că recuziterul a trebuit să taie legătura între computer şi tastatură. Am apărut în cadru cu Jennifer Garner, Michael Vartan şi Greg Grumberg. A fost minunat, una dintre cele mai plăcute experienţe din câte am avut vreodată.

În vara lui 2001, am primit un telefon din partea unui ins pe nume Eddie Muñoz, care îmi cunoştea isprăvile de hacker şi voia să mă angajeze ca să-i rezolv o problemă neobişnuită. Avea un serviciu de mare succes, care furniza pe cale telefonică „dansatoare” în regiunea Las Vegasului. Vânzările scăzuseră vertiginos, iar Eddie avea senzaţia că Mafia îi hackuise circuitul de comutaţie de la Sprint şi că îl reprogramase ca să direcţioneze toate apelurile destinate serviciului lui Eddie spre alte servicii de *call-giris,* controlate de Mafie.

Muñoz depusese o plângere împotriva reţelei Sprint la Protecţia Consumatorilor, susţinând că afacerea lui avea de suferit pentru că Sprint nu îşi proteja cum trebuie infrastructura împotriva hackerilor. Voia să mă angajeze pe post de martor-expert la audierile comisiei. Iniţial, am fost sceptic, nu credeam că Sprint este vinovată de veniturile în scădere ale lui Eddie, dar am căzut de acord să depun mărturie în privinţa vulnerabilităţilor companiei.

În timpul audierii, am descris cum intrasem ani de zile în

măruntaiele companiilor telefonice, între care şi Sprint. Am explicat că sistemul CALRS folosit de Sprint pentru testarea circuitelor este similar cu sistemul SAS al firmei Pacific Bell, dar cu ceea ce mie mi se părea a fi o securitate sporită: oricine încerca să acceseze din afară unităţile de testare CALRS din oricare centrală trebuia să dea răspunsul corect la o întrebare, pentru a căpăta acces. Sistemul era programat cu o sută de întrebări de intrare diferite – perechi de cifre de la 00 la 99, fiecare cu propriul răspuns de patru caractere hexazecimale, cum ar fi b7a6 sau dd8c. Greu de spart, cu excepţia intercepţiilor sau a „ingineriei sociale".

Am declarat în faţa comisiei că reuşisem să ocolesc problema sunând la producătorul sistemului, Northern Telecom, susţinând că sunt de la Departamentul tehnic al companiei Sprint, spunând că producem un sistem individualizat de testare care trebuie să comunice cu unităţile de testare CALRS din fiecare centrală. Tehnicianul mi-a trimis prin fax „lista-mamă" cu toate cele o sută de întrebări şi răspunsuri.

Unul dintre avocaţii companiei Sprint m-a contrazis: „Domnul Mitnick practică «ingineria socială»; minciuna face parte din fibra lui, nimic din ce spune nu poate fi crezut".

Omul nu numai că a negat că firma Sprint ar fi fost atacată sau că ar putea fi hackuită în viitor, ci a şi subliniat că eu am scris efectiv „Biblia mincinosului", adică *The Art of Deception (Arta de a stoarce informaţii)*. (Voi reveni asupra acestui subiect imediat.)

Unul dintre angajaţii de la Protecţia Consumatorului m-a contrazis, spunând că am făcut o mulţime de afirmaţii şi nu am dat nicio dovadă concretă. „Aveţi cea mai mică dovadă că Sprint poate fi spart?"

Era o chestie cu bătaie lungă, dar exista o şansă să pot face dovada. În timpul pauzei de prânz, am mers la un loc în care îmi stocasem lucrurile la Las Vegas înainte să devin un fugar. Era plin cu telefoane celulare, circuite integrate, printuri, dischete şi multe altele – lucruri pe care nu le puteam lua cu mine, dar pe care nici nu voiam să le pierd sau să le las la mama sau la „Buni", unde FBI-ul putea să se prezinte cu un mandat de percheziţie şi să descopere tot.

Incredibil, în acea grămadă de vechituri am găsit ce căutam: o foaie de hârtie, boţită, prăfuită şi cu marginile mâncate, care conţinea lista-mamă a lui CALRS. Pe drumul de întoarcere la audiere, am oprit la un copiator şi am făcut suficiente copii pentru comisar, pentru avocaţi şi pentru membrii personalului.

Kevin Poulsen, care între timp devenise un foarte respectat reporter pe teme de tehnologie, venise la Las Vegas ca să relateze audierea. Iată ce a scris el despre revenirea mea în boxa martorilor:

> „Dacă sistemul este încă valid şi nu au schimbat lista-mamă,

> poţi folosi lista pentru a accesa CALRS”, a spus Mitnick. „Sistemul îţi permite să pui sub supraveghere o linie telefonică sau să obţii un ton de apel.”
>
> Revenirea lui Mitnick în sala de audieri cu lista a generat o activitate febrilă la masa celor de la Sprint; Ann Pongracz, consilierul juridic principal al Sprint, ca şi alt angajat al companiei au ieşit în grabă din sală – Pongracz deja forma un număr pe celularul ei, în timp ce mergea.

Faptul că cei doi de la Sprint păliseră şi o luaseră la goană spre uşă arăta clar care e situaţia: Sprint încă folosea aceleaşi dispozitive CALRS, programate cu aceeaşi listă-mamă, iar Pongracz şi colegul ei au înţeles că pot să intru când vreau în CALRS şi să interceptez orice telefon din Las Vegas.

Deşi eu m-am simţit răzbunat, Eddie nu a avut noroc. Să dovedeşti că poţi să hackuieşti Sprint e una, dar să dovedeşti că Mafia sau oricine altcineva chiar o făcuse, că redirecţionase fluxul de apeluri către Eddie şi că îi furase comenzile, asta era cu totul altceva. Eddie a părăsit audierea cu mâna goală.

În toamna lui 2001 a început un capitol cu totul nou din viaţa mea. Mi-a fost prezentat agentul literar David Fugate. David considera că povestea mea este extraordinară. A luat imediat legătura cu John Wiley & Sons şi a propus să scriu o carte dedicată „ingineriei sociale” pentru a ajuta firmele şi consumatorii să se apere împotriva tipurilor de atac pe care le efectuasem eu cu succes. Editura Wiley s-a arătat entuziasmată, iar David mi-a recomandat şi un scriitor cu experienţă, numit Bill Simon, pe post de coautor. Acesta a lucrat cu mine la crearea cărţii care avea să se numească *Arta de a stoarce informaţii.*

Pentru cei mai mulţi, să ai agentul tău literar, să ai un coautor cu experienţă vastă şi să ai un contract legal cu o editură e partea cea mai dificilă din publicarea unei cărţi. Pentru mine, întrebarea era alta: cum să scriu o carte fără computer?

M-am uitat la maşinile electronice de dactilografie folosite de toată lumea înainte de apariţia computerelor personale. Nu aveau nicio modalitate să comunice cu alte computere, aşa că mi s-a părut că am un argument solid. M-am prezentat mai apoi la ofiţerul meu supraveghetor.

Iar acesta mi-a dat un răspuns absolut neaşteptat.

A respins ideea folosirii unei astfel de maşini şi mi-a spus că pot folosi un laptop, câtă vreme nu accesez internetul şi promit că nu spun nimic în mass-media despre asta!

Pe când Bill şi cu mine scriam cartea, Eric Corley a scos pe piaţă *Freedom Downtime,* documentarul despre mişcarea „Eliberaţi-l pe Kevin”. Filmul a făcut mult pentru a contracara gravele confuzii din

filmul *Takedown.* Chiar conţinea o secvenţă în care John Markoff recunoştea că unica lui sursă pentru afirmaţia că aş fi intrat la NORAD era un hacker de telefoane despre care se ştia că emite zvonuri false.

Arta de a stoarce informaţii a devenit un bestseller internaţional încă de la apariţie, apărând în optsprezece ediţii în străinătate. Chiar şi după atâţia ani, încă este una dintre cele mai populare cărţi de hacking vândute de Amazon şi a intrat în lista de cărţi recomandate de departamentele mai multor universităţi.

Prin februarie 2003, am fost pe neaşteptate invitat în Polonia pentru a-mi promova cartea. La Varşovia, gazdele mi-au oferit patru inşi în costume, cu alură de agenţi de serviciu secret, pe post de bodyguarzi. Am râs. Era ridicol, doar nu aveam nevoie de securitate.

M-au escortat într-un uriaş mall, prin intrarea din spate. Zgomotul mulţimii a devenit tot mai intens. Am intrat în mall, iar acolo sute de fani se împingeau în cordon. Când m-au văzut, au încercat să se năpustească, dar agenţii de securitate i-au ţinut pe loc.

Am crezut că aşteaptă vreo celebritate internaţională şi m-am uitat în jur să văd şi eu starul. Uimitor: mulţimea venise acolo pentru mine.

Cartea mea urcase pe primul loc în lista de bestselleruri din întreaga ţară, bătând chiar şi o carte nouă a Papei Ioan Paul al II-lea. Un localnic mi-a oferit şi o explicaţie: în Polonia post-comunistă, dacă păcăleşti sistemul eşti considerat un erou!

După o viaţă de hacker, în care lucrasem fie singur, fie cu un partener, în care scopul principal era să înveţi mai multe despre cum funcţionează sistemele informatice şi cele de telecomunicaţii, după ce am pătruns în orice se putea pătrunde, eram asaltat ca o vedetă. Era ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat.

Una dintre amintirile cele mai importante din această perioadă a fost totuşi atunci când sesiunea de autografe m-a adus la New York, unde am putut în sfârşit să mă întâlnesc cu susţinătorii mei de la revista *2600,* care mi-au menţinut moralul ridicat în cele mai grele momente, prin mişcarea „Eliberaţi-l pe Kevin”. Când sistemul judiciar m-a tratat cu brutalitate, faptul că a existat o armată de oameni care au lucrat fără odihnă pentru a mă susţine a însemnat imens pentru mine. Habar nu aveau câtă speranţă şi cât curaj mi-au insuflat. Nu cred că aş putea vreodată să le spun cât de recunoscător le sunt acestor oameni.

Unul dintre momentele cele mai importante ale vieţii mele de după închisoare a fost ziua în care am avut în sfârşit voie să folosesc din nou computere. A fost o zi festivă, sărbătorită cu familia şi cu prietenii mei din toată lumea.

O emisiune TV prin cablu numită *The Screen Savers,* cu Leo Laporte şi Patrick Norton, a dorit să transmită în direct prima mea interacţiune cu internetul.

În emisiune, alături de mine a apărut şi Eric Corley, care condusese mişcarea „Eliberaţi-l pe Kevin” şi care se dovedise în repetate rânduri cel mai înrăit susţinător al meu, ca şi Steve Wozniak, cofondatorul companiei Apple, care devenise între timp unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Amândoi au venit să mă „ajute” să navighez online după atâţia ani de restricţie.

Woz a venit cu o surpriză: un Apple PowerBook G4 nou-nouţ, în ţiplă, cu un desen nostim, cu un ins care încearcă să ajungă la un calculator cu un băţ, printre gratiile unei celule de închisoare. În multe privinţe, să primesc acel laptop de la părintele calculatorului personal a fost momentul în care am ştiut că în sfârşit viaţa mea lua o turnură favorabilă.

Au trecut unsprezece ani de când am ieşit din închisoare. Am înfiinţat o firmă de consultanţă care are parte de un flux constant de comenzi. Am ajuns în toate părţile din Statele Unite şi pe toate continentele, cu excepţia Antarcticii.

Ziua mea de lucru o consider un miracol: trebuie să comit activităţi ilegale, cu permisiune, pentru binele tuturor. O singură noţiune poate acoperi aşa ceva: hackingul etic.

Am fost la închisoare pentru activitatea mea de hacker. Acum sunt angajat ca să fac aceleaşi lucruri pentru care am fost trimis la închisoare, dar de o manieră legală şi benefică.

Nu m-aş fi aşteptat vreodată, dar în aceşti ani de după eliberarea mea am deschis nenumărate conferinţe tehnice şi corporatiste, am scris articole pentru *Harvard Business Review,* m-am adresat studenţilor şi corpului didactic de la Facultatea de Drept de la Harvard şi mi s-au cerut comentarii de către Fox, CNN şi alte posturi de ştiri. Am apărut în celebrele emisiuni TV *60 Minutes, Good Morning America* şi în multe altele. Am fost angajat de agenţii guvernamentale cum ar fi FAA, Administraţia Securităţii Sociale şi – în ciuda problemelor mele penale – chiar şi de FBI, prin sucursala lui numită Infragard.

Adesea sunt întrebat dacă m-am lăsat de tot de obiceiurile mele de hacker.

Am, ce-i drept, un program de hacker – sunt treaz până târziu, mănânc micul dejun când alţii deja au terminat masa de prânz, stau la computer până la trei sau patru dimineaţa.

Da, hackuiesc din nou. Dar altfel. Comit hacking etic pentru Mitnick Security Consulting LLC, folosindu-mi talentele de hacker pentru a verifica sistemele defensive ale companiilor, identificând slăbiciunile lor fizice, tehnice şi umane, pentru a le întări înainte ca băieţii răi să profite de ele. Fac asta pentru companii din lumea întreagă şi am susţinut discursuri inaugurale la câte cincisprezece-douăzeci de întâlniri pe această temă în fiecare an. Firma mea verifică şi produse de securitate, înainte de lansarea lor pe piaţă, ca să vedem dacă îşi

respectă promisiunile. Compania mea mai furnizează şi formare pe linie de securitate, în principal pentru atenuarea ameninţării din partea „ingineriei sociale”.

Ceea ce fac acum îmi alimentează aceeaşi pasiune pentru activităţile de hacker pe care am avut-o în anii de acces neautorizat. Deosebirea constă în acest unic cuvânt: *autorizare.*

Nu am nevoie de autorizare ca să pătrund în sisteme.

Este cuvântul care mă transformă instantaneu din cel mai căutat hacker din lume într-unul dintre cei mai căutaţi experţi în securitate din lume. Ca prin farmec.

MULŢUMIRI

DIN PARTEA LUI KEVIN MITNICK

Cartea de faţă este dedicată iubitoarei mele mame Shelly Jaffe şi bunicii mele Reba Vartanian, care au sacrificat o mulţime de lucruri pentru mine de-a lungul vieţii mele. În orice situaţie m-aş fi aflat, mama şi bunica au fost alături de mine, în special când am avut cel mai mult nevoie de ajutor. Cartea aceasta nu ar fi avut cum să apară fără minunata mea familie, care mi-a oferit atâta iubire necondiţionată şi atâta susţinere. Am avut uriaşul noroc să fiu crescut de o mamă iubitoare şi dedicată, pe care o consider şi prietenul meu cel mai bun. Mama este o persoană formidabilă. Mama şi-ar da şi cămaşa de pe ea ca să ajute o altă persoană la nevoie. Mamei efectiv îi pasă de cei din jurul ei, chiar şi atunci când pentru asta trebuie să treacă peste propriile ei interese de moment. „Buni” este o altă asemenea persoană excepţională. Ea m-a învăţat ce înseamnă să munceşti din greu, m-a învăţat cum să-mi administrez banii cu răspundere, de pildă, cum să economisesc pentru zile negre. Toată viaţa mea, „Buni” a fost ca o a doua mamă pentru mine, oferindu-mi iubire şi sprijin şi fiind întotdeauna de partea mea, indiferent de gravitatea faptelor mele.

În decembrie 2008, mama a fost diagnosticată cu cancer la plămâni şi a suferit îngrozitor din cauza chimioterapiei şi a bolii în sine. Nu mi-am dat seama cât de mult timp am pierdut fiind departe de mama până când nu a survenit tragedia. Persoane pline de grijă şi de compasiune pentru alţii, mama şi „Buni” m-au învăţat principiile iubirii aproapelui şi ale ajutorării celor mai puţin norocoşi decât noi. Le-am imitat modul de a fi, de a dărui, de a le păsa. Într-un fel, le calc pe urme. Sper că mă vor ierta pentru că am dedicat atât de mult timp pentru scrierea acestei cărţi, ratând atâtea ocazii de a fi cu ele, jucând cărţi sau uitându-ne la filme, din cauza muncii şi a termenelor pe care a trebuit să le respect. Încă îmi pare foarte rău pentru tot stresul, toţi nervii şi toate necazurile pe care le-am produs acestor femei cu aventurile mele de hacker şi după arestarea mea. Acum, că viaţa mea a luat o altă turnură, şi continui să am contribuţii pozitive în lume, sper că această carte le va face fericite pe mama şi pe bunica mea şi va şterge unele dintre amintirile experienţelor urâte descrise în aceste pagini.

Tare mi-aş fi dorit ca tatăl meu Alan Mitnick şi fratele meu vitreg Adam Mitnick să fi trăit şi să fi deschis împreună cu mine o sticlă de şampanie în ziua apariţiei acestor memorii în librării. Eu şi tata am avut mici neînţelegeri când am locuit împreună, dar am avut şi clipe minunate, în special când am mers la pescuit cu vasul lui în zona

Insulelor Canalului din Oxnard, California. Mai important, tata mi-a oferit iubire şi respect şi susţinere atunci când viaţa mea îşi urma cursul pe drumurile accidentate ale sistemului judiciar federal. Tata s-a alăturat altor voluntari de la revista *2600* care au pichetat câteva tribunale federale, manifestând împotriva modului în care guvernul trata cazul meu. Cu câteva săptămâni înainte de eliberarea mea condiţionată, tata a suferit un preinfarct, a contractat o serioasă infecţie cu stafilococ în timpul operaţiei şi apoi s-a dovedit că are şi cancer pulmonar. S-a stins la un an şi jumătate după eliberarea mea. Nu mi-am dat seama cât timp am pierdut fără să-l văd decât atunci când acest lucru devenise imposibil.

Mătuşa mea Chickie Leventhal a fost întotdeauna alături de mine, în special atunci când am avut mai mare nevoie de ea. Atunci când agenţii FBI mi-au percheziţionat apartamentul din Calabasas, spre sfârşitul anului 1992, pe când lucram la Teltec Investigations, ea a luat legătura cu un prieten apropiat, avocat, John Yzurdiaga, care şi-a oferit cu generozitate sfaturile şi în cele din urmă m-a reprezentat gratis, împreună cu Richard Steingard, partenerul lui. Ori de câte ori am nevoie de un sfat sau de un loc în care să trag în Manhattan Beach, ea este întotdeauna gata să-mi ofere dragostea şi suportul ei. Nu pot să-l uit nici pe prietenul ei de o viaţă, dr. Bob Berkowitz, care a fost pentru mine un adevărat unchi, mereu dispus să discute cu mine când am avut nevoie de sfaturi.

Vara mea Trudy Spector a fost întotdeauna bună şi generoasă; ea le-a permis mamei şi bunicii mele să stea în casa ei ori de câte ori veneau la Los Angeles ca să mă vadă. Tot ea mi-a permis şi mie să stau la ea înainte să mă hotărăsc să dispar după ce mi-a expirat perioada de eliberare condiţionată. Mi-aş dori ca şi ea să fi avut ocazia să citească aceste cuvinte, dar din nefericire a avut o problemă medicală foarte gravă şi s-a stins în anul 2010. Simt şi azi o imensă tristeţe şi o senzaţie de gol; am pierdut o persoană iubitoare şi plină de grijă.

Scumpul meu prieten Michael Morris a fost mereu loial, mie şi familiei mele. Mulţumesc, Mike, pentru toată bunătatea şi pentru generoasa susţinere de-a lungul anilor. Ştiu că îţi vei aminti multe dintre păţaniile din aceste pagini, doar ai fost acolo. Voi preţui de-a pururi prietenia ta.

Am avut extraordinarul noroc de a face din nou echipă cu un scriitor de renume, Bill Simon, pentru a-mi scrie memoriile. Remarcabilul talent de scriitor al lui Bill include şi capacitatea magică de a lua informaţia furnizată de mine şi de a o scrie într-un stil şi de o manieră încât să o poată înţelege absolut oricine. Bill a devenit mai mult decât un partener în ale scrisului; el este şi un prieten apropiat, care mi-a ascultat istorisirile, uneori de mai multe ori, ca să se asigure că povestea este redată cu precizie. În cursul procesului de creare a

cărţii, am avut parte şi de câteva momente de frustrare şi neînţelegeri privind includerea unor episoade mai tehnice, dar am ajuns întotdeauna la compromisuri care ne-au mulţumit pe amândoi. În final, am decis că ţinta noastră trebuie să fie un public mai larg, care nu are neapărat cunoştinţe anterioare avansate despre computere sau reţele. Pe lângă colaborarea cu Bill Simon, am avut plăcerea de a face echipă cu Donna Beech, cu care am colaborat spre sfârşitul proiectului. A fost o adevărată plăcere să lucrez împreună cu ea.

Doresc foarte mult să le mulţumesc acelor persoane care mi-au reprezentat interesele şi care sunt extraordinar de dedicate meseriei lor. Agentul meu literar David Fugate de la LaunchBooks a petrecut o mulţime de timp negociind contractul cărţii şi acţionând pe post de intermediar între mine şi editura Little, Brown & Co. Agentul meu pentru discursuri, Amy Gray, de la New Leaf Speakers, m-a reprezentat cu inteligenţă şi hărnicie în faţa unor clienţi din lumea întreagă, care m-au angajat să ţin discursuri inaugurale pentru conferinţele lor. Ea a făcut (şi continuă să facă) o treabă excelentă în calitate de agent al meu. Mulţumesc, Amy. Şi nu uita niciodată – Aproape Celebri ;-)

Sunt recunoscător pentru şansa pe care am avut-o de a lucra cu editura Little, Brown & Co. În cadrul acestui proiect palpitant. Doresc să-i mulţumesc redactorului meu John Parsley, pentru toată munca grea şi pentru excelentele lui sfaturi de-a lungul proiectului. Mulţumesc, John. A fost o plăcere să ne întâlnim la New York.

Doresc să-i mulţumesc eroului copilăriei mele, Steve Wozniak, pentru că şi-a luat din preţiosul lui timp pentru a scrie prefaţa memoriilor mele. Este a doua prefaţă pe care Steve a binevoit să o scrie pentru mine. Prima a fost publicată în *Arta de a stoarce informaţii* (2002). Nu voi uita niciodată cadoul de „ieşire din eliberarea condiţionată” pe care mi l-ai oferit în cadrul emisiunii *The Screen Savers* – un PowerBook G4 nou-nouţ. A fost un cadou minunat, care mi-a adus zâmbetul pe faţă luni de zile după aceea. Abia aştept să mă întâlnesc cu Steve de-a lungul călătoriilor noastre. Amândoi încercăm să vizităm restaurantele *Hard Rock Café* din toate ţările străine pe care le vizităm – colecţionăm tricourile lor. Mulţumesc, Steve, pentru că eşti un prieten atât de minunat.

Evident, îi mulţumesc şi fostei mele prietene Darci Wood, pentru iubirea, susţinerea şi devoţiunea arătate cât timp am fost împreună. Din nefericire, uneori relaţiile nu funcţionează, dintr-un motiv sau altul. Nu contează; mă mângâie faptul că Darci mi-a rămas un prieten de încredere şi loial. Acum nu mai trebuie decât să o conving să semneze un contract de confidenţialitate antedatat cu ziua în care ne-am întâlnit şi totul va fi bine! Glumesc, Darci. (Sau poate că nu…)

Jack Biello mi-a fost un prieten apropiat şi o persoană principială

care a luat atitudine împotriva tratamentului inuman pe care mi l-au administrat jurnaliştii şi procuratura federală. El a fost glasul principal al mişcării „Eliberaţi-l pe Kevin” şi un autor cu un talent extraordinar în a scrie articole care scoteau la lumina zilei informaţiile pe care guvernul nu voia să le dea publicităţii despre cazul „Kevin Mitnick”. Jack a fost întotdeauna prezent cu un discurs neînfricat în numele meu şi a lucrat împreună cu mine la pregătirea de discursuri şi de articole. La un moment dat, chiar a fost reprezentantul meu în relaţiile cu mass-media. Jack s-a stins pe când Bill şi cu mine terminam manuscrisul pentru *Arta de a stoarce informaţii.* Dispariţia lui mi-a lăsat o senzaţie de pierdere imensă şi m-a întristat. S-au scurs nouă ani de atunci, dar tot mă mai gândesc la Jack.

Prietenul meu Alex Kasperavicius nu a fost niciodată un hacker propriu-zis, dar şi-a dorit dintotdeauna să facă parte din proiectele mele de hackuit, de obicei în unele proiecte palpitante de „inginerie socială”. Ulterior, aveam să înfiinţăm împreună un curs de „inginerie socială”, pentru a ajuta firmele să identifice şi să atenueze riscul atacurilor ce folosesc această cale. Am organizat seminarii la firme din lumea întreagă. Chiar am avut onoarea de a ţine un curs de formare la Administraţia Aeronautică Federală din Oklahoma. Spre sfârşitul anului 2000, am prezentat împreună un cunoscut talk-show despre internet, numit *Partea întunecată a internetului,* la postul pe unde medii KFI-AM 640 din Los Angeles. Mulţumesc, Alex. Eşti un prieten loial şi de încredere.

Eric Corley (zis şi Emmanuel Goldstein) mi-a fost prieten şi susţinător timp de aproape două decenii. El a lansat mişcarea „Eliberaţi-l pe Kevin”, la începutul anului 1998, după ce fusesem reţinut timp de peste trei ani. Eric a cheltuit o substanţială cantitate de efort, timp şi bani pentru a răspândi ştiri despre mine atunci când am fost încarcerat de sistemul judiciar federal. Tot el a produs şi un documentar numit *Freedom Downtime*, apărut în 2001, în care se prezenta mişcarea „Eliberaţi-l pe Kevin”, cucerind cu acest film şi un premiu pentru cel mai bun documentar la festivalul de film din New York. Eric, bunătatea, generozitatea şi prietenia ta înseamnă pentru mine mai mult decât aş putea exprima prin cuvinte. Mulţumesc pentru tot şi pentru că ai fost alături de mine.

Vreau să mulţumesc aici şi fostului meu partener-hacker Lewis De Payne, pentru că a găsit timp să-mi împrospăteze memoria în privinţa aventurilor noastre hackeristice. Îţi mulţumesc, Lewis. Am trăit împreună o aventură nebună. Îţi urez tot ce e mai bun.

Buna mea prietenă Christine Marie m-a ajutat în schiţarea primei ciorne a încheierii cărţii. Mulţumesc, Christine, pentru participare şi pentru efort.

Doresc să le mulţumesc şi prietenilor mei apropiaţi Kat şi Matt

Wagenknecht, pentru că m-au ajutat în crearea mesajelor cifrate de la începutul fiecărui capitol. Minunată treabă! Tare sunt curios câţi cititori au fost în stare să rezolve mesajele codificate[36].

Doresc să-i mulţumesc lui Jari Tomminen pentru că mi-a permis să folosesc pentru supracoperta cărţii în original o fotografie pe care mi-a făcut-o în Helsinki, Finlanda.

Vreau să-i mulţumesc şi lui David Kennedy, expert în securitate şi prietenul meu, care a avut amabilitatea de a revedea o secţiune a cărţii şi mi-a oferit sfaturi bune.

Îi mulţumesc şi fostului procuror federal David Schindler, care a avut amabilitatea de a-mi permite să-i iau un interviu pentru cartea de faţă.

În acelaşi timp, doresc să le mulţumesc lui Justin Petersen, zis şi Eric Heinz, şi lui Ronald Mark Austin, care au fost amabili şi mi-au permis să le iau câte un interviu pentru carte. La scurt timp după ce Bill Simon şi cu mine i-am luat interviul lui Justin Petersen, acesta a fost descoperit mort în apartamentul lui din West Hollywood, posibil din cauza unei supradoze. E păcat că a suferit aceeaşi soartă ca fratele meu, cel care mi-a făcut legătura cu Petersen, atunci când Justin folosea pseudonimul Eric Heinz.

În timp ce scriu aceste mulţumiri, îmi dau seama că există atâţia oameni cărora ar trebui să le mulţumesc şi faţă de care trebuie să-mi exprim aprecierea pentru iubirea, prietenia şi susţinerea lor. Nu îmi pot aminti toate numele acestor oameni buni şi generoşi, întâlniţi în ultimii ani, dar cred că este suficient să spun că aş avea nevoie de un stick de memorie ca să-i înregistrez pe toţi. Atâţia oameni, din întreaga lume, mi-au scris cuvinte de încurajare, de laudă şi susţinere. Aceste cuvinte au însemnat imens pentru mine, mai ales că au venit când aveam mai mare nevoie de ele.

Le sunt recunoscător îndeosebi revistei *2600* şi tuturor susţinătorilor mei, care mi-au fost alături şi şi-au cheltuit din preţiosul lor timp şi multă energie pentru a spune adevărul tuturor celor care aveau urechi să asculte şi care şi-au exprimat vehement îngrijorarea şi obiecţiile faţă de tratamentul nedrept şi faţă de hiperbolizarea produsă de cei care şi-au dorit să profite de „mitul Kevin Mitnick”.

Am avut mult prea multe experienţe cu avocaţii, totuşi sunt bucuros să-mi exprim mulţumirile acelor avocaţi care, de-a lungul anilor de interacţiuni negative cu sistemul justiţiei penale, au intervenit şi s-au oferit să mă ajute atunci când aveam o nevoie disperată de ajutor. Am ajuns să respect, să admir şi să apreciez bunătatea şi generozitatea de spirit oferite gratis de atâţia avocaţi. Le mulţumesc pe această cale lui Greg Aclin, Fran Campbell, Robert Carmer, Debbie Drooz, John Dusembury, Sherman Ellison, Omar Figueroa, Jim French, Carolyn Hagin, Rob Hale, Barry Langberg, David Mahler, Ralph Peretz,

Michelle Carswell Pritchard, Donald C. Randolph, Tony Serra, Skip Slates, Richard Steingard, Robert Talcott (judecător), Barry Tarlow, Gregory Vinson şi John Yzurdiaga.

DIN PARTEA LUI BILL SIMON

În mulţumirile mele din *Arta de a stoarce informaţii,* am scris despre Kevin: „Ce aveţi aici nu este o operă de ficţiune, deşi personajul central parcă ar fi fost inventat pentru scenariul unui film de suspans. Am căpătat pe parcurs un sănătos respect pentru coautorul meu nepereche”. Şi am continuat: „Stilul lui de lucru este atât de diferit de al meu, încât îţi vine să te întrebi cum am putut să scriem o carte şi să planificăm toate acele proiecte împreună. Amândoi ne-am depăşit limitele şi am învăţat să descoperim plăcerea intensei munci de a transforma cunoaşterea şi experienţa lui de viaţă în povestiri demne de a fi citite”. Dar această carte, a treia pe care am scris-o împreună, a fost de departe cea care a solicitat cel mai mult prietenia noastră. Sunt fericit să vă spun că prietenia noastră şi respectul reciproc au supravieţuit şi au ieşit întărite, în ciuda fricţiunilor serioase din timpul lucrului. Cred că această carte va dăinui mult timp. Mă aştept ca prietenia noastră să ţină la fel de mult, dacă nu mai mult.

Greu am fi putut găsi un redactor mai bun decât John Parsley. Săritor, dar în acelaşi timp cu mari pretenţii, scoate din tine tot ce e mai bun şi e întotdeauna acolo când ai nevoie de el. Sfaturile lui John au făcut cartea de faţă mai bună şi pentru aceasta îi sunt dator. Apoi, vreau s-o amintesc pe Peggy Freudenthal, stimata lui colegă, care s-a ocupat de punerea în pagină a manuscrisului, o adevărată campioană, care s-a achitat perfect de dificila misiune, fără să-şi piardă o clipă cumpătul; atât eu, cât şi Kevin îi suntem îndatoraţi.

Niciuna din cărţile mele nu ar fi fost terminată fără suportul, încurajarea şi imboldurile soţiei şi tovarăşei mele de viaţă de atâţia ani Arynne Simon, care m-a îndemnat să muncesc din greu şi să găsesc frazele potrivite. Dar zâmbetele ei mă menţin mereu în formă.

Agenţii Bill Gladstone şi David Fugate au avut amândoi o contribuţie în finalizarea acestui proiect. Jos pălăria pentru amândoi!

Pe lângă informaţiile aduse de Kevin, le sunt recunoscător acelora care m-au ajutat să completez diverse părţi ale povestirii – în special mamei lui Kevin, Shelly Jaffe, şi bunicii lui, Reba Vartanian; fostei lui soţii, Bonnie; lui David Schindler, adjunct de procuror federal, lui Kevin Poulsen, fostului investigator de la securitatea companiei Pacific Bell Darrell Santos; fostului detectiv (actualmente detectiv-şef) David Simon, de la Departamentul Şerifilor din Los Angeles (în acelaşi timp, fratele meu geamăn). Mulţumită contribuţiilor lor oferite voluntar, cartea este mai bogată. Dar vreau să îi aduc mulţumiri postume şi lui Justin Petersen, zis şi Eric Heinz, care a fost foarte sincer, mult peste

aşteptările mele.

O recunoaştere specială pentru Sheldon Bermont, pentru contribuţia lui la această carte. De asemenea, nepoţilor Vincent şi Elena Bermont, ale căror zâmbete şi puseuri de entuziasm m-au ajutat să-mi menţin atitudinea optimistă.

În final – la urmă, într-un loc de onoare –, adânci plecăciuni adresate Charlottei Schwartz, fără de care această carte nu ar fi arătat atât de bine.

NOTA REDACŢIEI: DECODAREA MOTTOURILOR

În ediţia originală a cărţii, cititorii erau provocaţi la un concurs ce consta în decodarea mesajelor ascunse în spatele mottourilor criptate. Oferim mai jos soluţiile, publicate online de Fabien Sanglard pe blogul său la adresa:
http://fabiensanglard.net/Ghost_in_the_Wires/index.php
http://fabiensanglard.net/Ghost_in_the_Wires_Paperback/index.php

{1} Celebra FEC, care trebuie, de pildă, să autorizeze toate telefoanele mobile din Statele Unite. (n.t.)
{2} Ceremonie care marchează trecerea la maturitatea religioasă (13 ani) a băieţilor din religia mozaică. *(n.t.)*
{3} La vremea aceea, minicomputerele aveau dimensiunile unui dulap familial obişnuit. Actualele calculatoare desktop au evoluat din aşa-numitele *microcalculatoare* ale anilor '70-'80. (n.t.)
{4} Este vorba de minusculul stat din nord-estul SUA, aflat la mii de kilometri distanţă. Deci nu e poznă locală, ci o serioasă farsă interstatală. (n.t.)
{5} Primele modemuri nu se legau direct la liniile telefonice, ci foloseau microfonul şi receptorul telefonului propriu-zis, prin cuplaj acustic. (n.t.)
{6} În traducere: „Mitnick a trecut pe aici. Să vă ia dracu' ". *(n. red.)*
{7} Sărbătoare americană, „Memorial Day" este ţinută în ultima zi a lunii mai, în cinstea tuturor militarilor americani care şi-au dat viaţa pe câmpul de luptă. (n.t.)
{8} Cea mai veche şi, după multe opinii, cea mai rea închisoare din California, singura în care se mai fac execuţii capitale. (n.t.)

{9} Sistem de autobuze interurbane care leagă mai toate localităţile din Statele Unite, servit de mai multe firme. Una dintre constantele civilizaţiei americane. (n.t.)
{10} Făcând corecţia datorată inflaţiei, astăzi ar fi un decent salariu anual de 71.000 de dolari. (n.t.)
{11} Lex Luthor este duşmanul lui Superman, care găseşte mereu metode pline de inventivitate pentru a-l neutraliza pe acesta. Tipul definitoriu al infractorului care se bazează pe inteligenţă. *(n.t.)*

{12} În prezent, un octet = un byte = 8 biţi. La vremea aceea, un byte putea avea orice valoare între 2 şi 11 biţi. Până la actuala standardizare *de facto,* noţiunile de byte şi „cuvânt" erau destul de fluide. (n.t.)
{13} Între timp, protocolul X25 a fost înlocuit cu alte protocoale de transfer, în principal TCP/IP folosit de internet, dar el este utilizat şi în zilele noastre în reţele insulare sau care nu au motive să se modernizeze. (n.t.)
{14} Unul dintre principalele tabloide din SUA. (n.t.)
{15} Apărarea strategică aerospaţială a Americii de Nord. (n.t.)
{16} În sinagogi şi în diverse biserici protestante, membrii comunităţii iau adesea cuvântul de la amvon, comentând în general probleme legate de tipul lor de credinţă, dar şi altele de ordin comunitar. (n.t.)
{17} Noţiunea de „bug" (gâză, insectă), atât de des folosită azi, a fost introdusă de femeia-amiral Grace Murray Hooper de la Marina Militară a SUA, promotoarea primelor calculatoare electromecanice, după ce o molie a produs un scurtcircuit în prototipul Mark I. În registrul de evenimente, doamna amiral a scris „bug", termen care s-a extins azi la defectele de software. (n.t.)
{18} Termen de batjocură *(flatfoot)* la adresa poliţiei locale, ai cărei membri nu sunt obligaţi să treacă baremuri fizice, spre deosebire de mult mai bine antrenaţii agenţi ai FBI. (n.t.)
{19} Orice oraş important din Statele Unite are o clădire aparţinând guvernului federal (Federal Building), în care îşi au sediul diverse agenţii federale. (n.t.)
{20} Infracţiunile intelectuale *(white collar crimes* – infracţiuni ale „gulerelor albe") sunt acele infracţiuni nonviolente care presupun fineţe şi exclud în general violenţa: falsuri de tablouri, vânzări de informaţii financiare discrete, scheme foarte complexe de păcălire a persoanelor cu bani, mai nou hackerii etc. (n.t.)
{21} Una dintre prejudecăţile (justificate) ale americanului: oamenii legii sunt mari amatori de gogoşi cu gaură. (n.t.)
{22} Afacere în cadrul căreia guvernul SUA a vândut (ilegal) arme Iranului, iar banii rezultaţi au fost viraţi insurgenţilor de dreapta din Nicaragua („Contras"), deşi Congresul interzisese finanţarea acestora, consideraţi o organizaţie teroristă. (n.t.)
{23} Un grup de pasionaţi în ale transmisiilor hertziene, radioamatorii au contribuit imens la progresul tehnologiei în ultimii o sută de ani. Totuşi, li s-a rezervat un spectru foarte îngust în benzile de unde scurte de 3.5, 7, 14 şi 28 MHz şi în ultrascurte (144 şi 432 MHz), intens urmărite de FEC, dar şi de Securitate. (n.t.)
{24} Permisul de conducere este principala modalitate de identificare în Statele Unite. (n.t.)

{25} Nevada a legalizat şi încurajează jocurile de noroc, prostituţia ş.a.în.d., obţinând importante venituri din impozitarea acestor activităţi. „Sporting House” poate fi şi nume de sală de jocuri de noroc. (n.t.)
{26} Altitudinea oficială medie a oraşului Denver este de exact 1.609 metri, adică o milă. (n.t.)
{27} Utilizatorul suprem într-un sistem Unix. Staţiile Sun au o versiune de Unix numită fie Solaris, fie SunOS. (n.t.)
{28} În Statele Unite poţi să-ţi alegi un furnizor de servicii telefonice interurbane diferit de cel care îţi asigură linia fizică locală. (n.t.)
{29} La mai toţi furnizorii de servicii telefonice din Statele Unite, aceasta înseamnă „Serviciul de Informaţii”. (n.t.)
{30} În Unix şi în alte sisteme de operare mai vechi, operaţiunea se face în două etape: mai întâi se arhivează fişierele şi directoarele cu *tar* şi apoi se comprimă cu *gzip*. Utilitarele Windows de genul *zip* sau *rar* efectuează ambele operaţiuni într-un singur pas. (n.t.)
{31} Fiecare dintre cei doi îi trimite celuilalt cheia lui publică, iar mesajele vor fi încriptate cu cheia privată a trimiţătorului şi cu cheia publică a adresantului. Adresantul va descifra mesajul folosind cheia privată proprie şi cheia publică a trimiţătorului. Fiind vorba de numere cu factori primi foarte mari, în principiu un supercomputer poate să spargă acest tip de încriptare. (n.t.)
{32} Primul program important malware din istorie. A fost produs de un student de la Universitatea Cornell pentru a evalua numărul de maşini în proaspăt-apărutul internet. O eroare de programare l-a făcut să se multiplice şi să blocheze cam 6 000 din cele aproximativ 60 000 de maşini Unix şi VMS din internet. Este şi primul caz de condamnare pe baza Legii abuzului şi fraudelor informatice. Numele de „vierme” provine din pasiunea lui Morris pentru cărţile lui Tolkien. (n.t.)
{33} Trimitere la celebra comedie romantică *Sleepless in Seattle* (1993) cu Meg Ryan şi Tom Hanks. (n.t.)
{34} Regulă impusă în 1966 de Curtea Supremă: după punerea sub stare de arest, agentul/poliţistul este obligat prin lege să avertizeze arestatul ce drepturi are, în conformitate cu Constituţia (n.t.).
{35} Organizaţie internaţională dedicată pregătirii individuale în domeniul oratoriei şi conducerii. (n.t.)
{36} Pentru mottourile descifrate, vezi nota redacţiei de la finalul cărţii. (*n. red.*)

{1}*What is the name of the system used by ham operators* to *make free phone calls?*
(Cum se numeşte sistemul folosit de radioamatori pentru a da telefoane gratuite?)

{2}*What was the name of the central office where I* was *almost caught?*
(Cum se numeşte centrala telefonică în care era cât pe-aci să fiu prins?)

{3}*What password did I give* to *setup an account on The Ark?*
(Ce parolă am folosit pentru a-mi face un cont în „Arcă”?)

{4}*What was the name of the man who yelled, „Search his car for a logic bomb!”?*
(Cum îl chema pe bărbatul care a strigat: „Percheziţionaţi-i maşina! Are o bombă logică!”?)

{5}*What town did I hide out în until the Juvenile Court lost jurisdiction over me?*
(În ce orăşel m-am ascuns până când am împlinit vârsta necesară pentru a scăpa de sub jurisdicţia Tribunalului pentru Minori?)

{6}*What game did Sandra Lambert ask if I played?*
(Despre ce joc m-a întrebat Sandra Lambert dacă l-am jucat?)

{7}*What is the name of the Pacific Bell employee who read the internal memo about by hacking activity over the ham radio?*
(Care este numele angajatului de la Pacific Bell care mi-a citit notificarea internă despre activitatea mea de „piraterie" realizată prin sistemul de radioamator?)

{8}*How much money did Lenny owe me for losing the bet for cracking the door code?*
(Câţi bani îmi datora Lenny după ce pierduse pariul legat de spargerea codului de acces?)

{9}*What was the term for software burned on the chip that Novatel sent me?*
(Cum se numeşte programul inscripţionat pe chipul pe care mi l-a trimis Novatel?)

{10}*What guy answered the phone when i first called eric heinz?*
(Ce tip mi-a răspuns la telefon când l-am sunat pentru prima oară pe Eric Heinz?)

{11}*What town did my father live în when I moved with him?*
(În ce orăşel locuia tatăl meu atunci când m-am mutat la el?)

{12}*What* was *the internal PacBell system that could be used* to *wiretap a line that Eric mentioned but wouldn't tell me about?*
(Care era sistemul intern de la PacBell care putea fi folosit pentru a monitoriza o linie telefonică, dar pe care Eric nu l-a amintit?)

{13}*What is the name of the PI firm that was wiretapped by Pacific Bell?*
(Care este numele firmei de investigaţii private pe care o monitoriza Pacific Bell?)

{14}*Where was the pay phone I asked my dad* to *go to?*
(În ce loc se afla telefonul public către care l-am îndrumat pe tatăl meu?)

{15}*Which company makes the device that Lewis used* to *pick up any radio signals near Eric?*
(Ce companie produce instrumentul pe care Lewis îl folosea pentru a detecta dacă existau semnale radio în preajma lui Eric?)

{16}*What month and day did Eric tell me the wiretaps were put on my dad's lines?*
(Care au fost luna şi ziua începând de la care, potrivit lui Eric, linia telefonică a tătălui meu ar fi fost pusă sub monitorizare?)

{17}*What is the name of the apartment complex where I tracked down Eric Heinz?*
(Care este numele complexului de apartamente unde l-am detectat pe Eric Heinz?)

{18}*What is the acronym of the FBI squad that Ken McGuire was assigned to?*
(Care este acronimul ce fusese atribuit de echipa FBI pentru Ken McGuire?)

{19}*What is name of the transaction* to *find a person's social security number using their name and date of birth?*
(Cum se numeşte operaţiunea prin care poate fi găsit numărul de securitate socială folosind numele şi data de naştere ale respectivei persoane?)

{20}*What was the name of the steak house where i answered the phone „dmv, how can i help you"?*
(Cum se chema restaurantul în care am răspuns la telefon cu replica: „DMV, cu ce vă pot fi de folos?")

{21}*What was our nickname given* to *terry hardy?*
(Care e porecla pe care i-o dădusem lui Terry Hardy?)

{22}*What was the secret name we used for the Wells Fargo code of the day?*
(Care este numele secret folosit pentru a afla codul zilei de la banca Wells Fargo?)

{23}*What electronic device did the FBI intentionally break when they searched my apartment în Calabasas?*
(Care este dispozitivul electronic pe care FBI-ul l-a deteriorat intenţionat atunci când a percheziţionat apartamentul meu din Calabasas?)

{24}*What is the name of the store where I outran DMV investigators?*
(Care este numele centrului de copiere din care am fugit de detectivii de la DMV?)

{25}*What town has the Alma Mater for the real Eric Weiss?*
(În ce oraş terminase facultatea adevăratul Eric Weiss?)

{26}*What was th name of my favorite TV show where the PI had a business card printer în his car?*
(Care era numele serialului meu favorit în care detectivul particular avea tot timpul în maşina sa o tiparniţă de cărţi de vizită?)

{27}*What is the name of the bookstore I frequented în Denver?*

(Cum se chema librăria pe care o frecventam în Denver?)

{28}*What version of the MicroTAC Ultra Lite source code did I ask Alisa for?*
(Care este versiunea sursei de cod pentru MicroTAC Ultra Lite pe care i-am cerut-o Alisei?)

{29}*Shat was my password for the Novell terminal server în San Jose?*
(Care era parola mea pentru serverul de terminal de la Novell din San Jose?)

{30}*What kind of lock did I pick în the HR manager's office?*
(Peste ce fel de lacăt am dat în biroul managerului de la resurse umane?)

{31}*What x.25 network did I use* to *the DMV mainframe?*
(Ce fel de reţea x.25 am folosit pentru a accesa computerul de tip mainframe al DMV?)

{32}*What was Lile Elam's password* to *her server?*
(Care era parola lui Lile Elam pentru accesul la serverul ei?)

{33}*Who wrote the paper on IP spoofing that JSZ asked me about?*
(Cine a scris articolul despre simularea adresei de IP despre care m-a întrebat JSZ?)

{34}*What was the type of phone service for the MED's federal public defender phones?*
(Ce fel de serviciu telefonic era folosit pentru legătura cu telefoanele avocaţilor de la Asistenţa Judiciară Federală?)

{35}*My cellular phone signals were traced to what apartment complex?*
(Către care complex de apartamente au condus semnalele telefonului meu celular?)

{36}*What FBI agent tried to look into my briefcase în my apartment before I locked it on him?*
(Care agent FBI a încercat să se uite prin diplomatul meu din apartament înainte să-l încifrez în faţa lui?)

{37}*What FBI agent asked Sun Microsystems* to *claim they lost 80 million dollars?*
(Care este agentul FBI care i-a cerut companiei Sun Microsystem să-mi pretindă 80 de milioane de dolari pentru despăgubiri?)

{38}*What does my favorite bumper sticker say?*
(Ce scria pe autocolantul meu favorit?)

Table of Contents